ASIMOV și Silverberg

CĂDEREA NOPȚII

10

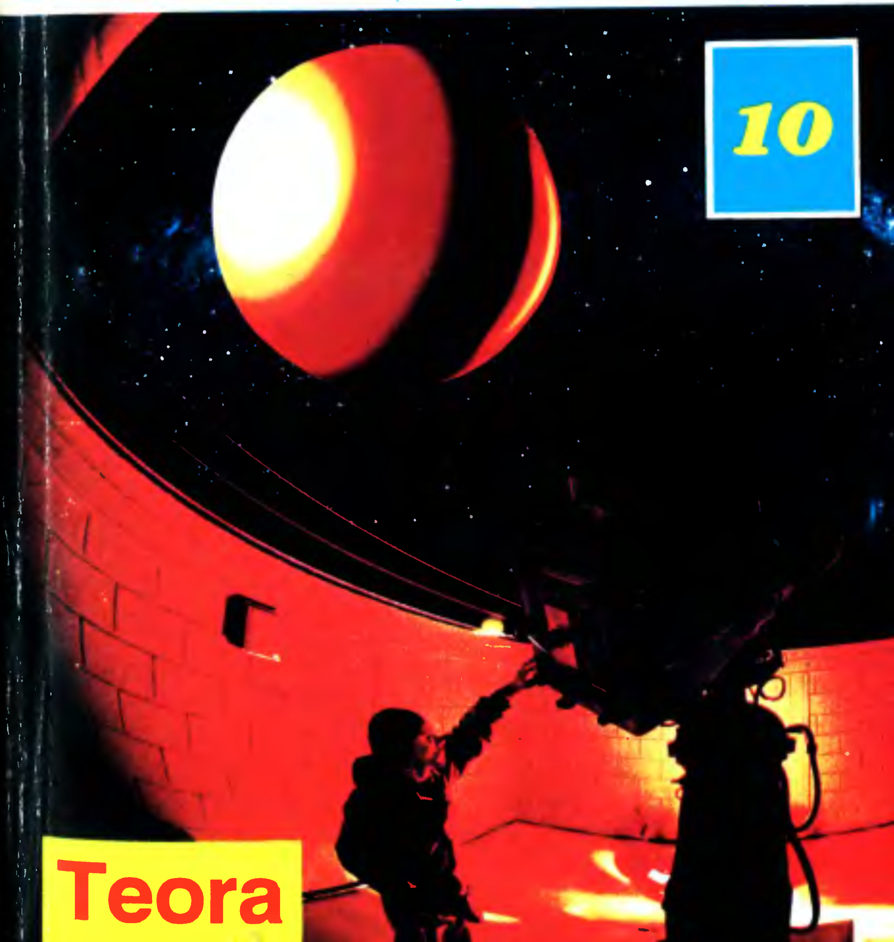

Teora

Cu dragoste şi respect, în amintirea lui John W. Campbell Jr. şi a celor doi puşti sfioşi din Brooklyn care, tremurând de emoţie, au pătruns cu veneraţie în biroul său, unul dintre ei în 1938, iar celălalt în 1952.

Isaac Asimov **Robert Silverberg**

Căderea nopţii

Traducere de Mihai-Dan Pavelescu

Editura Teora

El înţelegea sindromul Beznei. Era sigur că acest lucru avea să-l protejeze: ştiinţa lui. Deşi toţi oamenii au o teamă instinctivă faţă de absenţa luminii, asta nu înseamnă că absenţa luminii era dăunătoare.

Dăunătoare era reacţia în momentul absenţei luminii. În primul rând, trebuia să rămână calm.

Bezna nu este altceva decât întuneric, o modificare a unor condiţii exterioare. Oamenii sunt condiţionaţi să se teamă de ea, deoarece trăiesc într-o lume unde întunericul nu este natural, unde există permanent lumină, lumina multor sori. În orice clipă, pe cer se găsesc cel puţin doi sori, de obicei trei – şi lumina oricăruia dintre aceştia era suficientă să alunge Bezna.

Bezna...

Bezna...

Bezna!

Titlul original: NIGHTFALL
Copyright © 1990, by Nightfall, Inc. and Agberg, Ltd.

CĂTRE CITITOR

Kalgash este o altă lume şi n-am intenţionat să v-o imaginaţi identică Pământului, deşi i-am descris pe locuitorii ei ca vorbind un grai pe care-l puteţi înţelege şi folosind termeni ce vă sunt familiari. Termenii respectivi trebuie consideraţi simple echivalenţe ale cuvintelor kalgashiene adică un set convenţional de echivalenţe, aşa cum procedează orice romancier care transcrie vorbele eroilor săi străini în graiul cititorului.

Aşa încât, atunci când kalgashii spun „kilometri", „mâini", „automobile", sau „calculatoare", ei se referă la *propriile lor* unităţi de distanţă, la *propriile lor* organe de apucat, la *propriile lor* mijloace de deplasare pe sol, la *propriile lor* instrumente de procesare a informaţiilor. Calculatoarele folosite pe Kalgash nu sunt neapărat compatibile cu cele utilizate în New York, Londra, sau Stockholm, iar „kilometrul" din această carte nu este neapărat unitatea de 1.000 metri. Ni s-a părut însă mai simplu şi mai bine să folosim aceşti termeni familiari în descrierea evenimentelor de pe o planetă complet străină, în loc să inventăm o listă lungă de cuvinte kalgashiene.

Altfel zis, v-am fi putut spune că unul dintre personajele noastre s-a oprit să-şi lege quonglişii înainte de-a porni într-o plimbare de zece vorki de-a lungul principalului gleebiş al znoobului natal, şi poate că totul ar fi părut cu mult mai exotic şi cu adevărat extraterestru. Dar în acelaşi timp ar fi fost mai dificil să înţelegeţi această carte, ceea ce nu părea util. Esenţa romanului nu constă în cantitatea de termeni bizari pe care i-am fi putut inventa, ci, mai degrabă, în reacţia unui grup de oameni, cumva asemănători nouă, trăind pe o planetă similară Pământului în multe aspecte, mai puţin unul, dar extrem de important: modul de a reacţiona într-o situaţie critică, complet diferită de orice au întâlnit vreodată pământenii. Ţinând seama de acest lucru, am apreciat că-i mai simplu să vă spunem că cineva şi-a legat şireturile pantofilor înainte de-a porni într-o plimbare de zece kilometri, decât să îmbâcsim cartea cu quonglişi, vorki şi gleebişi.

Dacă preferaţi, vă puteţi închipui că în text scrie „vorki" acolo unde apare „kilometri", „gliizbiiz" unde scrie „ore" şi „sleshtraps" în loc de "ochi". Sau vă puteţi imagina proprii termeni. E aproape lipsit de importanţă dacă sunt vorki sau kilometri, atunci când apar Stelele.

– I.A.
– R.S.

Dacă stelele ar apărea numai pentru o singură noapte, la o mie de ani, ce ar crede oamenii, cum ar adora şi păstra ei peste generaţii amintirea oraşului Domnului?
– EMERSON

Altă lume?! Nu există altă lume! Aici sau nicăieri, asta-i totul!
– EMERSON

UNU

AMURGUL

[1]

Era o după-amiază luminoasă, cu patru sori. Onos cel mare şi auriu se afla sus în vest, iar sub el se înălţa rapid Dovim, micuţ şi roşu. Când priveai în direcţia opusă, vedeai punctele albe şi strălucitoare ale lui Trey şi Patru, distingându-se limpede pe purpuriul cer estic. Câmpiile întinse ale continentului nordic de pe Kalgash erau scăldate în lumină. Biroul lui Kelaritan 99, directorul Spitalului Psihiatric Municipal Jonglor, avea ferestre uriaşe pe toate laturile pentru a se bucura de întreaga măreţie a peisajului.

Sheerin 501 de la Universitatea Saro, sosit în Jonglor cu câteva ore în urmă, la solicitarea urgentă a lui Kelaritan , se întrebă de ce oare era prost dispus. De obicei Sheerin era un tip vesel, iar zilele cu patru sori constituiau un motiv suplimentar de bună dispoziţie. Însă astăzi, din cine ştie ce motiv, era nervos şi neliniştit, deşi se străduia să ascundă acest lucru. La urma urmei fusese chemat în Jonglor ca expert în tulburări mintale.

– Doriţi să începeţi prin a discuta cu unele victime? întrebă Kelaritan.

Directorul era un bărbat scund şi slab, tras la faţă şi cu piept scofâlcit. Sheerin, care era rumen şi rotofei, nutrea o suspiciune înnăscută faţă de orice adult care cântărea mai puţin de jumătate din greutatea sa. „Poate că aspectul lui Kelaritan mă tulbură“, se gândea el. „Parcă-i un schelet ambulant...“

– ...Sau consideraţi că ar fi bine să vizitaţi mai întâi Tunelul?

Sheerin se sili să chicotească, sperând că nu i se simţea încordarea din râset.

– Poate că ar trebui să încep prin a discuta cu victimele, răspunse el. În felul acesta m-aş putea pregăti ceva mai bine pentru grozăviile Tunelului.

Ochii directorului, ca nişte mărgeluşe negre, clipiră nefericiţi. Interveni însă Cubello 54, elegantul şi rafinatul avocat al Expoziţiei Centenare Jonglor:

– Haideţi, domnule Sheerin! „Grozăviile Tunelului!“ Nu vi se pare puţin cam exagerat? La urma urmei, deocamdată nu vă puteţi ghida decât după relatările ziarelor. Şi să le spuneţi pacienţilor „victime"... Nu cred că este chiar aşa.

– Expresia aparţine domnului doctor Kelaritan, observă Sheerin.

– Sunt sigur că domnul doctor a folosit termenul în sensul cel mai general posibil. Implică însă o afirmaţie pe care eu o găsesc inacceptabilă.

Privindu-l pe avocat atât cu neplăcere cât şi cu detaşare profesională, Sheerin rosti:

– Câţiva oameni au murit datorită faptului că au trecut prin Tunelul Misterului. Nu-i aşa?

– S-au înregistrat câteva decese, e adevărat. Deocamdată însă nu există nici un motiv să considerăm că ele *s-au datorat* parcurgerii Tunelului.

– Îmi dau seama de ce nu vreţi să consideraţi acest aspect, comentă sec Sheerin.

Cubello privi indignat spre directorul spitalului.

– Domnule Kelaritan! Dacă ancheta va fi condusă în felul acesta, doresc să-mi consemnaţi protestul! Domnul Sheerin se află aici în calitate de expert, nu ca martor al acuzării!

Psihologul chicoti:

– Îmi exprimasem punctul de vedere asupra avocaţilor în general, domnule Cubello; nu-mi formulam opinia despre ce s-ar fi putut petrece în Tunelul Misterului.

– Domnule Kelaritan! exclamă din nou Cubello, împurpurându-se la faţă.

– Vă rog, domnilor, interveni Kelaritan privind rapid de la unul la celălalt. După părerea mea, în această anchetă, obiectivul nostru este comun: aflarea adevărului despre cele petrecute în Tunelul Misterului, pentru a putea evita o repetare a... mmm, nefericitelor evenimente.

– De acord, încuviinţă Sheerin binevoitor. Era o pierdere de timp să se certe cu avocatul. Existau lucruri mai importante de făcut.

Surâse larg spre Cubello:

– Nu m-a interesat niciodată să găsesc vinovatul, ci căile de ieşire din situaţii în care oamenii consideră că trebuie găsit un ţap ispăşitor. Domnule Kelaritan, ce-ar fi să vizităm un pacient? După aceea putem prânzi şi discuta despre evenimentele din Tunel aşa cum le înţelegem acum, iar în continuare poate vedem şi alte... cazuri.

– Să prânzim? repetă nesigur Kelaritan, de parcă conceptul îi era nefamiliar.

– Prânz, da; masa de la mijlocul zilei. Un obicei vechi de-al meu... Deşi mai pot aştepta puţin. În primul rând, să văd un pacient.

Directorul încuviinţă din cap şi se adresă avocatului:

– Eu propun să începem cu Harrim. Azi arată destul de bine. Oricum, destul de bine ca să răspundă la întrebările unui străin.

– Dar Gistin 190? întrebă Cubello.

– Mi se pare mai puţin puternică... Harrim să-i prezinte cadrul general şi apoi să vorbească cu Gistin şi... poate Chimmilit. Bineînţeles, după prânz.

– Mulţumesc, rosti Sheerin.

– Pe aici, vă rog, domnule Sheerin...

Kelaritan arătă spre un coridor cu pereţi din sticlă, ce făcea legătura între biroul său şi spital. Era o pasarelă de pe care se puteau vedea atât cerul cât şi colinele verzi-cenuşii ce înconjurau oraşul. Lumina celor patru sori se revărsa din toate părţile.

Oprindu-se pentru o clipă, directorul spitalului privi de jur împrejur, admirând panorama. Trăsăturile lui ascuţite părură că strălucesc brusc de tinereţe şi vitalitate sub razele fierbinţi ale lui Onos, care se contopeau cu lumina rece a lui Dovim, Patru şi Trey într-un spectacol scânteietor.

– Ce zi superbă, nu, domnilor? strigă el cu un entuziasm care lui Sheerin i se păru surprinzător, venind din partea unei persoane atât de reţinute şi austere. Ce minunat e să vezi patru sori pe cer şi să simţi lumina lor pe faţă! Mă întreb, ce ne-am face fără minunaţii noştri sori?

– Într-adevăr, încuviinţă Sheerin.

De fapt, se simţea şi el ceva mai bine.

[2]

La antipodul planetei, o altă membră a Universităţii Saro privea cerul. Ochii ei erau însă îngroziţi.

Se numea Siferra 89 şi făcea parte din Catedra de Arheologie. În urmă cu un an şi jumătate, începuse săpăturile pe locul străvechii aşezări Beklimot din îndepărtata peninsulă Sagikan. Acum înlemnise, holbându-se la prăpădul ce se năpustea către ea.

Cerul nu era deloc încurajator. În regiunea aceea a planetei, singurii sori vizibili erau Tano şi Sitha, iar Siferra considerase dintotdeauna mohorâtă, chiar deprimantă lumina lor rece şi tăioasă. Pe fundalul albastru-intens al bolţii, i se părea de-a dreptul rea şi apăsătoare, proiectând umbre ameninţătoare şi neregulate. Dovim abia începuse să răsară şi se întrezărea foarte aproape de vârfurile îndepărtaţilor munţi Horkkan. Nici sclipirea lui, palidă şi roşie, nu era mai veselă.

Femeia ştia însă că lumina caldă şi galbenă a lui Onos avea să apară în curând dinspre est, ridicându-i moralul. Însă neliniştea ei era cauzată de ceva mult mai serios decât absenţa temporară a soarelui principal.

Spre Beklimot se îndrepta o furtună de nisip. Peste câteva minute, urma să izbească şantierul şi atunci se putea întâmpla orice. Absolut orice... Corturile puteau fi distruse; tăvile cu cioburi grijuliu sortate puteau fi răsturnate şi conţinutul lor împrăştiat; aparatele foto, echipamentele de desenat, hărţile stratigrafice minuţios întocmite – tot ceea ce lucraseră de atâta vreme putea fi pierdut în câteva clipe.

Mai rău: Puteau fi ucişi cu toţii.

Ba încă şi mai rău: Erau ameninţate însăşi străvechile ruine ale Beklimotului – leagănul civilizaţiei, cea mai veche aşezare cunoscută de pe Kalgash.

Şanţurile săpate de Siferra în câmpia aluvionară erau descoperite. Dacă furtuna care se apropia era îndeajuns de puternică, avea să ridice şi mai mult nisip decât purta deja, azvârlindu-l cu o forţă teribilă în ruinele fragile ale Beklimotului – săpând, erodând, reîngropând, poate chiar desprinzând blocuri întregi din fundaţii şi aruncându-le peste câmpia aridă.

Beklimot era o comoară istorică ce aparţinea întregii lumi. Excavaţiile Siferrei, care expuneau aşezarea la posibile stricăciuni, fuseseră un risc calculat. Nu se poate face nici un fel de cercetare arheologică fără să nu distrugi ceva; aceasta e natura profesiunii. Dar să dezgoleşti inima câmpiei, iar apoi să ai ghinionul celei mai nenorocite furtuni de nisip a secolului...

Nu! Nu; era din cale-afară! Numele Siferrei urma să fie pătat pe veci, dacă Beklimot avea să fie distrus de furtună, ca rezultat al săpăturilor ei.

Poate că într-adevăr locul era blestemat, aşa cum afirmau localnicii superstiţioşi. Siferra nu înghiţea nici un fel de prejudecăţi, totuşi acest şantier, despre care sperase că avea să reprezinte încununarea carierei ei, fusese o pacoste de la bun început. Iar acum ameninţa s-o desfiinţeze profesional pentru tot restul vieţii... dacă nu cumva s-o şi ucidă cu adevărat.

Eilis 18, unul din asistenţii ei, apăru în fugă. Era un tânăr mărunţel şi subţire, părând minuscul pe lângă silueta înaltă şi atletică a femeii.

– Am bătut în cuie tot ce s-a putut! gâfâi el. De-acum suntem la mâna zeilor!

– Zei? pufni femeia. Ce zei? Vezi vreun zeu pe-aici, Eilis?

– Voiam să zic...

– Ştiu ce voiai. Las-o baltă!

Din cealaltă parte venea Thuvvik 443, şeful echipei de muncitori. Ochii îi erau holbaţi de groază.

– Doamnă, spuse el. Doamnă, unde să ne-ascundem? N-avem unde ne-ascunde!

– Ţi-am zis, Thuvvik. Jos, lângă peretele de stâncă.

– O să ne-ngroape! O să ne strivească!

- Stânca vă va adăposti, nu-ţi face griji, vorbi Siferra cu o convingere pe care n-o simţea. Du-te! Şi ai grijă să rămână toţi acolo!

- Şi dumneavoastră, doamnă? De ce nu veniţi?

Îl privi surprinsă. Ce credea, că avea vreun adăpost personal, unde putea fi mai în siguranţă decât ceilalţi?

- Vin şi eu, Thuvvik. Pleacă! Nu mă mai bate la cap!

Vizavi de ea, lângă edificiul hexagonal din cărămidă pe care primii arheologi îl numiseră Templul Sorilor, Siferra zări silueta masivă a lui Balik 338. Cu ochii mijiţi şi ţinându-şi palma pavăză în faţa luminii tăioase a lui Tano şi Sitha, bărbatul privea spre nord, direcţia din care se apropia furtuna. Pe faţă i se citea neliniştea.

Balik era stratigraful-şef al expediţiei şi în acelaşi timp expertul în meteorologie. Printre îndatoririle sale figura şi consemnarea oricăror fenomene meteo.

De obicei, climatul peninsulei Sagikan nu avea nimic spectaculos; ţinutul era extrem de arid, precipitaţii semnificative înregistrându-se o dată la zece-douăzeci de ani. Singurul eveniment aparte îl reprezenta modificarea circulaţiei obişnuite a curenţilor atmosferici care puneau în mişcare forţe ciclonice şi stârneau furtunile de nisip, dar asta se petrecea doar de câteva ori pe secol.

Oare expresia deznădăjduită a lui Balik era cauzată de vinovăţia pe care o simţea pentru că nu reuşise să prezică furtuna? Sau pentru că acum putea aprecia dimensiunile exacte ale urgiei care avea să-i lovească?

Totul putea fi altfel, îşi spuse Siferra, dacă ar fi avut ceva mai mult timp să se pregătească. Abia acum îşi explica toate semnele, evidente unei persoane cu experienţă în domeniu - valul de aer uscat şi pârjolit, teribil chiar şi pentru condiţiile obişnuite în Sagikan, calmul brusc, absolut, ce înlocuise briza permanentă dinspre nord, apoi vântul ciudat, încărcat cu umiditate, care se pornise din sud. Păsările khalla, hoitarii costelivi care bântuiau regiunea aidoma unor spectre, plecaseră toate când începuse vântul, dispărând printre dunele deşertului vestic, parcă urmărite de demoni.

„Asta ar fi trebuit să fie indiciul", gândi Siferra. „Când păsările khalla au plecat, ţipând, în deşert."

Fuseseră însă prea ocupaţi cu săpăturile, ca să observe ce se întâmpla. Probabil că fusese o reacţie subconştientă. Prefă-te că nu observi semnele unei furtuni care se apropie şi poate că ea te va ocoli.

Iar apoi norişorul cel sur, apărând pe neaşteptate din nord, ca o pată sumbră pe bolta arzătoare, care de obicei avea transparenţa sticlei...

„Nor? Vezi vreun nor? Eu nu văd nici unul."

Acelaşi refuz.

Acum norul era un monstru imens şi negru, acoperind jumătate din cer. Vântul sudic nu se oprise, dar nu mai era încărcat de umiditate, ci se transformase într-o rafală arzătoare, iar din direcţia opusă pornise altul, mai violent. Fiecare îl alimenta pe celălalt. Iar când urmau să se ciocnească...

– Siferra! răcni Balik. Vine! Ascunde-te!

– Da! Da!

Nu voia să se ducă la adăpost. Ar fi vrut să fugă în şantier, să aibă grijă de toate odată, să fixeze uşile corturilor, să strângă la piept pachetele cu preţioase plăci fotografice, să se lipească de faţada recent excavatei Case Octogonale pentru a proteja minunatele mozaicuri descoperite cu o lună în urmă. Totuşi Balik avea dreptate. În cursul dimineţii, făcuseră tot ce era posibil ca să protejeze săpăturile. Acum nu le rămânea decât să se ghemuiască sub stânca masivă ce se înălţa pe latura superioară a şantierului şi să spere că avea să fie un paravan eficient împotriva forţei dezlănţuite a vijeliei.

Alergă într-acolo. Picioarele ei robuste şi puternice o purtau cu uşurinţă peste nisipul încins, scrâşnitor. Siferra nu împlinise încă patruzeci de ani; era o femeie înaltă şi viguroasă, în plenitudinea forţelor fizice, şi până acum nu simţise altceva decât optimism în legătură cu toate aspectele existenţei ei. De data aceasta, totul era în pericol: cariera ei ştiinţifică, sănătatea, poate chiar viaţa.

Muncitorii se strânseseră laolaltă la baza stâncii, înapoia unui parapet improvizat în grabă din stâlpi de lemn, între care legaseră rogojini.

– Faceţi loc, gâfâi Siferra, împingându-se printre ei.

– Doamnă, gemu Thuvvik. Doamnă, scăpaţi-ne de furtună!

Îi vorbea ca unei zeiţe cu puteri supranaturale. Siferra râse răguşit. Şeful de echipă făcu un gest spre ea – probabil un semn sacru, bănui femeia.

Ceilalţi lucrători, cu toţii provenind din sătucul aflat în estul ruinelor, repetară semnul şi începură să murmure ceva. Rugăciuni? Adresate *ei*? Momentul era straniu. Aidoma taţilor şi bunicilor lor, bărbaţii aceştia săpaseră toată viaţa la Beklimot, angajaţi de diferiţi arheologi, excavând cu răbdare construcţiile antice şi cernând nisipul în căutarea unor obiecte minuscule. Probabil că mai avuseseră parte şi de alte furtuni de nisip. Întotdeauna fuseseră la fel de înfricoşaţi? Sau acum urma un adevărat cataclism?

– Uite-o, şopti Balik. Uite-o... Îşi acoperi faţa cu mâinile.

Întreaga forţă a vijeliei se dezlănţui asupra lor.

La început, Siferra rămăsese în picioare, uitându-se printr-o deschizătură a prelatei spre zidul ciclopic al oraşului din faţa ei, de parcă menţinând privirea asupra lui îl putea feri de dezastru. După numai o clipă, deveni imposibil. Rafalele de vânt dogoritor năvăleau cu o asemenea violenţă, încât femeii i se păru că părul, ba chiar şi sprâncenele aveau să-i ia foc. Se întoarse cu spatele, ridicând un braţ ca să-şi protejeze faţa.

Apoi începu să curgă nisipul, şi orice imagine dispăru.

Era precum un potop, o cascadă de picături solide. Se auzea un vuiet asurzitor, nu un tunet, ci răpăitul a miriade de fire de nisip. În vacarmul acela se distingeau şi alte zgomote, un fâşâit şoptit, un scârţâit, un clinchet delicat. Toate pe fundalul continuu al uruitului. Siferra îşi imagină tone de nisip revărsându-se, îngropând zidurile, îngropând templele, îngropând fundaţiile vaste, îngropând tabăra...

Şi îngropându-i pe ei toţi.

Rămase cu faţa spre stâncă şi aşteptă să vină sfârşitul. Spre surpriza şi amărăciunea ei, se trezi suspinând isteric, cu oftaturi profunde scuturându-i întregul trup. Nu voia să moară. Bineînţeles că nu: cine dorea? Dar până acum nu-şi dăduse seama că ar putea exista şi ceva mai rău decât moartea.

Beklimot, cel mai faimos şantier arheologic din lume, cea mai veche aşezare cunoscută a omenirii, temelia civilizaţiei, avea să fie distrus datorită neglijenţei ei. Generaţii de arheologi ai Kalgashului lucraseră aici în cei o sută cincizeci de ani de când fusese descoperit: mai întâi, Galdo 221, cel mai renumit dintre toţi, apoi Marpin, Stinnupad, Shelbik, Numoin, o galerie întreagă de celebrităţi; iar acum Siferra, care în chipul cel mai stupid cu putinţă lăsase excavaţiile descoperite, pradă furtunii de nisip.

Atâta vreme cât Beklimot fusese îngropat sub deşert, ruinele dormiseră în pace mii de ani, conservate aşa cum fuseseră în ziua când ultimii săi locuitori îl abandonaseră, cedând în cele din urmă înaintea răcirii permanente a climei. Fiecare arheolog care lucrase aici, încă de pe timpul lui Galdo, avusese grijă să expună doar o porţiune redusă a aşezării, protejând-o cu paravane împotriva pericolului improbabil dar teribil al unei furtuni de nisip. Până acum...

Siferra instalase şi ea paravane. Dar nu la noile excavaţii, nu în zona sanctuarului asupra căreia îşi concentrase cercetările. Acolo se aflau unele din cele mai vechi şi mai frumoase edificii din Beklimot. Iar femeia, nerăbdătoare să înceapă săpăturile, purtată de permanentul şi nestăvilitul impuls de a înainta mereu, nu-şi luase cele mai elementare precauţii. Bineînţeles, atunci nu i se păruse aşa. Dar acum, cu vuietul sălbatic al furtunii în urechi şi cu cerul întunecat de nimicire...

„Mai bine că n-o să supravieţuiesc ", se gândi ea. „N-o să fie nevoie să citesc ce vor scrie despre mine toate cărţile de arheologie publicate în următorii cincizeci de ani: *Celebra aşezare Beklimot conţinea mărturii unice asupra zorilor civilizaţiei kalgashiene până la nefericita ei distrugere, ca rezultat al excavaţiilor neglijente ale tinerei şi prea ambiţioasei Siferra 89, de la Universitatea Saro...*"

– Cred că-i gata, şopti Balik.

– Ce? întrebă ea.

– Furtuna... Ascultă! S-a făcut linişte.

– Probabil că suntem îngropaţi în atâta nisip încât nu mai putem auzi nimic.

– Nu. Nu suntem îngropaţi, Siferra!

Balik trase de prelata din faţa lor şi reuşi s-o ridice puţin. Siferra privi afară, printre stâncă şi zidul oraşului.

Nu-şi crezu ochilor.

Văzu azurul limpede al cerului şi razele sorilor. Nu era altceva decât strălucirea albă, rece şi posomorâtă a perechii Tano şi Sitha, dar i se părea lumina cea mai minunată pe care dorise s-o vadă vreodată.

Vijelia trecuse. Văzduhul redevenise calm.

Dar unde era nisipul? De ce nu îngropase totul?

Oraşul continua să fie vizibil: blocurile masive ale zidului de piatră, scânteierea mozaicurilor, acoperişul ascuţit, din ardezie, al Templului Sorilor. Majoritatea corturilor expediţiei rămăseseră în picioare, şi aproape toate cele importante. Numai tabăra muncitorilor fusese afectată mai rău, dar totul putea fi pus la punct în câteva ore.

Uluită, neîndrăznind deocamdată să creadă, femeia ieşi din adăpost şi privi în jur. Solul fusese curăţat de nisip. Stratul întunecat, întărit şi ars de soare, care forma suprafaţa zonei excavate era încă vizibil. Părea diferit acum, zgâriat şi scrijelit, însă furtuna nu depusese nimic deasupra lui.

– Întâi a fost nisipul, apoi vântul, observă Balik cu glas tare. Iar vântul a spulberat nisipul căzut peste noi şi l-a purtat mai departe spre sud. A fost un miracol, Siferra. Altfel nu-i putem spune. Uite... poţi vedea unde-i solul răzuit; tot stratul superior a fost curăţat de vânt. În cinci minute, a făcut cam cât ar face eroziunea în cincizeci de ani şi...

Siferra nu-l mai asculta. Îl prinse de braţ şi-l întoarse în partea opusă şantierului lor.

– Uite acolo, şopti ea.

– Unde? Ce-i?

– Colina Thombo, arătă femeia.

Stratigraful cel spătos se holbă.

– Zeilor! E tăiată până la jumătate.

Colina Thombo era un deluşor puţin înalt, de formă neregulată, aflat la vreo cincisprezece minute de mers spre sudul Beklimotului. De peste o sută de ani, nimeni nu mai săpase acolo, de pe timpul celei de-a doua expediţii a celebrului Galdo 221, care nu descoperise nimic important. Arheologii o considerau un dâmb format din resturi, un soi de depozit de gunoi pentru locuitorii străvechiului Beklimot; într-adevăr, interesant în sine, dar neînsemnat în comparaţie cu minunăţiile din jur.

Acum se părea că vijelia izbise în plin colina; în doar câteva minute, violenţa furtunii reuşise ceea ce generaţii de arheologi nu se sinchisiseră să facă. De pe unul din versanţi fusese smulsă o fâşie neregulată, şerpuită, aidoma unei răni teribile, dezgolind în mare măsură interiorul părţii superioare. Nişte cunoscători ca Siferra şi Balik nu aveau nevoie decât de o privire ca să înţeleagă importanţa descoperirii.

– Dedesubt e un oraş, murmură Balik.

– Cred că mai multe..., zise Siferra.

– Oare?

– Uită-te! Acolo, în stânga.

Balik fluieră prelung.

– În colţul fundaţiilor alea imense, nu cumva e un zid în stilul cadrilic?

– Exact!

Siferra simţi un fior străbătând-o. Se întoarse către Balik şi văzu că bărbatul era la fel de uimit ca ea. Avea ochii holbaţi şi pălise.

– În numele Beznei! murmură el răguşit. Ce-i aici, Siferra?

– Nu sunt sigură. Dar o să aflu imediat.

Privi adăpostul de la piciorul stâncii, unde Thuvvik şi lucrătorii săi continuau să stea ghemuiţi, făcând semne sacre şi bolborosind invocaţii, parcă neînţelegând că scăpaseră de urgie.

– Thuvvik! strigă femeia, gesticulând energic, aproape mânioasă. Ieşiţi de acolo imediat! Avem treabă!

[3]

Harrim 682 era un bărbat masiv, de vreo cincizeci de ani, cu muşchi proeminenţi pe braţe şi pe piept, dedesubtul unui strat gros şi protector de grăsime. Privindu-l prin ferestruica uşii, Sheerin ştiu imediat că ei doi aveau să se înţeleagă.

– Dintotdeauna am fost de partea celor mai... solizi, să zicem, explică el lui Kelaritan şi Cubello. Asta pentru că şi eu am fost aşa aproape toată viaţa, deşi nu chiar atât de muşchiulos ca el. Acum sunt lipsit de exerciţiu... Cu o excepţie, bineînţeles, adăugă lovindu-şi tâmpla cu vârful unui deget. Ce meserie are acest Harrim?

– Docher, răspunse Kelaritan. De treizeci şi cinci de ani lucrează în docurile Jonglorului. A câştigat la loterie biletul pentru ziua de inaugurare a Tunelului. Şi-a luat întreaga familie. Cu toţii au fost afectaţi într-o oarecare măsură, dar la el a fost mai grav. Se simte foarte stânjenit de ceea ce a păţit.

– E normal, încuviinţă Sheerin. O să ţin seama de asta. Haideţi atunci, să discutăm cu el.

Intrară în odaie.

Harrim stătea în capul oaselor în pat, privind fără chef un cub rotitor, care proiecta lumini colorate pe peretele din faţa lui. Zâmbi destul de amabil când îl văzu pe Kelaritan, dar păru că se încordează la apariţia avocatului şi chipul îi deveni complet îngheţat când intră Sheerin.

– Cine-i? îl întrebă pe Kelaritan. Alt avocat?

– Nici vorbă. Domnul este Sheerin 501, de la Universitatea Saro. Se află aici ca să te ajute să te faci bine.

– Hm, pufni Harrim. Alt deştept! Cu ce m-aţi ajutat până acum?

– Ai dreptate, interveni Sheerin. Singurul care-l poate ajuta cu adevărat pe Harrim să se facă bine e chiar Harrim, aşa-i? Tu o ştii, eu o ştiu şi poate că-i convingem şi pe cei de aici s-o înţeleagă.

Se aşeză pe marginea patului, care scârţâi sub greutatea sa.

– Bine măcar că paturile sunt zdravene, continuă el. Trebuie să fie destul de solide ca să ne ţină pe amândoi... Am înţeles că nu-ţi plac avocaţii? Nu eşti singurul, amice.

– Nişte nenorociţi, mârâi Harrim. Puşi numai pe viclenii. Te fac să zici chestii pe care nu le crezi, spun că te-ajută dacă zici aşa-şi-aşa şi dup-aia îţi dau în cap chiar cu declaraţiile tale. Cel puţin, aşa mi se pare mie.

Sheerin ridică privirea spre Kelaritan.

– E absolut necesar ca domnul Cubello să asiste la discuţii? Cred că lucrurile ar putea merge mai bine fără el.

– Sunt autorizat să particip la orice..., începu tăios avocatul.

– Vă rog, rosti Kelaritan, şi cuvintele aveau mai multă forţă decât politeţea dinapoia lor. Sheerin are dreptate. Trei vizitatori simultan pot fi cam mult pentru Harrim... cel puţin azi. Oricum, i-aţi auzit deja relatarea.

– Bine, se întunecă la faţă Cubello. Se întoarse şi părăsi încăperea.

Pe furiş, Sheerin îi făcu semn directorului să se aşeze cât mai departe.

Revenind apoi spre bărbatul din pat, surâse deschis şi vorbi:

– A fost cam dur, aşa-i?

– Puţin zis.

– De când eşti aici?

– O săptămână, două, înălţă din umeri Harrim. Sau poate ceva mai mult... Cred că nu ştiu. De la...

Amuţi.

– Expoziţia Jonglor? întrebă Sheerin.

– De la călătoria aia, da.

– Au trecut ceva mai mult de două săptămâni...

– Da? Harrim rămase cu ochii în gol. Nu voia să audă de cât timp se afla în spital.

Sheerin schimbă tactica.

– Fac prinsoare că n-ai visat niciodată c-o să vină o zi când o să te rogi să te-ntorci pe docuri, este?

– Puţin zis! rânji Harrim. Mamă, ce n-aş da să mai plimb niţel lăzile alea... Îşi privi mâinile mari şi puternice, cu degete groase, turtite la vârfuri; un deget era strâmb, probabil în urma vreunui accident. Mă lenevesc, zăcând aici toată ziua. Când o să mă-ntorc la treabă, n-o să mai fiu bun de nimic.

– Da' de ce mai stai aici? De ce nu te-mbraci şi pleci?

Din colţ, Kelaritan scoase un sunet de avertizare. Psihologul îi făcu semn să rămână tăcut.

– Să mă-mbrac şi să plec? repetă surprins Harrim.

– Păi, doar nu te ţine nimeni cu forţa.

– Da', dacă plec... dacă plec...

Glasul i se stinse.

– Dacă pleci, ce? întrebă Sheerin.

Docherul rămase mult timp tăcut, cu ochii în pământ şi încruntat. De câteva ori încercă să vorbească, dar se opri de fiecare dată. Psihologul aşteptă răbdător. În cele din urmă, Harrim începu cu o voce răguşită, pe jumătate mormăită:

– Nu pot ieşi. Din cauza... din cauza... din cauza... Se luptă cu sine şi pronunţă: Beznei...

– Bezna, repetă Sheerin.

Cuvântul atârna între ei ca un obiect palpabil.

Harrim părea tulburat, chiar stânjenit. Psihologul îşi aminti că printre cei din clasa lui socială, cuvântul era rar folosit în prezenţa unui necunoscut. Pentru Harrim constituia, dacă nu o obscenitate, atunci un fel de sacrilegiu. Pe Kalgash, nimănui nu-i plăcea să se gândească la Beznă; dar cu cât aveai mai puţină educaţie, cu atât era mai înspăimântător să te gândeşti la posibilitatea ca sorii cei prietenoşi să dispară, nu se ştie cum, brusc şi simultan, lăsând să domnească întunericul absolut.

Ideea era inimaginabilă – cu adevărat, inimaginabilă.

– Bezna, da, spuse Harrim. Mă tem că... că dacă ies afară, o să mă trezesc iarăşi în Beznă. Asta-i... Bezna, din nou, peste tot.

– Reversiune completă în ultimele săptămâni, şopti Kelaritan. La început era exact invers. Numai cu sedative îl puteam băga înăuntru. Iniţial claustrofobie accentuată şi după o vreme agorafobie... Bănuim că ar fi un semn de vindecare.

– Poate, încuviinţă Sheerin. Acum, vă rog... Revenind spre docher, i se adresă cu blândeţe: Ai fost printre primii care au trecut prin Tunelul Misterului, nu?

– Chiar în prima zi. O undă de mândrie se făcu simţită în glasul lui Harrim. A fost o loterie cu o sută de călătorii gratuite. S-au vândut vreun milion de bilete şi-al meu a ieşit al cincilea. Eu, nevastă-mea, băiatul şi fetele, am mers cu toţii. Chiar în prima zi.

– Vrei să-mi zici cum a fost?

– Păi, a fost... Harrim făcu o pauză. Ştii, niciodată n-am fost în Beznă. Nici măcar într-o cameră întunecată. Niciodată... Nu mă interesa... Când eram copil, aveam o candelă cu baterie, şi când m-am însurat şi-am avut casa mea, am pus şi acolo una. Nevastă-mea e la fel. Bezna... nu-i ceva normal. Nu-i ceva care trebuie să existe.

– Totuşi ai participat la loterie.

– Prima şi ultima dată. A fost o ocazie, ştii? Ceva special... O chestie de sărbătoare... Marea expoziţie, sărbătorirea a cinci sute de ani, nu? Toţi cumpărau bilete. Şi m-am gândit că Tunelul e ceva deosebit, ceva grozav, altfel de ce l-ar fi construit? Am cumpărat biletul... Şi când am câştigat, toţi din docuri m-au invidiat, toţi doreau să fi luat ei biletul, unii chiar voiau să-l cumpere de la mine... „Nu, dom'le", le-am zis, „nu-i de vânzare, e biletul meu şi-alor mei..."

– Deci te încânta să intri în Tunel?

– Puţin zis!

– Şi când ai făcut-o? Când ai intrat? Cum a fost?

– Păi..., începu docherul. Îşi umezi buzele şi privi în gol: Erau nişte vagonete mici, ştii, fără acoperiş, şi cu băncuţe. În fiecare încăpeau şase oameni, dar ne-au lăsat numai pe noi cinci într-unul, pentru că eram o singură familie; nu ne-au băgat şi un străin. Dup-aia s-a auzit o muzică şi-am pornit spre Tunel. Foarte încet, nu ca o maşină pe şosea; încet de tot. Am intrat în Tunel. Şi... şi...

Sheerin aşteptă răbdător.

– Zi mai departe, spuse el după un minut, când Harrim nu dădu nici un semn că ar fi continuat. Povesteşte-mi. Vreau să ştiu cum a fost.

– Şi-apoi Bezna, rosti Harrim cu glas întretăiat. Mâinile începuseră să-i tremure. A coborât aşa, de parcă cineva mi-ar fi tras pălăria peste ochi, ştii? Şi n-am mai văzut decât negru. Tremuratul începu să sporească în intensitate: L-am auzit pe fi-miu, Trinit, râzând. I-un flăcău tare deştept. Fac prinsoare că el credea că Bezna-i ceva urât. Râdea şi i-am zis să tacă, şi dup-aia una din fete a-nceput să miorlăie şi i-am zis să fie cuminte, că n-are de ce să-i fie frică, că nu ţine decât cin'şpe minute şi-i o distracţie, nu-i ceva de speriat. Şi dup-aia... dup-aia...

Din nou tăcere. De data aceasta, psihologul nu-l mai îndemnă.

– Dup-aia am simţit cum se strânge-n jurul meu. Totul era Beznă... Beznă... nu-ţi poţi închipui... nu-ţi poţi *închipui*... cât de negru era... cât de *negru*... Bezna... Bezna...

Brusc, Harrim se cutremură şi suspine uriaşe şi sfâşietoare răbufniră din el precum nişte convulsii.

– Bezna... zeilor, Bezna...!

– Uşurel, amice. N-are de ce-ţi fie teamă. Uită-te la lumina soarelui! Sunt patru sori azi, Harrim. Uşurel, omule!

– Lăsaţi-mă pe mine, interveni Kelaritan.

Venise grăbit lângă psiholog, când începuseră suspinele. În mână îi scânteia un ac. Îl atinse de brațul lui Harrim și se auzi un bâzâit scurt. Docherul se calmă aproape instantaneu. Se lăsă pe spate, rezemându-se de pernă și zâmbind în gol.

– Acum ar trebui să-l lăsăm, rosti directorul.

– Dar abia am început să...

– Oricum, câteva ore n-o să se poată vorbi cu el. Între timp am putea prânzi.

– Să prânzim, da, încuviință Sheerin.

Spre propria lui surpriză, nu-i era foame. Era o situație aproape fără precedent.

– Deci el este unul dintre cei mai puțin afectați?

– Exact.

– Ceilalți cum sunt?

– Unii sunt complet catatonici. Alții trebuie sedați cel puțin jumătate din timp. După cum v-am zis, în prima fază sunt claustrofobi. Când au ieșit din Tunel, păreau că n-au absolut nimic, doar că, brusc, deveniseră claustrofobi. Refuzau să intre în clădiri – orice fel de clădiri: palate, vile, apartamente, colibe, barăci, sau corturi.

Sheerin se simțea profund șocat. Își făcuse teza de doctorat în domeniul tulburărilor nervoase induse de întuneric. De aceea fusese solicitat acum. Însă nu auzise niciodată de asemenea manifestări extreme.

– Nu voiau să intre? Și unde dormeau?

– Sub cerul liber.

– A încercat cineva *să-i silească* să intre?

– Bineînțeles. De fiecare dată au fost cuprinși de crize de isterie violente. Unii au avut chiar accese sinucigașe; alergau spre pereți și se izbeau cu capul de ei, lucruri de genul ăsta. Dacă erau băgați înăuntru, nu puteau fi ținuți fără cămașă de forță și o doză masivă de tranchilizante.

Sheerin îl privi pe docherul cel voinic, care adormise, și clătină din cap.

– Bieții oameni...

– Aceea era prima fază. Harrim se găsește acum în cea de-a doua fază, agorafobia. S-a obișnuit cu interiorul de aici și întregul sindrom a fost inversat. Știe că în spital este în siguranță; tot timpul, luminile ard. Cu toate că poate vedea sorii prin fereastră, îi e teamă să iasă *afară*. Crede că afară e întuneric.

– E absurd! exclamă Sherrin. Afară nu-i *niciodată* întuneric.

În clipa în care vorbi, se simți ca un idiot.

Kelaritan nu comentă însă.

– Noi ne dăm seama de asta, domnule Sheerin. Orice om sănătos o știe. Însă cei traumatizați în Tunelul Misterului nu mai sunt sănătoși.

– Da. Mi-am dat seama, murmură Sheerin fâstâcit.

– Ceva mai târziu, puteţi să vizitaţi şi alţi pacienţi. Poate că ei vă vor oferi alte perspective asupra problemei. Iar mâine mergem să vedeţi chiar Tunelul. Bineînţeles, acum când ne-am lovit de dificultăţi, este închis, însă edilii sunt nerăbdători să găsească o modalitate de a-l redeschide. Investiţiile au fost imense. Dar să prânzim mai întâi, da?

– Să prânzim, da, aprobă din nou psihologul şi mai puţin entuziast decât înainte.

[4]

Cupola cea măreaţă a observatorului Universităţii Saro, care se înălţa maiestuoasă, dominând pantele împădurite ale Măgurii Observatorului, scânteia orbitor în lumina după-amiezii. Discul mic şi roşu al lui Dovim lunecase deja înapoia orizontului, dar Onos era încă sus în vest, iar Trey şi Patru brăzdau sclipitori bolta estică descriind o linie piezişă.

Beenay 25, un tânăr zvelt şi agil, cu gesturi iuţi şi precise, se mişca grăbit în micul apartament din Saro pe care-l împărţea cu partenera lui de contract, Raissta 717, adunându-şi cărţile şi hârtiile.

Tolănită leneş pe canapeaua cu tapiseria verde şi roasă pe alocuri, Raissta înălţă privirea şi se încruntă.

– Pleci undeva?

– La observator.

– Dar e *prea* devreme. De obicei, te duceai după apusul lui Onos. Şi asta mai înseamnă câteva ore.

– Am o întâlnire.

Ea îi aruncă o privire caldă şi seducătoare. Amândoi se apropiau de treizeci de ani şi erau asistenţi la Universitate: el la astronomie, iar ea la biologie. Erau parteneri de contract de numai şapte luni. Relaţia lor era încă în primele faze, de încântare, dar apăruseră deja probleme. Beenay îşi începea munca târziu, când doar câţiva dintre sorii mai mici se aflau pe boltă. Raissta era odihnită şi voioasă în perioada de lumină maximă, sub razele galbene ale strălucitorului Onos.

În ultimul timp, Beenay îşi petrecea tot mai multă vreme la observator, şi din această cauză nu erau aproape niciodată treji în acelaşi timp. Bărbatul ştia cât de greu îi venea Raisstei. Şi *lui* îi venea greu. Cu toate acestea, cercetările sale asupra orbitei Kalgashului erau fascinante şi-i ridicau probleme tot mai dificile, pe care le găsea atât incitante cât şi înspăimântătoare. Dacă Raissta ar mai fi avut răbdare doar câteva săptămâni... o lună-două, poate...

– Nu mai poţi întârzia niţel? întrebă femeia.

Simţi un gol în stomac. Raissta îi arunca una dintre ocheadele ei jucăuşe. Nu era uşor să-i reziste şi de fapt nici nu prea voia... Totuşi, Yimot şi Faro îl aşteptau.

– Ţi-am zis... Am o...

– ...întâlnire, da. Şi eu am una. Cu tine.

– Cu mine?

– Ieri ai spus că s-ar putea să fii liber azi după-amiază, să ştii că m-am bazat pe asta. Am renunţat la timpul meu liber; am făcut toate experimentele de laborator de dimineaţă, tocmai ca să...

„Din ce în ce mai rău“, gândi Beenay. Îşi amintea că-i promisese aşa ceva, uitând cu desăvârşire de întâlnirea cu cei doi tineri.

Raissta îşi ţuguiase buzele supărată, dar şi zâmbitoare în acelaşi timp – o figură pe care o adusese la perfecţiune. Beenay ar fi dorit să-i uite imediat pe Faro şi Yimot şi să se îndrepte către braţele ei. Dar atunci ar fi întârziat o oră la întâlnire, ceea ce nu era politicos. Poate chiar *două* ore.

În plus trebuia să admită că era teribil de curios să afle dacă rezultatele lor coincideau cu calculele sale.

Practic era o încleştare de forţe egale: pe de o parte atracţia puternică a Raisstei, iar pe de alta dorinţa de a-şi potoli curiozitatea legată de o problemă ştiinţifică importantă. Deşi ţinea să ajungă la timp la întrevedere, Beenay îşi dădea seama, derutat, că fixase un fel de întâlnire şi cu Raissta; iar asta nu mai reprezenta o obligaţie, ci o plăcere.

– Uite ce-i, rosti el apropiindu-se de canapea şi luând mâna femeii. Nu pot fi simultan în două locuri, nu? Ieri, când ţi-am promis ceea ce ţi-am promis, am uitat că Faro şi Yimot vin la observator ca să discute cu mine. Îţi fac o propunere. Lasă-mă să rezolv problema cu ei şi după aceea nu mai rămân, ci mă-ntorc aici... peste vreo două ore. Ce spui?

– În seara asta trebuie să fotografiezi nişte asteroizi, îşi ţuguie ea buzele, dar fără să mai surâdă.

– La naiba! Eh, o s-o rog pe Thilarda să facă ea fotografiile, sau pe Hikkinan. Sau pe altcineva... Îţi promit că până apare Onos, m-am întors.

– Promiţi?

O strânse uşor de mână şi zâmbi cu subînţeles.

– O promisiune pe care o s-o ţin. Poţi să fii sigură. E bine? Nu te superi?

– Păi...

– O să scap de Faro şi Yimot cât pot mai repede.

– Ar fi bine... Când bărbatul reîncepu să-şi adune hârtiile, Raissta întrebă: De fapt, de ce-i *atât* de importantă întâlnirea asta?

– Nişte chestii de laborator... Cercetări gravitaţionale...

– Trebuie să-ţi zic că mie nu-mi sună prea impresionant.

– Sper că nici nu se va dovedi *prea* impresionant, replică Beenay:

Dar trebuie neapărat să aflu ceva.

– De ce nu-mi zici şi mie despre ce-i vorba?

Beenay îşi privi ceasul şi inspiră adânc. Mai putea rămâne câteva minute.

– Ştii că în ultimul timp am lucrat în problema mişcării orbitale a Kalgashului în jurul lui Onos, nu?

– Bineînţeles.

– Bun! Acum două săptămâni, am descoperit o anomalie. Rezultatele mele nu se potriveau cu teoria gravitaţiei universale. Bineînţeles, am refăcut calculele, însă şi a doua oară am obţinut acelaşi lucru. Şi a treia oară, şi a patra... Permanent aceeaşi anomalie, indiferent ce metodă de calcul foloseam.

– Oh, Beenay, îmi pare tare rău! Ştiu că ai tras atât de tare, şi-acum să descoperi că ai greşit...

– Dar dacă n-am greşit?

– Păi, ai spus...

– Deocamdată nu ştiu dacă ecuaţiile sunt greşite sau nu. După părerea mea, sunt corecte, totuşi pare o imposibilitate. Am reluat calculele de câteva ori, dar am obţinut mereu acelaşi rezultat, deşi am prevăzut tot felul de verificări pe parcurs, ca să mă asigur că n-am făcut o greşeală pe undeva. Însă rezultatul căpătat este absurd... Singura explicaţie pe care o pot găsi este că pornesc de la o ipoteză falsă. În cazul ăsta, deşi calculele sunt corecte, voi obţine permanent acelaşi răspuns greşit indiferent ce metodă de verificare folosesc. Poate că nu observ o eroare fundamentală a postulatelor mele. De exemplu, dacă plec de la o valoare greşită pentru masa planetei, o să capăt o orbită greşită, deşi am calculat absolut corect. Înţelegi?

– Deocamdată, da.

– De aceea, am dat aceeaşi problemă lui Faro şi Yimot, fără să le explic despre ce-i vorba, şi i-am rugat să calculeze totul de la început. Sunt nişte puşti inteligenţi. Mă pot bizui pe ei în privinţa calculelor. Dacă vor obţine aceleaşi rezultate ca mine, deşi dintr-o direcţie ce exclude complet orice eroare aş fi introdus eu în raţionamentele mele, atunci va trebui să admit că am calculat corect.

– Dar nu se poate aşa ceva, Beenay! N-ai zis că rezultatele contrazic legea gravitaţiei universale?

– Şi dacă legea e greşită?

– Ce? Cum?!

Raissta îl privi cu o neîncredere evidentă.

– Înţelegi acum? continuă Beenay. Înţelegi de ce trebuie să aflu neapărat ce au descoperit Yimot şi Faro?

– Nu, zise ea. Nu-nţeleg deloc.

– Putem vorbi şi mai târziu. Îţi promit.

– Beenay..., începu ea pe jumătate disperată.

– Trebuie să plec. Dar mă-ntorc cât pot de repede. Îți promit, Raissta! Îți promit!

[5]

Siferra se opri numai pentru a lua un târnăcop și o pensulă din cortul cu echipament care, deși răsturnat de furtună, rămăsese intact. Apoi urcă de-a bușilea panta colinei, cu Balik urmând-o greoi. Eilis ieșise de la adăpostul stâncii dar rămăsese jos, privindu-i. Thuvvik și muncitorii se aflau înapoia lui, uitându-se și scărpinându-se în cap nedumeriți.

– Atenție! strigă Siferra spre Balik, când ajunse în locul unde începea scobitura săpată de vijelie. Lărgesc șanțul!

– N-ar trebui să-l fotografiem mai întâi și...?

– Atenție, am zis! răcni ea și înfipse târnăcopul în sol, împroșcând cu pământ și pietriș capul și umerii bărbatului.

Acesta sări într-o parte, scuipând nisipul ce-i intrase în gură.

– Scuze, făcu Siferra fără să ridice ochii. Izbi a doua oară, lărgind fisura. Știa bine că tehnica respectivă nu era cea mai corectă. Mentorul ei, bătrânul și celebrul Shelbik, probabil că se răsucea în mormânt. Iar părintele arheologiei, faimosul Galdo 221, fără îndoială că clătina trist din cap, din vârful panteonului științei sale.

Pe de altă parte, Shelbik și Galdo avuseseră și ei posibilitatea de-a dezgropa ceea ce se afla în Colina Thombo, dar n-o făcuseră. Dacă Siferra era prea ațâțată acum, prea grăbită și imprudentă, ei bine, trebuiau s-o ierte! Acum, când aparentul dezastru al furtunii fusese transformat într-un noroc incredibil, acum când inevitabila ruinare a carierei ei se preschimbase pe neașteptate într-un triumf, Siferra nu se putea opri să nu afle ce era îngropat aici. Nu putea. Pur și simplu îi era imposibil!

– Ia uite..., murmură ea înlăturând o bucată masivă și pornind să lucreze cu pensula. La nivelul fundației orașului ciclopic e un strat de cenușă. Probabil că așezarea a ars complet până la temelie. Dar dacă te uiți ceva mai jos pe colină, o să vezi că citadela cadrilică se găsește sub linia focului... deci așezările au fost construite una peste cealaltă...

– Siferra..., începu Balik tulburat.

– Știu, știu... Lasă-mă cel puțin să încep să văd ce-i aici. Numai un foraj rapid și după aceea o să facem totul ca la carte.

Simțea că o podidește transpirația din tălpi până-n creștetul capului. Privea atât de concentrată, încât începuseră s-o usture ochii.

– Vezi? Suntem destul de sus pe colină şi avem deja două aşezări. Bănuiesc că dacă o să coborâm, s-ar putea să descoperim fundaţiile celor din perioada cadrilică şi... da! *Da!* Uite! Pe Beznă, priveşte, Balik! Numai priveşte!

Indică triumfătoare cu vârful târnăcopului.

Lângă fundaţia zidurilor cadrilice apăruse o altă dungă neagră de cenuşă. Şi al doilea nivel fusese distrus de un incendiu, la fel precum cel ciclopic. De asemenea părea că fusese clădit pe ruinele unei aşezări şi mai vechi.

De acum, Balik se molipsise de frenezia Siferrei. Laolaltă, trudeau să înlăture stratul exterior al colinei, la jumătatea distanţei dintre bază şi vârful retezat. Eilis strigă spre ei, întrebându-i ce naiba făceau, dar nu-l băgară în seamă. Mânaţi de curiozitate, străpunseră rapid stratul străvechi de nisip, coborând cu zece centimetri, cincisprezece, douăzeci...

– Vezi ce văd şi eu? exclamă Siferra după un timp.

– Altă aşezare, da! Dar ce stil de arhitectură poate fi ăsta?

– Mi-e complet necunoscut, înălţă ea din umeri.

– Şi mie. Oricum, e foarte vechi.

– Fără discuţie. Totuşi cred că nu-i cel mai vechi lucru de-aici... în nici un caz! Privi în jos, către sol: Ştii ce cred eu, Balik? Cred că aici sunt cinci oraşe, şase, şapte, poate chiar opt, suprapuse. Ne putem petrece tot restul vieţii excavându-le!

Se priviră unul pe celălalt, uluiţi.

– Ar fi mai bine să coborâm şi să facem nişte poze, şopti bărbatul.

– Da. Da, ar fi mult mai bine.

Brusc, Siferra îşi regăsi calmul. „Gata cu săpatul ăsta fără metodă", îşi spuse. Era timpul să redevină profesionistă, să abordeze colina ca un savant, nu ca un căutător de comori sau un ziarist.

Mai întâi, Balik avea să facă fotografii, din toate unghiurile. Apoi, să ia eşantioane din solul de la nivelul suprafeţei, să pună primii ţăruşi de marcaj şi să urmeze toate celelalte proceduri preliminare standard.

„După care, un sondaj, un tunel vertical din vârf până la bază, ca să ne dăm seama cam ce ne aşteaptă."

„Şi apoi, o să cojim colina, strat după strat. O s-o facem bucăţele, înlăturând fiecare nivel ca să-l cercetăm pe cel de dedesubtul lui, până o să ajungem la pământ neatins. Şi atunci", îşi spuse ea, „o să ştim despre preistoria Kalgashului mai mult decât au putut afla toţi predecesorii mei laolaltă, de când au venit aici să sape."

[6]

– Totul este pregătit pentru călătoria în Tunel, domnule Sheerin, spuse Kelaritan. Peste o oră, maşina vă aşteaptă în faţa hotelului.

– Perfect, rosti Sheerin. Ne vedem peste o oră.

Puse receptorul în furcă şi se examină în oglinda aflată vizavi de pat.

Chipul pe care-l zărea era îngrijorat. Părea atât de obosit şi scofâlcit, încât se trase cu degetele de obraji ca să se asigure că erau încă acolo. Da, erau tot obrajii lui dolofani... Nu slăbise nici măcar un gram. Scofâlcirea exista numai în mintea lui.

Psihologul dormise prost – acum i se părea chiar că nu dormise deloc – şi ieri de abia ciugulise din mâncare. Nici acum nu se simţea deloc flămând. Nu-l entuziasma câtuşi de puţin gândul de a coborî la micul dejun. Lipsa aceasta de apetit reprezenta o senzaţie complet străină pentru el.

Oare starea aceea, se întrebase, era cauzată de discuţiile de ieri cu nefericiţii pacienţi ai lui Kelaritan?

Sau pur şi simplu îl îngrozea gândul călătoriei prin Tunelul Misterului?

Într-adevăr, contactul cu cei trei pacienţi îl marcase. Trecuse multă vreme de când nu mai lucrase prin spitale şi era limpede că mediul academic din Universitatea Saro îi atenuase detaşarea profesională care le permite medicilor să privească boala fără a fi copleşiţi de compasiune şi părere de rău. Sheerin era de-a dreptul surprins cât de milos şi cât de sensibil devenise.

Primul dintre pacienţi, Harrim, docherul, părea îndeajuns de călit ca să reziste la orice. Cu toate acestea, cincisprezece minute de Beznă în călătoria sa prin Tunelul Misterului îl aduseseră într-o asemenea stare, încât simpla amintire a experienţei avute acolo îl azvârlea într-o isterie incoerentă. Teribil de trist...

Iar cei doi pe care îi văzuse după-amiază... se aflau într-o stare şi mai nefericită. Gistin 190, profesoara, o femeie drăguţă şi plăpândă, cu ochi negri, inteligenţi, nu izbutise să-şi oprească suspinele şi cu toate că la început se exprimase clar, după numai câteva fraze istorisirea ei degenerase în bâlbâieli lipsite de sens. Cât despre Chimmilit 97, liceanul atlet, în mod evident un specimen fizic perfect, psihologul n-avea să uite prea repede cum reacţionase la vederea cerului, atunci când îi trăsese draperia. Onos strălucea în vest, dar tânărul cel chipeş şi voinic bolborosise: „Bezna... bezna..." şi încercase să se vâre sub pat!

Bezna... bezna...

„Iar acum", îşi spuse Sheerin încruntat „e rândul *meu* să .străbat Tunelul Misterului."

Desigur, ar fi putut refuza. Contractul său cu Municipalitatea Jonglor era de consultant şi nu prevedea asumarea vreunui risc din partea lui. Putea emite o ipoteză apropiată de adevăr, fără să fie nevoie să-şi bage capul în laţ.

Totuşi, ceva din sufletul său se împotrivea unei asemenea soluţii. Mândria profesională, dacă nu altceva, îl împingea spre Tunel. Se afla aici ca să studieze fenomenul isteriei în masă şi ca să-i ajute pe aceşti oameni să găsească modalităţi de a vindeca actualele victime şi de a preveni asemenea tragedii. Cum ar fi putut încerca să explice ce se întâmplase cu victimele Tunelului, dacă nu examina îndeaproape cauza psihozelor lor? *Trebuia* s-o facă. Să dea înapoi însemna să fugă din faţa responsabilităţii.

În plus nu dorea să poată fi acuzat de laşitate, nici chiar de străinii aceştia din Jonglor. Îşi amintea zeflemelele copilăriei lui: „Grăsanu' e un laş! Grasanu' e un laş!" Totul pentru că nu voise să se caţere într-un copac, lucru care depăşea în mod evident posibilităţile corpului său greu şi stângaci.

Dar Grăsanu' nu era un laş. Sheerin ştia asta. Era mulţumit de sine: un individ sănătos şi echilibrat. Pur şi simplu nu dorea ca oamenii să facă presupuneri eronate în legătură cu el datorită aspectului exterior lipsit de eroism.

La urma urmei, mai puţin de zece la sută din cei care parcurseseră Tunelul prezentaseră simptome de dezechilibru emoţional. Iar respectivii avuseseră probabil anumite sensibilităţi. Tocmai pentru că el era echilibrat şi întreg la minte, nu avea de ce să se teamă.

Nu...

Avea...

De ce...

Să se teamă...

Îşi repetă aceste cuvinte până se simţi aproape calm.

Cu toate acestea, când coborî să aştepte automobilul spitalului, Sheerin nu avea obişnuita sa jovialitate.

În maşină se aflau Kelaritan, Cubello şi o femeie extrem de frumoasă, Varitta 312, care fu prezentată drept proiectantă a Tunelului. Sheerin dădu mâna viguros cu toţi, zâmbind într-un mod pe care îl dorea cât mai convingător.

– Frumoasă zi pentru o vizită în parcul de distracţii, rosti el, străduindu-se să pară vesel.

Kelaritan îl examină cu o privire curioasă.

– Mă bucur că sunteţi în formă. Aţi dormit bine?

– Foarte bine, mulţumesc... De fapt, ar trebui să zic: atât cât se poate de bine, după ce i-am văzut ieri pe sărmanii aceia.

– Deci nu sunteţi optimist în privinţa refacerii lor? întrebă Cubello.

– Aş vrea să fiu...

Automobilul porni lin.

– Drumul durează cam douăzeci de minute, spuse Kelaritan. Expoziţia în sine va fi aglomerată – aşa este zilnic –, dar am izolat o porţiune mare din parcul de distracţii, ca să nu fim deranjaţi. După cum ştiţi, Tunelul Misterului a fost închis din clipa când s-au înmulţit cazurile.

– Vă referiţi şi la morţi?

– Evident că după decese, Tunelul nu mai putea funcţiona, interveni Cubello. Totuşi nu trebuie să uitaţi că analizasem mai de mult varianta închiderii lui. Se punea problema dacă nu cumva persoanele care păreau... tulburate de parcurgerea Tunelului nu se alăturau cumva unei „mode“, deşi nu fuseseră afectate.

– Bineînţeles, aprobă Sheerin pe un ton sec. Consiliul Municipal n-ar fi dorit să închidă o atracţie atât de profitabilă, decât dacă avea un motiv serios. Probabil de genul morţii unui grup întreg!

Atmosfera din maşină deveni îngheţată.

După o vreme, Kelaritan rosti:

– Tunelul nu reprezenta doar o atracţie profitabilă, domnule Sheerin, dar şi o aventură pe care doreau s-o încerce aproape toţi vizitatorii Expoziţiei. Am auzit că zilnic erau refuzaţi mii de oameni.

– Deşi fusese evident chiar din prima zi că unii dintre cei care îl parcurg ies cu tulburări psihice?

– *Mai ales* din acest motiv, răspunse Cubello.

– Cum?

– Mă scuzaţi dacă mă aventurez în specialitatea dumneavoastră, rosti mieros avocatul, însă doresc să vă reamintesc că există o fascinaţie în a fi speriat, *când face parte dintr-un joc*. Un prunc se naşte cu trei spaime instinctive: de zgomot puternic, de cădere şi de absenţa totală a luminii. De asta se consideră atât de amuzant să sari în spatele cuiva, strigând „Bau!“. De asta e amuzant să mergi în montagne-russe. Şi din acelaşi motiv, Tunelul Misterului reprezintă ceva dorit de toată lumea. Oamenii ies din Beznă, tremurând, pe jumătate morţi de frică, dar continuă să cumpere bilete de intrare. Faptul că există persoane care au ieşit şocate dinăuntru contribuie la sporirea atracţiei.

– Asta pentru că cei mai mulţi consideră că *ei* vor fi destul de tari ca să reziste la ceea ce a zguduit pe alţii, nu?

– Exact, domnule Sheerin.

– Dar când unii călători au ieşit nu doar tulburaţi, ci morţi de spaimă? Chiar dacă directorii Expoziţiei nu au înţeles clar că trebuie să închidă Tunelul, bănuiesc că potenţialii vizitatori s-ar fi rărit considerabil după ce se răspândea știrea deceselor.

– Dimpotrivă, rânji triumfător Cubello. A funcționat același mecanism psihologic, ba chiar mai puternic. La urma urmei, dacă persoanele cu inima slabă doresc să treacă prin Tunel, o fac pe riscul lor; de ce să fim surprinşi de ceea ce li s-a întâmplat? Consiliul Municipal a analizat chestiunea şi, în cele din urmă, a aprobat existența unui medic care să examineze pe fiecare călător înainte de a sui în vagonet. Din clipa aceea, vânzarea de bilete *a crescut*.

– Atunci, întrebă Sheerin, de ce ați închis Tunelul? Din ce mi-ați spus, m-aş aştepta să faceți nişte afaceri extraordinare, cu cozi lungi din Jonglor până în Khunabar, cu puhoaie de oameni intrând pe uşa din față şi un şir permanent de cadavre evacuate prin dos.

– Domnule Sheerin!

– Dacă decesele tot nu sperie pe nimeni, de ce l-ați mai închis?

– Motivul îl reprezintă despăgubirile, spuse Cubello.

– Ah, da!

– Extrapolarea dumneavoastră e incorectă; decesele au fost foarte puține – trei-patru, mi se pare – şi la intervale mari de timp. Familiile respective au primit despăgubiri adecvate şi cazurile au fost clasate. Pentru noi adevărata problemă a reprezentat-o nu numărul deceselor, ci rata de supraviețuire în rândul celor care au suferit tulburări traumatice. A început să devină clar că unii necesită spitalizări îndelungate – o cheltuială continuă, un permanent efort financiar din partea municipalității şi a asigurărilor.

– Înțeleg, încuviință posac Sheerin. Dacă ar muri imediat, ar fi o singură cheltuială: să închideți gura familiei. Dar dacă zac luni sau ani de zile într-o instituție publică, prețul poate deveni prea mare.

– Poate că-i o exprimare cam dură, zise Cubello. Dar în esență este acelaşi calcul pe care a fost obligat să-l facă Consiliul Municipal.

– Domnul Sheerin pare un pic cam arțăgos în dimineața aceasta, vorbi Kelaritan. Poate că-l nelinişteşte ideea că va trebui să străbată el însuşi Tunelul.

– Nici vorbă, replică imediat psihologul.

– Sper că vă dați seama că nu vă obligă nimeni...

– Ba da, rosti apăsat Sheerin.

În maşină se lăsă tăcere. Sheerin privea încruntat peisajul schimbător, copacii stranii cu coajă solzoasă, tufişurile cu flori având ciudate nuanțe metalice, clădirile foarte înalte şi înguste, cu streşini ascuțite. Rareori fusese într-o regiune atât de nordică. Întreaga provincie i se părea oarecum neplăcută, la fel ca şi persoanele acestea cu vorbe mieroase şi cinice. De abia aştepta să revină acasă, în Saro.

Dar mai întâi... Tunelul Misterului...

Expoziția Centenară Jonglor se întindea pe o suprafață vastă, în estul oraşului. Era un mini-orăşel destul de spectaculos. Psihologul zărea fântâni arteziene, arcade şi turnuri din plastic dur ca piatra, scânteind trandafirii şi turcoaz. Sălile de exponate etalau comori de artă din toate provinciile Kalgashului, echipamente industriale şi ultimele invenţii ştiinţifice. Oriunde ar fi privit, exista ceva neobişnuit şi minunat care să-i atragă ochiul. Mii de vizitatori, poate chiar sute de mii, se plimbau pe aleile elegante şi multicolore.

Auzise că Expoziţia Centenară era una dintre minunile lumii şi acum vedea că era adevărat. Vizitarea ei constituia un privilegiu. Se organiza o dată la un secol şi era deschisă timp de trei ani, pentru a sărbători înfiinţarea oraşului; iar această a Cincea Expoziţie Centenară Jonglor era considerată cea mai măreaţă dintre toate. Într-adevăr, străbătându-i căile de acces impecabil întreţinute, Sheerin se simţea cuprins de o emoţie încântată pe care n-o mai încercase de multă vreme. Spera că ulterior în decursul săptămânii, avea să aibă timp să-i exploreze singur minunăţiile.

Starea i se modifică însă brusc când maşina coti, urmând perimetrul gardului exterior şi se opri la una din intrările parcului de distracţii. Aşa cum spusese Kelaritan, fuseseră întinse cordoane ce interziceau accesul şi o mulţime destul de numeroasă şi încruntată privi cum Cubello, Kelaritan şi Varitta îl conduseră spre Tunelul Misterului. Sheerin putea auzi murmure de nemulţumire, o rumoare surdă şi răuvoitoare, care îl neliniştea, ba chiar îl înfricoşa puţin.

Îşi dădu seama că avocatul îi spusese adevărul· oamenii erau mânioşi pentru că Tunelul fusese închis.

„Sunt invidioşi", îşi spuse el uluit. „Ştiu că noi mergem în Tunel, şi vor *şi ei*. În ciuda celor petrecute!"

– Pe aici, le arătă Varitta.

Clădirea ce adăpostea Tunelul era o piramidă ale cărei laturi se ridicau ameţitor înspre cer. În centrul ei se afla o poartă uriaşă, înconjurată cu o spectaculoasă bordură roş-aurie. Peste ea fusese instalat un grilaj metalic. Varitta scoase o cheie şi descuie o uşiţă aflată în stânga.

Interiorul părea de-a dreptul banal. Psihologul văzu mai multe balustrade metalice, destinate, fără îndoială, menţinerii unui şir ordonat până la locul de îmbarcare. La capătul lor exista un peron similar celui din orice gară, în faţa căruia aşteptau mai multe vagonete. Iar dincolo de ele...

Beznă.

– Dacă sunteţi amabil să semnaţi aici, domnule Sheerin, rosti Cubello.

Sheerin privi foaia întinsă de avocat. Era acoperita cu rânduri de litere care-i dansau în faţa ochilor.

– Ce-i asta?

– Declaraţia de asumare a riscului. Formularul standard...

– Ah, da... Sheerin îşi mâzgăli numele, fără măcar să încerce să citească hârtia.

„Nu ţi-e frică", îşi spuse. *„Nu ţi-e frică absolut deloc!"*

Varitta îi înmână un aparat micuţ.

– Aceasta e comanda de abandon, explică ea. Întreaga călătorie durează cincisprezece minute, dar ajunge să apăsaţi acest buton verde, după ce consideraţi că aţi stat suficient şi aţi aflat tot ce vă interesează – sau dacă apar probleme de altă natură –, şi se vor aprinde luminile. Vagonetul se va duce direct la capătul opus al Tunelului, apoi va reveni aici.

– Mulţumesc, spuse Sheerin, dar nu cred că voi avea nevoie.

– Trebuie s-o luaţi. Pentru orice eventualitate...

– Intenţionez să reproduc condiţiile reale, rosti psihologul, încântat de propria lui emfază. „Există însă şi prostie pe lume", îşi reaminti el. Nu intenţiona să folosească comanda respectivă, doar că era lipsit de înţelepciune să n-o ia.

Pentru orice eventualitate...

Păşi pe peron. Kelaritan şi Cubello îl priveau atenţi. Aproape că le putea auzi gândurile: *Grăsanul ăsta încrezut o să se transforme în piftie înăuntru.* N-aveau decât s-o creadă.

Varitta dispăruse. Probabil că pornea mecanismul Tunelului.

Aşa era; o văzu într-o cabină de comandă, sus şi în dreapta, făcând semn că totul era pregătit.

– Puteţi sui, domnule Sheerin, spuse Kelaritan.

– Sigur că da! Sigur că da!

„Nici zece la sută n-au înregistrat tulburări mintale. Probabil că aveau din capul locului o sensibilitate la Beznă. Eu n-o am! Eu sunt un individ foarte stabil!"

Sui în vagonet. Existau centuri de siguranţă; îşi puse una, reglând-o cu oarecare dificultate peste abdomen. Vehiculul începu să înainteze, încet, foarte încet.

Bezna îl aştepta.

Nici zece la sută. Nici zece la sută.

El înţelegea sindromul Beznei. Era sigur că acest lucru avea să-l protejeze: ştiinţa lui. Deşi toţi oamenii au o teamă instinctivă faţă de absenţa luminii, asta nu însemna că absenţa luminii era dăunătoare.

Dăunătoare era *reacţia* în momentul absenţei luminii. În primul rând, trebuia să rămână calm. Bezna nu este altceva decât întuneric, o modificare a unor condiţii exterioare. Oamenii sunt condiţionaţi să se teamă de ea, deoarece trăiesc într-o lume unde întunericul nu este natural, unde există permanent lumină, lumina multor sori. În orice clipă, pe cer se găsesc cel puţin doi sori – de obicei trei – şi lumina oricăruia dintre aceştia era suficientă să alunge Bezna.

Bezna...

Bezna...

Bezna!

Acum, Sheerin intrase în Tunel. Înapoia lui, ultimele raze de lumină dispărură şi el privea într-un neant absolut. În faţa lui nu exista nimic; absolut nimic. Un hău. Un abis. O zonă complet lipsită de lumină. Iar el mergea drept într-acolo.

Simţi transpiraţia ţâşnindu-i prin toţi porii.

Genunchii începură să-i tremure. Tâmplele îi zvâcneau. Ridică palma în faţa ochilor, dar n-o putu zări.

Abandonează abandonează abandonează...

„Nu! Nici gând!"

Îşi îndreptă spinarea şi deschise larg ochii, aţintindu-i asupra neantului prin care cobora. Mai departe, şi mai departe, tot mai adânc. Spaimele primordiale mormăiau şi bolboroseau în adâncul sufletului său, şi se sili să le alunge.

„Afară, sorii strălucesc", îşi spuse.

„Este doar ceva temporar. Peste paisprezece minute şi treizeci de secunde, voi fi afară."

„Paisprezece minute şi douăzeci de secunde."

„Paispreceze minute şi zece secunde."

„Paisprezece minute..."

Oare mai înainta? Nu-şi putea da seama. Poate că nu. Vagonetul mersese silenţios până atunci, iar el nu avea nici un punct de referinţă. „Dacă s-a defectat?" se întrebă. „Poate că stau aici, în întuneric, nici nu ştiu unde sunt, ce se-ntâmplă, cât timp trece? Cincisprezece minute, douăzeci, o jumătate de oră? Până la ce limită îmi rezistă mintea? şi apoi..."

„Am totuşi comanda de abandon."

„Şi dacă nu funcţionează? Dacă apăs butonul şi luminile nu se aprind?"

„Cred c-aş putea s-o-ncerc. Numai ca să văd..."

„*Grăsanu' e un laş! Grăsanu' e un laş!*"

„Nu! Nu! N-o atinge! Dacă aprinzi luminile, nu le mai poţi stinge. Nu trebuie să foloseşti comanda, altfel o să-şi dea seama... o să-şi dea seama cu toţii..."

„*Grăsanu' e un laş, Grasanu e un laş...*"

Brusc, surprinzător, azvârli comanda în întuneric. Se auzi un zgomot îndepărtat când căzu... *undeva*. Apoi iarăşi tăcere. Îşi simţea palma teribil de goală.

Bezna...

Bezna...

Nu avea sfârşit. El se rostogolea printr-un abis infinit. Cădea, şi cădea, şi cădea în noapte, în noaptea nesfârşită, în întunecimea devoratoare...

„Respiră profund! Stai calm!"

„Şi dacă sunt leziuni mintale permanente?"

„Stai calm", îşi repetă. „N-o să păţeşti nimic. În cel mai rău caz, mai ai vreo unsprezece minute, poate chiar şase sau şapte. Afară, sorii strălucesc. Şase-şapte minute şi n-o să mai fii niciodată în Beznă, nici dac-o să trăieşti o mie de ani."

Bezna...

„Oh, zeilor, Bezna..."

„Calm. Calm! Sheerin, tu eşti un individ foarte stabil. Eşti extrem de echilibrat. Ai fost cu mintea întreagă când ai intrat aici şi-aşa o să fii şi la ieşire."

„Tic. Tic. Tic. Fiecare secundă te apropie de ieşire. Aşa să fie oare? Călătoria asta s-ar putea să nu se mai termine niciodată. Aş putea rămâne aici pe vecie. Tic. Tic. Tic. Mă mişc oare? Mai am cinci minute, cinci secunde, sau este de abia primul minut?"

„Tic. Tic."

„De ce nu mă scot de-aici? Nu-şi dau seama ce se-ntâmplă?"

„Nu vor să te scoată. N-o să te scoată niciodată. O să..."

Brusc, un fulger de durere între ochi. O explozie de agonie în ţeastă.

„Ce-i asta?"

Lumină!

„E-adevărat? Da! Da!

„Slavă zeilor! Lumină, da! Slavă oricărui zeu care ar fi putut exista vreodată!"

Se afla la capătul Tunelului! Revenea la peronul de pornire! Asta trebuia să fie Da! Da! Bătăile inimii sale, care căpătaseră un ritm galopant, începeau să revină la normal. Ochii, adaptându-se condiţiilor normale, se focalizau asupra lucrurilor familiare, binecuvântatele obiecte cunoscute: stâlpii, peronul, fereastra cabinei de control..

Cubello şi Kelaritan care-l priveau...

Se simţi ruşinat de laşitatea sa. *„Controlează-te, Sheerin! De fapt, n-a fost chiar atât de rău. N-ai păţit nimic. Nu zaci pe podea, scâncind şi sugându-ţi degetul mare. A fost înfricoşător, a fost teribil, dar nu te-a distrus... n-a fost ceva ce să nu poţi menţine sub control..."*

– Gata! Daţi-ne mâna, domnule Sheerin. Sus... sus...

Îl ridicară în picioare şi-l sprijiniră când se împletici afară din vagonet... Sheerin inspiră adânc. Îşi trecu mâna peste frunte, ştergându-şi broboanele de transpiraţie.

– Comanda aceea..., murmură el. Cred c-am pierdut-o pe undeva...

– Cum vă simţiţi? întrebă Kelaritan. Cum a fost?

Psihologul se clătină. Directorul spitalului îl prinse de braţ, dar Sheerin îl înlătură indignat. Nu avea să-i lase să creadă că acele câteva minute petrecute în Tunel îl afectaseră.

Totuşi, nu putea nega că fusese zguduit. Oricât s-ar fi străduit, n-o putea ascunde. Nici măcar de sine însuşi.

Îşi dădu seama că nimic din lume nu l-ar fi putut convinge să mai facă o dată drumul acela.

– Domnule Sheerin? Domnule Sheerin?!

– N-am... păţit... nimic..., mormăi el.

– Spune că n-a păţit nimic, se auzi glasul avocatului. Lăsaţi-l. Nu-l mai sprijiniţi.

– Îi tremură genunchii, vorbi Kelaritan. O să cadă.

– Nu, spuse Sheerin. Nici vorbă. Mă simt perfect.

Se clătină şi făcu un pas nesigur, îşi recăpătă echilibrul, apoi se clătină iarăşi. Se simţea scăldat în transpiraţie. Privi peste umăr, zări gura Tunelului şi se înfioră. Întorcând spatele peşterii întunecate, înălţă din umeri, parcă dorind să-şi ascundă capul.

– Domnule Sheerin? întrebă Kelaritan neliniştit.

Nu avea rost să se prefacă. Era o prostie această încercare trufaşă şi încăpăţânată de eroism. N-aveau decât să-l creadă laş. N-aveau decât să creadă orice doreau. Acele cincisprezece minute fuseseră cel mai îngrozitor coşmar al vieţii sale. Impactul lor continua încă să-i reverbereze, tot mai profund, în minte.

– A fost... impresionant, rosti el. Foarte impresionant. Foarte tulburător.

– Dar în principiu n-aţi păţit nimic, nu-i aşa? interveni avocatul. Sunteţi puţin zguduit, de acord. Cine n-ar fi, intrând în Beznă? Dar în esenţă, n-aţi păţit nimic. Aşa cum am ştiut dinainte. Doar puţini, foarte puţini, păţesc...

– Nu! îl opri Sheerin.

Chipul avocatului rânjea precum un duh rău în faţa lui. Ca un demon. Nu-l putea suporta. Însă o doză masivă de adevăr avea să exorcizeze demonul. Nu avea rost să fie diplomat atunci când vorbea cu duhurile necurate...

– Oricine traversează Tunelul se expune unui risc considerabil; acum sunt sigur de acest lucru. Până şi firile cele mai tari vor suferi traume, iar cele slabe vor ceda pur şi simplu. Dacă redeschideţi Tunelul, toate spitalele psihiatrice vor fi ticsite în mai puţin de şase luni de zile.

– Dimpotrivă, domnule...

– Să nu mă luaţi cu „dimpotrivă"! Aţi fost în Tunel, domnule Cubello? Nu! Exact cum mă aşteptam. Dar eu am fost. M-aţi angajat să vă ofer opinia mea de expert: iat-o! Tunelul este ucigaş! Problema este strict de natură umană. Cei mai mulţi dintre noi nu putem accepta Bezna şi n-o vom putea accepta atâta timp cât pe cer există măcar un soare. Domnule Cubello, închideţi definitiv

Tunelul! Închide-l, omule, în numele sănătății mintale! Închide-l!

[7]

După ce-şi parcă scuterul la baza observatorului, Beenay porni să alerge în susul potecii care ducea la intrarea principală a clădirii uriaşe. Când începu să urce treptele late din piatră ale scării acesteia, fu surprins să-şi audă numele strigat de sus.

– Beenay! Deci ai venit, totuşi.

Astronomul ridică privirea. În uşa cea mare, văzu silueta înaltă şi voinică a prietenului său, Theremon 762, de la ziarul *Cronica*.

– Theremon? Mă căutai?

– Exact. Mi s-a spus că vii abia peste vreo două ore. Acum tocmai voiam să plec, când iată-te! Asta zic şi eu baftă!

Beenay urcă ultimele trepte şi cei doi se strânseră în braţe. Îl cunoscuse pe ziarist cu trei-patru ani în urmă, când Theremon venise să ia un interviu despre ultimele afirmaţii ale cultului Apostolii Flăcării. Treptat, el şi Theremon deveniseră prieteni, deşi gazetarul era cu vreo cinci ani mai vârstnic şi provenea dintr-un mediu mai puţin elevat, ancorat în realitatea cotidiană. Lui Beenay îi plăcea să aibă un amic neimplicat în sforăriile universitare, iar Theremon era încântat să cunoască pe cineva care să nu fie interesat în a-l exploata pentru considerabila lui influenţă jurnalistică.

– S-a întâmplat ceva? întrebă Beenay.

– Câtuşi de puţin. Am nevoie iarăşi de autoritatea Vocii Ştiinţei. Mondior a ţinut încă un discurs din seria: „Pocăiţi-vă, căci sfârşitul vă este aproape!" Acum zice că-i gata să dezvăluie ora exactă a distrugerii lumii. În caz că te interesează, se va întâmpla anul viitor, pe nouăsprezece Theptar.

– E un nebun! Nu ştiu de ce mai irosiţi atâta spaţiu din ziar cu aiurelile lui. La urma urmei, de ce-i bagă lumea în seamă pe Apostoli?

Theremon înălţă din umeri.

– Principalul e c-o face. Şi sunt mulţi, Beenay. Iar dacă Mondior zice că sfârşitul e aproape, am nevoie de cineva ca tine, care să se ridice şi să declare: „Nu-i adevărat, fraţi şi surori! Nu vă temeţi! Totul e bine!" Sau ceva similar... Pot conta pe tine, nu-i aşa?

– Ştii bine că da.

– Diseară?

– Diseară? Of, seara asta e tare încurcată... Cam cât crezi că poate dura?

– O jumătate de oră... cel mult trei sferturi de oră.

– Uite ce-i, acum am o întâlnire – de asta am venit mai devreme. Şi după aceea, i-am promis Raisstei că mă întorc şi stau cu ea o oră-două. În ultima vreme am avut programe atât de diferite, încât de abia ne-am mai văzut. Iar mai spre noapte, mă întorc iarăşi la observator, ca să supraveghez fotografierea...

– Bine, încuviinţă ziaristul, văd că n-am nimerit momentul cel mai potrivit. Nu-i nimic. Abia mâine după-amiază trebuie să predau articolul. Crezi că putem discuta mâine dimineaţă?

– Dimineaţă? repetă şovăitor Beenay.

– Ştiu că dimineaţa este o noţiune inimaginabilă pentru tine. Mă gândisem să vin aici la răsăritul lui Onos, când îţi termini treburile. Dacă am putea realiza un scurt interviu înainte să pleci acasă să te culci...

– Eu ştiu...?

– Pentru un prieten, Beenay!

Astronomul îl privi obosit:

– Sigur că da. Nu asta era problema. Mă gândeam că pot fi atât de năuc după o noapte de muncă, încât să nu-ţi fiu de mare folos.

– În privinţa asta nu-mi fac griji, zâmbi Theremon. Am constatat că eşti capabil să te dezmeticeşti destul de repede când trebuie să demaşti superstiţiile. Atunci rămâne pe mâine, la răsăritul lui Onos? La tine în birou?

– Da.

– Un milion de mulţumiri. Îţi rămân dator.

– Pentru puţin.

Theremon porni în josul treptelor.

– Salut-o din partea mea pe frumoasa ta doamnă! strigă el... Şi ne vedem dimineaţă.

– Da, da, încuviinţă Beenay.

Ce ciudat! Niciodată nu vedea *pe nimeni* – sau nimic – dimineaţa. Însă cu Theremon avea să facă o excepţie. La urma urmei, asta înseamnă prietenia, nu?

Se întoarse şi intră în clădire.

Înăuntru domnea liniştea şi o lumină discretă; atmosfera familiară a uriaşului sălaş ştiinţific unde îşi petrecuse majoritatea timpului încă din primele zile de studenţie. Calmul însă era doar aparent. Aidoma oricărui conglomerat social, observatorul era permanent frământat de felurite conflicte, începând cu cele mai rafinate dispute teoretice, până la cele mai josnice şi banale intrigi, răzbunări şi atacuri neloiale. Priviţi în ansamblu, astronomii nu erau cu nimic mai virtuoşi decât alţii.

Cu toate acestea, observatorul reprezenta un sanctuar pentru Beenay şi mulţi alţii care lucrau acolo, un loc unde puteau uita de problemele lumeşti, devotându-se, mai mult sau mai puţin paşnic, permanentei lupte de a răspunde marilor întrebări puse de Univers.

Traversă grăbit holul cel mare, încercând, ca întotdeauna fără succes, să înăbuşe ţăcănitul încălţărilor pe marmura pardoselii.

Aşa cum făcea mereu, privi iute în vitrinele înşiruite de-a lungul pereţilor, unde erau expuse obiectele sfinte ale istoriei astronomiei. Aici se aflau lunetele rudimentare, aproape caraghioase, folosite cu patru-cinci sute de ani în urmă de pionieri ai genului, precum Chekktor şi Starta. Tot aici erau şi bucăţile negre şi diforme ale meteoriţilor ce căzuseră din cer de-a lungul veacurilor, amintiri enigmatice ale tainelor dinapoia norilor. Mai încolo, se găseau primele ediţii ale hărţilor cereşti şi textelor astronomice, ca şi manuscrisele îngălbenite de timp ale unora dintre operele teoretice celebre ale marilor gânditori.

Tânărul se opri pentru o clipă în faţa ultimului manuscris – care prin comparaţie cu celelalte părea aproape nou – deoarece provenea din ultima generaţie; era teoria gravitaţiei universale a lui Athor 77, elaborată cu puţin înaintea naşterii lui Beenay. Deşi nu era un individ religios, astronomul privi cu veneraţie broşura cea subţire şi se pomeni murmurând ceva asemănător unei rugăciuni.

Pentru el, teoria gravitaţiei universale era unul dintre stâlpii cosmosului; poate chiar cel mai important. Nu-şi putea închipui ce avea să facă dacă stâlpul acela se prăbuşea. Iar acum i se părea că începuse să se clatine.

În capătul holului, înapoia unei uşi elegante din bronz se afla chiar cabinetul lui Athor. Beenay aruncă doar o privire scurtă într-acolo şi se grăbi în susul scărilor. Venerabilul şi încă teribilul director al observatorului era ultima persoană din lume pe care dorea s-o întâlnească în clipa aceea.

Faro şi Yimot îl aşteptau în Camera Hărţilor, unde stabiliseră întâlnirea.

– Iertaţi-mă pentru întârziere, începu Beenay. Până acum am avut o după-amiază tare încărcată.

Îi răspunseră prin surâsuri scurte, nervoase. „Ce pereche ciudată sunt", se gândi astronomul nu pentru prima dată. Amândoi proveneau dintr-o provincie agricolă înapoiată – Sithin, sau poate Gatamber. Faro 24 era scund şi grăsuţ, cu gesturi lente, aproape indolente. Avea un stil popular şi amabil. Prietenul lui, Yimot 70, era incredibil de înalt şi slab, semănând cu o antenă telescopică dotată cu braţe, picioare şi cap; practic aveai nevoie de o lunetă să-i distingi chipul, pierdut prin stratosferă. Spre deosebire de prietenul său, era permanent încordat şi în alertă. Cei doi erau nedespărţiţi de când se cunoscuseră. Dintre toţi studenţii lui Beenay, ei erau cei mai sclipitori.

– N-am aşteptat prea mult, răspunse imediat Yimot.

– Doar un minut-două, domnule Doctor, adăugă Faro.

– Mulţumesc, dar încă nu sunt „Doctor", spuse Beenay. Mai trebuie să-mi susţin teza finală. Cum v-aţi descurcat cu calculele acelea?

– Sunt probleme gravitaţionale, nu-i aşa, domnule? întrebă Yimot, zvâcnind din picioarele lui lungi.

Faro îl izbi cu cotul în coaste atât de puternic, încât Beenay se aşteptă să audă trosnetul unui os rupt.

– Nu-i nimic, spuse el. Într-adevăr, Yimot are dreptate. Surâse fără chef: Dorisem să fie un exerciţiu matematic abstract pentru voi. Nu mă surprinde însă că aţi reuşit să descifraţi contextul. V-aţi dat seama *după* ce aţi obţinut rezultatele, nu?

– Da, domnule, vorbiră în acelaşi timp cei doi.

– Întâi am făcut calculele, spuse Faro.

– Apoi, când ne-am uitat, contextul a devenit evident, completă Yimot.

– Da, da, încuviinţă astronomul.

Uneori, puştii erau enervanţi. Aveau doar cu şase-şapte ani mai puţin decât el, însă Beenay era asistent iar ei studenţi, şi pentru toţi trei asta însemna o barieră uriaşă. Deşi erau tineri, aveau nişte minţi extraordinare! Beenay nu era chiar încântat că ghiciseră matricea conceptuală în care erau localizate calculele. Mai exact, nu era deloc încântat. Peste câţiva ani, ei aveau să fie aici, în facultate, poate concurând alături de el pentru aceleaşi posturi, şi atunci s-ar fi putut să nu mai fie aşa amuzant. Încercă să nu se mai gândească la asta.

Întinse mâna către teancul de hârtii.

– Pot să le văd? întrebă el.

Gesticulând agitat, Yimot i le întinse. Beenay parcurse şirurile de cifre, la început calm, apoi tot mai tulburat.

De un an de zile, analizase anumite implicaţii ale teoriei gravitaţiei universale, pe care Athor o dusese la perfecţiune. Marele triumf al lui Athor, faima sa mondială fusese calcularea mişcărilor orbitale ale Kalgashului şi celor şase sori, în conformitate cu principiile raţionale ale forţelor de atracţie.

Folosind echipamentele moderne de calcul, Beenay determinase unele aspecte ale orbitei Kalgashului în jurul lui Onos, soarele primar, şi constatase îngrozit că cifrele obţinute nu erau în concordanţă cu teoria gravitaţiei universale. Teoria afirma că la începutul anului, Kalgash trebuia să se găsească într-un anume loc raportându-se la Onos, dar de fapt se afla *altundeva*.

Abaterea era neînsemnată – o chestiune de câteva zecimale – dar privită într-un context mai larg, nu era deloc lipsită de însemnătate. Teoria gravitaţiei universale era atât de precisă, încât mulţi preferau să-i spună *Legea* gravitaţiei universale. Aparatul ei matematic era considerat impecabil. Totuşi o teorie care intenţionează să explice mişcările planetei prin spaţiu nu-şi permite nici măcar mici abateri. Ori e completă, ori nu; nu se admit jumătăţi de măsură. Iar Beenay ştia că o diferenţă de câteva zecimale într-un calcul pe un domeniu restrâns se putea lărgi într-un abis, dacă se încercau calcule mai ambiţioase. La ce mai era bună teoria gravitației universale, dacă poziția pe care spunea că o va ocupa Kalgashul peste un secol se dovedea în realitate a fi diametral opusă?

Beenay refăcuse calculele până când nu le mai putuse suporta. Rezultatul rămăsese același.

Ce să creadă?

Cifrele sale sau celebra teorie a lui Athor?

Noțiunile sale, șovăielnice, de astronomie, ori profunda investigare a marelui Athor în structura fundamentală a universului?

Se imagina stând în vârful cupolei observatorului și răcnind: „Ascultați-mă, oameni buni! Teoria lui Athor e greșită! Am aici calculele care o dovedesc!" Urma să stârnească niște hohote de râs care aveau să-l sufle de-a curmezișul continentului. Cine era el, ca să se ridice împotriva faimosului Athor? Cine ar fi putut crede că un amărât de asistent răsturnase Legea gravitației universale?

Și totuși... și totuși...

Ochii îi alergară peste foile cu calculele lui Yimot și Faro. Primele două pagini nu-i erau familiare; datele pe care le dăduse el fuseseră astfel formulate încât relațiile din care derivaseră cifrele nu erau câtuși de puțin clare și, în mod firesc, studenții abordaseră problema dintr-un unghi mai puțin ortodox pentru orice astronom care ar determina o orbită planetară. Exact ceea ce dorise și Beenay. Căile ortodoxe îl conduseseră la concluzii funeste; avusese însă prea multe informații la îndemână ca să poată lucra altfel decât ortodox. Faro și Yimot nu avuseseră același handicap.

Urmărindu-le însă raționamentele, Beenay începu să remarce o neplăcută convergență a cifrelor. Pe la pagina a treia, ajunseseră la propriile sale ecuații, pe care le cunoștea deja pe dinafară.

Iar în continuare, totul mărșăluia ordonat, pas cu pas, către același incredibil, zguduitor și inacceptabil rezultat.

Beenay îi privi palid pe cei doi studenți.

– Există vreo posibilitate să fi greșit pe undeva? De pildă, șirul ăsta de integrale... mi se par destul de păcătoase...

– *Domnule*! exclamă Yimot, profund șocat. Se împurpurase la față și brațele i se mișcau parcă lipsite de orice control.

– Mă tem că sunt corecte, domnule, rosti calm Faro. Se verifică prin două moduri.

– Da, bănuiam eu, încuviință posac Beenay. Se strădui să-și ascundă tulburarea, însă mâinile îi tremurau atât de rău, încât hârtiile începură să foșnească. Vru să le așeze pe masă, dar încheietura îi zvâcni necontrolată, în stilul lui Yimot, și le scăpă, risipindu-le pe podea.

Fargo îngenunche să le culeagă. Îl privi îngrijorat pe astronom.

– Domnule, dacă v-am supărat cu ceva...

– Nu. Nu, absolut deloc. N-am dormit bine azi, asta-i totul. Ați făcut o treabă minunată, fără doar şi poate. Sunt mândru de voi. Să abordaţi o asemenea problemă, care n-are absolut nici o legătură cu lumea reală, care de fapt contrazice în întregime adevărul ştiinţific al lumii reale şi s-o urmaţi atât de metodic până la concluzia cerută de date, reuşind să ignoraţi absurditatea premizei iniţiale – este un lucru splendid, o demonstraţie admirabilă a puterii logicii voastre, un excepţional experiment intelectual...

Îi văzu schimbând priviri rapide. Se întrebă dacă îi putea amăgi câtuşi de puţin.

– Şi acum, continuă el, vă rog să mă scuzaţi... mai am o întâlnire...

Făcând sul hârtiile blestemate, Beenay le vârî sub braţ, trecu pe lângă cei doi studenţi, ieşi pe uşă şi o luă la goană, îndreptându-se către siguranţa şi intimitatea micului său birou.

„Zeilor“, se gândi. „Zeilor, zeilor, zeilor, ce-am făcut? Şi ce-o să fac mai departe?“

Îşi îngropă faţa în palme şi aşteptă să i se potolească zvâcnetul tâmplelor. Părea însă imposibil. După o clipă, se ridică şi apăsă butonul comunicatorului de pe masă.

– *Cronica* din Saro, rosti în aparat. Theremon 762.

Din comunicator răzbătu o rafală lungă şi asurzitoare de pârâituri şi şuierături. Apoi se auzi baritonul ziaristului:

– Secţia Diverse, Theremon 762.

– Beenay.

– Poftim? Nu vă aud!

Astronomul îşi dădu seama că nu reuşise decât un croncănit slab.

– Eu sunt, Beenay! Vreau... vreau să modificăm ora întâlnirii.

– S-o schimbăm?! Uite ce-i, te-nţeleg cu dimineţile, pentru că şi mie mi-este greu. Trebuie însă neapărat să discutăm până mâine după-amiază, altfel nu mai am articol. Sunt de acord, totuşi...

– N-ai înţeles. Vreau să ne vedem mai devreme, nu mai târziu.

– Ce?

– Diseară. Să zicem la nouă şi jumătate. Sau la zece, dacă nu poţi să ajungi.

– Parcă trebuia să faci nişte fotografii...

– Dă-le naibii! Trebuie să discutăm.

– *Trebuie*? Beenay, ce s-a întâmplat? Ceva cu Raissta?

– N-are nici o legătură cu Raissta. La nouă şi jumătate? La Şase Sori?

– Şase Sori, nouă jumătate, încuviinţă Theremon.

Beenay închise şi rămase pe gânduri, privind sulul de hârtii din faţa lui şi clătinând preocupat din cap. Se simţea puţin mai calm acum, însă doar puţin. Povestindu-i lui Theremon, avea să-i fie mai uşor să poarte povara. Se încredea cu totul în acesta. Ştia că în general ziariştii nu erau recunoscuţi pentru discreţia lor, însă Theremon îi era mai întâi prieten şi abia apoi ziarist. Nu-i înşelase nici măcar o dată încrederea.

Cu toate acestea, astronomul nu ştia ce să facă în continuare. Poate că Theremon avea să-i dea vreo idee. Poate...

Părăsi observatorul pe scara de serviciu, ca un hoţ. Nu îndrăznea să rişte să-l întâlnească pe Athor. Pentru el, simpla posibilitate de a-l zări pe director, de a se confrunta cu acesta, era îngrozitoare.

Drumul pe scuter până acasă fu un coşmar. Dintr-o clipă în alta, se temea că legile gravitaţiei aveau să înceteze să fie adevărate, iar el avea să se înalţe până la ceruri.

Raissta scoase un strigăt când îl văzu.

– Beenay! Eşti alb ca...

– Varul, da. Se apropie de ea şi o cuprinse în braţe. Strânge-mă, îi spuse. Ţine-mă strâns.

– Ce-i...? Ce s-a-ntâmplat?

– O să-ţi spun mai târziu. Ţine-mă strâns.

[8]

Theremon ajunse la clubul Şase Sori puţin după ora nouă. Era bine să ia un avans faţa de Beenay, să bea un păhărel sau două mai întâi, ca să se relaxeze. Astronomul păruse îngrozit; parcă se străduia din răsputeri să nu devină isteric. Theremon nu-şi putea imagina ce lucru teribil i se putuse întâmpla acolo, în izolarea şi liniştea observatorului, ca să-l impresioneze atât de puternic şi într-un timp aşa scurt. În mod clar, Beenay avea probleme şi tot în mod clar. avea nevoie de cel mai bun ajutor pe care i-l putea oferi ziaristul.

– Un Tano Special, îi comandă barmanului. Ba nu, stai... fă-l dublu. Un Tano Sitha.

– Un trăznet alb dublu, încuviinţă barmanul. Imediat!

Seara era plăcută. Theremon, care era bine cunoscut aici şi i se rezerva o atenţie specială, căpătase masa lui obişnuită, pe terasa ce se înălţa deasupra oraşului. Luminile din centru scânteiau vesele. Onos apusese cu o oră sau două în urmă şi doar Trey şi Patru mai erau pe cer, arzând puternic în est şi azvârlind umbre duble şi precis conturate, pe măsură ce coborau spre dimineaţă.

Privindu-i, Theremon se întrebă care sori aveau să fie mâine pe boltă. Se schimbau întruna, un spectacol strălucitor şi în permanentă mişcare. Onos, cu siguranţă – întotdeauna puteai fi sigur că-l vei vedea pe Onos cel puţin o parte din zi, chiar şi ziaristul ştia asta – şi mai care? Dovim, Tano şi Sitha, ca să formeze o zi cu patru sori? Poate că aveau să fie doar Tano şi Sitha, cu Onos vizibil numai câteva ore, la amiază. Avea să fie destul de puţină lumină. Apoi însă îşi reaminti că nu era sezonul răsăriturilor scurte ale lui Onos. Deci probabil urma o zi cu trei sori, sau în cel mai rău caz doar Onos şi Dovim.

Era atât de greu să-i ţii minte pe toţi...

Desigur, dacă dorea neapărat să ştie, putea consulta un almanah. Dar nu ţinea cu tot dinadinsul. Existau indivizi care ştiau oricând ce sori aveau să fie mâine - evident, Beenay era unul dintre ei - însă Theremon lua lucrurile aşa cum veneau. Atâta vreme cât *nişte* sori urmau să fie pe cer a doua zi, nu-i prea păsa care erau aceştia. Întotdeauna exista minim unul - de obicei doi sau trei, şi uneori patru. Era o chestie absolut sigură. Ba chiar şi cinci, când şi când.

Îi sosi băutura. Sorbi o duşcă şi oftă încântat. Ce minunat era un Tano Special! Romul alb din insulele Velkareen, amestecat cu celălalt rom, mai tare, incolor şi pişcător, distilat pe coasta Bagilarului, şi doar un pic de suc sgarrino ca să-l înmoaie... ah, minunat! Theremon nu era un băutor inveterat, în nici un caz aşa cum mergea vorba despre ziarişti, totuşi el considera o zi posomorâtă cea în care nu-şi putea găsi timp pentru unul sau două Tano Speciale, în orele liniştite ale amurgului de după apusul lui Onos.

- Văd că te simţi bine, se auzi un glas cunoscut înapoia lui.

- Beenay! Ai venit mai devreme!

- Cu zece minute. Ce bei?

- Ca de obicei. Un Tano Special.

- Bun. Cred c-o să comand şi eu unul.

- *Tu*?! Theremon se holbă neîncrezător. Din câte ştia, Beenay consuma numai sucuri de fructe. Nu-şi amintea să-l fi văzut vreodată bând ceva mai tare.

Însă astronomul arăta ciudat în seara asta - tras la faţă, obosit, îngrijorat. Ochii lui aveau o strălucire aproape febrilă.

- Barman! strigă Theremon.

Era tulburător să-l vadă pe Beenay deşertându-şi paharul. Icnise după prima duşcă, de parcă şocul fusese mult mai puternic decât crezuse, dar apoi continuă cu o a doua înghiţitură şi a treia.

- Uşurel, îl sfătui ziaristul. O să te ameţeşti în cinci minute.

- Deja sunt ameţit.

- Ai băut şi înainte să vii aici?

- Nu, n-am băut. Am avut un şoc. Ceva incredibil!

Lăsă paharul şi privi cu ură spre luminile oraşului. După câteva clipe îl ridică iarăşi, aproape absent, şi-l goli.

- N-ar trebui să mai iau încă unul, nu-i aşa, Theremon?

- Eu aş zice să te opreşti. Theremon întinse mâna şi-l prinse uşor de încheietură: Ce se- ntâmplă, omule? Spune-mi!

- E... greu de explicat.

- Haide! Ştii bine că mă pricep la multe. Tu şi Raissta...

- *Nu*! Ţi-am mai zis: nu-i vorba de ea. Absolut deloc!

– Bine, te cred.

– Poate că ar fi bine să mai comand un rând, făcu Beenay.

– Mai lasă puţin. Hai, Beenay! Ce-i?

Astronomul oftă:

– Theremon, ştii ce este teoria gravitaţiei universale, nu?

– Bineînţeles. Adică, nu ţi-aş putea spune *ce înseamnă* exact – pe Kalgash doar o duzină de oameni o înţelege cu adevărat, nu-i aşa? – dar, mai mult sau mai puţin, îţi pot spune *ce este*.

– Deci şi tu crezi prostia aia, râse amar Beenay. Că teoria gravitaţiei e atât de complicată încât numai o duzină de oameni îi poate înţelege fundamentul matematic.

– Asta am auzit mereu...

– Ceea ce ai auzit mereu sunt panseuri ale ignoranţilor! Ţi-aş putea rezuma toată matematica ei într-o singură propoziţie şi aproape sigur ai înţelege despre ce-i vorba.

– Poţi? Crezi?

– Bineînţeles. Uite, Theremon: Legea gravitaţiei universale – adică, teoria gravitaţiei universale, vreau să spun – afirmă că între două corpuri oarecare din univers există o forţă de atracţie, a cărei mărime este proporţională cu produsul maselor acelor corpuri şi invers proporţională cu pătratul distanţei dintre ele. Asta-i tot.

– Cum adică asta-i tot?

– Atât e suficient! A fost nevoie de patru sute de ani să fie formulată.

– De ce aşa mult? După cum ai formulat-o tu, pare destul de simplă.

– Pentru că marile teorii nu sunt declanşate de fulgere divine de inspiraţie, indiferent ce vă place vouă ziariştilor să credeţi. De obicei, este vorba de munca multor savanţi de-a lungul câtorva secole. De când Genovi 41 a descoperit că planeta Kalgash se roteşte în jurul lui Onos, şi nu invers – oricum vreo patru sute de ani – astronomii au încercat să rezolve problema apariţiei şi dispariţiei celor şase sori de pe cer. Mişcările lor au fost înregistrate, analizate şi evaluate. S-au elaborat multe teorii care au fost verificate, răs-verificate, modificate, abandonate, reluate şi transformate în altceva. A fost o muncă titanică.

Theremon încuviinţă gânditor şi-şi goli paharul. Făcu semn barmanului să mai aducă două. Atâta vreme cât vorbea despre ştiinţă, Beenay părea destul de calm.

– Acum vreo treizeci de ani, continuă astronomul, Athor 77 a izbutit să sintetizeze totul, demonstrând că teoria gravitaţiei universale justifică cu precizie mişcările orbitale ale sorilor. A fost o realizare deosebită; una dintre cele mai mărețe demonstraţii de logică pură din toate timpurile.

– Ştiu că-l respecţi foarte mult pe directorul tău, interveni Theremon. Dar ce legătură are asta cu...

– Ajung imediat şi acolo.

Beenay se sculă şi, cu paharul în mână, se apropie de marginea terasei. Rămase tăcut, privind spre îndepărtaţii Trey şi Patru. Theremon avu impresia că redevenise agitat, însă nu-i spuse nimic. După un timp, astronomul sorbi din pahar. Fără să se întoarcă, vorbi:

– Uite care-i problema... Acum câteva luni, am început să determin mişcările Kalgashului în jurul lui Onos, folosind noul calculator al Universităţii. Am introdus înregistrările din ultimele şase luni referitoare la orbita Kalgashului şi am solicitat orbita pentru restul anului. Nu mă aşteptam la nici o surpriză. Probabil că de fapt căutam un pretext să mă joc de-a programatorul. Evident, pentru efectuarea calculelor, m-am bazat pe legile gravitaţionale.

Se răsuci brusc. Chipul îi era răvăşit.

– Theremon, *a ieşit altceva.*

– Nu-nţeleg.

– Orbita dedusă de calculator nu coincidea cu orbita ipotetică pe care mă aşteptam s-o obţin. Sper că-ţi dai seama că nu consideram cazul unui sistem binar, Kalgash-Onos. Ţinusem seama de toate influenţele celorlalţi sori. Iar ceea ce căpătasem - orbita oferită de calculator - diferea profund de cea indicată de teoria gravitaţiei lui Athor.

– Parcă ziceai că şi tu ai folosit aceleaşi legi gravitaţionale, observă nedumerit Theremon.

– Aşa e.

– Atunci, cum... Brusc, ochii ziaristului scânteiară: Dumnezeule! Ce subiect! Deci super-calculatorul cel nou al Universităţii, care a costat milioane de credite, *greşeşte* ? Înseamnă că s-au irosit în mod scandalos fonduri obţinute prin impozitarea cetăţenilor! Înseamnă că...

– Theremon, calculatorul funcţionează perfect. Crede-mă!

– Eşti sigur?

– Absolut.

– Atunci... ce...

– Poate că am introdus nişte date greşite... Un instrument oricât de bun nu poate obţine răspunsuri corecte din nişte date greşite.

– Deci ăsta-i motivul tulburării tale! Ce naiba, e omenesc să mai greşeşti din când în când. Nu trebuie să te judeci atât de aspru. Tu eşti...

– În primul rând, trebuia să fiu absolut sigur că am introdus datele corecte în calculator şi că i-am oferit postulatele teoretice corecte pentru a procesa datele respective.

Astronomul strângea cu atâta forţă paharul, încât mâna îi tremura. Theremon văzu că paharul era gol.

– După cum ai spus, continuă Beenay, e ceva omenesc să mai greşeşti. De aceea am solicitat doi studenţi excepţionali şi le-am cerut să-mi rezolve *aceeaşi* problemă. Azi mi-au adus rezultatele. Cu ei m-am întâlnit atunci când te-am amânat pe tine. Theremon, ei au confirmat soluţia mea! Au obţinut aceeaşi abatere orbitală.

– Deci calculatorul n-a greşit şi nici tu n-ai greşit, atunci... atunci... Theremon clătină din cap: Atunci ce? Teoria gravitaţiei universale e greşită? Asta vrei să spui?

– Da.

Beenay păru că pronunţă cuvântul cu un efort teribil. Acum era ameţit, zăpăcit, îngrozit.

Ziaristul îl privi atent. Era limpede că prietenul lui se simţea stânjenit. Totuşi nu-i putea înţelege motivul.

Brusc, totul deveni clar.

– E vorba de Athor! Ţi-e teamă că-i vei face rău, nu?

– Exact, încuviinţă astronomul privindu-l cu un aer recunoscător, aproape patetic.

Se lăsă să cadă pe un scaun. cu umerii gârboviţi şi capul plecat. Vorbi cu glas înăbuşit:

– Cred că bătrânul ar fi terminat, dacă ar afla că cineva a găsit o fisură în teoria lui Şi că tocmai *eu* am găsit-o. Ştii, mi-a fost ca un al doilea tată. Tot ce am făcut în ultimii zece ani a fost sub îndrumarea lui, încurajat de el, de... de, ei bine, de dragostea lui, ca să zic aşa. Iar acum să-l răsplătesc în felul ăsta... Nu numai că i-aş distruge munca de o viaţă... pur şi simplu, l-aş ucide, Theremon!

– Te-ai gândit, pur şi simplu, să ţii totul secret?

Beenay îl privi surprins.

– Ştii bine că n-aş putea face asta!

– Da. Da, ştiu. Eram doar curios dacă te-ai gândit la varianta asta...

– Dacă m-am gândit la aşa ceva? Nu, nici vorbă. Nici nu mi-a trecut prin cap. Şi-acum ce să fac, Theremon?... Sigur că da, aş putea azvârli toate hârtiile şi să consider că n-am abordat niciodată subiectul ăsta... Dar ar fi ceva monstruos! Concluzia este că am de ales între a-mi încălca propria conştiinţă ştiinţifică şi a-l ruina pe Athor. A-l distruge pe omul pe care-l consider nu numai cel mai important exponent al profesiunii noastre, ci şi propriul meu mentor.

– Nu mi se pare un adevărat mentor...

Ochii astronomului se holbară de uimire şi furie.

– Ce spui?!

– Uşurel, uşurel... Theremon ridică palmele într-un gest împăciuitor. Eu cred că-l venerezi în mod exagerat. Dacă Athor este cu adevărat un om deosebit, aşa cum îl consideri tu, nu-şi va pune propria reputaţie mai presus de adevărul ştiinţific. Înţelegi ce vreau să zic? Teoria lui nu-i bătută în cuie. Nici o teorie nu-i imuabilă şi întotdeauna poate fi îmbunătăţită. Nu-i aşa? Ştiinţa este construită din aproximaţii care se apropie treptat de adevăr: tu mi-ai spus asta mai demult şi n-am uitat. Ei bine, asta înseamnă că toate teoriile sunt permanent supuse modificărilor, nu? Iar dacă în final se dovedeşte că ele nu sunt destul de apropiate de adevăr, atunci trebuie înlocuite cu altele mai exacte. Aşa-i, Beenay? Aşa-i?

Beenay tremura din tot trupul şi părea foarte palid.

– Poţi să-mi mai comanzi un pahar?

– Nu. Ascultă-mă; n-am terminat. Ai spus că ţi-este teamă pentru Athor – este bătrân şi probabil nu-i în putere –, că ţi-e milă să-i spui că ai descoperit o eroare în teoria lui. Perfect! Este o atitudine decentă şi foarte frumoasă din partea ta. Dar ia mai gândeşte-te puţin! Dacă determinarea poziţiei Kalgashului e atât de importantă, este foarte posibil ca, mai devreme sau mai târziu, şi altcineva să descopere eroarea lui Athor; o persoană care nu va fi aşa miloasă ca tine. Poate să fie chiar un rival profesional al lui, un duşman declarat; tu însuţi mi-ai spus de multe ori că toţi savanţii au duşmani. N-ar fi mai bine atunci să te duci la Athor şi să-i spui, cu blândeţe şi delicateţe, ce ai descoperit, decât s-o afle el însuşi într-o bună zi, citind *Cronica*?

– Da, şopti Beenay. Ai dreptate.

– O să te duci la el?

– Da... Da. Cred că trebuie s-o fac. Tânărul îşi muşcă buza inferioară. Nu-mi place deloc, Theremon. Mă simt ca un criminal.

– Te-nţeleg. Dar nu-l ucizi pe Athor, ci o teorie greşită. Ori teoriile greşite nu trebuie protejate. Îi eşti dator lui Athor, dar şi ţie însuţi, să laşi adevărul să iasă la lumină.

Theremon ezită. Îi venise o idee nouă şi surprinzătoare.

– Mai e însă o posibilitate. Ştii că eu nu mă pricep deloc şi poate c-o să te umfle râsul... Există însă vreo şansă ca teoria gravitaţiei să fie corectă, în ciuda descoperirilor tale, dar *şi* orbita dedusă de calculator să fie corectă; altfel zis, să existe un alt factor, ceva cu totul necunoscut, care să fie responsabil pentru diferenţele apărute?

– Presupun că teoretic e posibil, încuviinţă Beenay pe un ton lipsit de însufleţire. Dar odată ce începi să aduci factori necunoscuţi şi misterioşi, intri pe tărâmul fanteziei... Să-ţi dau un exemplu. Să zicem că ar exista şi un al şaptelea soare, dar care ar fi invizibil – ar avea masă, ar exercita forţe gravitaţionale, însă nu l-am putea vedea. Pentru că nu ştim că el există, nu l-am introduce în calcule şi atunci rezultatul ar fi greşit. La aşa ceva te-ai gândit?

– Da; de ce nu?

– Atunci, de ce să nu existe *cinci* sori invizibili? De ce nu cincizeci? De ce nu un uriaş invizibil care împinge corpurile cereşti după cum are el chef? De ce nu un dragon gigantic, a cărui suflare abate Kalgashul de pe orbita normală? Nu le putem dovedi inexistenţa, aşa-i? Când începi cu *„de ce nu"*, Theremon, totul devine posibil şi după aceea nimic nu mai are sens. Cel puţin pentru mine. Eu pot lucra doar cu ceea ce ştiu că este real. Poate că tu ai dreptate şi există un factor necunoscut şi de aceea legile gravitaţionale nu sunt greşite. Mi-aş dori să fie aşa. Eu însă nu pot lucra pornind de la asemenea ipoteze. Tot ce pot face este să mă duc la Athor – şi-o voi face, îţi promit – şi să-i spun ce a obţinut calculatorul. Nu îndrăznesc să-i spun, nici lui şi nici altcuiva, că dau vina pe un nedescoperit încă „factor necunoscut". Altfel aş suna tot atât de ţicnit ca Apostolii Flăcării, care pretind că deţin tot felul de revelaţii mistice... Theremon, chiar că aş mai bea ceva.

– Da. În regulă. Vorbind de Apostolii...

– Vrei o declaraţie din partea mea, n-am uitat! Beenay îşi trecu obosit palma peste ochi: Da... Da... N-o să te las. Mi-ai fost de mare ajutor în seara asta... Ce-au mai zis Apostolii? Nu mai ţin minte...

– E vorba de Mondior 71, spuse ziaristul. Însăşi Marea Sperietoare. A zis... stai puţin să-mi amintesc... că s-a apropiat clipa când zeii vor curăţa lumea de păcate, că el poate numi ziua, ba chiar şi ora exactă când va fi sfârşitul.

– Şi care-i noutatea? suspină Beenay. Repetă asta de ani de zile.

– Da, dar acum a început să completeze cu detalii. Ştii că Apostolii consideră că aceasta nu va fi prima distrugere a lumii. Ei afirmă că zeii în mod deliberat i-au făcut pe oameni imperfecţi, pentru a-i pune la încercare, şi că ne-au acordat un singur an – un an divin de-al lor, nu unul din ai noştri – în care să ne căim. Se numeşte Anul Cucernic şi durează două mii patruzeci şi nouă de ani kalgashieni. Dar de fiecare dată când Anul Cucernic s-a încheiat, zeii au văzut că suntem tot răi şi păcătoşi, şi de aceea au distrus lumea, trimiţând flăcări cereşti din locurile sfinte ale cerului care se numesc Stele. Cel puţin aşa spun ei.

– Stele? repetă Beenay. Se referă la sori?

– Nu; „Stele". Mondior spune că Stelele sunt diferite de cei şase sori... N-ai ascultat niciodată chestiile astea, Beenay?

– Nu. De ce-aş fi făcut-o?

– Oricum, când Anul Cucernic ia sfârşit, iar pe Kalgash nu s-a îmbunătăţit nimic – mă refer la morală – Stelele aruncă asupra noastră un foc sfânt şi ne ard. Mondior afirmă că asta s-a întâmplat deja de câteva ori. Însă de fiecare dată, zeii, sau cel puţin unii dintre ei, sunt miloşi: de fiecare dată când lumea este distrusă, cei milostivi îi conving pe cei neînduplecaţi şi omenirea mai capătă o şansă. Cei mai neprihăniţi dintre kalgashieni sunt salvaţi şi se acordă un nou termen; omenirea are la dispoziţie alţi două mii patruzeci şi nouă de ani pentru a renunţa la apucăturile ticăloase. Mondior afirmă că perioada se apropie de sfârşit. De la ultima purificare au trecut două mii patruzeci şi opt de ani. Peste vreo paisprezece luni, toţi sorii vor dispare şi Stelele acelea hidoase ne vor împroşca cu flăcări dintr-un cer negru, stârpindu-i pe cei răi. Mai exact, la anul, pe nouăsprezece Theptar.

– Paisprezece luni, repetă gânditor astronomul. Nouăsprezece Theptar... Este foarte precis, nu-i aşa? Bănuiesc că ştie şi ora la care se va întâmpla, nu?

- Aşa zice. De aceea, aş dori o infirmare din partea cuiva de la observator, preferabil de la tine. Ultima declaraţie a lui Mondior a fost că momentul exact al pârjolului se poate calcula *ştiinţific*; că nu-i vorba de o dogmă formulată în Cartea Revelaţiilor, ci se poate determina prin calcule similare celor folosite de astronomi când... când...

Şovăi, apoi tăcu.

- Când calculăm mişcările orbitale ale sorilor şi planetei? întrebă apăsat Beenay.

- Exact, încuviinţă jenat ziaristul.

- Atunci poate că lumea mai are o speranţă, dacă Apostolii nu se pot descurca mai bine decât noi.

- Beenay, mie îmi trebuie o luare de poziţie.

- Da, înţeleg.

Sosi un alt rând de băuturi. Beenay luă un pahar.

- Să zicem aşa, rosti el după o clipă. Principala datorie a ştiinţei este să separe adevărul de neadevăr, cu speranţa de a afla modul cum funcţionează universul. La Universitate, noi considerăm că a pune adevărul în slujba neadevărului nu reprezintă o metodă ştiinţifică. E drept, în clipa de faţă putem prezice mişcările sorilor pe boltă, dar chiar dacă am folosi cele mai bune calculatoare, tot n-am putea prezice voinţa zeilor. Şi bănuiesc că n-o vom putea face niciodată. ...Ce zici?

- Perfect, încuviinţă Theremon. Ia să vedem dacă am reţinut. „Principala datorie a ştiinţei este să separe adevărul de neadevăr, cu speranţa... cu speranţa..." Cum era mai departe, Beenay?

Astronomul repetă totul, cuvânt cu cuvânt, de parcă memorase textul dinainte.

Apoi îşi goli al treilea pahar dintr-o înghiţitură.

După care se sculă, zâmbi pentru prima dată în seara aceea şi căzu ca retezat.

[9]

Athor 77 miji ochii şi examină teancul de imprimate de pe birou de parcă ar fi fost hărţi ale unor continente despre care nu ştiuse nimeni.

Era foarte calm. El însuşi era surprins de calmul său.

- Foarte interesant, Beenay, rosti încet. Foarte, *foarte* interesant.

- Bineînţeles, domnule, există şi posibilitatea ca atât eu să fi făcut o eroare decisivă în ipotezele iniţiale, cât şi Yimot şi Faro să fi...

- Să fi greşit toţi trei? Nu, Beenay, nu cred.

- Voiam doar să spun că posibilitatea există.

- Te rog, îl opri Athor. Lasă-mă să mă gândesc.

Era mijlocul dimineţii. Onos strălucea glorios pe cerul vizibil prin ferestrele înalte din biroul directorului observatorului. Dovim abia se zărea: un punctuleţ roşu de lumină, traversând bolta în nord.

Athor răsfoi hârtiile, mutându-le dintr-o parte în alta a mesei. După aceea le mută înapoi. „Ciudat cât de uşor privesc lucrurile", se gândi. Beenay părea complet răvăşit; el însă abia reacţionase.

„Poate că sunt în stare de şoc", reflectă el.

– Aici, domnule, am orbita Kalgashului, conform calculelor general acceptate. Iar aici, pe imprimate, este soluţia oferită de noul calculator...

– Te rog, Beenay! Am spus că doresc să mă gândesc.

Beenay încuviinţă grăbit. Athor îi zâmbi; un gest pe care-l făcea cu dificultate. Faimosul director al observatorului, un bărbat înalt şi zvelt, cu aspect impunător şi o coamă deasă de păr alb, intrase de atâta timp în rolul de Gigant Auster al Ştiinţei, încât îi venea greu să cedeze şi să-şi permită reacţii omeneşti obişnuite. Cel puţin aici, la observator, unde toţi îl priveau ca pe un semizeu. Acasă, alături de nevastă şi copii şi mai ales cu ceata zgomotoasă de nepoţi, se comporta cu totul altfel.

„Deci gravitaţia universală nu-i tocmai corectă..."

„Nu! Nu, e imposibil!" Întreaga lui raţiune protesta înaintea acestei idei. Conceptul gravitaţiei universale era fundamental în înţelegerea structurii universului. În privinţa asta, Athor era sigur. *Ştia*. Era o teorie prea clară, prea logică, prea elegantă ca să fie greşită.

Fără gravitaţia universală, întreaga coerenţă a cosmosului se destrăma în haos.

Inimaginabil. De neconceput.

Totuşi cifrele acelea... blestematele de hârtii ale lui Beenay...

– Îmi dau seama că sunteţi supărat, domnule, reîncepu Beenay. Vreau să spun că vă-nţeleg; adică înţeleg ce simţiţi. Oricine s-ar supăra să-şi vadă anulată munca de-o viaţă în felul ăsta...

– Beenay...

– Mai vreau să vă spun, domnule, că aş fi dat orice să nu fi fost nevoit să fac aşa ceva. Ştiu că sunteţi furios pe mine că am venit cu calculele astea, dar trebuie să vă zic că m-am gândit mult înainte s-o fac. Îmi venea să le ard şi să uit până şi faptul că m-am apucat de ele. Sunt îngrozit că am găsit ceea ce am găsit şi sunt îngrozit că eu am fost cel care...

– Beenay, repetă Athor cu glasul său cel mai ameninţător.

– Da, domnule?

– Într-adevăr, *sunt* furios pe tine. Dar nu pentru ceea ce crezi.

– Nu, domnule?

– În primul rând, mă enervezi cu bolboroselile tale, când nu doresc altceva decât să analizez în linişte implicaţiile acestor hârtii pe care mi le-ai azvârlit. În al doilea rând, şi mult mai important, mă supără că ai ezitat, fie şi o clipă, să-mi aduci ceea ce-ai descoperit. Ce te-a făcut să întârzii?

– Abia ieri am terminat verificările...

– Ieri! Atunci ar fi trebuit să fii aici ieri! Beenay, chiar vorbeşti serios că te-ai gândit *să distrugi* toate astea? Că le-ai fi distrus şi n-ai fi zis nimic?

– Nu, domnule, rosti Beenay pleoştit. De fapt, niciodată nu m-am gândit la aşa ceva.

– Eh, asta-i o binecuvântare. Spune-mi, crezi că sunt atât de îndrăgostit de minunata mea teorie încât să doresc ca unul dintre cei mai talentaţi asistenţi ai mei să mă ferească de ştirea neplăcută că teoria are o eroare?

– Nu, domnule. Sigur că nu...

– Atunci de ce n-ai apărut aici imediat cum ai fost sigur că rezultatele sunt corecte?

– Pentru că... pentru că, domnule... Beenay arăta de parcă ar fi vrut să-l înghită pământul. Pentru că ştiam cât de tulburat veţi fi... Puteaţi fi într-atât de tulburat, încât să vă afecteze sănătatea. Aşa încât am discutat cu câţiva prieteni, am analizat lucrurile privindu-le din actuala mea poziţie şi am ajuns la concluzia că n-aveam de ales, că trebuia să vă spun că teoria gra...

– Deci ai crezut că-mi iubesc propria teorie mai mult decât adevărul, da?

– Ah, nu, nu, domnule!

Athor surâse din nou, însă acum fără efort.

– Să ştii că de fapt aşa este. Indiferent ce ai crede, sunt un om ca toţi oamenii. Teoria gravitaţiei universale mi-a adus toate onorurile ştiinţifice pe care le poate oferi această planetă. Este paşaportul meu către nemurire, Beenay. Tu ştii asta. Şi acum să mă confrunt cu posibilitatea ca să fi *greşit*... oho, e un şoc zdravăn, Beenay, m-a zguduit... În privinţa aceasta, nu te-ai înşelat. ...Desigur, eu continuu să cred că teoria e corectă.

– Poftim? exclamă Beenay, înmărmurit. Dar am verificat şi răs-verificat, şi răs-răs-verificat, şi...

– Ah, sunt convins că ai calculat bine. Să fi greşit toţi: tu, Faro şi Yimot – nu, nu, am zis deja că mi se pare aproape imposibil. Însă ceea ce ai adus aici nu răstoarnă neapărat gravitaţia universală.

Beenay clipi de câteva ori.

– Nu?

– Bineînţeles că nu.

Athor se simţea aproape încântat acum. Calmul ireal al primelor clipe lăsase loc acelei linişti sufleteşti pe care o simţea când pornea pe urmele adevărului.

– La urma urmei, ce afirmă teoria gravitaţiei universale? Că fiecare corp din univers exercită o forţă asupra celorlalte corpuri, proporţională cu masa şi distanţa. Şi ce-ai încercat tu să faci, folosind gravitaţia universală în calcularea orbitei Kalgashului? Ai introdus toţi factorii gravitaţionali, exercitaţi de diverse corpuri cereşti asupra planetei noastre în drumul ei în jurul lui Onos. Aşa este?

– Da, domnule.

– Bun, atunci nu trebuie să abandonăm teoria gravitaţiei universale, cel puţin nu deocamdată. Însă trebuie să regândim concepţia noastră asupra universului şi să vedem dacă nu cumva ignorăm ceva ce trebuie inclus în calcule... un factor misterios, necunoscut nouă, care îşi exercită forţa gravitaţională asupra Kalgashului fără să fi fost luat în seamă.

Sprâncenele lui Beenay se ridicară brusc. Rămase cu gura căscată, fixându-l pe Athor cu o privire surprinsă.

Apoi începu să râdă. La început strânse din fălci, înăbuşindu-şi hohotele, dar râsetele erau insistente, obligându-l să-şi strângă umerii şi să emită sunete înăbuşite, neregulate, iar apoi să-şi pună ambele palme peste gură pentru a stăvili accesul de veselie.

Athor îl urmărea stupefiat.

– Un factor necunoscut! chicoti Beenay după câteva clipe. Un dragon ceresc! Un gigant invizibil!

– Dragoni? Giganţi? Despre ce vorbeşti, băiete?

– Aseară... Theremon 762... oh, domnule, iertaţi-mă, vă rog să mă iertaţi...

Tânărul se strădui să-şi recapete autocontrolul. Muşchii îi tremurau pe chip; clipi repede de câteva ori şi-şi ţinu respiraţia. Se întoarse cu spatele o clipă şi când se întoarse înapoi, revenise la normal. Stânjenit, începu să explice:

– Ştiţi, aseară am băut vreo două păhărele cu Theremon 762 – ziaristul – şi i-am pomenit câte ceva despre ce descoperisem şi cât de tulburat mă simţeam pentru că voiam să vă mărturisesc totul.

– I-ai povestit totul unui *ziarist*?

– E de încredere. Mi-e prieten bun.

– Toţi sunt nişte nenorociţi, Beenay. Crede-mă!

– Nu şi el, domnule. Îl cunosc şi ştiu că n-ar face niciodată ceva care să-mi producă vreun neajuns. Ba mai mult, mi-a oferit câteva sfaturi foarte bune; el m-a sfătuit să vă spun totul fără întârziere. Dar în acelaşi timp – probabil încercând să-mi ridice moralul sau să mă consoleze – a spus ca dumneavoastră: că poate există un „factor necunoscut" – exact aşa a zis: factor necunoscut – care influenţează înţelegerea noastră asupra orbitei kalgashiene. Eu am râs şi i-am spus că este inutil să introducem factori necunoscuţi, că ar fi o soluţie prea simplă. Am sugerat – ironic, bineînţeles – că dacă permitem o ipoteză de genul acesta, atunci am putea la fel de bine să zicem că există un gigant invizibil, sau răsuflarea unui dragon uriaş, care împinge

Kalgashul de pe orbită. Iar dumneavoastră, care nu sunteţi un novice ca Theremon, ci cel mai mare astronom din lume!... Înţelegeţi cât de penibil mă simt?

– Cred că da, încuviinţă Athor.

Începea să-şi piardă răbdarea. Îşi trecu degetele prin coama albă şi-l privi pe Beenay, iritat dar compătimitor.

– Ai avut dreptate spunându-i amicului tău că nu-i prea util să inventezi fantezii pentru a soluţiona o problemă. Totuşi sugestiile întâmplătoare ale novicilor nu sunt întotdeauna lipsite de interes. Din câte ştim deocamdată, *există* un factor necunoscut ce acţionează asupra orbitei Kalgashului. Înainte de a renunţa la teoria gravitaţiei, trebuie să luăm în consideraţie şi posibilitatea aceasta. Cred că aici trebuie utilizată Sabia lui Thargola. Ştii ce înseamnă, Beenay?

– Da, domnule. Principiul parcimoniei. Enunţat prima dată de filozoful medieval Thargola 14, care a spus: „Trebuie să tăiem cu sabia orice ipoteză care nu-i strict necesară", sau cam aşa ceva.

– Foarte bine, Beenay. Deşi eu l-am învăţat sub următoarea formă: „Dacă ni se oferă mai multe ipoteze, trebuie să începem prin a elimina pe cele mai complicate." Aici avem ipoteza că teoria gravitaţiei universale este eronată şi ipoteza că, în calcularea orbitei Kalgashului, ai ignorat un factor necunoscut şi poate imposibil de aflat. Dacă acceptăm prima ipoteză, atunci se năruie tot ceea ce credem că ştim despre structura universului. Dacă acceptăm a doua ipoteză, trebuie doar să aflăm factorul necunoscut şi ordinea fundamentală a lucrurilor e păstrată. Este mult mai simplu să încercăm să găsim ceva ce poate că am scăpat din vedere, decât să deducem o nouă lege generală care să guverneze mişcările corpurilor cereşti. Astfel, ipoteza că teoria gravitaţiei este greşită cade sub sabia lui Thargola şi ne începem căutările, analizând explicaţia mai simplă. Ai ceva de spus, Beenay?

Tânărul era radios.

– Deci la urmă urmei, n-am răsturnat gravitaţia universală!

– Cel puţin deocamdată. Probabil că ţi-ai câştigat un loc în istoria ştiinţei, dar nu ştim încă dacă este al unui demolator sau al unui inovator. Să sperăm că va fi a doua variantă. Acum însă, trebuie să gândim profund.

Athor închise ochii şi-şi frecă fruntea, care începuse să-l doară. Îşi dădu seama că trecuse mult de când nu se mai aplecase asupra unor probleme ştiinţifice. În ultimii zece ani se ocupase aproape exclusiv de chestiunile administrative ale observatorului. Îşi spuse însă că mintea care elaborase teoria gravitaţiei universale mai avea câteva idei rămase prin ea.

– În primul rând, urmă el, vreau să examinez mai îndeaproape calculele acelea ale tale. Iar apoi, cred că o să fac acelaşi lucru şi cu propria mea teorie.

[10]

Sediul Apostolilor Flăcării era un turn zvelt şi magnific din piatră aurie, sclipitoare, înălţându-se precum o lance scânteietoare deasupra râului Seppitan, în selectul cartier Birigam din Saro. „Turnul ăsta", se gândi Theremon, „trebuie să fie una dintre cele mai scumpe clădiri din toată capitala."

Până atunci nu reflectase la acest aspect, însă Apostolii trebuiau să fie o organizaţie foarte bogată. Aveau propriile lor posturi de radio şi televiziune, publicau ziare şi reviste, deţineau turnul cel măreţ... Şi probabil că mai controlau şi alte bunuri şi proprietăţi mai puţin vizibile. Se întrebă cum era posibil aşa ceva. Cum izbutise un grup de călugări fanatici să acumuleze atâtea milioane de credite?

Îşi aminti însă că industriaşi binecunoscuţi, ca Bottikes 888 şi Vivin 99, erau discipoli şi susţinători fervenţi ai învăţăturilor lui Mondior. Nu l-ar fi surprins să afle că ei, şi alţii, contribuiau cu generozitate la avuţia Apostolilor.

Iar dacă organizaţia avea numai a zecea parte din vechimea pe care o pretindea – zece mii de ani! – şi dacă îşi investise banii cu înţelepciune de-a lungul veacurilor, atunci nu se putea spune ce ar fi reuşit prin miracolul dobânzilor compuse. Poate că deţineau averi de miliarde. Poate că, în secret, stăpâneau jumătate din Saro.

Ar fi meritat să arunce o privire...

Pătrunse în holul vast şi tăcut de la intrare şi privi împrejur uluit. Deşi nu mai fusese niciodată aici, auzise că era o clădire extrem de luxoasă. Totuşi nimic din cele auzite nu-l pregătise pentru ceea ce zărea acum.

Pardoseala din marmură lustruită, cu motive geometrice în şase culori sclipitoare, se întindea cât vedeai cu ochii. Pereţii erau acoperiţi cu mozaicuri aurii, scânteietoare, ce urcau până la bolţile arcuite, aflate hăt deasupra. O ploaie strălucitoare de lumină se revărsa dinspre candelabrele împletite din aur şi argint.

Pe peretele opus intrării, exista un model al întregului univers, executat numai din metale şi pietre preţioase: globuri imense, care îi reprezentau pe cei şase sori, atârnate de plafon prin fire invizibile. Fiecare dintre ele proiecta o lumină fascinantă: o rază aurie dinspre cel mai mare, care trebuia să fie Onos, şi una roşu-închis de la globul Dovim, alb-albastru rece şi tăios aruncat de perechea Tano-Sitha şi o lumină albă, mai blândă, dinspre Patru şi Trey. Un al şaptelea glob, care era probabil Kalgash, se mişca lent printre ele, aidoma unui balon plutitor, ale cărui culori se schimbau după cum razele sorilor se întreţeseau pe suprafaţa lui.

Pe când Theremon privea cu gura căscată, o voce fără trup rosti:

– Cum vă numiţi?

– Theremon 762. Am o întâlnire cu domnul Mondior.

– Da. Vă rog să intraţi în camera din stânga, Theremon 762. Ziaristul nu văzu nici o cameră în stânga. Apoi însă, un sector al peretelui acoperit cu mozaic glisă silenţios, dezvăluind o încăpere micuţă, ovală, mai degrabă o anticameră. Draperii din catifea verde acopereau pereţii şi lumina era asigurată de un tub strălucind chihlimbariu.

Ridicând din umeri, Theremon pătrunse înăuntru. Imediat uşa se închise înapoia lui şi simţi o senzaţie clară de mişcare Nu era o odaie, ci un ascensor! Urca mereu, fără viteză mare. I se păru că trece o eternitate până ce liftul se opri şi uşa lunecă, deschizându-se.

Îl aştepta o siluetă înveşmântată în negru.

– Pe aici, vă rog!

Parcurseră un coridor îngust şi scurt, până într-o anticameră, cu un perete acoperit în întregime de portretul lui Mondior. Când ziaristul intră, portretul păru că se luminează, parcă înviind, astfel încât ochii negri şi pătrunzători ai lui Mondior îl fixau direct, iar chipul sever al Marelui Apostol căpătă o aură interioară care-l înfrumuseţa într-un fel sălbatic.

Theremon îl privi calm. Deşi trecuse prin multe la viaţa lui, era uşor tulburat la gândul că în curând urma să discute cu individul acela. La radio şi televiziune, Mondior părea pur şi simplu un profet nebun, care voia să convingă lumea de absurdităţile lui. Însă în carne şi oase – impresionant, hipnotic, misterios, dacă se putea încrede în tablou – părea cu totul altfel. Theremon se auto-avertiză să fie cu ochii în patru.

– Vă rog, intraţi, rosti călugărul în negru.

În stânga portretului, zidul se despică. Înapoia lui era o odăiţă, un interior de chilie, conţinând o masă făcută dintr-o lespede de piatră netedă şi un taburet scund dintr-un lemn necunoscut, roşu cu vinişoare cenuşii. Înapoia mesei stătea un bărbat emanând forţă şi autoritate; purta mantia neagră, cu gluga tivită cu roşu, a Apostolilor.

Era cu adevărat impresionant. Dar nu era Mondior 71.

Judecând după fotografii şi apariţiile la televiziune, Mondior trebuia să fie un bărbat de şaizeci şi cinci–şaptezeci de ani, degajând o puternică forţă masculină. Avea părul des şi ondulat, negru cu şuviţe cărunte, şi un chip masiv, cu gură mare, nas pronunţat, sprâncene negre ca tăciunele şi ochi întunecaţi şi fascinanţi. Cel aflat acum în faţa lui Theremon era tânăr – nu avea nici măcar patruzeci de ani –, foarte slab, cu chipul şi buzele strânse. De sub glugă, îi coborau pe sub frunte cârlionţi roşu-cărămizii. Ochii îi erau albaştri, reci şi severi.

Fără îndoială, individul ocupa o funcţie importantă în organizaţie.

Însă Theremon stabilise o întrevedere cu Mondior.

O fixase chiar în dimineaţa aceea, după ce scrisese articolul despre ultimele declaraţii ale Apostolilor, considerând că trebuia să afle mai multe despre acest cult misterios. Bineînţeles, toate afirmaţiile lor i se păreau bazaconii, dar promiteau să pară interesante şi poate că meritau să fie dezvoltate în articol. Cum putea afla mai multe altfel decât discutând cu liderul lor? Evident, presupunând că era posibil. Spre surprinderea lui, când telefonase, i se spusese că-l putea întâlni pe Mondior chiar în aceeaşi zi. Păruse neaşteptat de uşor.

Acum începu să-şi dea seama că fusese *prea* uşor.

– Mă numesc Folimun 66, rosti necunoscutul cu o voce blândă şi melodioasă, deloc similară timbrului răsunător al lui Mondior. Părea totuşi vocea cuiva obişnuit să comande: Sunt şeful relaţiilor cu publicul din Saro. Vă voi răspunde cu plăcere la orice întrebare aveţi.

– Trebuia să mă întâlnesc chiar cu Mondior, zise Theremon.

Ochii reci ai lui Folimun nu părură deloc surprinşi.

– Mă puteţi considera purtătorul lui de cuvânt.

– Înţelesesem că va fi o audienţă *personală.*

– Aşa este. Orice îmi spuneţi va ajunge la Mondior; orice vă spun sunt cuvintele lui. Este necesar să înţelegeţi acest lucru.

– Vă spun doar că am fost asigurat că voi discuta direct cu Mondior. Nu mă îndoiesc că-mi veţi spune lucruri responsabile, totuşi nu mă interesează numai informaţiile. Doresc să-mi formez o idee despre personalitatea lui Mondior şi despre părerile lui în legătură cu alte subiecte decât profeţia asupra sfârşitului lumii; ce crede despre...

– Eu pot doar să repet ce am spus deja, îl întrerupse Folimun. Mă puteţi considera vocea lui Mondior. Sfinţia Sa nu vă poate primi personal astăzi.

– Atunci prefer să revin în altă zi, când Sfinţia Sa va fi...

– Vă mai informez că Mondior nu acordă niciodată audienţe personale. *Niciodată.* Problemele Sfinţiei Sale sunt mult prea importante, acum când ne mai despart doar câteva luni de Vremea Flăcării.

Folimun surâse brusc, un zâmbet neaşteptat de cald şi uman, poate tocmai cu intenţia de a atenua refuzul şi tonul melodramatic al expresiei „Vremea Flăcării". Continuă cu blândeţe:

– Probabil că dintr-o neînţelegere, nu v-aţi dat seama că întâlnirea va fi cu un purtător de cuvânt al lui Mondior. Aşa stau lucrurile... Regret, dar dacă nu doriţi să discutaţi cu mine, aţi venit degeaba. Să ştiţi totuşi că sunt cea mai completă sursă de informaţii pe care o veţi găsi aici, acum sau altă dată.

Zâmbi din nou, cu expresia unui om care se pregătea să închidă uşa în nasul lui Theremon.

– Bine, încuviinţă ziaristul după câteva clipe de gândire. Văd că n-am de ales. Ori dumneavoastră, ori nimeni... Bun, să discutăm! Cât timp am la dispoziţie?

– Cât doriţi deşi această primă întâlnire va trebui să fie destul de scurtă. De asemenea..., surâse iarăşi dar acum aproape cu răutate, nu trebuie să uitaţi că ne-au mai rămas doar paisprezece luni. Şi mai am unele treburi de rezolvat în acest interval.

– Desigur. Aţi spus „paisprezece luni". Şi după aceea... ?

– Înţeleg, deci, că n-aţi citit Cartea Revelaţiilor.

– Niciodată.

– Vă rog, atunci... Dintr-o fantă a mesei sale, Folimun scoase un volum subţire cu coperţi roşii şi-l întinse lui Theremon: Pentru dumneavoastră. Sper că veţi găsi în ea hrana spirituală. Până atunci, vă pot rezuma subiectul care pare să vă intereseze. În curând – mai exact, peste patru sute optsprezece zile, adică pe nouăsprezece Theptar – lumea noastră familiară şi confortabilă va cunoaşte o transformare majoră. Cei şase sori vor intra în Peştera Beznei şi vor dispărea, Stelele ni se vor arăta şi întreg Kalgashul va fi scăldat în flăcări.

Vorbea foarte relaxat, parcă referindu-se la vremea de a doua zi sau la aşteptata înflorire a unei plante rare în Grădina Botanică municipală, săptămâna viitoare. „Întreg Kalgashul va fi scăldat în flăcări". Cei şase sori intrând în „Grota Beznei". „Stelele".

– Stelele, repetă cu glas tare Theremon. De fapt, ce sunt ele?

– Uneltele zeilor.

– Aţi putea fi mai exact?

– Natura Stelelor ne va fi dezvăluită peste patru sute optsprezece zile.

– La sfârşitul Anului Cucernic, zise Theremon. La anul, pe nouăsprezece Theptar.

Folimun păru plăcut surprins.

– Deci *aţi studiat* învăţăturile noastre.

– Într-o oarecare măsură. Mai exact, am ascultat ultimele discursuri ale lui Mondior. Ştiu despre ciclul de două mii patruzeci şi nouă de ani... Dar apropo de „Vremea Flăcării". Este tot un eveniment despre care nu-mi puteţi spune nimic?

– Veţi găsi o referinţă în capitolul cinci din Cartea Revelaţiilor. Nu, nu-i nevoie să căutaţi acum; vi-l pot reproduce din memorie: „Apoi din Stele pogorâră Flăcările Cereşti, care purtau vrerea zeilor; şi unde se aşezau ele, cetăţile Kalgashului se preschimbau în ţărână, aşa încât nemica nu mai rămase din om şi din lucrările sale."

– Pare a fi un cataclism teribil. Care este cauza?

– Aceasta e voinţa zeilor. Ei ne-au prevenit că suntem ticăloşi şi ne-au acordat un număr de ani în care să ne îndreptăm. Intervalul acela de timp îl numim Anul Cucernic şi are o durată de două mii patruzeci şi nouă de ani Kalgashieni, despre care văd că ştiaţi. Actualul An

Cucernic se apropie de sfârşit.

– Şi după aceea, credeţi că vom fi nimiciţi?

– Nu toţi... Cei mai mulţi oameni, da, vor pieri, iar civilizaţia noastră va fi distrusă. Puţinii supravieţuitori vor fi confruntaţi cu dificila sarcină a reconstrucţiei. Probabil aţi înţeles că acesta e un ciclu cu o tristă repetabilitate. Ceea ce se va petrece în curând nu va fi prima dată când omenirea a ratat ocazia oferită de zei. Am fost pedepsiţi nu numai o dată; iar acum suntem pe punctul de a fi judecaţi din nou.

„Curios este“, se gândi Theremon, „că Folimun nu pare deloc nebun.“

Exceptând mantia cea stranie, putea fi considerat un tânăr om de afaceri în biroul său, sau chiar un bancher. În mod evident, era inteligent. Se exprima răspicat şi limpede, pe un ton direct, sec. Nu vorbea nici afectat, nici perifrastic, dar spunea numai fantasmagorii lipsite de sens. Contrastul dintre afirmaţiile sale şi comportament era greu de acceptat.

Acum tăcea, aparent relaxat, aşteptând alte întrebări.

- Voi fi cinstit, rosti Theremon. Nu sunt singurul care am... dificultăţi în a accepta ceva atât de teribil, care îmi este prezentat pur şi simplu ca o revelaţie. Am nevoie de dovezi. Deocamdată, n-am văzut absolut nimic. Mă îndemnaţi să cred. Nu există dovezi palpabile, dar ar fi mai bine să vă credem vorbele, pentru că le-aţi auzit de la zei, care nu vă mint. Totuşi, de ce *ar trebui* să vă cred? Pentru indivizi ca mine, credinţa nu-i de ajuns.

– De ce consideraţi că nu există dovezi? întrebă Folimun.

– Dar există? Altceva decât Cartea Revelaţiilor? Autojustificările nu sunt convingătoare.

– Să ştiţi că suntem o organizaţie extrem de veche.

– Am auzit că vreo zece mii de ani...

Pe buzele lui Folimun flutură un surâs rapid.

– Poate că cifra a fost exagerată în scopul de a impresiona. Noi spunem doar că datăm din vremuri preistorice.

– Deci minim *două* mii de ani.

– Ba chiar ceva mai mult. Deţinem mărturii ale existenţei noastre înaintea ultimului cataclism, deci vechimea noastră depăşeşte două mii patruzeci şi nouă de ani. Probabil e şi mai mare, dar nu avem dovezi; mă refer la dovezi dintre cele pe care le-aţi accepta. Noi considerăm că Apostolii au traversat *câteva* cicluri distructive, adică vreo şase mii de ani. Mai important este doar faptul că originea noastră e pre-cataclismică. Activăm ca organizaţie de peste un An Cucernic. În felul acesta, deţinem informaţii ce oferă amănunte extrem de specifice ale prăpădului care ne aşteaptă. Ştim ce se va întâmpla, pentru că ştim că s-a întâmplat deja de multe ori.

– Totuşi n-aţi arătat nimănui aceste pretinse mărturii pe care le deţineţi. Dovezile...

– Cartea Revelaţiilor este ceea ce oferim lumii.

Un cerc vicios, o pistă care nu ducea nicăieri. Theremon începuse să-şi piardă răbdarea. Evident, totul era o cacialma. O farsă cinică, pusă la cale probabil în scopul de a obţine contribuţii generoase de la naivi precum Bottikes, Vivin şi alţi bogătaşi dornici să-şi cumpere mântuirea. În ciuda evidentei sincerităţi şi inteligenţe, Folimun era fie un copărtaş la această impostură de proporţii, fie unul dintre mulţii creduli amăgiţi de Mondior.

– Bine, rosti ziaristul. Deocamdată să presupunem că *într-adevăr* la anul va avea loc o catastrofă despre care organizaţia voastră deţine o serie de informaţii. În mod concret, ce aţi dori să facem noi, restul? Să ticsim capelele voastre şi să implorăm mila zeilor?

– E prea târziu pentru aşa ceva.

– Deci nu mai există nici o speranţă? Atunci, de ce vă mai străduiţi să ne avertizaţi?

Folimun zâmbi din nou, dar fără ironie.

– Din două motive. Primul dintre ele: da, *dorim* ca oamenii să vină în capelele noastre, nu ca să încerce să-i înduplece pe zei, ci ca să ne asculte predicile, care conţin îndemnuri la moralitate şi bună-cuviinţă. Acestea sunt domenii în care credem că mesajul nostru poate fi important pentru omenire. Dar al doilea motiv este mult mai important: dorim să-i convingem pe oameni despre realitatea evenimentelor ce vor urma, aşa încât ei să-şi poată lua măsuri de protecţie. Partea cea mai teribilă a urgiei *poate fi* evitată Se *pot* lua măsuri pentru evitarea distrugerii complete a civilizaţiei noastre. Da, Flăcările sunt inevitabile, deoarece natura fiinţei umane este aşa cum o ştim – zeii au vorbit şi momentul judecăţii lor se apropie –, dar în demenţa şi oroarea generală vor fi şi supravieţuitori. Vă asigur că noi, Apostolii, ne vom număra printre ei. Vom fi aici, aşa cum am fost şi înainte, pentru a conduce omenirea în noul ciclu al renaşterii. Şi întindem mâna – cu iubire şi milostenie – oricui o acceptă. Acelora care ni se vor alătura pentru a se feri de grozăvia ce va veni. Vi se pare o nebunie, domnule Theremon? Vi se pare că sunt propunerile unor demenţi periculoşi?

– Dacă aş putea accepta ipoteza de bază...

– Că Flăcările vor pogorî la anul? Le veţi vedea şi dumneavoastră! Rămâne de văzut dacă veţi accepta acest lucru din timp şi veţi deveni unul din supravieţuitori, unul din păzitorii moştenirii umanităţii, sau îl veţi descoperi doar în clipa distrugerii, în momentul propriei agonii.

– Mă întreb şi eu ce-o să fac...

– Daţi-mi voie să sper că veţi fi de partea noastră în ziua când acest An Cucernic se va apropia de sfârşit, spuse Folimun. Se sculă brusc şi întinse mâna: Acum trebuie să plec. Sfinţia Sa, Marele Apostol, mă aşteaptă peste câteva minute. Sunt convins că vom relua această discuţie. Dacă mă anunţaţi măcar cu o zi înainte, voi încerca să-mi fac timp liber pentru dumneavoastră. De abia aştept să mai vorbim. Poate vi se pare straniu, dar simt că noi doi suntem destinaţi să lucrăm împreună. Să ştiţi că avem multe în comun.

– Credeţi?

– Nu mă refer la aspectul religios, ci la dorinţa de a supravieţui... şi de a-i ajuta pe alţii să supravieţuiască; da, sunt sigur! Cred că va veni o vreme când ne vom căuta şi ne vom uni forţele împotriva Beznei care se apropie. Sunt absolut sigur!

„Cum să nu", îşi spuse Theremon. „Imediat o să-mi iei şi măsurile pentru o mantie neagră!"

Nu avea însă nici un rost să-l ofenseze cu grosolănii. Cultul Apostolilor părea că îşi sporeşte zilnic influenţa. Aici era rost de un serial întreg şi probabil că la Folimun avea să apeleze mai des.

Băgă Cartea Revelaţiilor în servietă şi se sculă.

– O să revin cu un telefon peste câteva săptămâni, spuse el. După ce voi avea timp să studiez cu atenţie cartea asta. Atunci o să am şi alte întrebări... Cu câte zile înainte trebuie să sun ca să-mi aranjez o audienţă cu Mondior 71?

Folimun nu putea fi păcălit atât de uşor.

– V-am explicat deja: munca Sfinţiei Sale, de acum şi până la Vremea Flăcării, este atât de importantă, încât nu va putea fi disponibil pentru interviuri personale. Îmi pare rău. Nu pot interveni. Întinse din nou mâna: Mi-a părut bine de cunoştinţă.

– Şi mie, spuse Theremon.

– Chiar aşa? râse Folimun. Să petreceţi o jumătate de oră cu un nebun? Un ţicnit? Un fanatic? Un cultist?

– Nu-mi amintesc să fi utilizat aceste cuvinte.

– Oricum, nu m-ar surprinde dacă le-aţi gândit. Apostolul oferi din nou unul din zâmbetele sale dezarmante: Şi aţi avea dreptate, dar numai pe jumătate. *Sunt* un fanatic şi, probabil, un cultist. Însă nu nebun, sau ţicnit. Poate că ar fi fost mai bine să fiu aşa... Poate că în curând veţi regreta şi dumneavoastră că nu sunteţi...

Îl conduse pe ziarist până la uşă. Călugărul care-l adusese aici îl aştepta afară.

O jumătate de oră destul de ciudată, îşi spuse Theremon. Şi nici prea fructuoasă. Din anumite puncte de vedere, ştia despre Apostoli chiar mai puţine decât atunci când venise.

Că erau bezmetici şi superstiţioşi, asta nu putea fi pus la îndoială. În mod limpede, n-aveau absolut nici o dovadă concretă a giganticului cataclism care urma să ameninţe în curând lumea. Totuşi, deocamdată Theremon nu putea hotărî clar dacă erau nişte naivi care se auto-amăgeau, sau pur şi simplu nişte escroci care căutau să-şi burduşească buzunarele.

Situaţia era oarecum derutantă. Cultul avea un soi de fanatism, chiar de puritantism, ce nu-i era deloc pe plac. Totuşi, totuşi... Folimun păruse un individ neaşteptat de interesant. Era inteligent, clar în exprimare – ba chiar, în felul lui, raţional. Faptul că părea să aibă până şi un anume umor era o surpriză şi un punct în favoarea lui. Theremon nu auzise niciodată de vreun maniac sau un fanatic care să fie capabil de cea mai măruntă auto-ironie... Dacă nu cumva trăsătura respectivă făcea parte chiar din masca lui Folimun; dacă nu cumva, acesta juca în mod deliberat un rol agreabil.

„Fii atent", îşi spuse ziaristul. „Tipul vrea să se folosească de tine."

Nu era însă ceva neobişnuit. În redacţia ziarului, Theremon ocupa o poziţie influentă. *Toţi* voiau să se folosească de el.

„Ei bine", se gândi „vom vedea cine pe cine foloseşte."

Paşii îi răsunară sec, când ieşi grăbit din uriaşul hol al clădirii Apostolilor în strălucirea după-amiezii cu trei sori.

Şi acum, înapoi la birourile *Cronicii*. Câteva ore ploioase, devotate studiului atent al Cărţii Revelaţiilor, apoi era timpul să se gândească la articolul de mâine.

[11]

Sezonul ploios al verii era în toi în după-amiaza când Sheerin reveni în Saro. Grăsuţul psiholog ieşi din avion sub un potop ce inundase pista aeroportului. Rafalele cenuşii de ploaie erau aproape orizontale sub vântul puternic.

Cenuşiu... cenuşiu... totul era cenuşiu...

Sus, undeva înapoia obscurităţii aceleia trebuiau să fie sorii. Lumina vagă dinspre vest era probabil Onos, iar în cealaltă parte se puteau bănui razele îngheţate ale lui Tano şi Sitha. Norii erau însă atât de groşi, încât ziua era neplăcut de întunecată. Mai ales pentru Sheerin, care – în ciuda celor declarate gazdelor sale din Jonglor – continua să fie tulburat de post-efectele parcurgerii Tunelului Misterului.

Ar fi preferat un post de zece zile decât s-o recunoască faţă de Kelaritan, Cubello şi ceilalţi. Însă acolo se apropiase periculos de mult de graniţa alienării.

Timp de trei-patru zile, Sheerin simţise o atingere, dar numai o atingere, a claustrofobiei care trimisese atâţia cetăţeni ai Jonglorului în spitalul psihiatric. Pe neaşteptate, în timp ce lucra în camera de hotel, simţea Bezna strângându-se în jurul său şi trebuia să se scoale şi să iasă pe terasă, sau chiar să părăsească clădirea, pentru o lungă plimbare prin parc. *Trebuia*? Poate nu era chiar obligatoriu. Dar era preferabil; cu siguranţă, preferabil. Şi întotdeauna se simţea mai bine după aceea.

Bezna îl putea asalta şi în timpul somnului. Evident, candela era aprinsă – întotdeauna o aprindea înainte de culcare, nu cunoştea pe nimeni care să n-o folosească –, iar după călătoria prin Tunel se obişnuise să mai aibă una la îndemână, în caz că bateria celei dintâi se termina, deşi indicatorul arăta că mai avea energie pentru şase luni. Cu toate acestea, mintea adormită a lui Sheerin era convinsă că încăperea se cufundase într-o Beznă completă, lipsită de orice lumină. Iar el se deştepta, tremurând, asudat, convins că e întuneric, deşi razele prietenoase ale celor două candele străluceau de o parte şi de cealaltă a patului.

Acum, ieşind din avion pe aeroportul cufundat în umbrele amurgului, se bucura că revenise acasă; totuşi i-ar fi plăcut o zi mai însorită. Trebui să-şi învingă o uşoară nelinişte, sau poate nu chiar atât de uşoară, când intră în tunelul din plexiglas ce unea avionul cu clădirea aeroportului. Ar fi preferat ca tunelul să nu existe, chiar dacă îl apăra de ploaie; era mai bine să evite locurile închise. Mai bine sub cerul liber, sub lumina liniştitoare (oricât de palidă şi ascunsă de nori) a sorilor prietenoşi.

Treptat, senzaţia neplăcută dispăru. Pe când aştepta să-şi ia bagajele, fericirea de a fi în Saro învinsese efectele prelungite ale atingerii Beznei.

Liliath 221 îl aştepta afară, în maşină, şi prezenţa ei îi ridică şi mai mult moralul. Liliath era o femeie trecută de patruzeci de ani, zveltă şi plăcută; erau colegi la catedra de Psihologie, deşi ea lucra exclusiv experimental, cu animale, fără nici o legătură cu ceea ce făcea Sheerin. Se cunoşteau de aproape cincisprezece ani. Probabil că psihologul ar fi cerut-o de mult în căsătorie, dacă s-ar fi considerat un bun familist. Nu era însă şi, din câte aflase până acum, nici Liliath nu era. Cu toate acestea, legătura lor părea să-i satisfacă pe amândoi.

– Altă zi mai proastă n-am găsit să mă-ntorc..., rosti bărbatul, intrând în maşină şi sărutând-o scurt pe Liliath.

– Aşa-i de trei zile. Meteorologii spun că ne mai aşteaptă alte trei, până la Ziua lui Onos. Până atunci cred că ne inundă... Parcă ai mai slăbit în Jonglor!

– Crezi? Ştii şi tu cum e mâncarea din nord... Nu mă dau în vânt după ea...

Nu se aşteptase ca femeia să-şi dea seama. Un individ de dimensiunile lui putea slăbi cinci-şase kilograme fără să se observe. Liliath însă avusese întotdeauna ochi ageri. Şi poate că slăbise mai mult de vreo şase kilograme... După călătoria prin Tunel de-abia se atinsese de mâncare. El! Nici nu-i venea să creadă cât de puţin mâncase.

Arăţi bine, spuse Liliath. Sănătos... În formă...

– Aşa ţi se pare?

– Nu vreau să zic că mi-ar place să fii un slăbănog. Dar îţi stă bine aşa. Deci te-ai simţit bine în Jonglor?

– Păi...

– Ai apucat să vezi Expoziţia?

– Da. Grozavă... Nu putea găsi mai mult entuziasm. Doamne, ce mai plouă, Liliath!

– În Jonglor nu ploua?

– Era soare şi secetă, cum era în Saro când am plecat.

– Păi, se mai schimbă şi anotimpurile. Doar nu poţi spera să fie şase luni aceeaşi vreme. Cu alţi sori zi de zi, e şi normal să mai varieze clima.

– Nu-mi dau seama dacă vorbeşti ca un meteorolog sau ca un astrolog, observă Sheerin.

– Nici ca unul, nici ca altul. Vorbesc ca un psiholog... Nu-mi povesteşti ce-ai făcut în Jonglor?

Sheerin ezită.

– Expoziţia e extraordinară. Îmi pare rău că ai scăpat-o. Totuşi în majoritatea timpului, am lucrat. Afacerea asta cu Tunelul Misterului e destul de neplăcută.

– E adevărat că au murit oameni acolo?

– Puţini... În general au ieşit din Tunel traumatizaţi, dezorientaţi... Claustrofobi. Am discutat cu câteva victime. Refacerea lor va dura câteva luni. Pentru unii, efectele vor fi permanente. Şi cu toate acestea, Tunelul a rămas deschis săptămâni de zile!

– *După* ce apăruseră problemele?

– Parcă nu-i păsa nimănui. Cel mai puţin celor din administraţia Expoziţiei. Nu-i interesa decât să vândă bilete. Şi toţi vizitatorii erau atraşi de Beznă. Atraşi de Beznă! Poţi să-ţi imaginezi aşa ceva? De-abia aşteptau să stea la coadă, ca să-şi rişte minţile! Bineînţeles, toţi erau convinşi că *lor* n-avea să li se întâmple nimic rău Şi într-adevăr, multora nu li s-a întâmplat nimic. Dar nu tuturor... Şi eu am fost în Tunel.

– Ce?! Cum a fost?

– Urât. Aş da oricât să n-o mai fac vreodată.

– Se pare că n-ai păţit nimic...

– Mda, încuviinţă el. Puteam să nu păţesc nimic şi dacă aş fi înghiţit o jumătate de duzină de peşti vii. Totuşi nu-i ceva prin care aş dori să mai trec o dată. Le-am zis să-nchidă nenorocitul ăla de Tunel. Asta a fost părerea mea profesională şi cred c-o să ţină seama de ea. Pur şi simplu, noi n-am fost făcuţi să putem rezista la atâta Beznă. Un minut, poate două minute... după care începe să ne afecteze. Este ceva înnăscut, sunt absolut sigur, cauzat de milioanele de ani de evoluţie. Bezna este fenomenul cel mai anormal din lume. Iar ideea de-a o vinde ca distracţie... Se înfioră: Eh, deci am fost în Jonglor şi acum m-am întors. Ce-a fost pe la Universitate?

– Nimic deosebit. Obişnuitele frecuşuri, şedinţe, declaraţii, demascările a nu-ştiu-ce probleme sociale arzătoare... Ştii şi tu... Tăcu pentru o clipă, strângând cu ambele mâini volanul şi conducând prin bălţile care presărau autostrada, apoi urmă: Apropo, la observator se pare că a fost ceva... Amicul tău, Beenay 25, a venit să te caute. Nu mi-a spus prea multe, dar se pare că se reevaluează o teorie fundamentală. Toţi sunt agitaţi. Poate n-o să crezi, dar chiar moş Athor conduce cercetările. Crezusem că i-a îngheţat mintea acum o sută de ani... Beenay era cu un ziarist, un tip care are un editorial destul de popular. Theremon, mi se pare... Theremon 762. Nu l-am prea băgat în seamă.

– E cunoscut; un individ foarte combativ, deşi nu prea ştiu exact care sunt subiectele lui favorite. El şi cu Beenay sunt prieteni.

Sheerin îşi propuse să-l sune pe astronom imediat după ce va despacheta. De aproape un an, Beenay trăia cu fata surorii lui Sheerin, Raissta 717, şi psihologul legase o prietenie cu tânărul, pe cât de strânsă putea fi, considerând diferenţa de douăzeci de ani dintre ei. Sheerin era atras de astronomie şi în felul acesta deveniseră mai apropiaţi.

„Athor revenit la cercetarea teoretică! Extraordinar! Despre ce poate fi vorba? Să fi publicat cineva o lucrare în care să atace Legea Gravitaţiei Universale? Nu“, se gândi Sheerin... „n-ar fi îndrăznit nimeni.“

– Şi tu? întrebă el. Nu mi-ai zis nimic despre ce-ai făcut tu...

– La ce te-ai aştepta? Că m-am înălţat pe culmiile puterii? C-am fost la întrunirile Apostolilor Flăcării? C-am făcut seminarii de ştiinţe politice? Am citit... Am ţinut cursuri... Am făcut experienţe... Te-am aşteptat să te-ntorci... M-am gândit ce să-ţi gătesc la întoarcere... Eşti sigur că nu ţii regim?

– Bineînţeles că nu. Îşi puse palma, drăgăstos, pe braţul ei. M-am gândit tot timpul la tine, Liliath.

– Sunt sigură.

– Şi de-abia aştept cina.

– Eh, asta mi se pare mai aproape de adevăr.

Brusc, ploaia se înteţi. O perdea uriaşă de apă se năpusti asupra parbrizului şi Liliath se luptă să menţină automobilul pe şosea. Treceau pe lângă Panteon, superba Catedrală a Tuturor Zeilor. Acum însă nu mai părea la fel de frumoasă, cu apa şiroind pe faţada din cărămidă.

Cerul se întunecă şi mai mult. Sheerin îşi feri privirea, aţintind-o către cadranele luminoase ale bordului maşinii şi căutându-şi liniştea.

Nu mai voia să rămână în spaţiul închis al vehiculului. Dorea să fie afară, sub cerul liber, chiar dacă era furtună. Era însă o nebunie. Avea să fie udat până la piele. Iar dacă ar fi intrat într-una din bălţile adânci, putea fi şi mai rău.

„Gândeşte-te la lucruri plăcute", îşi spuse. „Gândeşte-te la lucruri calde şi luminoase. Gândeşte-te la soare, la razele aurii ale lui Onos, la lumina caldă a lui Patru şi Trey, chiar şi la strălucirea îngheţată a lui Sitha şi Tano, la roşiaticul palid al lui Dovim. Gândeşte-te la cina de diseară. Liliath ţi-a pregătit un festin. E o bucătăreasă minunată."

Îşi dădu seama că tot nu-i era foame. Ziua era prea cenuşie şi mizerabilă... prea întunecată... prea...

Liliath era însă foarte sensibilă în privinţa talentelor ei culinare. Mai ales atunci când gătea pentru el. Decise să mănânce tot ce urma să-i pună în faţă, chiar dacă n-avea chef. „Amuzant", îşi spuse, „eu, Sheerin, marele gurmand, mă gândesc c-o să mănânc *fără chef*!"

Auzindu-l chicotind, femeia îl privi.

– Ce s-a-ntâmplat?

– Ah... ăă... mă gândeam la Athor c-a revenit la cercetare, răspunse el grăbit. După ce atâta vreme s-a mulţumit să fie Marele Lord al Astronomiei şi să se ocupe doar de probleme administrative... Trebuie să-l sun neapărat pe Beenay. Oare ce se-ntâmplă la observator?

[12]

Trecuseră trei zile de când Siferra se întorsese la Universitatea Saro şi ploaia nu se oprise încă. Era de-a dreptul înviorată după peisajul arid al pustiului din Sagikan. Nu mai văzuse ploaie de atâta vreme, încât se trezea surprinsă de însăşi posibilitatea ca lichidul să cadă din cer.

În Sagikan, fiecare picătură de apă era extrem de preţioasă. Folosirea ei se calcula cu cea mai mare precizie şi se recircula tot ce era posibil. Iar aici curgea din ceruri ca dintr-un gigantic rezervor care nu se putea goli niciodată. Siferra încerca o dorinţă nestăvilită de a-şi smulge hainele şi a fugi peste pajiştile verzi ale campusului, lăsând ploaia să se reverse peste trupul ei într-un nesfârşit şi delicios şuvoi, pentru a curăţa pentru totdeauna infernalul praf al deşertului.

Ce mai spectacol ar fi fost! Siferra 89, profesoara de arheologie cea distantă, rece şi lipsită de romantism, să alerge dezbrăcată prin ploaie! Ar fi meritat s-o facă, chiar şi numai pentru a se amuza, văzând chipurile uluite, holbându-se la ea dinapoia ferestrelor Universităţii.

„Nu cred, totuşi, c-o s-o fac", îşi spuse Siferra.

„Nu-i deloc genul meu."

De fapt, avea lucruri mai importante de rezolvat. Nu pierduse nici o clipă. Majoritatea obiectelor dezgropate în Beklimot fuseseră încărcate pe vapor şi urmau să sosească abia după câteva săptămâni. Trebuia însă să pună la punct hărţile, să termine schiţele, să analizeze fotografiile stratigrafice ale lui Balik, să pregătească eşantioanele de sol pentru laboratorul radiografic, o mie şi unul de lucruri... Apoi, tăbliţele Thombo, despre care trebuia să discute cu Mudrin 505 de la catedra de Paleografie.

Tăbliţele Thombo! Descoperirea descoperirilor, cea mai importantă descoperire după un an şi jumătate! Sau, cel puţin, aşa considera ea. Bineînţeles, totul depindea de faptul dacă cineva reuşea să le descifreze. În tot cazul, avea să-l pună imediat la treabă pe Mudrin. Tăbliţele puteau reprezenta mai mult decât nişte simple antichităţi. Exista posibilitatea ca ele să revoluţioneze întregul studiu al lumii preistorice. De aceea nu le trimisese cu vaporul, ci le luase chiar ea.

O ciocănitură la uşă.

- Siferra? Siferra, eşti aici?

- Intră, Balik.

Stratigraful cel spătos era ud leoarcă.

– Ce ploaie mizerabilă, murmură el scuturându-se. N-aş fi crezut că mă poate uda în aşa hal, doar traversând scuarul de la biblioteca Uland.

– Mie-mi place ploaia, replică Siferra. Sper să nu se oprească niciodată. După atâtea luni de pustiu... după nisipul în ochi, și în gură, după arşiţă şi sete – nu, Balik, lasă să plouă!

– Văd însă c-ai rămas înăuntru. Cred şi eu că ploaia e plăcută dinapoia ferestrelor. ...Ce făceai, te jucai tot cu tăbliţele?

Arătă spre cele şase plăcuţe ciobite şi zgâriate, din lut roşu, ars, pe care Siferra le aranjase pe masă în două grupuri de câte trei: cele pătrate într-un şir, iar cele dreptunghiulare dedesubtul lor.

– Nu sunt minunate? exclamă încântată femeia. Pur şi simplu, nu-mi pot lua ochii de la ele. Le privesc de parcă ar putea să devină brusc inteligibile.

Balik se apleacă deasupra mesei şi clătină din cap:

– Mie mi se par nişte urme de gheruţe de păsări.

– Termină! Am identificat deja grupuri ce pot fi cuvinte. Şi eu nu sunt paleograf. Uite... vezi astea şase semne? Se repetă aici. Şi astea trei, cu muchiile accentuate...

- Mudrin le-a văzut?

-- Nu încă. L-am rugat să vină ceva mai târziu.

– Ştii că s-a răspândit vestea despre descoperirea noastră? Despre aşezările suprapuse din Thombo?

– Ce? îl privi Siferra uluită. Cine...?

– Un student. Nu ştiu exact care anume... eu cred c-a fost Veloran, dar Eilis îl bănuieşte pe Sten. Cred că era inevitabil, nu?

– I-am avertizat să nu spună nimic...

– Da, dar sunt nişte copii, Siferra, nişte puşti de nouăsprezece ani, la primele lor săpături importante! Iar expediţia găseşte ceva de-a dreptul uluitor: şapte aşezări preistorice, necunoscute până acum, dispuse una peste cealaltă, întinzându-se cu zeii-ştiu-câte mii de ani în urmă...

– Nouă aşezări, Balik.

– Şapte, nouă, oricum e ceva extraordinar... Totuşi cred că erau şapte, zâmbi stratigraful.

– Ştiu, ştiu... Greşeşti! În sfârşit, pe cine-ai auzit vorbind? Mă refer la cei din catedra noastră.

– Hilliko... Brangin... I-am auzit azi dimineaţă, în holul facultăţii. Trebuie să-ţi spun că ei sunt foarte sceptici. Chiar exagerat de sceptici. Nici unul nu crede că-i măcar posibil ca acolo să existe o aşezare mai veche decât Beklimot, ca să nu mai vorbesc de şapte, sau nouă, sau câte-or fi...

– N-au văzut fotografiile. N-au văzut hărţile... Nici tăbliţele... N-au văzut nimic şi deja au o părere! Ochii Siferrei scânteiau de furie: Ce ştiu ei? Au pus măcar piciorul în Sagikan? Au fost în Beklimot măcar ca *turişti*? Şi îndrăznesc să aibă păreri despre nişte săpături despre care nu s-a publicat nimic, care n-au fost nici măcar anunţate oficial...?

– Siferra...

– Mi-ar place să-i jupoi pe amândoi! La fel, pe Veloran şi Sten. Ştiau foarte bine că trebuie să-şi ţină gura! Ce i-a apucat să-ncalce regulile, fie şi numai verbal?! O să le-arăt eu! O să-i aduc pe amândoi aici şi-o să văd care din ei e vinovatul, şi dacă el crede c-o s-apuce să-şi ia diploma de-aici...

– Te rog, Siferra, rosti împăciuitor Balik. Te enervezi degeaba.

– Degeaba?! Mi-au luat întâietatea şi...

– Nimeni nu ţi-a luat nimic. Până n-o să publici raportul preliminar, totul rămâne la nivel de zvon. Iar în privinţa lui Veloran şi Sten, nu ştim de fapt care dintre ei a vorbit şi, chiar dacă a făcut-o, nu uita că şi tu ai fost cândva tânără.

– Da, pufni femeia. Cu trei ere geologice în urmă.

– Termină cu prostiile. Eşti mai tânără decât mine şi doar nu sunt un obiect antic.

Siferra încuviinţă absentă. Privi spre fereastră. Brusc, ploaia nu mai părea la fel de plăcută. Afară, totul era întunecat, tulburător de mohorât.

– Totuşi, să aud că descoperirile noastre sunt deja controversate, fără măcar să se publice ceva...

– *Trebuie* să fie controversate, Siferra. Toţi vor fi zguduiţi de ceea ce am găsit; nu doar Arheologia, ci şi Istoria, şi Filozofia, ba chiar şi Teologia; toate catedrele vor fi afectate. Şi fac prinsoare că se vor lupta să-şi apere teoriile proprii asupra evoluţiei civilizaţiei. Tu n-ai face la fel, dacă ar apărea cineva cu o idee nouă şi radicală, care ar pune sub semnul întrebării toate lucrurile în care crezi?... Fii realistă, Siferra! Am ştiut din capul locului că vom stârni controverse.

– Aşa este... Nu mă aşteptam însă să înceapă atât de repede. Nici n-am terminat despachetatul.

– Asta-i adevărata problemă. Te-ai apucat prea repede de lucru, fără să fi avut timp să te relaxezi... Uite ce-i, am o idee. Avem tot dreptul să facem o pauză înainte de a ne apuca de treabă aici. Ce-ar fi să fugim de ploaia asta şi să ne luăm o vacanţă împreună? Să mergem în Jonglor, de pildă, şi să vizităm Expoziţia. Chiar ieri am vorbit cu Sheerin – ştii, el a fost acolo şi...

Siferra îl privi stupefiată.

– Ce?!

– O vacanţă, ziceam. Noi doi.

– Îmi *faci curte*, Balik?

– Cred că i-ai putea spune şi aşa. Dar ce-i aşa surprinzător? Nu suntem nişte străini. Ne cunoaştem din studenţie. Acum am stat împreună un an şi jumătate în pustiu.

– „Împreună"? Am fost la acelaşi şantier, da. Fiecare a avut cortul lui. Între noi nu s-a petrecut nimic. Şi acum, din senin...

Trăsăturile flegmatice ale bărbatului se înăspriră.

– Siferra, doar nu ţi-am cerut să te *măriţi* cu mine. Pur şi simplu, am propus o scurtă vacanţă în Jonglor; cinci-şase zile la soare, într-un hotel decent, nu într-un cort instalat în mijlocul nisipului, cu prânzuri liniştite şi vinuri bune... Ridică palmele cu un gest nervos: Mă faci să mă simt ca un şcolar prostuţ.

– Aşa te şi comporţi! Relaţia noastră a fost permanent strict profesională. S-o păstrăm aşa!

Balik deschise gura apoi, răzgândindu-se, o închise.

Pentru un moment prelung, se priviră stânjeniţi.

Femeia îşi simţea tâmplele zvâcnind. Totul era neaşteptat şi neplăcut: ştirea că ceilalţi membri ai catedrei luau deja poziţie în legătură cu descoperirile din Thombo, ca şi încercarea stângace a lui Balik de seducere. Seducere? Mă rog, încercarea de a stabili o relaţie sentimentală. Cât de uluit părea acum, că-l respinsese.

Se întrebă dacă nu cumva, în mod accidental, chiar ea îl încurajase în direcţia respectivă, dacă-l făcuse să creadă în nişte sentimente care nu existau.

Nu... Nu! Nu putea fi vorba de aşa ceva. N-o interesa câtuşi de puţin să meargă într-o staţiune din nord şi să soarbă vinuri în localuri romantice, cu Balik sau cu oricare altul. Ea avea munca ei. Îi ajungea. De douăzeci de ani, din adolescenţă, bărbaţii o curtaseră, spunându-i cât era de frumoasă, de minunată şi de fascinantă. Desigur, era măgulitor. Mai bine să fie considerată frumoasă şi fascinantă, decât urâtă şi plictisitoare. Pe ea însă n-o interesaseră bărbaţii. Niciodată. Şi nici n-aveau s-o intereseze. Ce prostie din partea lui Balik să creeze o tensiune între ei tocmai acum, când îi aştepta atâta treabă – de organizat materialele din Beklimot – doar ei doi, lucrând împreună...

În ușă răsună o altă ciocănitură. Mulțumi în gând norocului de a scăpa din situația aceea penibilă.

– Cine-i?

– Mudrin 505, răspunse un glas tremurător.

– Intră, te rog!

– Eu plec, vorbi Balik.

– Nici vorbă. A venit să vadă tăblițele. Sunt în aceeași măsură și ale tale, nu?

– Siferra, iartă-mă dacă...

– Gata! Să uităm totul.

Mudrin intră târșâindu-și picioarele. Se apropia de optzeci de ani și avea un aspect fragil și descărnat. Împlinise de mult vârsta pensionării, dar rămăsese în facultate, fără să mai predea cursuri, doar continuându-și studiile paleografice. Dinapoia lentilelor groase ale ochelarilor, ochii săi blânzi, gri-verzui, erau lăcrimoși după o viață petrecută în fața vechilor manuscrise pe jumătate șterse. Totuși Siferra știa că, cel puțin în privința scrierilor antice, ochii aceia erau cei mai pătrunzători pe care-i cunoscuse ea vreodată.

– Deci acestea sunt faimoasele tăblițe, rosti Mudrin. Să știi că de când mi-ai pomenit de ele, nu m-am putut gândi la nimic altceva. Cu toate acestea, nu se apropiase ca să le examineze. Poți să-mi dai niște informații asupra contextului în care le-ai găsit?

– Asta e principala fotografie făcută de Balik, începu Siferra, întinzându-i o poză lucioasă. Colina Thombo, vechiul morman de gunoi din sudul lui Beklimot. Asta am văzut noi, după ce a deschis-o furtuna de nisip. După aceea, am săpat în jos, aici – și până aici – și am deschis totul. Vezi linia neagră de *aici*?

– Cărbune? întrebă Mudrin.

– Exact. E o linie de foc; a ars întreaga așezare. Acum, dacă coborâm aici, vedem un al doilea rând de fundații și a doua linie de foc. Și dacă te mai uiți aici... și aici...

Mudrin examină pe îndelete fotografiile.

– Ce sunt? Opt așezări succesive?

– Șapte, interveni Balik.

– Eu cred că sunt nouă, preciză Siferra. Deși sunt de acord că sunt greu de deosebit, mai ales către baza colinei. Va fi nevoie să facem o serie de analize chimice și radiografice. Este foarte clar că s-au petrecut mai multe dezastre.

Iar locuitorii din Thombo au reconstruit, iarăși și iarăși.

– În cazul ăsta, locul trebuie să fie extraordinar de vechi!

– Apreciez că perioada de ocupație a durat cel puțin cinci mii de ani. Poate mai mult. Poate zece mii, sau cincisprezece mii. Nu vom afla până nu dezgropăm complet nivelul cel mai de jos, dar asta va fi cu prilejul următoarei expediţii. Sau şi mai târziu.

– Cinci mii de ani? Crezi că-i posibil?

– Ca să construieşti, să reconstruieşti şi iar să reconstruieşti? *Cel puţin* cinci mii.

– Dar nicăieri în lume nu există ceva atât de vechi, rosti Mudrin părând tulburat. Chiar Beklimot are mai puţin de două mii de ani, nu? Şi noi îl considerăm cea mai veche aşezare omenească de pe Kalgash.

– Cea mai veche aşezare *cunoscută*, completă Siferra. Asta nu înseamnă că nu există altele şi mai vechi. Mult mai vechi! Mudrin, fotografia asta constituie răspunsul. Colina Thombo este mai veche decât Beklimot; la nivelul ei cel mai de *sus*, există obiecte lucrate în stilul Beklimot şi de acolo coboară o distanţă apreciabilă. Din punctul de vedere al istoriei omeneşti, Beklimot trebuie să fie o aşezare recentă. Thombo, care exista înainte de apariţia lui, a ars o dată, şi încă o dată, şi încă o dată, dar a fost reconstruit mereu, de-a lungul a sute de generaţii.

– Cam ghinionist loc, observă Mudrin. Nu prea îndrăgit de zei, aşa-i?

– În cele din urmă, au înţeles-o şi locuitorii, interveni Balik.

– Da, încuviinţă Siferra. Probabil că în cele din urmă au decis că era un loc blestemat. După ultimul incendiu, s-au mutat ceva mai departe şi au întemeiat Beklimotul. Thombo însă fusese locuit o perioadă foarte lungă. Am izbutit să identificăm stilurile arhitecturale ale primelor două aşezări din vârf; vezi, aici e ciclopicul de la mijlocul Beklimotului, iar dedesubt cadrilicul proto-Beklimot. Însă a treia aşezare de sus – mă rog, ce-a mai rămas din ea – are un stil necunoscut. A patra e şi mai ciudată şi foarte grosolană, deşi în comparaţie cu a cincea e de-a dreptul rafinată. Iar mai jos totul este atât de primitiv şi alandala, încât aşezările sunt greu de deosebit. Deşi toate sunt separate între ele prin linii de foc; cel puţin aşa credem noi. Iar tăbliţele. .

– Da, tăbliţele, repetă Mudrin tremurând de aţâţare.

– Pe acestea , cele pătrate, le-am găsit în nivelul trei. Cele dreptunghiulare provin din nivelul cinci. Mie nu-mi spun absolut nimic, dar nu sunt paleograf.

– Ce minunat ar fi, începu Balik, dacă ar conţine vreo relatare despre distrugerea şi reclădirea aşezărilor Thombo, şi...

Siferra îl privi ucigător:

– Ce minunat ar fi, Balik, dacă ai termina cu visele astea!

– Scuze, Siferra, rosti el rece. Iartă-mă că respir.

Murdin nu le băga în seamă ciorovăielile. Aşezat la masă, se aplecase concentrat deasupra tăbliţelor pătrate, apoi asupra celorlalte.

– Uluitor! exclamă el în cele din urmă. Absolut uluitor!

– Le poţi citi? întrebă femeia.

– Să le citesc? chicoti bătrânul. Bineînţeles că nu! Te aşteptai la minuni? Recunosc însă grupuri de semne care pot fi cuvinte.

– Le-am văzut şi eu, spuse Siferra.

– Şi aproape că pot identifica litere. Nu pe tăbliţele vechi; acolo e o scriere complet necunoscută, probabil bazată pe silabe; sunt prea multe semne diferite ca să fie alfabetică. Tăbliţele pătrate însă par scrise într-o variantă primitivă a scrierii din Beklimot. Vezi, aici e un quhas, sunt aproape sigur, iar dincoace e o variantă oarecum deformată a literei tifjack – nu ţi se pare *chiar* un tifjack?... Trebuie să le studiez, Siferra. Cu lămpile mele, cu aparatele şi scanerele mele. Le pot lua?

– Să le iei? făcu femeia de parcă i se ceruse să-şi taie un deget.

– Numai aşa pot începe să le descifrez.

– Crezi c-o *poţi* face? întrebă Balik.

– Nu garantez nimic. Însă dacă semnul ăsta e un tifjack şi celălalt un quhas, atunci ar trebui să pot găsi şi alţi strămoşi ai literelor Beklimot şi să obţin cel puţin o transpunere. E greu de spus dacă vom înţelege textul, după ce l-am transcris. Oricum, mă îndoiesc că putem face mare lucru cu tăbliţele dreptunghiulare, dacă nu există vreuna bilingvă care să-mi ofere şansa de a aborda textele mai vechi. Totuşi, lasă-mă să încerc, Siferra. Să încerc...

– Bine. Ia-le.

Femeia adună tăbliţele şi le puse în containerul pe care îl adusese din Sagikan. O durea să se despartă de ele, dar Mudrin avea dreptate; trebuia să le analizeze în laborator.

Privi cu tristeţe până ce paleograful părăsi odaia, strângând la piept pachetul cel preţios. Acum rămăsese iarăşi doar cu Balik.

– Siferra... apropo de ce am zis mai devreme...

– Ţi-am zis să uităm subiectul. Eu l-am şi uitat. Te superi dacă acum mă întorc la treburile mele?

[13]

– Cum a reacţionat? întrebă Theremon. Am impresia că mai bine decât te aşteptai.

– A fost extraordinar, răspunse Beenay.

Se aflau pe terasa clubului Şase Sori. Ploile încetaseră şi era o seară superbă; văzduhul avea claritatea specifică atmosferei după o perioadă îndelungată de ploi. Spre vest, Tano şi Sitha îşi proiectau lumina albă şi tăioasă cu o intensitate parcă sporită, iar în cealaltă parte a bolţii, Dovim cel roşu strălucea ca o nestemată micuţă.

– Nici măcar n-a părut supărat, urmă astronomul, decât atunci când i-am spus că am fost gata să înmormântez totul ca să nu-l rănesc. *Atunci* şi-a ieşit din pepeni. M-a săpunit rău de tot... aşa cum şi meritam. Cel mai caraghios a fost însă... Chelner! Chelner! Un Tano Special, te rog! Şi unul pentru prietenul meu. Să fie duble!

– Ai început să bei? observă Theremon.

– Numai când vin aici, înălţă din umeri Beenay. Terasa asta are ceva aparte, panorama oraşului... întreaga atmosferă...

– Aşa începe. Treptat ajunge să-ţi placă, faci nişte legături între un anumit loc şi băutură, apoi, după o vreme, iei un păhărel şi-n altă parte, apoi două...

– Theremon! Vorbeşti ca Apostolii Flăcării! Ei zic că băutura e un viciu, nu?

– Pentru ei toate sunt vicii. Iar băutura, cu siguranţă. Asta-i aşa minunat la ea, nu? râse Theremon. Ce ziceai de Athor?

– Ah, da! Chestia cu adevărat caraghioasă... Mai ţii minte ideea aceea năstruşnică a ta, că s-ar putea ca un factor necunoscut să împingă Kalgashul de pe orbita la care ne aşteptăm noi?

– Uriaşul invizibil... da. Dragonul care pufăie prin ceruri.

– Ei bine, Athor a emis aceeaşi ipoteză!

– Crede că există un dragon în cer?

Beenay izbucni în râs.

– Termină cu prostiile! Crede că există un factor necunoscut. Un soare negru, sau poate alt corp ceresc situat într-o poziţie pe care n-o putem localiza, dar care îşi exercită forţa gravitaţională asupra Kalgashului...

– Nu-i ceva cam fantasmagoric? întrebă ziaristul.

– Bineînţeles că este. Athor mi-a reamintit însă de străvechea filozofie a Sabiei lui Thargola. O folosim – metaforic vorbind – pentru a înlătura ipoteza mai complexă, atunci când încercăm să ne decidem între două posibilităţi. E mai simplu să cauţi un soare negru, decât să elaborezi o altă teorie a gravitaţiei universale. De aceea...

– Un soare negru? Asta nu-i o contradicţie de termeni? Un soare este o sursă de lumină. Dacă e negru, cum mai poate fi soare?

– E una din variantele menţionate de Athor. Nu înseamnă că o consideră şi cea mai probabilă. În ultimele zile, am examinat mai multe ipoteze astronomice, sperând ca una dintre ele să fie îndeajuns de logică pentru ca să formulăm o explicare a... Ia uite-l pe Sheerin! Beenay flutură braţul spre psihologul cel grăsuţ, care tocmai intrase în club: Sheerin! Sheerin! Bei un păhărel cu noi?

Sheerin păşi precaut prin intrarea îngustă.

– Ai dobândit vicii noi, Beenay?

– Nu prea multe. Însă Theremon m-a iniţiat în Tano Special, şi mă tem că a început să-mi placă. Îl cunoşti pe Theremon, nu? El scrie editorialul din *Cronica*.

– Nu cred că ne-am întâlnit, rosti Sheerin şi întinse mâna. Deşi am auzit multe despre tine. Eu sunt unchiul Raisstei 717.

– Profesorul de psiho, încuviinţă ziaristul. Ai fost la Expoziţia Jonglor, mi se pare... nu?

Sheerin păru surprins.

– Văd că eşti la curent cu toate.

– Încerc... Chelnerul apăru lângă ei. Ce-ţi putem oferi? Un Tano Special?

– Cam tare pentru mine şi prea dulce... Aveţi cumva neltigir?

– Coniac jonglorian? Nu sunt sigur... Cum îl doriţi, dacă pot găsi ceva?

– Sec, răspunse Sheerin. Mulţumesc! Se întoarse apoi către Theremon şi Beenay: L-am descoperit cu ocazia călătoriei în nord. Mâncarea e oribilă în Jonglor, dar au cel puţin un coniac de calitate.

– Am auzit că au avut multe probleme cu Expoziţia, vorbi ziaristul. Ceva în parcul de distracţii... o călătorie prin Beznă, care-i înnebunea pe oameni... îi înnebunea realmente...

– Da... Tunelul Misterului. Asta a fost chiar motivul călătoriei mele; municipalitatea m-a solicitat în calitate de expert.

Theremon se aplecă înainte.

– E adevărat că oamenii mureau în Tunel din cauza şocului, şi autorităţile nu voiau să-l închidă?

– Toată lumea mă întreabă acelaşi lucru! Da, au fost câteva decese. Dar se pare că n-au afectat popularitatea Tunelului. Oricum, oamenii erau dispuşi să-şi asume riscurile. Iar mulţi dintre ei ieşeau puternic marcaţi. Am fost eu însumi înăuntru, continuă psihologul înfiorându-se. Acum l-au închis... Le-am spus că aveau de ales între a-l închide şi a plăti despăgubiri în valoare de milioane; le-am spus că-i absurd să te aştepţi ca oamenii să suporte un asemenea nivel de Beznă. M-au înţeles.

– Am găsit nişte neltigir, domnule, interveni chelnerul, aşezând în faţa lui Sheerin un pahar cu un conţinut maroniu. Nu-i decât o sticlă, aşa încât nu vă grăbiţi.

Psihologul încuviinţă şi ridicând paharul îl goli pe jumătate.

– Domnule, am spus...

– Te-am auzit, îi zâmbi Sheerin. Acum o s-o iau mai încet Reveni către Beenay: Am auzit că la observator s-au întâmplat lucruri interesante cât am lipsit. Liliath mi-a povestit câte ceva, dar nu era prea clară. A pomenit despre o nouă teorie...

– Tocmai despre asta discutam, încuviinţă astronomul. De fapt, nu-i o nouă teorie, cât mai degrabă punerea sub semnul îndoielii a uneia vechi. Făcusem nişte determinări ale orbitei kalgashiene şi...

Sheerin ascultă istorisirea tot mai uluit.

– Să nu fie corectă teoria gravitaţiei universale?! strigă el, când astronomul ajunsese pe la jumătate. Dumnezeule! Asta să-nsemne că dacă las paharul pe masă se poate înălţa la ceruri? Atunci ar fi mai bine să-l golesc mai întâi.

Beenay râse.

– Teoria n-a dispărut din manuale. Ceea ce încercăm să facem – ceea ce încearcă *Athor* să facă; el conduce totul şi e extraordinar să-l vezi în acţiune – este să deducem o expresie matematică pentru a justifica rezultatele pe care le-am obţinut.

– Adică aranjaţi datele, interveni ziaristul.

– Mi se pare dubios, spuse Sheerin. Nu vă place rezultatul şi atunci refaceţi formulele? Potriviţi totul, chiar dacă mai schimbaţi nişte date, pe ici pe colo?

– Nu tocmai...

– Recunoaşte! Hai, recunoaşte! hohoti psihologul. Chelner! Încă un neltigir! Şi un Tano Special pentru tânărul nostru măsluitor!... Theremon, mai bei şi tu unul?

– Mulţumesc.

– Foarte dezamăgitor, Beenay, continuă Sheerin pe acelaşi ton jovial. Crezusem că numai noi, psihologii, aranjăm datele să se potrivească cu teoriile şi denumim rezultatul „ştiinţă". Mi se pare ceva mai degrabă demn de Apostolii Flăcării!

– Sheerin! Termină!

– Şi Apostolii se pretind savanţi, interveni Theremon. Beenay şi Sheerin îl priviră cu atenţie. Săptămâna trecută, înainte de începerea ploilor, am luat un interviu unuia dintre ei. Sperasem să vorbesc chiar cu Mondior, însă am fost primit de un anume Folimun 66, şeful relaţiilor cu publicul, un individ abil, inteligent şi plăcut. Timp de o jumătate de oră, mi-a explicat că Apostolii au dovezi ştiinţifice clare că la anul, pe nouăsprezece Theptar. sorii se vor stinge, cu toţii vom rămâne în Beznă şi vom înnebuni.

– Întreaga lume se va transforma într-un uriaş Tunel al Misterului, nu? chicoti Sheerin. Să ştiţi că n-aveam destule ospicii ca să-i internăm pe toţi. Şi nici suficienţi psihiatri. Ca să nu mai zic că şi psihiatrii vor fi nebuni.

– Nu sunt deja? întrebă Beenay.

– Bună poantă, făcu Sheerin.

– Nebunia nu-i partea cea mai rea, zise Theremon. După spusele lui Folimun, cerul se va acoperi cu ceva numit Stele, care vor azvârli foc asupra noastră şi vor incendia totul. Ne vom transforma într-o lume de demenţi gângavi, bântuind prin oraşele care vor arde în jurul nostru. Slavă cerului că nu-i decât coşmarul lui Mondior.

– Şi dacă nu e? întrebă Sheerin, devenind brusc sobru. Chipul său rotofei se alungi, gânditor: Dacă are dreptate?

– Ce idee îngrozitoare! exclamă astronomul. Cred că cere încă un rând.

– N-ai terminat nici paharul ăsta, observă Sheerin.

– Şi ce dacă? Oricum e bun încă unul. Chelner! Chelner!

[14]

Athor simţea oboseala cuprinzându-l în valuri succesive. Pierduse orice noţiune asupra timpului. Oare chiar lucra de şaisprezece ore fără întrerupere? Şi ieri făcuse la fel? Şi alaltăieri...

Cel puţin aşa pretindea Nyilda. Vorbise cu ea doar cu puţin timp în urmă. Pe ecran, chipul soţiei sale păruse încordat, preocupat, fără doar şi poate îngrijorat.

– Athor, nu vii acasă să te odihneşti? Practic, stai acolo toată ziua.

– Da?

– Nu mai eşti tânăr...

– Dar nu sunt nici senil, Nyilda. Şi fac ceva care-mi dă putere. După zece ani în care n-am făcut decât să aprob bugetul şi să citesc lucrările altora, fac în sfârşit ceva real. Ceva care-mi place!

Femeia păru şi mai alarmată.

– Dar la vârsta ta, *nu mai e nevoie* să faci cercetare. Reputaţia ta e asigurată, Athor!

– Crezi?

– Numele tău va rămâne veşnic faimos în istoria astronomiei.

– Sau defăimat, rosti el.

– Nu-nţeleg ce vrei să...

– Nyilda, lasă-mă! Crede-mă că n-o să cad răpus peste masă. Ceea ce fac aici mă întinereşte. Şi nimeni altul n-o poate face. Dacă ţi se pare încăpăţânare, aşa o fi, dar e absolut esenţial să...

– Da, sigur că da, suspină femeia. Totuşi nu exagera. E tot ce-ţi cer.

Oare exagera? se întrebă Athor. Bineînţeles... Altfel nu se putea. Nu putea face ceva de mântuială. Trebuia să se implice cu totul. Când elaborase gravitaţia universală, lucrase între şaisprezece şi douăzeci de ore pe zi, săptămâni întregi, dormind doar când nu mai rezista, moţăind pe apucate şi trezindu-se dornic de muncă, cu mintea-i încă rumegând ecuaţiile neterminate.

Însă pe atunci avea doar treizeci şi cinci de ani, iar acum se apropia de şaptezeci. Nu putea nega efectele vârstei. Capul îl durea, gâtlejul era uscat şi inima îi palpita îngrijorător. Deşi în odaie era cald, vârfurile degetelor îi îngheţaseră de oboseală. Genunchii îi tremurau. Fiecare părticică a trupului protesta înaintea efortului la care fusese supus.

„Încă puţin", îşi spuse, „şi-apoi merg acasă."

„Încă puţin."

Postulatul Opt...

– Domnule...?

– Ce-i?

Probabil însă că tonul său fusese mai degrabă răstit, deoarece, întorcându-se, îl zări în prag pe Yimot, tresărind şi smucindu-se de parcă dansa pe tăciuni încinşi. Ochii tânărului erau speriaţi. Era adevărat, Yimot părea *întotdeauna* intimidat de directorul observatorului; nu era singurul, iar Athor se obişnuise deja. Era un tip care impunea respect şi o ştia. Acum însă se întâmplase altceva. Yimot îl privea de-a dreptul speriat şi în acelaşi timp uluit.

Studentul se strădui în mod vizibil să-şi găsească glasul, apoi rosti răguşit:

– Calculele, domnule...

– Ah! Da, da. Ia, dă-mi-le!

Mâinile lui tremurau violent, întinzându-se către hârtii. Amândoi le priviră uluiţi. Degetele lungi şi osoase erau palide ca moartea şi vibrau într-un fel în care nici Yimot, renumit pentru ticurile lui, nu l-ar fi putut egala. Athor încercă să-şi potolească tremurul, dar nu reuşi. La fel de bine, putea încerca să-l întoarcă pe Onos din drumul lui pe cer.

Cu un efort, smulse hârtiile de la Yimot şi le trânti pe masă.

– Să vă aduc ceva, domnule..., rosti tânărul.

– Medicamente? Cum îndrăzneşti...

– Mă gândeam la ceva de mâncat sau ceva rece de băut, şopti neauzit Yimot. Se retrase încet, parcă aşteptând ca Athor să-i sară de beregată.

– Aha... Aha, am înţeles. Nu, mă simt perfect. Perfect!

– Da, domnule.

Studentul ieşi. Athor închise ochii şi răsuflă de câteva ori adânc, străduindu-se să se calmeze. Se apropia de final; era sigur de asta. Calculele pe care Yimot le efectuase la rugămintea lui erau ultima confirmare de care avea nevoie. Singura întrebare era dacă munca avea să-l termine pe el, sau el avea să termine munca.

Privi rezultatele tânărului.

Pe masa lui Athor se aflau trei displayuri. Pe cel din stânga era afişată orbita Kalgashului, calculată conform premizelor clasice ale teoriei gravitaţiei universale, desenată cu roşu. Pe cel din dreapta, cu galben, se afla orbita obţinută de Beenay, folosind noul calculator al Universităţii şi cele mai recente observaţii asupra poziţiei actuale a planetei. Ecranul din mijloc le afişa pe amândouă, suprapuse. În ultimele cinci zile, Athor emisese şapte postulate diferite, care să justifice abaterile dintre orbita teoretică şi cea calculată, şi fiecare dintre ele putea apărea pe monitor printr-o simplă apăsare de tastă.

Din nefericire, toate şapte erau lipsite de sens, iar el ştia asta. Fiecare avea o hibă majoră – o afirmaţie care nu era justificată de calcule, ci exista doar pentru ca rezultatele să fie convenabile. Nimic nu se putea dovedi; nimic nu era confirmat. În fiecare caz, ar fi trebuit să apară o zână bună, care să potrivească interacţiunile gravitaţionale, aşa încât să compenseze abaterile. De fapt, asta era exact ceea ce trebuia să găsească Athor: o zână... care să fie *reală*.

„Deci, Postulatul Opt..."

Începu să introducă rezultatele lui Yimot. De câteva ori, degetele tremurătoare îl trădară şi greşi; totuşi mintea îi era încă ageră pentru a-i spune imediat că bătuse tasta greşită şi reveni, corectând de fiecare dată. În două rânduri, concentrarea îl ameţi, dar se strădui să continue.

„Eşti singurul din lume care o poate face", îşi repetă întruna. „Trebuie s-o faci!"

I se părea o acţiune prostească şi extrem de egoistă, poate chiar o nebunie. Probabil că era şi greşită... Totuşi în stadiul acela de epuizare, nu-şi putea permite să se gândească la altceva decât la necesitatea de a o face. Toate conceptele fundamentale ale proiectului se găseau exclusiv în mintea lui. Trebuia să se străduiască să continue până închidea ultima verigă a lanţului. Până...

Gata!

Ultimele cifre ale lui Yimot intrară în calculator.

Athor lovi tasta care aducea ambele orbite pe ecranul din mijloc, apoi tasta ce introducea noile calcule în ecuaţiile vechi.

Elipsa roşie, care reprezenta orbita teoretică iniţială, undui şi vibră, apoi dispăru. La fel şi orbita galbenă. Pe monitor rămase o singură linie portocalie: simularea celor două orbite suprapuse până la zecimală.

Athor icni. Privi îndelung displayul, apoi închise ochii şi-şi coborî fruntea pe tăblia mesei. Elipsa portocalie strălucea precum un inel de flăcări pe interiorul pleoapelor.

Simţea o ciudată stare de exaltare, combinată cu disperare.

Avea acum răspunsul: o ipoteză despre care era sigur că putea rezista oricărei analize. Deci teoria gravitaţiei universale rămânea valabilă: celebrul lanţ de raţionamente pe care se baza faima lui n-avea să fie desfiinţat.

În acelaşi timp, ştia că modelul atât de familiar al sistemului solar era de fapt greşit. Factorul necunoscut pe care îl căutaseră, uriaşul invizibil, dragonul ceresc, exista cu adevărat. Deşi îi *salvase* teoria, Athor se simţea descumpănit. Ani de zile, crezuse că înţelesese pe deplin ritmul bolţii, dar acum era limpede că ştiinţa lui fusese incompetentă: în mijlocul universului cunoscut exista ceva neştiut, iar lucrurile nu erau aşa cum le imaginase dintotdeauna. La vârsta lui, era greu să accepte acest lucru.

După o vreme, înălţă privirea. Pe ecran nu se modificase nimic. Tastă câteva ecuaţii, dar nu interveni nici o schimbare. Se zărea o singură orbită, nu două.

„Perfect", îşi spuse. „Deci universul nu este aşa cum credeai. Atunci ar fi bine să-ţi modifici ideile. Pentru că în nici un caz nu poţi modifica universul."

– Yimot! strigă el. Faro! Beenay! Toată lumea!

Grăsunul Faro intră primul, urmat de Yimot cel slăbănog şi de restul astronomilor din catedră: Beenay, Thilanda, Klet, Simbron şi alţii. Toţi rămaseră lângă uşă. După expresiile lor îngrozite, Athor înţelese că arăta de-a dreptul înfricoşător, răvăşit şi tras la faţă, cu părul zburlit în toate direcţiile, palid şi lăsând impresia generală a unui individ în pragul nebuniei.

Era important să le alunge imediat temerile Nu era momentul pentru melodrame.

– Da, rosti el încet, sunt foarte obosit şi o ştiu. Probabil că arăt ca un demon din basme. Am găsit însă ceva care ar putea să meargă.

– Lentila gravitaţională? întrebă Beenay.

– Lentila gravitaţională e un concept lipsit de orice speranţă, replică rece Athor. Acelaşi lucru se poate spune şi despre soarele colapsat, despre plierea spaţiului, zona de masă negativă şi celelalte noţiuni fantastice pe care le-am analizat toată săptămâna. Sunt idei foarte interesante, dar nu rezistă la o examinare mai atentă. Una singură rezistă.

Le văzu pupilele mărindu-se.

Întorcându-se către ecran, reîncepu să iniţieze Postulatul Opt. Pe măsură ce lucra, oboseala îi dispărea; de data aceasta, nu mai bătu nici o tastă greşită, nu mai simţi nici o durere... Pătrunsese într-un tărâm aflat dincolo de oboseală.

– În acest postulat, începu el, plecăm de la ipoteza unui corp similar Kalgashului, care se roteşte nu în jurul lui Onos, ci chiar a Kalgashului. Masa lui este destul de mare, de fapt aproape egală cu a planetei noastre; suficient pentru a exercita asupra Kalgashului o forţă gravitaţională care să producă perturbaţiile orbitale semnalate de Beenay.

Comandă reprezentarea vizuală şi pe monitor apăru sistemul solar în formă stilizată: cei şase sori Kalgash şi presupusul satelit. Se întoarse către ceilalţi. Se priveau între ei, şovăitori. Deşi aveau cel mult jumătate din vârsta lui, probabil că le venea la fel de greu să accepte, raţional şi emoţional, ideea unui alt corp ceresc important în univers. Sau poate se gândeau că directorul dăduse în mintea copiilor şi calculele lui erau greşite.

– Ecuaţiile pe care se bazează Postulatul Opt sunt corecte, spuse Athor. Mă puteţi crede pe cuvânt. În plus, postulatul se verifică prin toate testele pe care le-am putut imagina. Îi privi sfidător, examinându-i unul câte unul, parcă reamintindu-le că el era Athor 77, cel care oferise lumii teoria gravitaţiei universale şi care nu-şi pierduse încă puterile.

– Dar din ce motiv nu putem vedea acest satelit? întrebă încetişor Beenay.

– Din două motive. Aidoma lui Kalgash, el nu are lumină proprie, ci o reflectă pe cea primită. Dacă presupunem că suprafaţa lui este alcătuită în mare măsură din rocă albăstruie – ceea ce nu este o imposibilitate geologică – atunci lumina reflectată va ocupa o asemenea poziţie în spectru, încât razele celor şase sori, combinate cu proprietăţile de difuzie ale atmosferei noastre, îi vor ascunde complet prezenţa. Pe un cer unde strălucesc permanent câţiva sori, un astfel de satelit ar fi invizibil pentru noi.

– Orbita satelitului trebuie să fie foarte largă, nu, domnule? interveni Faro.

– Exact. Athor programă a doua reprezentare: Aceasta e o imagine mai detaliată. După cum vedeţi, necunoscutul şi invizibilul satelit parcurge în jurul nostru o elipsă enormă, care îl îndepărtează mult de Kalgash pentru o perioadă îndelungată. Nu chiar atât de departe ca efectele lui gravitaţionale să înceteze, totuşi la o distanţă suficientă pentru ca, în mod obişnuit, să nu-l putem detecta cu ochiul liber pe cer – şi probabil nici cu telescoapele. Deoarece prin observarea directă nu-i putem cunoaşte existenţa, am fi aflat de el numai printr-o pură întâmplare.

– Dar acum îl putem căuta, rosti Thilanda 191, specialistă în astrofotografie.

– Aşa o să şi facem, încuviinţă Athor.

Vedea că acum acceptaseră ideea. Cu toţii. Îi cunoştea îndeajuns de bine ca să ştie că nu erau pesimişti în secret.

– Deşi s-ar putea să constataţi că va fi mai greu decât aţi bănuit, cumva similar căutării acului în carul cu fân. Vă rog doar atât: să vă dedicaţi muncii.

– O întrebare, domnule, spuse Beenay.

– Te ascult.

– Dacă orbita are o excentricitate atât de pronunţată cum aţi postulat, acest satelit al nostru – să-i zicem, deocamdată, Kalgash Doi – se află foarte departe de noi pe anumite porţiuni ale orbitei sale. Atunci pare logic ca în alte porţiuni să ocupe o poziţie mult mai apropiată. Chiar şi cea mai perfectă orbită prezintă variaţii, iar un satelit care descrie o orbită eliptică cunoaşte probabil diferenţe importante între afeliu şi periheliu.

– Da, pare logic, încuviinţă Athor.

– Atunci, domnule, urmă Beenay, dacă presupunem că Kalgash Doi a fost atât de îndepărtat pe durata întregii perioade a ştiinţei astronomice moderne, încât nu i-am putut descoperi existenţa decât prin metoda indirectă, de măsurare a efectelor asupra orbitei planetei noastre, nu sunteţi de acord că în acest moment distanţa dintre noi se reduce? Că Kalgash Doi se apropie acum de Kalgash?

– Nu-i neapărat obligatoriu, interveni Yimot agitându-şi de zor braţele. Nu ştim ce poziţie ocupă acum pe orbită, sau în cât timp descrie o rotaţie completă în jurul Kalgashului. Poate fi o orbită de zece mii de ani-lumină, şi poate că Kalgash Doi continuă să se îndepărteze de noi după o apropiere petrecută în epoci preistorice, de care nimeni nu-şi aduce aminte.

– Adevărat, admise Beenay. Nu putem şti dacă în clipa de faţă se apropie, sau se depărtează. Cel puţin, deocamdată...

– Putem încerca să aflăm, spuse Faro. Thilanda a avut o idee bună. Chiar dacă toate calculele se verifică, trebuie să ne convingem că Kalgash Doi există. După ce-l găsim pe cer, putem începe să-i calculăm orbita.

– Ar trebui s-o putem calcula şi pe baza perturbaţiilor orbitei noastre, observă Klet, cel mai bun matematician al catedrei.

– Da, interveni cosmografa Simbron, şi de asemenea ne putem da seama dacă se apropie sau îndepărtează. Zeilor! Dacă vine spre noi? Ce lucru extraordinar ar fi! Un corp ceresc întunecat traversând cerul; trecând printre noi şi sori! Poate chiar blocând lumina unora pentru câteva ore!

– Ce straniu ar fi, căzu pe gânduri Beenay. O eclipsă, nu? Aşa i-am putea spune. Ştiţi adică: efectul vizual produs atunci când un obiect se interpune între observator şi obiectul pe care-l priveşte. Oare chiar s-ar putea întâmpla? Sorii sunt atât de uriaşi. Cum ar putea Kalgash Doi să acopere unul dintre ei?

– Ar putea, dacă se apropie suficient de mult, explică Faro. Mi-aş putea imagina chiar o situaţie în care...

– Da, elaboraţi toate scenariile posibile, sigur că da! rosti Athor, întrerupându-l atât de neaşteptat pe student, încât toţi întoarseră privirea spe el. Jucaţi-vă cu ideea, toţi... Abordaţi-o din diferite unghiuri şi vedeţi ce obţineţi.

Brusc nu mai putea suporta să stea acolo. Trebuia să plece.

Satisfacţia simţită atunci când potrivise ultima piesă a puzzle-ului îl părăsise. Simţea doar o teribilă oboseală de plumb, de parcă ar fi avut o mie de ani. Braţele îi erau străbătute de fiori reci, iar în spate îi zvâcnea un muşchi. Ştia că se împinsese dincolo de orice limită a resurselor. Era timpul să fie înlocuit de alţii, mai tineri.

Sculându-se de pe scaun, păşi nesigur spre centrul odăii, reuşind să nu se clatine şi, încet şi demn, trecu pe lângă personalul observatorului.

– Merg acasă, rosti el. Mi-ar prinde bine un somn.

[15]

– Adică aşezarea a fost distrusă de incendii de *nouă ori consecutiv*? Şi a fost reclădită de fiecare dată?

– Balik, colegul meu, replică Siferra, consideră că în Colina Thombo nu sunt decât şapte aşezări. S-ar putea să aibă dreptate. Spre nivelele de jos, treburile sunt destul de încurcate. Fie că sunt şapte sau nouă, asta nu schimbă cu nimic conceptul de bază. Uite, priveşte schiţele astea. Le-am trasat plecând de la notiţele mele asupra săpăturilor. Evident, noi am făcut doar o excavaţie preliminară, o secţiune prin colină; munca adevărată va începe odată cu expediţiile următoare. Colina a fost deschisă prea târziu ca să mai putem face ceva. Totuşi schiţele îţi pot da o idee... Eşti sigur că nu te plictisesc? Chiar te interesează chestiile astea, Beenay?

– Sunt absolut fascinante. Crezi că sunt atât de absorbit de astronomie încât să nu mai bag în seamă alte discipline?... În plus, arheologia şi astronomia merg uneori mână în mână. Din studiul străvechilor monumente arheologice dezgropate de voi aici, sau în alte părţi, am învăţat multe lucruri despre mişcările sorilor. Ia să văd!

Se aflau în biroul Siferrei. Femeia îl rugase să vină ca să discute o problemă ivită pe neaşteptate în decursul cercetărilor. În ciuda afirmaţiilor sale anterioare despre conlucrarea celor două domenii, Beenay fusese surprins, deoarece nu înţelesese imediat cum putea un astronom să-i fie de folos unui arheolog. Dar întotdeauna îi plăcuse să discute cu Siferra.

Prima lor întâlnire avusese loc cu cinci ani în urmă, când făceau parte dintr-un comitet interdisciplinar al Universităţii, care plănuia extinderea bibliotecii. Deşi Siferra era mereu plecată în diferite expediţii, se vizitau reciproc ori de câte ori ea se afla în oraş. Astronomul o considera stimulatoare, inteligentă şi caustică într-un mod lipsit de răutate. Nu ştia ce aprecia femeia la el; poate neimplicarea lui în rivalităţile veninoase şi luptele interne din Universitate sau faptul că nu era interesat exclusiv de trupul ei.

Arheologa desfăcu schiţele, nişte foi imense de hârtie, pe care desenase cu creionul. Amândoi se aplecară să le examineze mai îndeaproape.

Când afirmase că era fascinat de arheologie, Beenay spusese ~~adevărul. De mic copil, citise captivat~~ relatările marilor exploratori ai antichităţii: Marpin, Shelbik şi desigur Galdo 221. Trecutul îndepărtat i se părea la fel de atrăgător ca imensitățile spațiului cosmic.

Partenera sa de contract, Raissta, nu era prea încântată de prietenia lui cu Siferra. De câteva ori, destul de arțăgoasă, îi reproșase că de fapt îl interesa Siferra, nu domeniul ei de activitate. Beenay o considera absurd de geloasă; cu siguranță, arheologa era o femeie atrăgătoare – ar fi fost un neadevăr să pretindă altceva –, dar toți bărbații din Universitate o suspectau de misogamie. În plus, era cu vreo zece ani mai în vârstă decât Beenay și, în ciuda frumuseții ei, astronomul nu nutrise niciodată vreun gând vinovat.

– Prima e secțiunea transversală a colinei, spuse Siferra. Am reprezentat schematic fiecare nivel de ocupație. Evident, cel mai recent este în vârf – cu ziduri uriașe de piatră, ceea ce noi denumim stilul de arhitectură ciclopic, specific culturii Beklimotului la maturitatea evoluției. Linia asta de la nivelul fundațiilor ciclopice reprezintă un strat de resturi carbonizate; întinderea stratului indică un incendiu de proporții, care a distrus probabil întreaga așezare. Iar aici, sub nivelul ciclopic și linia de foc, este următoarea așezare.

– Construită în alt stil arhitectural...

– Exact. Vezi cum am desenat pietrele zidurilor? Noi îl denumim stilul cadrilic și e caracteristic începutului culturii Beklimot, sau poate altei culturi care a evoluat în Beklimot. Ambele stiluri pot fi întâlnite în vestigiile din jurul Colinei Thombo. Principalele ruine sunt ciclopice, iar ici-colo am găsit și unele cadrilice, mai puțin vizibile, pe care le numim proto–Beklimot. Acum privește aici, la zona dintre așezarea cadrilică și ruinele ciclopice de deasupra ei.

– Altă linie de foc? întrebă Beenay.

– Exact! În colina asta avem un fel de sandviș - o felie de așezări umane, un strat de cenușă, altă felie de așezări, alt strat de cenușă... Uite ce cred eu că s-a întâmplat... În epoca stilului cadrilic, un incendiu a distrus o mare parte din peninsula Sagikan, cauzând abandonarea așezării Thombo și a altora vecine. După aceea, când oamenii au revenit și au început să construiască iarăși, au făcut-o într-un stil nou și mai complex, pe care noi îl denumim ciclopic din cauza blocurilor de piatră folosite în ziduri. Dar după aceea a urmat *alt* incendiu, care a distrus așezarea ciclopică. Atunci, locuitorii au renunțat să mai construiască pe Colina Thombo și s-au mutat în alt loc din apropiere, așa-numitul Beklimot Major. Mult timp am crezut că acesta a fost primul oraș adevărat, dezvoltându-se din micuțele așezări în stil cadrilic din perioada proto-Beklimot. Thombo ne dovedește că înaintea lui Beklimot Major, în zona aceasta a existat cel puțin un oraș ciclopic important.

– Iar în Beklimotul Major nu s-au găsit urme de cenușă?

– Nu. Deci nu exista atunci când a fost incendiată așezarea din vârful lui Thombo. În cele din urmă, civilizația Beklimot a degenerat, Beklimot Major a fost abandonat... dar toate astea au fost cauzate de modificări climatice. Nici o legătură cu incendiile. S-a petrecut acum vreo mie de ani, în vreme ce focul care a nimicit aşezarea din vârful colinei pare să fi fost mult mai devreme. Cred cu vreo mie de ani mai devreme. O să avem date mai exacte când se vor analiza în laborator eşantioanele prelevate din straturile de foc.

– Dar aşezarea cadrilică... cât este de veche?

– Teoria arheologică clasică a fost că fragmentele de construcţii cadrilice existente pe alocuri în Sagikan sunt doar cu câteva generaţii mai vechi decât Beklimot Major. După săpăturile din Thombo, eu nu mai cred asta. Bănuiesc că aşezarea cadrilică de pe colină este cu două mii de ani mai veche decât clădirile ciclopice de deasupra.

– Două *mii*.. ? Şi spui că dedesubt mai sunt şi altele?

– Uită-te pe desen! Aici e numărul trei... un tip de arhitectură cum n-am mai văzut, deloc similară stilului cadrilic. Apoi altă linie de foc. Aşezarea numărul patru. Şi o linie de foc. Numărul cinci. O linie de foc. Apoi numerele şase, şapte, opt şi nouă – sau, dacă Balik are dreptate, doar şase şi şapte.

– Şi fiecare distrusă de un incendiu! Mi se pare uluitor! Un ciclu nimicitor, care distruge mereu şi mereu în acelaşi loc.

– Mai uluitor, urmă Siferra cu un ton neaşteptat de sumbru, este că toate aşezările par să fi căzut pradă focului aproximativ după aceeaşi perioadă de timp. Straturile de ocupaţie au grosimi surprinzător de egale. Sigur, încă n-am primit nici un rezultat de laborator. Nu cred totuşi că estimarea mea vizuală s-a înşelat prea mult. Iar calculele lui Balik o confirmă. În caz că nu greşim, Colina Thombo ascunde cel puţin paisprezece mii de ani de preistorie. În acest interval de timp, a fost incendiată devastator şi periodic, până ce a fost abandonată; ciclul de repetare a incendiilor fiind aproape întotdeauna în jur de două mii de ani!

– Ce?!

Un fior străbătu spinarea astronomului. Mintea începuse să-i sară la tot soiul de concluzii improbabile şi tulburătoare.

– Aşteaptă, spuse Siferra. Nu-i totul.

Deschise sertarul şi scoase un teanc de fotografii lucioase.

– Astea sunt fotografiile tăbliţelor Thombo. Originalele sunt la Mudrin 505 – paleograful – care încearcă să le descifreze. Sunt făcute din lut ars. Pe acestea trei le-am găsit la nivelul trei, iar pe celelalte la nivelul cinci. Sunt scrise cu alfabete extrem de primitive; cu cele mai vechi, Mudrin nu ştie nici măcar de unde să înceapă. A putut totuşi să descifreze câteva zeci de cuvinte de pe tăbliţele nivelului trei, care sunt scrise într-o formă rudimentară a alfabetului Beklimot. Din câte îşi poate da seama deocamdată, se relatează distrugerea unui oraş prin foc – de către zeii mânioşi, care periodic consideră necesară pedepsirea omenirii pentru ticăloşii.

– *Periodic*?

– Exact. A început să-ţi sune familiar?

– Apostolil Flăcării! Zeilor, Siferra, peste ce-ai dat?!

– Exact asta mă-ntreb şi eu de când Mudrin mi-a adus prima variantă a traducerii.

Femeia se întoarse către Beenay, şi astronomul văzu pentru prima dată cât de obosiţi îi erau ochii, cât de încordată şi slăbită faţa. Părea de-a dreptul tulburată.

– Acum pricepi de ce te-am chemat? Problema asta n-o pot discuta cu nimeni din catedră. Ce să fac, Beenay? Dacă toate astea devin publice, Mondior şi şleahta lui de ţicniţi vor zbiera din răsputeri că am descoperit mărturii indiscutabile ale teoriei lor aiurite!

– Aşa crezi?

– Ce altceva? Siferra bătu cu degetul în desene: Astea sunt dovezile unor distrugeri prin foc, repetate la intervale de două mii de ani de-a lungul mai multor milenii. Iar tăbliţele se pare că ar putea reprezenta o versiune preistorică a Cărţii Revelaţiilor. Laolaltă, ele oferă, dacă nu confirmarea fantasmagoriei Apostolilor, atunci cel puţin o bază reală şi solidă pentru cultul lor.

– Totuşi nişte incendii repetate în acelaşi loc nu dovedesc un cataclism la scară mondială, obiectă Beenay.

– Tocmai periodicitatea mă îngrijorează. Este prea exactă şi prea apropiată de afirmaţiile lui Mondior. Am răsfoit Cartea Revelaţiilor. Ştiai că peninsula Sagikan este un loc sfânt pentru Apostoli? Locul sacru unde zeii s-au arătat pentru prima dată oamenilor... aşa spun ei. Şi de aceea pare logic, ascultă-mă: *pare logic*, râse ea cu amărăciune, ca zeii să păstreze Sagikan ca pe un avertisment înaintea urgiei care ne va lovi, iarăşi şi iarăşi, dacă nu ne vom schimba vieţile ticăloase.

Beenay o privi, uluit.

De fapt, ştia foarte puţin despre Apostoli şi învăţăturile lor. Născocirile patologice nu-l interesaseră niciodată şi fusese prea absorbit de cercetările sale ştiinţifice ca să-l bage în seamă pe Mondior şi profeţiile lui apocaliptice.

Acum însă, amintirea discuţiei avută cu numai câteva săptămâni în urmă, cu Theremon la clubul Şase Sori, îi asaltă violent mintea. „...nu va fi prima dată când omenirea a fost pedepsită... în mod deliberat, zeii i-au făcut imperfecţi pe oameni şi le-au acordat un singur an – unul dintre anii lor divini, nu dintre cei kalgashieni – în care să îndrepte lucrurile. Se numeşte Anul Cucernic şi durează exact două mii patruzeci şi nouă de ani de-ai noştri."

Nu! Nu! Nu! Nu! Era o idioţenie! Un truc ieftin! O nebunie isterică!

Dar nu era totul... „De fiecare dată când Anul Cucernic a luat sfârşit, zeii au văzut că suntem tot răi şi păcătoşi şi de aceea au distrus lumea, slobozind flăcări din ceruri... Cel puţin aşa zic Apostolii."

Nu! Nu!

– Beenay, întrebă femeia. Nu ţi-e bine?

– Mă gândeam... Pe Beznă, e adevărat! Le-aţi oferi Apostolilor confirmarea dorită!

– Nu neapărat... Sunt destui indivizi care, judecând raţional, vor putea respinge ideile lui Mondior. Distrugerea lui Thombo prin foc – ba chiar distrugerea lui *repetată*, la intervale regulate de aproximativ două mii de ani – nu dovedeşte că întreaga lume a pierit prin foc. Sau că este inevitabilă repetarea unui dezastru similar. De ce ar trebui ca trecutul să fie perpetuat identic? Dar, desigur, cei care pot judeca raţional constituie o minoritate. Restul populaţiei va fi convinsă de felul în care Mondior se va folosi de descoperirile mele şi va intra în panică. Ştii, nu-i aşa, că Apostolii pretind că viitoarea urgie mondială va fi la anul?

– Da, încuviinţă răguşit astronomul. Theremon mi-a spus că au anunţat până şi data exactă. Ciclul este de două mii patruzeci şi nouă de ani, iar acesta e al două mii patruzeci şi optulea an; după spusele lui Mondior, peste unsprezece-douăsprezece luni, cerul se va întuneca şi focul va coborî asupra noastră. Mi se pare că data era nouăsprezece Theptar.

– Theremon este ziaristul?

– Da. Suntem prieteni. Pe el îl interesează de fapt întregul cult al Apostolilor şi a intervievat pe unul dintre marii lor preoţi, sau cum s-or numi... Mi-a zis...

Siferra întinse brusc mâna şi-l prinse de braţ, strângându-l cu o forţă surprinzătoare.

– Vreau să-mi promiţi că n-o să-i sufli nici un cuvânt despre toate astea!

– Lui Theremon? Nu, sigur că nu! Doar n-ai publicat încă nimic. N-ar fi corect din partea mea să spun cuiva! ...Să ştii totuşi că este un individ onest.

Strânsoarea ei slăbi doar puţin.

– Uneori, între prieteni se mai discută şi probleme neoficiale... însă când vorbeşti cu unul ca Theremon, nu există cuvântul „neoficial". Dacă el consideră că-i publicabil, o să publice, indiferent ce ţi-ar fi promis. Sau oricât de „onest" ţi-ar place să-l crezi.

– Mă rog... poate...

– Crede-mă! Şi dacă va afla ce am descoperit eu, pot face prinsoare pe ce vrei că a doua zi va apărea în *Cronica*. Aşa ceva m-ar distruge din punct de vedere profesional! E tot ce-mi trebuie: să devin cunoscută drept persoana care a oferit Apostolilor dovada teoriilor lor absurde. Beenay, Apostolii ăştia îmi repugnă. Nu vreau să le ofer nici un fel de ajutor sau sprijin şi în nici un caz nu vreau să pară că le susţin ideile.

– Nu te teme. N-o să suflu un cuvânt.

– Te rog! Ţi-am spus, m-ar distruge. M-am întors la Universitate ca să-mi reînnoiesc bursa de cercetări. Deja săpăturile de la Thombo dau naştere la controverse în catedră, deoarece contrazic teoria clasică, potrivit căreia Beklimot este aşezarea cea mai veche. Iar dacă Theremon reuşeşte să-mi lege de gât şi pe Apostolii Flăcării...

Astronomul n-o mai asculta însă. Îi înţelegea problema şi cu siguranţă nu voia să-i facă nici o neplăcere. Theremon n-avea să audă de la el absolut nimic despre săpături.

Mintea lui trecuse însă mai departe, la lucruri mult mai tulburătoare. Fragmente din relatarea lui Theremon asupra învăţăturilor Apostolilor continuau să-i sfredelească memoria:

„...Peste vreo paisprezece luni, toţi sorii vor dispărea..."

„...Stelele vor azvârli flăcări din cerul negru..."

„...clipa exactă a catastrofei poate fi calculată ştiinţific..."

„...cerul negru..."

„... toţi sorii vor dispărea..."

– Beznă! şuieră el. Poate fi posibil?

Surprinsă, Siferra se opri în mijlocul unei fraze.

– Nu eşti atent?!

– Ce...? Ah! Da... sigur că sunt atent! Spuneai că nu trebuie să-i scap nici un cuvânt lui Theremon, pentru că ţi-ar periclita reputaţia şi... şi... uite ce-i, Siferra, crezi că am putea continua discuţia altă dată? Deseară, sau mâine după-amiază, sau... Trebuie să plec imediat la observator.

– Atunci nu mă lăsa să te reţin, replică tăios femeia.

– Nu... Nici aşa! Ceea ce mi-ai zis mă interesează colosal de mult... şi are o importanţă... o importanţă extraordinară, mai mult decât ţi-aş putea spune deocamdată. Dar mai întâi trebuie să verific ceva. Ceva care are legătură directă cu tot ce am discutat noi.

Siferra îl privi atentă.

– Eşti palid şi-ţi lucesc ochii... Parcă te-ai schimbat, dintr-o dată. Iar cu gândurile eşti cu totul în altă parte. Ce se-ntâmplă?

– O să-ţi explic mai târziu, răspunse el din uşă. Mai târziu! Îţi promit!

[16]

La ora aceea, observatorul era practic pustiu. Înăuntru rămăseseră doar Faro şi Thilanda. Spre uşurarea lui Beenay, Athor nu se zărea nicăieri. „E bine", se gândi astronomul. Bătrânul era şi aşa epuizat de eforturile făcute pentru a elabora conceptul lui Kalgash Doi. Nu mai avea nevoie de alte emoţii în seara aceea.

Era perfect că-i avea la dispoziţie pe Faro si Thilanda. Faro era genul de individ ager, lipsit de prejudecăţi, iar Thilarda, care petrecuse atâţia ani cercetând spaţiile pustii ale cerului, cu telescopul şi aparatul de fotografiat, putea aduce unele completări.

– Am developat plăci toată ziua, rosti femeia de cum îl văzu. Nimic! Sunt absolut sigură: pe cer nu există decât cei şase sori. Crezi că Athor a luat-o razna de data asta?

– Nici vorbă! Are aceeaşi ascuţime dintotdeauna a minţii.

– Dar fotografiile... De câteva zile, am scanat fiecare sector al cerului. Program complet. Poză, deplasare cu două grade, poză, deplasare, poză... Am acoperit toată bolta. Şi... uite ce-am obţinut! Fotografii pe care nu apare nimic!

– Thilanda, rosti Beenay, dacă satelitul necunoscut este invizibil, el nu poate fi văzut. Ce vrei mai simplu?

– Invizibil poate pentru ochiul liber. Dar fotografiile ar trebui...

– Uite ce-i, lasă asta acum. Am nevoie să mă ajuţi la nişte chestii pur teoretice. Legate de noua ipoteză a lui Athor...

– Dar dacă satelitul necunoscut nu-i decât o aiureală..., protestă Thilanda.

– Dacă-i ceva invizibil, poate fi extrem de real! se răsti astronomul. Şi n-o să ne placă atunci când o să apară din senin şi o să ne izbească în cap. Mă ajuţi sau nu?

– Sigur...

– Bun! Vreau să programezi calculatorul să afişeze mişcările celor şase sori pe o perioadă de patru mii două sute de ani.

Thilanda se holbă uluită.

– Ai spus *patru mii două sute*?

– Ştiu că n-aveţi înregistrări şi observaţii astronomice atât de vechi. De aceea vreau un model pe calculator. Aveţi observaţii din ultima sută de ani, nu?

– Chiar şi mai vechi.

– Perfect! Introdu-le în calculator şi extrapolează-le înainte şi înapoi în timp. Scrie un program care să-ţi arate, zi cu zi, combinaţiile celor şase sori în ultimele douăzeci şi unu de secole şi în următoarele douăzeci şi unu. Dacă nu poţi, sunt sigur că Faro te va ajuta cu plăcere.

– Mă pot descurca, replică femeia cu răceală. Poţi să-mi spui şi mie despre ce-i vorba? Colaborăm la un almanah? Ştiam că almanahurile publică mişcările sorilor doar pentru anul următor... De fapt, ce vrei?

– O să-ţi zic mai târziu, spuse Beenay. Îţi promit.

O lăsă pufnind la masa ei şi traversă observatorul, intrând în cabinetul directorului. Se aşeză în faţa celor trei monitoare pe care Athor afişase teoria lui Kalgash Doi. Rămase aşa mult timp, privind gânditor ecranul central pe care se vedea orbita Kalgashului, perturbată de ipoteticul Kalgash Doi.

Apoi atinse o tastă şi linia prezumtivă a orbitei satelitului invizibil se coloră în verde fosforescent, o uriaşă elipsă excentrică întinsă peste orbita mai mică şi aproape circulară a Kalgashului. O studie o vreme, după care chemă pe ecran şi cei şase sori şi-i examină absorbit aproape o oră, distribuindu-i în diferite combinaţii: Onos cu Tano şi Sitha, Onos cu Trey şi Patru, Onos şi Dovim cu Trey şi Patru, Dovim cu Trey şi Patru, Dovim cu Tano şi Sitha, Patru cu Trey singuri...

Combinaţiile normale...

Dar cele anormale?

Tano şi Sitha singuri? Nu, nu se putea. Relaţia dintre poziţia pe cer a sistemului de sori dubli şi poziţia sorilor mai apropiaţi era astfel încât Tano şi Sitha nu puteau apărea pe cer decât dacă erau vizibili şi Onos sau Dovim, ori amândoi. Poate că se putuse, cu sute sau mii de ani în urmă, deşi Beenay se îndoia. Acum în nici un caz.

Trey şi Patru cu Tano şi Sitha?

Imposibil! Cele două perechi de sori dubli se aflau de părţile opuse ale Kalgashului; când o pereche era pe cer, cealaltă era de obicei la antipod. Din când în când, cei patru sori reuşeau să apară toţi împreună, dar în cazul unor asemenea conjuncţii, Onos era şi el vizibil. Acestea erau faimoasele zile cu cinci sori, care determinau zile cu un soare pe emisfera opusă a planetei. Aveau loc la câţiva ani odată.

Trey fără Patru? Tano fără Sitha?

Teoretic, era posibil. Când una din perechile de sori dubli era aproape de orizont, pentru o scurtă perioadă de timp, un soare se găsea deasupra orizontului, iar celălalt dedesubt. Nu era însă un eveniment solar semnificativ, ci o situaţie de moment. Sorii dubli erau tot împreună, dar separaţi întâmplător de linia orizontului.

Toţi şase sori pe cer, simultan?

Imposibil!

Mai rău decât atât - inimaginabil!

Cu toate acestea, îşi putuse imagina situaţia. Beenay se înfioră. Dacă toţi şase sorii erau simultan deasupra orizontului, asta însemna că în emisfera opusă exista o regiune unde n-ar mai fi fost vizibil nici un soare. Beznă! Beznă! Însă Bezna era necunoscută pe Kalgash, decât ca un concept abstract. Nu existase nici un moment în care cei şase sori să fie laolaltă, producând întuneric absolut la antipod. Sau să fi existat?

Se putea?

Analiză ipoteza tulburătoare. I se părea că aude glasul profund al ziaristului explicându-i teoriile Apostolilor:

„...toţi sorii vor dispare..."

„...Stelele vor azvârli flăcări din cerul negru..."

Clătină din cap. Tot ceea ce ştia despre mişcările sorilor pe boltă se răzvrătea împotriva ideii ca toţi şase să se strângă de o parte a

Kalgashului. Exceptând un miracol, aşa ceva nu se putea întâmpla, iar Beenay nu credea în miracole.

Întotdeauna, cel puţin unul sau doi sori străluceau deasupra oricărei porţiuni a planetei.

„Uită ipoteza cu şase sori pe o emisferă şi Bezna pe cealaltă!" îşi spuse.

Ce mai rămânea?

Dovim singur... Micuţul soare roşu, singur pe cer.

Da, era posibil, deşi nu prea des. În zilele cu cinci sori, când Tano, Sitha, Trey, Patru şi Onos erau în conjuncţie în aceeaşi emisferă; atunci Dovim rămânea singur pentru cealaltă jumătate a planetei. Beenay se întrebă dacă acela putea fi momentul când venea Bezna.

Era posibil? Lumina lui Dovim era atât de slabă, doar o lucire roşiatică, îndepărtată şi rece, încât oamenii puteau crede că venise Bezna.

Totuşi părea lipsit de sens. Chiar şi Dovim trebuia să poată oferi suficientă lumină pentru ca lumea să nu intre în panică. În plus, zile doar-cu-Dovim se produceau, undeva pe planetă, la fiecare câţiva ani. Nu reprezentau ceva obişnuit, dar nici anormal. Cu siguranţă, dacă efectele unui cer pe care să nu existe decât un soare mic şi palid ar fi putut cauza tulburări psihologice în masă, atunci întreaga populaţie ar fi fost îngrijorată în preajma unor asemenea zile. Beenay îşi aminti că o zi doar-cu-Dovim urma să se petreacă în mai puţin de doi ani, dar nimeni nu-i dădea nici o importanţă.

Însă dacă Dovim era singur pe cer şi se întâmpla ceva; ceva neaşteptat care eclipsa lumina lui slabă...

Thilanda apăru înapoia sa şi vorbi cu acreală:

- Gata, ţi-am făcut programul. Nu doar pentru patru mii două sute de ani, ci pe o durată infinită. Faro mi-a dat nişte sugestii şi acum poţi să-l rulezi până la sfârşitul timpului dacă vrei, sau înapoi până la naşterea Universului.

- Grozav! Trimite-l în calculatorul pe care lucrez acum, te rog. ...Faro, poţi să vii aici?

Studentul cel mic şi grăsuţ se apropie. Ochii săi negri sclipeau curioşi. În mod vădit, avea o mulţime de întrebări pentru Beenay, însă respecta relaţia student-profesor şi tăcea respectuos.

- Pe ecranul acesta, începu astronomul, este orbita sugerată de Athor pentru ipoteticul Kalgash Doi. Voi presupune că orbita este corectă, deoarece Athor ne-a spus că justifică toate perturbaţiile propriei noastre orbite şi am încredere că ştie ce face. Mai am, adică o să am atunci când Thilanda va termina de transferat datele, programul elaborat de voi pentru mişcările solare pe durate lungi de timp. Eu voi încerca să obţin o corelaţie între prezenţa unui *singur* soare pe cer şi apropierea lui Kalgash Doi de noi, pentru ca...

– Să puteţi calcula frecvenţa eclipselor? izbucni Faro.

Iuţeala de minte a tânărului era remarcabilă, chiar descumpănitoare.

– Da... Te-ai gândit şi tu la asta?

– M-am gândit din clipa când Athor a pomenit de Kalgash Doi. Poate vă amintiţi: Simbron a remarcat că satelitul necunoscut ar putea acoperi pentru o vreme lumina unor sori, iar dumneavoastră aţi zis că aşa ceva s-ar numi eclipsă. Atunci am vrut să examinăm problema... însă Athor m-a întrerupt, pentru că era obosit şi voia să plece acasă.

– Şi n-ai mai pomenit nimic...

– Nu m-a întrebat nimeni.

– Acum e momentul. Voi transfera tot ce am pe calculator în calculatorul tău şi amândoi o să lucrăm separat. Eu caut un caz aparte, în care Kalgash Doi se află la periheliul lui Kalgash, iar pe cer există un singur soare.

Faro încuviinţă. Se repezi spre calculator cu o viteză de care Beenay nu-l crezuse în stare.

Astronomul nu se aşteptase să termine primul. În privinţa aceasta, iuţeala studentului era binecunoscută. Important era să se calculeze separat şi să se confrunte rezultatele. De aceea, atunci când Faro scoase o exclamaţie de triumf şi vru să spună ceva, Beenay gesticulă iritat şi-i solicită linişte. Termină după încă zece minute, care i se părură stânjenitor de lungi.

Apoi numerele apărură pe monitor.

Dacă toate ipotezele de la care pornise erau corecte – calculele lui Athor asupra masei şi orbitei satelitului necunoscut şi calculele Thilandei privitoare la mişcările celor şase sori – atunci apariţia Beznei era improbabilă. Singura posibilitate ce putea aduce Beznă totală era o zi doar-cu-Dovim. Iar Kalgash Doi nu părea să aibă multe şanse de a eclipsa soarele roşu. Zilele doar-cu-Dovim erau atât de rare, încât probabilitatea ca Dovim să fie singur pe cer într-un moment când satelitul se apropia de planetă era infinitezimală.

Sau nu erau chiar atât de rare?

Nu! Nu infinitezimală...

Zero! Privi atent numerele de pe ecran. O oarecare posibilitate de convergenţă părea totuşi să existe. Calculatorul nu terminase încă, deoarece analiza fiecare conjuncţie Kalgash-Kalgash Doi din perioada de patru mii două sute de ani. La încheierea fiecărei orbite, satelitul ajungea în vecinătatea planetei tot mai aproape de una din zilele doar-cu-Dovim. Cifrele curgeau pe display, parcurgând rând pe rând toate posibilităţile. Beenay privea tot mai uluit.

Şi într-adevăr, apăru! Toate trei corpurile aliniate în ordinea corespunzătoare: Kalgash-Kalgash Doi-Dovim!

Da! Se *putea* deci ca satelitul să-l eclipseze total pe Dovim, atunci când acesta era singurul soare de pe firmament.

Configurația respectivă era extrem de rară. Dovim trebuia să fie singur în emisfera lui și la distanță maximă de planetă, în vreme ce Kalgash Doi se găsea la distanță minimă. Atunci, diametrul aparent al satelitului era de șapte ori mai mare decât al Soarelui. Era suficient pentru ca să acopere lumina lui Dovim aproape o jumătate de zi, astfel încât nici o zonă de pe Kalgash să nu scape de Beznă. Calculatorul arăta că această combinație rară de poziții se putea ivi o dată la fiecare...

Beenay icni. Nu voia să creadă.

Se întoarse către Faro. Studentul cel grăsuț era palid.

– Bun, rosti răgușit astronomul. Am terminat și am obținut o cifră. Dar mai întâi vreau să aud rezultatul tău.

– Dovim este eclipsat de Kalgash Doi la fiecare două mii patruzeci și nouă de ani.

– Da, aprobă în șoaptă Beenay. Același rezultat ca al meu. Două mii patruzeci și nouă de ani...

Se simțea amețit. Întregul univers părea că se învârtește în jurul lui.

La fiecare două mii patruzeci și nouă de ani... Exact durata unui An Cucernic, conform Apostolilor Flăcării. Numărul ce apărea și în Cartea Revelațiilor...

„...toți sorii vor dispărea..."

„...stelele vor trimite flăcări din cerul negru..."

Nu știa ce erau Stelele. Dar Siferra descoperise o colină în peninsula Sagikan, unde așezările fuseseră distruse prin foc cu o regularitate uluitoare, aproximativ la fiecare două mii de ani. Când urma să termine analizele cu carbon-14, oare răstimpul dintre două incendii de pe Colina Thombo avea să fie de... două mii patruzeci și nouă de ani?

„...cerul negru..."

Privi neajutorat spre Faro.

– Când va fi următoarea eclipsă? întrebă el.

– Peste unsprezece luni și patru zile, răspunse posomorât studentul. Pe nouăsprezece Theptar.

– Da, încuviință Beenay. În aceeași zi când, după spusele lui Mondior, cerul va deveni negru și focul zeilor va pogorî și va distruge civilizația.

[17]

– Pentru prima dată în viață, spuse Athor, m-am rugat din toată inima să fi greșit calculele. Dar mă tem că zeii n-au fost atât de miloși. Suntem purtați în mod inevitabil către un final ce pare teribil de imaginat.

Privi în jurul camerei, cercetându-i scurt pe cei care răspunseseră convocării. Beenay, desigur, Sheerin din catedra de Psihologie şi Siferra de la Arheologie.

Bătrânul astronom se străduia din răsputeri să ascundă oboseala teribilă pe care o simţea, senzaţia de disperare covârşitoare; şocul năucitor al celor aflate în ultimele săptămâni. Încercase, pe cât posibil, să nu se lase copleşit de ele, dar se trezea la răstimpuri gândindu-se că trăise prea mult, se trezea dorind să fi murit cu un an sau doi în urmă. Îşi alunga însă asemenea gânduri, nemilos. Voinţa de fier şi dârzenia fuseseră întotdeauna caracteristicile lui fundamentale. Acum, deşi vârsta îi slăbea vigoarea, refuza să-şi abandoneze crezurile de o viaţă.

– Din câte înţeleg, dumneata studiezi Bezna, se adresă el lui Sheerin.

Psihologul cel grăsuţ părea amuzat.

– Putem zice şi aşa. Teza mea de doctorat se referea la tulburările mintale cauzate de Bezn. Totuşi domeniul respectiv constituie numai o parte a preocupărilor mele. Mă interesează toate genurile de isterie în masă – răspunsurile iraţionale ale minţii omeneşti în faţa unor stimuli copleşitori. Toată lista nebuniilor omului...

– Perfect, încuviinţă sec Athor. Aşa să fie. Beenay afirmă că eşti autoritatea numărul unu a Universităţii în privinţa Beznei Ai văzut pe monitor demonstraţia noastră astronomică. Bănuiesc că ai înţeles principalele implicaţii ale acestei descoperiri.

Directorul nu putea găsi un ton mai puţin superior, totuşi Sheerin nu părea ofensat.

– Cred că am priceput, aprobă el calm. Spuneţi că pe o orbită în jurul Kalgashului există un misterios şi invizibil corp ceresc, care are o anumită masă şi se găseşte la o anumită distanţă, iar forţa lui de atracţie justifică abaterile teoretice de la orbita noastră pe care le-a descoperit Beenay. Până aici am spus corect totul?

– Da, răspunse Athor. Absolut corect.

– Acum, urmă Sheerin, s-a dovedit că, uneori, acest corp ajunge între noi şi unul din sori. Fenomenul a fost botezat eclipsă. Însă un singur soare se află în planul lui de revoluţie în aşa mod încât să poată fi eclipsat, iar soarele acela e Dovim S-a calculat că eclipsa se petrece doar atunci când..., psihologul se opri şi se încruntă,.. când Dovim e singurul soare de pe boltă şi atât el cât şi acest aşa-numit Kalgash Doi sunt aliniaţi, cu satelitul acoperindu-i discul. Atunci nici o rază nu ajunge până la noi. Am greşit cu ceva până aici?

– Ai reţinut totul perfect.

– Mă temeam de aşa ceva. Sperasem că am înţeles greşit.

– În privinţa efectelor eclipsei..., începu Athor.

Sheerin inspiră adânc.

– Bun... Eclipsa – care se petrece doar o dată la două mii patruzeci și nouă de ani, slavă zeilor! – va determina pe Kalgash o perioadă prelungită de Beznă totală. Pe măsură ce planeta se rotește, fiecare continent va fi scufundat în întuneric între – cât ați zis? – nouă și paisprezece ore, în funcție de latitudine.

– Ce am dori să știm, rosti directorul observatorului, este opinia dumitale, în calitate de psiholog, despre efectul eclipsei asupra minților oamenilor.

– Efectul, răspunse Sheerin fără șovăială, va fi nebunia.

Brusc în odaie se făcu liniște absolută.

În cele din urmă, Athor vorbi:

– Deci prezici o alienație generală?

– Foarte probabilă. Beznă generală – alienație generală. Cred că oamenii vor fi afectați în mod diferit, începând de la dezorientare și deprimare pe termen scurt, până la distrugerea completă și permanentă a capacităților de judecată. Evident, cu cât cineva are o stabilitate psihică mai mare, cu atât e mai puțin probabil să fie iremediabil zguduit de absența luminii. Consider totuși că nimeni nu va scăpa neatins.

– Nu înțeleg, interveni Beenay. Ce anume există în Beznă care să-i înnebunească pe oameni?

– Pur și simplu nu suntem adaptați la așa ceva, surâse psihologul. Imaginează-ți, dacă poți, o lume care are *un singur* soare. Pe măsură ce ea se rotește în jurul propriei axe, fiecare emisferă va primi lumină jumătate din zi, iar în cealaltă jumătate va fi scufundată în Beznă.

Beenay tresări involuntar.

– Vezi?! strigă Sheerin. Nu-ți place nici măcar ca ipoteză. Dar locuitorii acelei planete se vor acomoda la o doză zilnică de Beznă. Presupun că vor găsi orele de lumină mai plăcute și mai pe gustul lor, însă vor accepta Bezna ca pe un eveniment firesc, de zi cu zi, deloc ieșit din comun; o perioadă în timpul căreia pot dormi, în așteptarea dimineții. În cazul nostru, așa ceva e imposibil. Noi am evoluat în condiții de lumină permanentă, zi după zi și an după an. Dacă nu-i Onos pe cer, atunci sunt Tanos, Sitha și Dovim sau Patru și Trey și așa mai departe. Mințile noastre, ba chiar și trupurile, sunt obișnuite cu lumină constantă. Absența ei, fie și temporară, ne neliniștește. Presupun că dormi cu o candelă, nu?

– Bineînțeles, încuviință Beenay.

– Bineînțeles? De ce „bineînțeles"?

– Păi... *Toți* dorm așa!

– Exact ce spuneam și eu. Ia spune-mi, Beenay: ai avut vreodată experiența Beznei?

Tânărul astronom se rezemă de perete, lângă fereastră, și căzu pe gânduri.

– Nu. Nu pot spune că am avut. Dar ştiu ce-nseamnă. Pur şi simplu... îî... Făcu nişte gesturi vagi din mâini, apoi continuă: O absenţă a luminii. Ca în peşteri!

– Ai fost vreodată într-o peşteră?

– Într-o *peşteră*?! Ce să caut acolo?

– Eram sigur. *Eu* am încercat o dată, de mult, când abia începusem cercetările asupra tulburărilor induse de Beznă. N-am ştiut cum să ies mai repede. Pătrunsesem atât de mult, încât gura peşterii se distingea doar ca un punctuleţ de lumină. Psihologul chicoti, amintindu-şi: Nu crezusem că un individ de dimensiunile mele poate fugi atât de repede.

– Într-un astfel de caz, rosti aproape sfidător Beenay, eu cred că n-aş fi fugit.

Sheerin surâse blând.

– Curajos spus! Te admir, prietene. Întorcându-se către Athor, continuă: Îmi permiteţi să încerc un mic experiment?

– Orice doreşti.

– Mulţumesc. Psihologul reveni spre Beenay: Vrei, te rog, să tragi draperia de lângă tine?

Tânărul păru surprins.

– De ce?

– Trage-o, apoi vino aici, lângă mine.

– Dacă insişti...

Fereastra era încadrată de draperii groase, roşii. Deşi ocupa odaia aceea de vreo patruzeci de ani, Athor nu-şi putea aminti dacă draperiile fuseseră folosite vreodată. Ridicând din umeri, Beenay apucă cordonul şi trase de el. Catifeaua roşie alunecă prin faţa geamului, inelele din alamă şuierând pe galerie. Lumina sângerie şi palidă a lui Dovim se mai zări doar o clipă, apoi totul fu scufundat în penumbră.

Paşii lui Beenay răsunară sonor în tăcere, pe când se îndrepta spre masă. Se opri însă la jumătatea drumului.

- Nu te pot vedea, Sheerin, şopti el pierdut.

– Ia-o pe pipăite, porunci cu glas încordat psihologul.

– Dar nu te pot vedea! Tânărul răsufla zgomotos. Nu văd nimic!

– La ce te aşteptai? Aceasta e Bezna. Sheerin aşteptă o clipă, apoi continuă: Haide! Probabil că ţi-ai putea găsi drumul şi cu ochii închişi. Aşează-te.

Paşii porniră din nou, şovăitori. Se auziră apoi bâjbâielile lui Beenay în căutarea unui scaun şi în sfârşit glasul lui slab:

– Gata.

– Cum te simţi?

– Bi... bine.

– Îţi place, nu?

O tăcere prelunga.

– Nu.

– Nu?

– Deloc. E groaznic. Pereţii... Se opri din nou: Parcă se strâng în jurul meu. Tot îmi vine să-i împing... Dar nu înnebunesc. Ba chiar, cred că am început să mă obişnuiesc.

– Perfect. Siffera..., cum te simţi?

– Pot accepta puţină Beznă. Când şi când, m-am târât prin coridoare subterane. Dar nici nu mă dau în vânt după ea.

– Athor?

– Supravieţuiesc. Consider că demonstraţia a fost concludentă, vorbi sec directorul observatorului.

– Perfect. Beenay, fă lumină!

Prin întuneric se auziră paşi precauţi, foşnetul catifelei când Beenay căută cordonul, apoi şuierul inelelor metalice care purtau draperia. Lumina roşiatică a lui Dovim pătrunse în cameră şi, cu un strigăt de fericire, tânărul privi soarele micuţ.

Sheerin îşi şterse transpiraţia de pe frunte cu dosul palmei şi vorbi răguşit:

– N-au fost decât două-trei minute într-o odaie întunecoasă.

– Se poate suporta, făcu Beenay nepăsător.

– Da, o cameră întunecoasă e suportabilă. Cel puţin pentru scurt timp. Dar aţi auzit cu toţii de Expoziţia Centenară Jonglor, nu? De scandalul cu Tunelul Misterului... Beenay, ţie ţi-am povestit astă-vară, într-o seară la clubul Şase Sori, când erai cu ziaristul acela, Theremon...

– Da. Îmi aduc aminte. Despre nişte oameni care au călătorit prin Beznă într-un parc de distracţii şi au ieşit de acolo nebuni.

– Un tunel de numai un kilometru şi jumătate... fără lumini. Stai într-un fel de vagonet deschis şi mergi prin Beznă cam cincisprezece minute. Unii vizitatori au murit de frică. Alţii au ieşit cu afecţiuni permanente.

– Dar de ce? Ce anume i-a împins la nebunie?

– În esenţă, exact ceea ce a acţionat şi asupra voastră, acum când am tras draperiile şi ai avut impresia că pereţii te vor zdrobi în întuneric. Există un termen psihologic care denumeşte teama instinctivă a omului faţă de absenţa luminii. Noi îi spunem „claustrofobie", deoarece absenţa luminii este asociată întotdeauna cu locurile închise, şi frica de una din ele este şi frica de cealaltă. Înţelegi?

– Dar cei din Jonglor care au înnebunit?

– Cei care... au înnebunit, ca să folosesc expresia ta, au fost nefericiţii care nu aveau suficientă tărie psihică pentru a învinge claustrofobia care i-a asaltat în Beznă. Este o senzaţie puternică, credeţi-mă! Am străbătut şi eu Tunelul. Voi aţi fost lipsiţi de lumină doar vreo două minute, şi totuşi v-a tulburat. Închipuiţi-vă *cincisprezece* minute.

– Indivizii aceia nu şi-au mai revenit?

– Doar unii... Alţii însă vor suferi ani de zile, sau poate tot restul vieţii, de fixaţii claustrofobe. Spaima lor latentă faţă de Bezná şi spaţii închise s-a cristalizat şi a devenit, din câte ne putem da seama, permanentă. Iar câţiva, v-am spus, au murit din cauza şocului. Deci nu şi-au mai revenit... Cam ăsta poate fi efectul a cincisprezece minute în întuneric.

– Pentru unii, rosi încăpăţânat Beenay. Fruntea i se încreţi încet într-o încruntătură. Eu tot nu cred că va fi atât de rău pentru cei mai mulţi dintre noi. În nici un caz pentru mine.

Psihologul suspină exasperat.

– Imaginează-ţi Bezna... peste tot. Nici o lumină, cât vezi cu ochii. Casele, copacii, câmpurile, pământul, cerul – *negre*! Plus Stelele, dacă crezi în predicile Apostolilor. Stelele, indiferent ce ar fi ele. Îţi poţi închipui toate astea?

– Da! declară tânărul, de-a dreptul sfidător.

– Nu! Nu poţi! Sheerin izbi nervos cu pumnul în masă. Te amăgeşti singur! Nu poţi concepe aşa ceva. Creierul tău nu poate accepta o asemenea... Uite, Beenay, tu eşti matematician, nu? Creierul tău poate să perceapă în mod real conceptul de infinit? De eternitate? Poţi doar discuta despre termenii aceştia. Îi poţi reduce la ecuaţii, pretinzând că numerele abstracte reprezintă realitatea, deşi ele nu sunt decât nişte semne pe hârtie. Dar atunci când încerci cu adevărat să cuprinzi în minte ideea de infinitate, te ia rapid ameţeala; sunt sigur de asta. O fracţiune de realitate te tulbură. La fel şi cu fracţiunea de Bezná pe care ai simţit-o. Iar când fenomenul se va manifesta în totalitatea lui, creierul tău va fi confruntat cu ceva care-i depăşeşte limitele înţelegerii. Vei înnebuni, Beenay! Complet şi permanent. În privinţa asta n-am nici o îndoială!

În odaie se lăsă din nou o tăcere profundă.

– Aceasta e concluzia dumitale, domnule Sheerin? întrebă în cele din urmă Athor. Vor fi alienări mintale generalizate?

– Cel puţin şaptezeci şi cinci la sută din populaţie va fi afectată permanent. Poate chiar optzeci şi cinci la sută. Poate chiar sută la sută...

– Îngrozitor, scutură din cap Athor. Monstruos! O calamitate ce depăşeşte orice închipuire. Deşi trebuie să spun că sunt oarecum de partea lui Beenay: am senzaţia că omenirea va depăşi momentul acesta, că efectele vor fi mai puţin teribile decât presupui. Deşi sunt bătrân, nu pot să nu simt un anume optimism, o anumită speranţă...

Siferra interveni brusc:

– Pot spune ceva, domnule Athor?

– Desigur. Desigur! De asta v-am şi chemat.

Femeia se ridică şi veni în mijlocul încăperii.

– Din anumite puncte de vedere, mă surprinde că mă aflu aici. Când i-am spus prima dată lui Beenay despre descoperirile mele din peninsula Sagikan, l-am rugat să păstreze totul secret. Mă temeam de reputaţia mea ştiinţifică, deoarece bănuiam că datele obţinute puteau fi utilizate extrem de uşor în sprijinul celei mai iraţionale, înspăimântătoare şi primejdioase mişcări religioàse care există în societatea noastră. Evident, mă refer la Apostolii Flăcării.

Dar când, la puţină vreme după aceea, Beenay a revenit cu noile *sale* descoperiri – periodicitatea eclipselor lui Dovim –, am înţeles că trebuie să fac cunoscut ceea ce ştiu. Am aici fotografii şi schiţe ale săpăturilor mele în Colina Thombo, lângă Beklimot, în Sagikan. Beenay, tu le-ai văzut deja; fii amabil şi dă-le domnilor Athor şi Sheerin...

Siferra aşteptă până aceştia examinară materialele, apoi urmă:

– Schiţele vor fi mai uşor înţelese dacă vă imaginaţi Colina Thombo ca pe un tort uriaş din mai multe straturi ce reprezintă tot atâtea aşezări, fiecare construită peste cea dinaintea ei şi, evident, cea mai recentă în vârf. Acesta este un oraş aparţinând aşa numitei culturi Beklimot. Sub el se află un altul, întemeiat, credem noi, de aceeaşi civilizaţie, într-o fază mai timpurie, apoi altul dedesubt, şi altul, şi altul – în total, cel puţin şapte aşezări din perioade diferite.

Toate aceste aşezări, domnilor, au fost distruse de foc. Cred că puteţi vedea liniile negre dintre straturi. Sunt liniile de foc – resturi carbonizate. Părerea mea iniţială, bazată doar pe o apreciere intuitivă a timpului necesar acestor aşezări să se dezvolte, să înflorească, să decadă şi să dispară, a fost că incendiile s-au petrecut la intervale de două mii de ani; iar cel mai recent a avut loc acum vreo două milenii, imediat înainte de apariţia culturii Beklimot, pe care noi o considerăm drept începutul perioadei istorice.

Cărbunele este, însă, extrem de util în cazul unei datări cu radiocarbon, ceea ce ne oferă o indicaţie destul de precisă asupra vârstei unui oraş. Imediat ce materialele din Thombo au ajuns în Saro, laboratorul nostru a început analizele respective şi acum sunt în posesia rezultatelor. Vi le reproduc din memorie. Cea mai recentă dintre aşezările Thombo a fost distrusă de foc acum două mii cincizeci de ani, cu o eroare de plus/minus douăzeci de ani. Cărbunele din aşezarea de mai jos are o vechime de patru mii o sută de ani, cu o eroare de plus/minus patruzeci de ani. A treia aşezare a ars cu şase mii două sute de ani în urmă, plus ori minus optzeci de ani. A patra are vârsta de opt mii trei sute de ani, plus sau minus o sută de ani. A cincea...

– Zeilor! exclamă Sheerin. Perioada dintre ele se repetă mereu?

– Cu regularitate. Incendiile s-au petrecut la intervale de aproximativ două milenii. Considerând şi micile abateri, inevitabile în datarea cu radiocarbon, se poate foarte bine afirma că ele au avut loc *exact* la fiecare două mii patruzeci şi nouă de ani. Perioadă care, conform demonstrației lui Beenay, reprezintă tocmai frecvența eclipselor lui Dovim... Și în plus, adăugă ea cu o voce sfârșită, durata unui An Cucernic, cum îl numesc Apostolii Flăcării, la sfârșitul căruia lumea ar trebui să fie distrusă prin foc.

– Da, comentă răgușit Sheerin, un efect al demenței în masă. Când va veni Bezna, oamenii vor căuta lumină... de orice natură. Torțe... Ruguri... Vor arde orice! Mobila... Casele...

– Nu, șopti Beenay.

– Nu uita, continuă Sheerin, că ei nu vor fi în toate mințile. Vor judeca aidoma unor copii, dar vor avea corpuri de adulți și rămășițele unor minți de adulți. Vor ști cum să se folosească de chibrituri, dar n-or să-și mai amintească consecințele aprinderii mai multor focuri peste tot.

– Nu, repetă deznădăjduit Beenay. Nu... Nu...

– Inițial, vorbi Siferra, s-ar fi putut argumenta că incendiile din Thombo erau evenimente strict locale – niște coincidențe stranii, gândindu-ne la regularitatea cu care se repetau într-o imensă perioadă de timp, totuși limitate doar la regiunea aceea; poate reprezentau chiar un ritual aparte de purificare. Deoarece nicăieri altundeva pe Kalgash nu s-au descoperit așezări cu vechimea celor din Sagikan, nu se putea generaliza. Însă calculele lui Beenay au schimbat totul. Acum știm că la fiecare două mii patruzeci și nouă de ani, lumea este – se pare – azvârlită în Bezna. După cum a spus domnul Sheerin, se vor aprinde focuri ce vor scăpa de sub control. Oricare alte așezări ar fi existat pe planetă în momentele incendiilor din Sagikan, ele ar fi fost distruse precum așezările Thombo, din absolut aceleași motive. Dar din epoca preistorică nu ne-a rămas decât Colina Thombo. Iar ea, după cum spun chiar Apostolii Flăcării, este locul sfânt unde zeii s-au arătat oamenilor.

– Și poate că se arată din nou, mormăi posomorât Athor. Oferindu-ne dovezile incendiilor din epocile trecute.

– Deci și dumneavoastră credeți în învățăturile Apostolilor? întrebă Beenay.

Întrebarea tânărului îi sună lui Athor ca o acuzație directă de nebunie. După câteva clipe, răspunse cu tot calmul de care era în stare:

– Dacă cred în ele? Nu! Nu tocmai... Dar mă interesează, Beenay. Mă îngrozește până și necesitatea de a pune următoarea întrebare: *Dacă* Apostolii au dreptate? Avem indicații clare că Bezna apare numai la intervalele de două mii patruzeci și nouă de ani menționate în Cartea Revelațiilor. Sheerin afirmă că oamenii vor înnebuni și există dovezile arheologice ale Siferrei că o regiune de pe Kalgash a cunoscut *într-adevăr* nebunia; în mod repetat, locuințele de acolo au fost distruse de foc exact după intervalul acesta de două mii patruzeci și nouă de ani pe care-l regăsim pretutindeni.

– Și ce propuneți atunci? vorbi Beenay. Să ne alăturăm Apostolilor?

Directorul se strădui din nou să-şi stăpânească iritarea.

– Nu, Beenay. Eu spun doar să le cercetăm doctrina şi să vedem ce putem folosi din ea!

– Să folosim?! exclamară simultan psihologul şi Siferra.

– Da! Să folosim! Athor îşi încrucişă braţele şi-i privi atent pe fiecare în parte. Nu vă daţi seama că e posibil ca supravieţuirea civilizaţiei umane să depindă exclusiv de noi patru? În esenţă, asta este! Poate că vi se pare melodramatic, dar noi deţinem dovezi ce par incontestabile că sfârşitul lumii este foarte aproape. Beznă universală; aducând alienaţie universală; o catastrofă planetară – oraşele incendiate, societatea dezagregată... Există însă deja un alt grup care a prezis, pe baza unor date necunoscute nouă, exact acelaşi dezastru; menţionând până şi ziua exactă.

– Nouăsprezece Theptar, murmură Beenay.

– Exact. Ziua când Dovim va fi singur pe cer şi, dacă avem dreptate, Kalgash Doi va apărea din invizibilitatea lui, eclipsându-l. Apostolii afirmă că în ziua aceea, focul va pârjoli oraşele. De unde ştiu ei? Au ghicit pur şi simplu? Face parte din mit?

– Unele din spusele lor sunt lipsite de sens, interveni Beenay. De pildă, afirmă că pe cer vor apărea Stele. Ce sunt Stelele? De unde vor apărea ele?

– Nu ştiu, înălţă din umeri Athor. S-ar putea ca partea aceasta a religiei Apostolilor să fie un mit. Totuşi se pare că ei deţin un fel de arhivă a eclipselor anterioare, pe baza căreia şi-au întemeiat actualele preziceri. Ar trebui sa aflăm mai multe detalii despre această arhivă.

– De ce? întrebă Beenay.

– Pentru că noi – ca savanţi – putem fi nişte lideri, nişte persoane cu autoritate, în lupta de salvare a civilizaţiei. Singura şansă a societăţii de a se pune la adăpost de pericol este să afle în ce constă natura acestuia. Dar, după cum se vede, doar ignoranţii şi credulii ascultă propovăduirile Apostolilor. Oamenii inteligenţi, raţionali, îi privesc, aşa cum facem şi noi, ca pe nişte fanatici iresponsabili, poate chiar ca pe nişte escroci. Ar trebui să-i convingem pe Apostoli să ne cedeze datele lor astronomice şi arheologice – dacă au aşa ceva – iar apoi să dăm totul publicităţii. Anunţăm ce am descoperit şi aducem în sprijin materialele primite de la ei. Practic, ne aliem cu ei împotriva haosului care bănuim că va urma. În felul acesta putem câştiga atenţia tuturor straturilor societăţii, începând de la creduli şi terminând cu cei mai raţionali.

– Asta înseamnă să nu mai fim oameni de ştiinţă, ci politicieni, rosti Siferra. Pe mine nu mă încântă... Nu-i câtuşi de puţin treaba noastră. Eu sunt de părere să predăm guvernului toate materialele şi ei să...

– Guvernul! pufni Beenay.

– Beenay are dreptate, interveni psihologul. Eu ştiu cum procedează guvernul. Se va forma o comisie care să alcătuiască un raport – eventual – pe care îl vor clasa, apoi, după un timp, vor alcătui altă comisie care să dezgroape concluziile celei dintâi, după care vor trece la vot şi... Nu, n-avem timp de aşa ceva. Trebuie să acţionăm chiar noi. Din proprie experienţă, cunosc efectele Beznei... Athor şi Beenay, aveţi dovezile matematice ale apropierii eclipsei... Siferra, dumneata ai văzut ce a făcut Bezna din civilizaţiile trecute...

– Totuşi, să îndrăznim să apelăm la Apostoli...? întrebă tânărul. Nu ne punem în pericol propria noastră reputaţie ştiinţifică prin această... alianţă?

– Bine zis, aprobă Siferra. Nu trebuie să ne încurcăm cu ei!

– Poate că aveţi dreptate, se încruntă Athor. Poate că a fost o naivitate din partea mea să sugerez o cooperare cu indivizii aceia. Îmi retrag propunerea.

– Aşteptaţi, spuse Beenay. Am un prieten – tu-l cunoşti, Sheerin, ziaristul acela, Theremon – care a avut deja un interviu cu una din oficialităţile Apostolilor. Ar putea să aranjeze o întâlnire secretă între domnul Athor şi Apostolul acela. Aţi putea discuta cu ei, domnule, ca să vedeţi dacă ştiu ceva care merită să fie preluat de noi, doar pentru a căpăta şi mai multe dovezi clare. Dacă se demonstrează că nu au aşa ceva, putem nega existenţa unei asemenea întâlniri.

– E o posibilitate, încuviinţă Athor. Oricât ar fi de neplăcut, sunt de acord să mă întâlnesc cu ei... Consider atunci că nimeni dintre cei de faţă nu are altă obiecţie faţă de propunerea mea iniţială? Sunteţi de acord cu mine că este important ca noi patru să iniţiem acţiuni?

– Acum sunt de acord, vorbi Beenay şi privi către psiholog. Personal, intenţionez să supravieţuiesc Beznei. Însă tot ce s-a discutat aici m-a făcut să-mi dau seama că mulţi nu vor izbuti. Şi nici societatea nu va izbuti... dacă nu facem ceva.

– Perfect, aprobă directorul. Vorbeşte cu prietenul tău, Theremon. Dar cu prudenţă. Ştii opiniile mele vizavi de ziarişti; nu-mi sunt cu nimic mai simpatici decât Apostolii. Cu multă precauţie, fă-l pe Theremon să înţeleagă că aş dori să mă întâlnesc în secret cu acest Apostol pe care-l cunoaşte.

– Da, domnule.

– Dumneata, Sheerin: strânge tot ce poţi găsi despre efectele expunerii la Beznă prelungită şi adu-mi să citesc.

– Nici o problemă, domnule Athor.

– Iar dumneata, Siferra... poţi să-mi redactezi un raport, accesibil profanilor, despre săpăturile de la Thombo? Complet, cu toate mărturiile pe care le poţi aduna referitoare la ciclicitatea catastrofei?

– Unele lucruri nu sunt lămurite, domnule Athor. E vorba de materiale despre care n-am amintit azi.

– Cum adică? se încruntă directorul.

– Există nişte texte străvechi, pe tăbliţe din lut. Le-am găsit în nivelele trei şi cinci, numărând de sus. Mudrin se străduieşte să le descifreze. Opinia lui preliminară este că reprezintă avertismentul unor preoţi asupra focului care va veni.

– Prima ediţie a Cărţii Revelaţiilor! strigă Beenay.

– Da, poate că exact asta sunt, râse Siferra fără veselie. Oricum, sper ca în curând să capăt traducerea lor. Atunci vă voi prezenta toate materialele.

- Perfect! Avem nevoie de tot ceea ce putem găsi. Va fi cea mai importantă muncă din viaţa noastră. Făcu o pauză şi-i privi, pe rând, pe fiecare: Să nu uitaţi un lucru: faptul că doresc să iniţiez un contact cu Apostolii nu înseamnă că intenţionez să le asigur un paravan de respectabilitate. Sper doar să aflu ce deţin ei şi ce ne poate ajuta să convingem lumea, atât! În alte privinţe, voi face tot posibilul să mă delimitez de cult. Nu doresc misticisme. Nu cred nimic din aiurelile lor... pur şi simplu vreau să ştiu cum au dedus ziua dezastrului. De asemenea, doresc ca şi voi să fiţi precauţi în orice relaţie cu ei. Aţi înţeles?

- Parcă ar fi un vis, şopti Beenay.

– Un coşmar, completă Athor. Fiecare părticică din sufletul meu strigă că nimic nu-i adevărat, că nu-i decât o nălucire, că lumea va continua să existe şi după nouăsprezece Theptar fără să păţească nimic. Din nefericire, dovezile sunt reale.

Privi pe fereastră. Onos apusese, iar Dovim era doar un punct deasupra orizontului. Se lăsase amurgul şi singura lumină vizibilă era oferită de spectralii Trey şi Patru.

– Nu ne mai putem îndoi de adevăr. Bezna va veni. Poate că Stelele, indiferent ce ar fi ele, vor apărea pe boltă. Vor izbucni incendiile. Sfârşitul lumii pe care o cunoaştem se apropie. Sfârşitul lumii!

DOI

CĂDEREA NOPŢII

[18]

– Mai bine să fii prudent, spuse Beenay.

Începea să se simtă încordat. Se apropia seara – seara eclipsei – aşteptată de el cu nerăbdare, dar şi cu teamă.

– Athor e furios pe tine. Nu-mi vine să cred că ai venit tocmai aici. Ştii bine că nu trebuie să apari pe la observator. Şi mai ales în seara *asta*. Ar trebui să-ţi dai seama că după ce ai scris despre el în ultima vreme...

– Ţi-am spus că-l pot domoli, chicoti ziaristul.

– Nu fi prea sigur... Ţii minte că în editorialul ăla l-ai numit „decrepit"? De obicei, bătrânul e calm şi are un autocontrol de fier, dar când se întinde prea mult coarda, face urât de tot.

Theremon ridică din umeri.

– Uite ce-i, Beenay, înainte de-a ajunge mare editorialist, am fost un simplu reporter, specializat în tot soiul de interviuri imposibile, şi ţin să-ţi spun că erau *cu adevărat* imposibile. În fiecare seară mă întorceam acasă cu vânătăi, cu ochii umflaţi, ba chiar cu câte o coastă ruptă, dar întotdeauna realizam interviul. Ajungi să capeţi o anume încredere în tine, după ce, vreme de câţiva ani, îi scoţi pe oameni din minţi în mod intenţionat pentru a căpăta un subiect „tare". Mă descurc eu cu Athor.

– Să-i scoţi pe oameni din minţi? repetă Beenay.

Privi cu înţeles spre calendarul aflat pe peretele coridorului. Literele şi cifrele verzi, strălucitoare, anunţau data: 19 THEPTAR. Ziua cea mare, ziua care, de luni întregi, îi obseda pe toţi cei din observator. Ultima zi raţională pentru mulţi, poate pentru majoritatea locuitorilor Kalgashului.

– Crezi că-i cea mai fericită expresie în seara asta?

– Poate că ai dreptate, surâse Theremon. Vom vedea. Arătă spre cabinetul directorului: Cine-i înăuntru?

– Athor, cine vrei să fie? Plus Thilanda... Davnit, Simbron, Hikkinan, astronomi de-aici... Cam atât.

– Şi Siferra? Spunea c-o să vină şi ea.

– Încă n-a apărut.

O expresie de surprindere apăru pe chipul ziaristului.

– Ciudat! Ieri, când am întrebat-o dacă merge în Sanctuar, mi-a râs în nas. Era hotărâtă să urmărească eclipsa de aici. Nu-mi vine să cred că s-a răzgândit. E o femeie care nu se teme de nimic! Cine ştie, poate că-şi pune la punct ultimele probleme...

– Probabil.

– Şi amicul nostru, Sheerin? Nici el n-a venit?

– El în nici un caz. E în Sanctuar.

– Nu-i prea curajos, aşa-i?

– Cel puţin are bunul simţ s-o recunoască. Raissta e şi ea acolo şi soţia lui Athor, Nyilda, şi cam toţi cei pe care-i cunosc, exceptându-i pe câţiva astronomi. În locul tău eu m-aş duce acolo, Theremon. Diseară, când o să înceapă Bezna, o să regreţi.

– Folimun mi-a spus cam la fel, cu un an în urmă, atât că mă invita în Sanctuarul lui, nu în al vostru. Sunt însă pregătit să înfrunt cele mai teribile grozăvii pe care mi le pot azvârli zeii. În seara asta e rost de un subiect-bombă şi n-o să-l pot realiza dacă stau ascuns.

– Mâine n-o să mai existe nici un ziar în care să-ţi publici articolul.

– Crezi? Theremon îl prinse pe astronom de braţ şi-l trase lângă el, până ce chipurile aproape li se atinseră. Spune-mi ceva, Beenay, şuieră el pe un ton coborât. Ca între prieteni. Chiar crezi că diseară se va întâmpla ceva atât de incredibil cum e Căderea Nopţii?

– Da!

– Zeilor! Vorbeşti serios?

– N-am fost în viaţa mea mai serios.

– Nu-mi vine să cred. Te consideram un individ stăpân pe sine... Solid şi responsabil. Ai luat pur şi simplu câteva calcule astronomice, recunoscute drept speculaţii, nişte tăciuni dezgropaţi într-un deşert la mii de kilometri de aici şi istericalele unor cultişti sonaţi şi le-ai combinat laolaltă în cel mai fantasmagoric nonsens de apocalipsă pe care-am...

– Nu-i un nonsens, insistă cu blândeţe astronomul.

– Deci într-adevăr în seara asta va fi sfârşitul lumii?

– Al lumii pe care o cunoaştem şi o iubim *noi*, da.

Theremon îşi desprinse degetele de pe braţul celuilalt şi ridică mâinile exasperat:

– Zeilor! Până şi tu! Pe Beznă, Beenay, de peste un an încerc să cred ceva din toate chestiile astea, dar nu pot, pur şi simplu nu pot. Indiferent ce ai spune tu, sau Athor, sau Siferra, Folimun, Mondior sau...

– Mai stai puţin, făcu astronomul. Doar câteva ore.

– Într-adevăr eşti sincer! remarcă uluit Theremon. Pe toţi zeii, eşti la fel de nebun ca Mondior. Rahat! Atâta zic: *Rahat*!... Du-mă, te rog, la Athor.

- Te avertizez că nu vrea să te vadă.

- Mi-ai mai spus o dată. Du-mă!

[19]

Theremon nu crezuse niciodată că avea să adopte o atitudine ostilă față de grupul lui Athor. Însă în ultimele luni, situația evoluase treptat în direcția respectivă.

În esență, își spunea el, era o problemă deontologică. De acord, Beenay era un prieten foarte bun; Athor era, fără îndoială, un mare astronom, Sheerin era vesel, deschis și avea o fire plăcută; iar Siferra era... ei bine, o femeie atrăgătoare și interesantă și un arheolog important. Nu intenționa câtuși de puțin să devină inamicul acestor oameni.

El însă trebuia să scrie ceea ce credea. Și credea, până în străfundul sufletului, că grupul acesta era la fel de nebun ca Apostolii Flăcării și tot atât de periculos pentru stabilitatea societății.

Nu izbutea în nici un fel să le ia spusele în serios. Cu cât stătea mai mult prin observator, cu atât era mai neîncrezător.

Un corp invizibil și aparent imposibil de detectat, care bântuia cerurile și ajungea în preajma lui Kalgash la câteva mii de ani o dată? O combinație de poziții solare ce avea să-l lase numai pe Dovim pe boltă, când satelitul invizibil urma să se apropie din nou? Eclipsarea luminii lui Dovim, ducând la scufundarea lumii în Beznă? Și, ca rezultat, înnebunirea întregii populații? Nu, nu; nu putea înghiți așa ceva!

I se păreau niște născociri la fel de mari ca acelea vehiculate de Apostolii Flăcării de atâția ani de zile. Unica originalitate a cultiștilor era misteriosul fenomen denumit Stele. Până și cei din observator avuseseră bunul simț să admită că nu-și puteau închipui ce erau Stelele. Se părea că erau niște corpuri cerești invizibile, care apăreau brusc la sfârșitul Anului Cucernic, când pedeapsa zeilor se abătea asupra Kalgashului... după cum spuneau Apostolii.

- E imposibil, îi spusese Beenay într-o seară la clubul Șase Sori, cu o jumătate de an înainte de data eclipsei. Eclipsa și Bezna, da, continuase el, însă Stelele, nu! În Univers nu există decât lumea noastră, cei șase sori, niște asteroizi nesemnificativi... și Kalgash Doi. Dacă există și Stele, de ce nu le putem detecta prezența? De ce nu le putem găsi datorită perturbațiilor orbitale, așa cum l-am găsit pe Kalgash Doi? Nu, Theremon; dacă există Stele cu adevărat, atunci ceva este în neregulă cu teoria gravitației universale. Iar noi știm că teoria e corectă.

„Noi *știm* că teoria e corectă", zisese Beenay. Nu semăna oare cu afirmaţia lui Folimun: „Noi ştim că această Carte a Revelaţiilor spune adevărul"?

La început, când Beenay şi Sheerin îl pomeniseră prima dată despre temerea lor că lumea întreagă urma să fie cufundată într-o perioadă teribilă de beznă, Theremon, pe jumătate sceptic şi pe jumătate copleşit şi impresionat de viziunile lor apocaliptice, se străduise într-adevăr să fie cât mai util.

– Athor doreşte să se întâlnească cu Folimun. spusese Beenay. Încearcă să afle dacă Apostolii au vreo arhivă cu date astronomice, care ar putea confirma descoperirile noastre. Ai putea stabili o întâlnire?

– Amuzant, comentase Theremon. Bătrânul savant irascibil solicită o întrevedere cu purtătorul de cuvânt al forţelor anti-ştiinţifice... Să văd ce pot face...

Întâlnirea se dovedise surprinzător de uşor de aranjat. Oricum, ziaristul intenţiona să-i mai ia un interviu lui Folimun. Apostolul cel uscăţiv îi fixase o audienţă pentru ziua următoare.

– Athor? întrebase Folimun, atunci când aflase de mesajul lui Beenay. De ce vrea să vorbească tocmai cu *mine*?

– Poate că vrea să devină Apostol, glumise ziaristul.

– Greu de crezut, chicotise Folimun. Din câte am auzit despre el, mai degrabă s-ar plimba prin centrul lui Saro, în pielea goală şi vopsit în roşu.

– Poate că s-a convertit, insistase Theremon. După o pauză plină de suspans, continuase precaut: Ştiu sigur că echipa lui a descoperit nişte lucruri ce ar putea sprijini teoria voastră: că Bezna va acoperi lumea pe nouăsprezece Theptar.

Folimun îşi permisese o măruntă reacţie de interes, ridicând aproape imperceptibil o sprânceană.

– Foarte interesant, dacă e adevărat, rostise el calm.

– Trebuie să discutaţi, dacă vrei să afli adevărul.

– S-ar putea s-o fac, încuviinţase Apostolul.

Şi o făcuse. În ciuda eforturilor sale, Theremon nu izbutise niciodată să afle ce se petrecuse între Athor şi Folimun. La întâlnire participaseră numai cei doi şi, din câte reuşise ziaristul să descopere, nici unul nu scăpase vreun cuvânt. Beenay, principala lui sursă de informaţii din observator, oferise doar presupuneri vagi:

– Ştiu doar că Athor crede că Apostolii deţin observaţii astronomice străvechi. Bănuieşte că ei şi-au transmis cunoştinţele de-a lungul secolelor, poate chiar dinaintea ultimei eclipse. Unele pasaje din Cartea Revelaţiilor sunt formulate într-un grai vechi, necunoscut...

– Adică aiureli vechi, necunoscute, vrei să spui. Nimeni n-a putut să le descifreze.

– Eu în nici un caz nu pot, încuviinţase Beenay. Însă unii filologi destul de respectabili susţin că pasajele respective ar fi texte preistorice. Dacă Apostolii au găsit modalitatea să descifreze limbajul acela? Şi dacă păstrează tăcerea, ascunzând în felul ăsta datele astronomice care pot exista în Cartea Revelaţiilor? Poate chiar asta-i cheia pe care o caută Athor.

Theremon rămăsese cu gura căscată.

– Vrei să zici că celebrul astronom al timpurilor noastre, poate al tuturor timpurilor, simte nevoia să consulte un grup de cultişti isterici într-o problemă ştiinţifică?

Înălţând din umeri, Beenay răspunsese:

– Ştiu doar că Athor nu-i înghite pe Apostoli şi învăţăturile lor mai mult decât o faci tu, dar considera că putea obţine ceva din întâlnirea cu amicul tău, Folimun.

– Nu-i amicul meu! Este pur şi simplu un individ pe care l-am cunoscut când i-am luat un interviu.

– Mă rog, spune-i cum vrei...

Theremon îl întrerupsese. Spre propria surprindere, simţea că-l cuprinde furia.

– Să ştii că n-o s-aveţi viaţă uşoară cu mine, dacă se dovedeşte c-aţi căzut la înţelegere cu Apostolii! Din punctul meu de vedere, ei reprezentă chiar Bezna – ideile reacţionare cele mai întunecate şi detestabile. Dacă-i lăsăm să-şi impună punctul de vedere, ne vor întoarce la o viaţă medievală de post, castitate şi flagelare. Şi aşa e destul de rău că avem psihopaţi ca ei, împroşcând profeţii delirante ca să tulbure liniştea oamenilor; dar dacă o persoană cu prestigiul lui Athor le va da aripi caraghioşilor ăstora, preluându-le aberaţiile şi introducându-le în propriile lui teorii, atunci voi fi extrem de suspicios în legătură cu tot ce va ieşi din observatorul vostru.

Pe chipul lui Beenay stupoarea era evidentă.

- Dacă ai putea vedea cu cât dispreţ vorbeşte Athor despre Apostoli, cât de puţin respect are pentru tot ceea ce susţin ei...

– Atunci de ce acceptă dialogul ăsta?

– Şi tu ai discutat cu Folimun!

– Era cu totul altceva. Fie că-ţi place sau nu, Folimun este în centrul atenţiei în zilele astea. Meseria mea este de a afla ce gândeşte.

– Ei bine, explodase Beenay, poate că şi Athor judecă la fel!

Acela fusese punctul în care abandonaseră subiectul. Discuţia tindea să se transforme în ceartă şi nici unul dintre ei n-o dorea. Deoarece Beenay nu ştia cu adevărat dacă existase vreo înţelegere între Athor şi Folimun, Theremon îşi dăduse seama că nu avea rost să mai insiste.

Ulterior, ziaristul înţelese că discuţia aceea constituise începutul modificării atitudinii sale faţă de Beenay, Sheerin şi ceilalţi oameni de ştiinţă; momentul când, dintr-un spectator curios şi subiectiv, se transformase într-un critic dispreţuitor şi caustic. Chiar dacă el însuşi jucase un rol în întrevederea dintre Apostol şi directorul observatorului, acum acţiunea i se părea o trădare, o capitulare naivă a lui Athor înaintea forţelor reacţiunii şi ignoranţei oarbe.

Deşi nu se lăsase niciodată convins de teoriile ştiinţifice – în ciuda aşa-ziselor „dovezi" ce-i fuseseră arătate –, Theremon păstrase în general o poziţie mai degrabă neutră în primele sale articole despre inevitabilitatea eclipsei.

„Un anunţ surprinzător", afirmase el, „şi de-a dreptul înspăimântător – dacă e adevărat. Pe bună dreptate, Athor 77 afirmă că orice perioadă prelungită de Bezna, produsă brusc la scară planetară, va constitui un dezastru de un ordin necunoscut până acum. Azi dimineaţă însă, din celălalt capăt al lumii a sosit o altă părere. «Cu tot respectul faţă de marele Athor 77», declară Heranian 1104, Astronom Regal al Observatorului Imperial din Kanipilitiniuk, «nu avem încă nici o dovadă fermă a existenţei aşa-numitului satelit Kalgash Doi şi cu atât mai puţin a posibilităţii sale de a produce eclipse precum cele prezise de grupul din Saro. Nu trebuie să uităm că sorii – chiar şi cei mici, cum e Dovim – sunt cu mult mai mari decât orice satelit rătăcitor prin spaţiu, şi ni se pare cu totul improbabil ca un asemenea satelit să fie în stare să ocupe exact acea poziţie necesară pentru a intercepta întreaga lumină solară...»"

Urmase apoi discursul lui Mondior din treisprezece Umilithar, în care Marele Apostol declarase, plin de mândrie, că cel mai de seamă savant al planetei sprijinea Cartea Revelaţiilor. „Acum", răcnise Mondior, „glasul ştiinţei este totuna cu glasul cerurilor. Vă spun: nu vă mai puneţi speranţe în miracole şi vise. Ceea ce trebuie să vină va veni. Nimic nu poate salva lumea de furia zeilor, numai hotărârea de-a părăsi păcatul, de-a abandona răul, de-a vă devota virtuţii şi dreptăţii!"

Discursul lui fulminant îl scosese pe Theremon din neutralitatea sa. Din prietenie pentru Beenay, o vreme încercase să ia în serios ipoteza eclipsei. Acum însă începea să i se pară o fantasmagorie, creaţia unui grup de savanţi oneşti care se autoamăgeau, purtaţi de propriul lor entuziasm faţă de mai multe dovezi de circumstanţă, şi care, raţionând pe baza unor simple coincidenţe, erau gata să creadă în ipoteza cea mai absurdă a secolului.

În ziua următoare, editorialul său atacase: „Vă întrebaţi cum au reuşit Apostolii Flăcării să-l convertească pe Athos 77? Dintre toţi savanţii, celebrul astronom părea ultimul care să vină în sprijinul scamatorilor în mantii cu glugi. Credeţi că vreun Apostol cu limbă mieroasă l-a păcălit pe marele astronom? Sau, aşa cum am auzit şoptindu-se înapoia zidurilor Universităţii Saro, limita pensionării a fost stabilită cu câţiva ani prea târziu?"

Iar acela fusese doar începutul.

Ziaristul văzu ce rol trebuia să joace. Dacă populaţia începea să ia eclipsa în serios, psihozele aveau să se înmulţească chiar şi fără apariţia Beznei universale.

Dacă toţi ajungeau să creadă că sfârşitul lumii urma să se petreacă în seara se nouăsprezece Theptar, panica avea să se răspândească pe străzi cu mult mai devreme; panica şi isteria generală, prăbuşirea legii şi a ordinii şi o perioadă prelungită de instabilitate generală şi tulburări, urmate numai de zeii ştiau ce tragedii emoţionale, atunci când ziua cea temută avea să treacă fără nici o urmare. El trebuia să anuleze teama de Beznă, de Căderea Nopţii, de Apocalipsă, împungând-o cu lancea ascuţită a ironiei.

De aceea, atunci când Mondior declarase că se apropia răzbunarea zeilor, Theremon replică prin schiţe ironice ale lumii, aşa cum avea să arate după „reformarea" societăţii de către Apostoli: oameni mergând la plajă în costume de baie lungi până la glezne, şedinţe prelungite de rugăciuni în pauzele meciurilor şi rescrierea operelor clasice pentru eliminarea celor mai mărunte urme de imoralitate.

Iar când Athor şi grupul său începură să publice diagrame arătând deplasarea nevăzutului, şi aparent invizibilului, Kalgash Doi către punctul de întâlnire cu lumina roşiatică a lui Dovim, Theremon făcu paralele caustice cu dragoni, giganţi nevăzuţi şi alţi monştri mitologici care populau firmamentul.

Când Mondior se sprijini pe autoritatea ştiinţifică a lui Athor pentru a demonstra adevărul secular al învăţăturilor cultului, ziaristul replică întrebând cât de competente mai puteau fi teoriile ştiinţifice ale lui Athor, acum când se dovedea că era la fel de nebun ca Marele Apostol.

Athor propuse un program naţional pentru crearea unor stocuri de alimente, informaţii tehnico-ştiinţifice şi obiecte absolut necesare omenirii după izbucnirea haosului; Theremon sugeră că, în anumite locuri, haosul izbucnise *deja* şi publică propria lui listă de obiecte strict necesare ce trebuiau depozitate în pivniţă („deschizătoare de conserve, pioneze, copii ale tablei înmulţirii, cărţi de joc.. Nu uitaţi să vă scrieţi numele pe un cartonaş să-l legaţi de încheietura mâinii drepte, în caz că nu vi-l reamintiţi după ce trece Bezna... De încheietura mâinii stângi, legaţi un cartonaş pe care să scrie: *Ca să-ţi afli numele, citeşte cartonaşul de pe cealaltă mână...*").

Cititorilor lui Theremon le venea greu să decidă cine erau mai absurzi: Apostolii Flăcării, prevestitori apocaliptici ai pieririi lumii, sau pateticii astronomi din observatorul Universităţii Saro.

Un lucru era însă cert: mulţumită lui Theremon, aproape nimeni nu mai credea că în seara de nouăsprezece Theptar avea să se întâmple mare lucru.

[20]

Athor își răsfrânse războinic buza inferioară și-l fulgeră mânios pe ziarist. Reușea să se controleze doar printr-un efort deosebit.

– Ești aici?! În ciuda avertismentelor mele?! Asta-i culmea nerușinării!

Theremon întinse mâna, parcă așteptându-se cu adevărat ca Athor să i-o strângă. După câteva clipe, o coborî și rămase privindu-l pe directorul observatorului cu o nonșalanță uluitoare.

Cu glasul tremurând de iritare, Athor continuă:

– Domnule, dovedești o insolență extraordinară venind aici în seara asta! Mă uimește îndrăzneala de a te arăta printre noi.

Dintr-un colț al odăii, Beenay interveni nervos:

– Știți, domnule Athor, de fapt...

– Tu l-ai invitat? Când știai că am interzis în mod...

– Am...

– Doamna Siferra m-a invitat aici, spuse Theremon. A insistat în mod deosebit.

– Siferra? Siferra?! Mă îndoiesc... Acum câteva săptămâni mi-a spus că te consideră un iresponsabil. A folosit niște cuvinte foarte grele. Apropo, unde este? Nu trebuia să fie aici? Neprimind nici un răspuns, directorul se întoarse către Beenay: Tu l-ai adus aici, Beenay! Sunt extrem de surprins de gestul acesta. Nu-i momentul pentru indisciplină. În seara asta, observatorul e închis ziariștilor. Iar pentru *acest* ziarist este închis de mai mult timp. Condu-l afară!

– Domnule director, rosti Theremon, dacă m-ați lăsa să vă explic ce motive m-au...

– Tinere, cred că orice mi-ai putea spune acum nu ar înlătura efectele articolelor tale din ultimele două luni. Ai condus o vastă campanie de presă împotriva eforturilor mele și ale colegilor mei de a organiza lumea în fața amenințării ce ne va copleși. Prin atacurile tale la persoană, ai transformat membrii acestui observator în ținte ale ironiilor.

Luă de pe masă un exemplar al *Cronicii* și-l scutură furios:

– Chiar și un individ cu binecunoscuta ta obrăznicie ar fi ezitat înainte de a-mi cere permisiunea să consemneze evenimentele din seara asta! Dintre toți ziariștii, tocmai *tu*!

Azvârlind ziarul pe podea, Athor se îndreptă către fereastră și-și încrucișă brațele la spate.

– Să pleci imediat! se răsti peste umăr Beenay, scoate-l de aici!

Îşi simţea tâmplele zvâcnind. Ştia că era important să-şi stăpânească nervii. Nu-şi putea permite să fie distras de la evenimentul crucial care se apropia.

Încruntat, privi panorama oraşului şi se sili să-şi recapete calmul.

Onos începuse să coboare spre orizont şi peste puţin timp avea să dispară în pâclele îndepărtate. Athor îl privi lunecând în jos.

Ştia că atunci când urma să-l revadă, el n-avea să mai fie întreg la minte.

Lucirea albă şi rece a lui Sitha era de asemenea vizibilă de cealaltă parte a oraşului, jos deasupra orizontului. Geamănul lui, Tano, nu se zărea nicăieri – apusese deja, lunecând acum pe bolta celeilalte emisfere, care în curând avea să se bucure de splendoarea unei zile cu cinci sori –, iar Sitha începuse să dispară rapid.

Din spate se auzeau şoaptele lui Beenay şi Theremon.

– N-a plecat încă? întrebă el ameninţător.

– Domnule, răspunse Beenay, cred că ar trebui să-l ascultaţi.

– Crezi? Crezi că ar trebui să-l ascult? Directorul se răsuci, cu ochii strălucind sălbatic. Nu, Beenay! Nu, *el* mă va asculta!

Făcu semn ziaristului, care nici nu se clintise:

– Vino aici, tinere! Să-ţi dau material pentru articol! Theremon se apropie încet.

– Sitha, arătă astronomul, a început să apună... ba nu, chiar a apus. Peste vreo două minute, apune şi Onos. Din cei şase sori, doar Dovim va rămâne pe cer. Vezi?

Întrebarea era inutilă. În seara aceasta, soarele cel pitic şi roşu părea atât de mic cum nu mai fusese de zeci de ani. Era însă aproape de zenit şi razele lui roşietice se revărsau, inundând solul cu o lumină tot mai sângerie, pe măsură ce Onos cobora sub orizont.

Chipul lui Athor se întrevedea purpuriu.

– Peste mai puţin de patru ore, spuse el, civilizaţia pe care o cunoaştem va lua sfârşit. Dovim va fi singurul soare de pe cer...

Miji ochii şi scrută zarea. Ultimul licăr gălbui al lui Onos dispăru.

– Vezi?! Dovim e singur! Până la final mai sunt patru ore. Poţi să scrii asta! Dar n-o să mai existe nimeni care s-o citească...

– Şi dacă vor trece cele patru ore... şi alte patru... şi nu se întâmplă nimic? întrebă ziaristul.

– Nu-ţi face griji. Se vor întâmpla multe, te asigur.

– Poate... Dar dacă n-o să fie aşa?

Athor se strădui din răsputeri să-şi păstreze calmul.

– Domnule, dacă nu pleci şi dacă Beenay refuză să te conducă afară, o să chem paznicii şi-o... Nu! În ultima seară a civilizaţiei, nu voi permite lipsa de politeţe. Tinere, ai cinci minute să spui ce doreai. După aceea, ori voi fi de acord să rămâi şi să urmăreşti eclipsa, ori vei pleca fără comentarii. Ai înţeles?

Theremon şovăi doar o clipă.

– Mi se pare corect.

– Ai deci la dispoziţie cinci minute, făcu Athor şi-şi scoase ceasul de buzunar.

– Bun! Mai întâi: de ce vă deranjează să-mi permiteţi să notez ceea ce se va întâmpla? Dacă prezicerea este corectă, prezenţa mea tot nu mai contează... Va veni sfârşitul lumii, mâine nu vor mai exista ziare şi nu vă pot face nici un rău. Pe de altă parte: dacă *nu* va fi eclipsă? Veţi fi cu toţii supuşi unei campanii de ridiculizare de o amploare nemaiîntâlnită. Nu credeţi că ar fi înţelept s-o lăsaţi pe mâini prietenoase?

– Adică mâinile *tale*? pufni Athor.

– Exact! Ziaristul se tolăni neglijent în cel mai confortabil scaun şi-şi încrucişă picioarele. Sunt de acord că editorialele mele au fost uneori cam dure, însă de câte ori a fost posibil am ridicat semne de întrebare. La urma urmei, Beenay mi-e prieten. El este primul care mi-a vândut un pont despre ce se întâmplă aici şi poate vă amintiţi că la început am privit cu interes cercetările acestea. Dar vă întreb, domnule Athor, cum puteţi dumneavoastră, unul dintre cei mai mari savanţi ai tuturor timpurilor, să întoarceţi spatele faptului că secolul acesta reprezintă o epocă a triumfului raţiunii asupra superstiţiei, a faptelor asupra imaginaţiei, a ştiinţei asupra spaimei oarbe? Apostolii Flăcării sunt un anacronism absurd. Cartea Revelaţiilor este un noian de nonsensuri. Orice om inteligent, orice om *modern* ştie asta. De aceea oamenii sunt nemulţumiţi, chiar înfuriaţi: pentru că savanţii au schimbat foaia şi ne spun că aceşti cultişti predică adevărul. Ei...

– Nu, tinere, îl întrerupse Athor. Într-adevăr, unele din datele pe care le deţinem ne-au fost oferite de Apostoli, dar rezultatele noastre nu conţin nimic din misticismele lor. Faptele sunt fapte şi nu se poate nega că aşa-zisele „nonsensuri" ale Apostolilor se sprijină pe fapte reale. Ţin să-ţi spun că am descoperit asta pe pielea noastră. Am ignorat însă bigotismul lor şi am făcut tot ce-am putut ca să separăm avertismentele lor reale asupra dezastrului, de programul acela ridicol şi imposibil de transformare şi „reformare" a societăţii. Te asigur că Apostolii ne urăsc acum chiar mai mult decât o faci tu.

– Eu nu vă urăsc. Încerc doar să vă atrag atenţia că populaţia este nemulţumită. E furioasă.

– N-are decât! pufni dispreţuitor Athor.

– Da, dar mâine?

– N-o să existe nici un mâine!

– Şi dacă...? Să zicem c-o să existe – aşa, numai ca simplă ipoteză. Furia aceea poate căpăta forme mult mai violente. Ştiţi bine că în ultimele luni, lumea finanţelor cunoaşte un regres accentuat. La bursă s-au înregistrat trei crahuri, sau nu ştiaţi? Investitorii raţionali nu cred cu adevărat că va fi sfârşitul lumii, dar se gândesc că *alţi* investitori s-ar putea s-o creadă, aşa încât cei inteligenţi vând înainte să înceapă panica, declanşând-o astfel ei înşişi. Apoi ei cumpără şi vând imediat ce cursul se stabilizează, iar ciclul se reia. Ce credeţi că s-a întâmplat cu lumea afacerilor? Cetăţeanul obişnuit nu vă crede nici el, dar oricum n-are rost să-şi schimbe tocmai acum mobila, nu? Mai bine să păstreze banii, pentru orice eventualitate, sau să cumpere conserve şi muniţie; mobila poate să mai aştepte.

Înţelegeţi, domnule Athor? De îndată ce totul se va termina, oamenii de afaceri au să vă atace. Vor spune că dacă nişte nebuni – scuzaţi-mă – deghizaţi în savanţi pot da peste cap economia mondială oricând doresc, făcând nişte preziceri aiurite, atunci oamenii trebuie să ia nişte măsuri de prevenire. Vor sări scântei!

Athor îl privea indiferent pe ziarist. Cele cinci minute erau pe sfârşite.

– Şi cum ne poţi ajuta?

– Păi, rânji Theremon, mă gândisem ca, începând chiar de mâine, să vă reprezint în mod neoficial în relaţiile cu publicul. Aş putea încerca să potolesc spiritele încinse, în acelaşi mod în care am încercat să relaxez încordarea generală – prin umor, prin ironie dacă e nevoie. Ştiu... ştiu... va fi greu de suportat, recunosc, pentru că va trebui să vă taxez ca pe un grup de prostănaci. Dar dacă reuşesc să-i fac pe oameni să râdă de voi, s-ar putea ca ei să-şi uite furia. Nu solicit în schimb decât exclusivitatea pentru ceea ce se va petrece aici, la noapte.

Athor tăcu, iar Beenay izbucni:

– Domnule, ar trebui să ne gândim... Ştiu că am examinat toate posibilităţile, dar există întotdeauna o şansă de unu la un milion, de unu la un *miliard*, ca să apară o eroare în teorie sau în calcule. Şi-n acest caz...

Ceilalţi din încăpere începuseră să murmure şi lui Athor i se păreau murmure de încuviinţare. Pentru numele zeilor, toţi i se împotriveau? Se strâmbă, aidoma cuiva care are în gură un gust amar de care nu poate scăpa.

– Să te lăsăm să rămâi cu noi, pentru ca mâine să ne poţi ridiculiza? Crezi c-am devenit senil, tinere?

– V-am explicat: prezenţa mea aici nu schimbă cu nimic lucrurile. *Dacă* va fi eclipsă şi va veni Bezna, nu vă puteţi aştepta din partea mea decât la o atitudine plină de respect şi la tot ajutorul pe care-l pot oferi în orice eventuală criză. Iar dacă nu se întâmplă nimic deosebit, sunt gata să vă protejez de răzbunarea cetăţenilor furioşi, care...

– Vă rog, se auzi o voce nouă. Lăsaţi-l să rămână, domnule Athor.

Directorul se întoarse. Neobservată de el, Siferra intrase în odaie.

– Mă scuzaţi pentru întârziere. A apărut o problemă de ultimă oră la catedră, care a cam dat lucrurile peste cap... Schimbă o privire cu Theremon, apoi urmă: Vă rog să nu vă simţiţi ofensat, domnule Athor.

N-am uitat ce a scris despre noi. Însă l-am rugat să vină aici astă-seară, pentru ca să vadă în mod direct că noi am avut dreptate. Este... invitatul meu.

Athor închise ochii pentru o clipă. Invitatul Siferrei! Era prea de tot! De ce nu-l chemase pe Folimun? La urma urmei, putea să-l invite şi pe Mondior!

Nu avea însă chef de harţă. Timpul îi presa şi, în mod evident, nimeni altul nu obiecta împotriva prezenţei lui Theremon în observator.

Nu mai conta.

De fapt, mai conta ceva acum?

– Bine, rosti el resemnat. Rămâi, dacă asta doreşti. Dar te rog să te abţii de la orice amestec în treburile noastre. Ai înţeles? Pe cât posibil, să nu ne stai în cale. Nu uita că eu sunt şeful aici şi, în ciuda opiniilor pe care le-ai exprimat în diferite articole, mă aştept la cooperare şi respect...

[21]

Siferra traversă încăperea până lângă ziarist şi-i vorbi în şoaptă:

– Nu crezusem că o să vii.

– De ce? Invitaţia a fost serioasă, nu?

– Bineînţeles. Ai fost însă atât de răutăcios în ironiile tale, în toate articolele despre noi... de-a dreptul crud...

– „Iresponsabil“ e cuvântul pe care l-ai folosit.

– Adevărat, se înroşi femeia. Nu-mi închipuiam c-o să mai apari în faţa lui Athor după toate chestiile acelea oribile pe care le-ai scris despre el.

– Dacă prezicerile lui se îndeplinesc, o să fac şi altceva. O să-i cad în genunchi şi o să-i cer umil iertare.

– Şi-n cazul contrar?

– Atunci el va avea nevoie de mine, spuse ziaristul. Şi voi toţi. Astă-seară, *aici* trebuie să fiu şi nu în altă parte.

Siferra îl privi uimită. Întotdeauna Theremon reuşea s-o surprindă cu afirmaţiile lui. Încă nu izbutise să-l descifreze pe bărbat. Nu-i plăcea de el – asta nu putea fi pus la îndoială. Totul – profesiunea lui, felul de-a vorbi, hainele extravagante pe care le purta de obicei – i se părea vulgar şi ţipător. Pentru ea, Theremon era simbolul lumii grosolane, mohorâte, banale şi respingătoare din afara pereţilor Universităţii, o lume pe care o detesta dintotdeauna.

Şi totuşi, şi totuşi...

Ziaristul avea unele însuşiri care reuşiseră să-i câştige admiraţia, fără s-o recunoască în mod deschis. În primul rând, era un tip dur, greu de clintit de pe poziţia adoptată. Siferra aprecia asta. Era direct, poate chiar necioplit; cu totul diferit de indivizii alunecoşi, intriganţi şi iubitori de putere care o curtaseră la Universitate. În mod indiscutabil era inteligent, deşi preferase să-şi dedice vigoarea spiritului unui domeniu de-a dreptul josnic cum era gazetăria. Îi respecta de asemenea forţa fizică: era înalt, bine clădit şi perfect sănătos. Siferra, care avea grijă de corpul ei, nu-i putea suferi pe slăbănogi.

Pe scurt, îşi dădea seama - deşi era improbabil şi o făcea să se simtă stânjenită - că era atrasă de el. „Atracţia contrariilor?" se gândi. „Da, poate fi o definiţie destul de exactă. Dar nu completă..."

Siferra ştia că dincolo de diferenţele superficiale, ea şi Theremon aveau în comun mai multe decât ar fi dorit să admită.

Privi agitată către fereastră şi rosti:

– Se-ntunecă. Parcă niciodată n-a fost aşa întuneric.

– Ţi-e frică? întrebă Theremon.

– De Beznă? Nu, nu prea. Mai mult mi-e frică de ce va urma după aceea. Şi ţie ar trebui să-ţi fie...

– După Beznă, spuse ziaristul, va răsări Onos şi cred că şi alţi sori, şi totul va fi la fel ca înainte.

– Pari foarte încrezător.

Theremon râse.

– Onos a răsărit în fiecare dimineaţă a vieţii mele. De ce să nu fiu încrezător că va răsări şi mâine?

Siferra clătină din cap. Bărbatul reîncepuse s-o irite cu încăpăţânările lui. Era greu de crezut că acum câteva clipe şi-l imaginase atrăgător.

– Într-adevăr, vorbi ea cu răceală, Onos *va răsări* mâine. Dar va lumina o scenă atât de devastată încât nu poate fi concepută de o persoană cu imaginaţia ta limitată.

– Vrei să zici că totul o să ardă? Şi-n timpul ăsta, populaţia va rătăci de colo-colo, cu spume-n colţul gurii şi bolborosind aiureli?

– Dovezile arheologice indică...

– Incendii, da. Holocausturi repetate. Dar într-o singură regiune, redusă ca suprafaţă, aflată la mii de kilometri de aici. Ochii bărbatului scânteiară cu o vitalitate neaşteptată: Unde sunt dovezile arheologice ale demenţei în masă? Sunt extrapolări ale incendiilor? Cum poţi fi sigură că n-au fost decât nişte ruguri ceremoniale, aprinse de oameni perfect sănătoşi, în speranţa că vor readuce sorii şi vor alunga Bezna? În cele din urmă, le-au scăpat de sub control şi au provocat dezastre de proporţii, de acord, dar n-au avut nici o legătură cu tulburările mintale ale populaţiei.

Femeia îl privi deschis.

– Există dovezi arheologice şi în privinţa asta. Mă refer la o răspândire în masă a tulburărilor mintale...

– Chiar aşa?

– Textele de pe tăbliţe. Azi dimineaţă am terminat confruntarea cu datele oferite de Apostoli...

– De Apostoli?! izbucni Theremon. De Apostolii Flăcării?! Minunat! Deci şi tu eşti cu ei! Ce păcat, Siferra... O femeie atât de frumoasă, care de acum va trebui să se deghizeze într-una din mantiile acelea lipsite de orice formă...

– Mai ştii şi altceva decât să ironizezi? se răsti ea, abia stăpânindu-şi furia şi dispreţul. Eşti atât de plin de tine, încât nici când vezi care-i adevărul nu te poţi abţine de la glumele astea jalnice. Eşti... eşti un bărbat imposibil...

Se întoarse şi porni grăbită spre capătul opus al camerei.

– Siferra... Siferra... stai...

Ea îl ignoră. Clocotea de mânie. Îşi dădea acum seama că făcuse o greşeală teribilă invitându-l pe Theremon aici. De fapt, greşise din clipa când acceptase să discute cu el.

„Vina e a lui Beenay“, se gândi. „*Totul* e numai din cauza lui!“

La urma urmei, tânărul astronom fusese cel care i-l prezentase pe Theremon, cu câteva luni în urmă la Clubul Facultăţii. Cei doi se cunoşteau de mai multă vreme, iar Theremon apela în mod regulat la Beenay în problemele ştiinţifice de interes jurnalistic.

Pe atunci, atenţia generală era atrasă de prezicerea lui Mondior 71, potrivit căreia sfârşitul lumii avea să fie pe nouăsprezece Theptar – adică, peste aproape un an. Bineînţeles, la Universitate nimeni nu acorda vreo atenţie lui Mondior şi Apostolilor săi, dar cam în aceeaşi perioadă, Beenay depistase aberaţiile orbitei Kalgashului, iar Siferra anunţase descoperirile din Colina Thombo. Ambele evenimente consolidaseră în mod neplăcut dogma Apostolilor.

Theremon păruse că ştia totul despre activitatea Siferrei în Thombo. Când ziaristul intrase în club, Siferra şi Beenay se găseau deja acolo, absolut întâmplător... Astronomul spusese doar:

– Theremon, prietena mea, Siferra, de la catedra de arheologie.

Theremon replicase instantaneu:

– Ah, da! Oraşele arse din colina aceea...

– Ai auzit deja despre ele? zâmbise distantă femeia.

– Eu i-am spus, intervenise grăbit Beenay. Ştiu că ţi-am promis să nu-i suflu nici un cuvânt, dar după ce le-ai spus lui Athor şi Sheerin, şi celorlalţi, m-am gândit că nu mai contează dacă-i zic şi lui, cu condiţia să păstreze secretul. Vorbesc serios, Siferra, am *încredere* în el, zău că am şi sunt absolut sigur că...

– E-n regulă, încuviinţase ea, străduindu-se să nu-şi trădeze iritarea. Era mai bine dacă nu spuneai nimic. Dar te iert...

– Nu s-a întâmplat nimic rău, vorbise ziaristul. Beenay m-a pus să-i jur că nu voi publica nici măcar un cuvânt. Dar e fascinant. Absolut fascinant! Cam cât de veche crezi că e aşezarea de la bază? Are vreo cincizeci de mii de ani, nu?

– Mai degrabă paisprezece-cincisprezece mii, răspunsese Siferra. Foarte mult însă, dacă te gândeşti că Beklimotul – ştii ce este, nu? – a fost întemeiat acum vreo două mii de ani, iar noi îl consideram cel mai vechi oraş de pe Kalgash... Sper că nu intenţionezi să scrii un articol despre descoperirile mele, aşa-i?

– Nu. Ţi-am spus, i-am promis lui Beenay. În plus, ar fi cam prea abstract pentru cititorii *Cronicii*, cam îndepărtat de ceea ce-i interesează pe ei. Cred totuşi că poate ieşi un articol interesant. Dacă vrei să ne întâlnim şi să-mi dai unele detalii...

– Mai bine nu, ripostase imediat femeia.

– Ce anume? Să te întâlneşti cu mine, sau să-mi dai detalii?

Replica lui spontană aruncase brusc o nouă lumină asupra conversaţiei. Spre uşoara ei iritare şi surpriză, Siferra înţelesese că ziaristul o plăcea. Rememorând ultimele minute, îşi dăduse seama că probabil Theremon se întrebase dacă între ea şi Beenay exista vreo legătură, deoarece îi găsise împreună aici. Şi, hotărând în cele din urmă că nu exista, făcuse o tentativă de flirt.

Era treaba lui, îşi spusese Siferra, şi rostise cu un glas cât mai sec:

– Încă n-am publicat rezultatul săpăturilor în revistele de specialitate. Prefer ca până atunci să nu apară nimic în presă.

– Sunt de acord. Dar dacă promit că n-o să suflu un cuvânt, eşti de acord să-mi arăţi materialele respective?

– Păi...

Îl privise pe Beenay. Ce încredere putea să aibă în promisiunea unui gazetar?

– Poţi avea încredere în Theremon, intervenise astronomul. Ţi-am spus deja: n-ai să găseşti un ziarist mai cinstit.

– Ceea ce nu înseamnă mare lucru, chicotise Theremon Ştiu însă că nu trebuie să-mi calc cuvântul în ceea ce priveşte prioritatea de publicare a unui subiect ştiinţific. Dacă aş fi făcut-o, Beenay ar fi fost primul care să mă împroaşte cu noroi prin Universitate. Iar eu am nevoie de contactele de aici, care mi-au oferit câteva subiecte extrem de interesante... Deci pot conta pe un interviu? Să zicem... poimâine?

Aşa începuse.

Theremon era foarte convingător. În cele din urmă, Siferra acceptase să ia prânzul împreună şi, treptat şi cu abilitate, ziaristul află de la ea toate detaliile despre excavaţiile din Thombo. Ulterior, femeia regretase – se aştepta să citească chiar a doua zi în *Cronica* un articol senzaţional şi imbecil –, însă Theremon se ţinu de cuvânt şi nu publică nimic. O rugă doar să-i arate laboratorul. Siferra cedase din nou şi el examinase hărţile, fotografiile şi eşantioanele de cenuşă, punând întrebări inteligente.

– Sper că n-ai de gând să scrii ceva, spusese ea nervoasă. Acum după ce-ai văzut atâtea.

– Ţi-am promis că n-o s-o fac. Deşi, când mă anunţi că îţi va apărea o comunicare într-o revistă ştiinţifică, mă consider eliberat de orice promisiune. Ce-ai zice să cinăm mâine seară la clubul Şase Sori?

– Păi...

– Sau poimâine, dacă mâine eşti ocupată...

Siferra mergea rareori în localuri. Detesta să lase impresia falsă că o interesau legăturile sociale şi amoroase.

Însă ziaristul era greu de respins. Blând, amuzant şi expert, o manevră într-o situaţie de unde nu mai putea refuza o cină împreună... peste zece zile. „Ei şi, ce-i cu asta?" se gândi ea. Era un individ destul de atrăgător. Putea şi ea s-o mai slăbească cu ritmul monoton al muncii. Se întâlniră la clubul Şase Sori, unde Theremon părea cunoscut de toată lumea. Cinară şi băură un vin excelent din provincia Thamian. Bărbatul conducea cu îndemânare conversaţia: câte puţin despre viaţa ei, despre pasiunea pentru arheologie şi săpăturile de la Beklimot. Află că Siferra nu fusese niciodată măritată şi nici n-o interesa căsătoria. El îi povesti despre Apostoli, despre profeţiile lor delirante şi relaţia surprinzătoare dintre descoperirile de la Thombo şi declaraţiile lui Mondior. Tot ceea ce spunea era interesant, plin de bun simţ. Era cuceritor... şi foarte priceput în arta manipulării, gândi ea.

La sfârşitul cinei, o întrebă – blând, amuzant şi expert – dacă o putea conduce până acasă. Atunci însă ea pusese piciorul în prag.

Theremon nu păruse necăjit. O invită şi în altă seară.

După aceea, timp de câteva luni, mai ieşiră împreună de două-trei ori. De fiecare dată, lucrurile decurseseră la fel: cină într-un local elegant, o conversaţie plăcută şi bine condusă, apoi o invitaţie delicat formulată de a se culca împreună. Şi de fiecare dată, Siferra îl respinsese la fel de delicat. Urmărirea aceasta fără griji devenise un joc plăcut şi Siferra se întreba cât avea să mai dureze. Nu voia în mod special să se culce cu ziaristul, dar ciudat era faptul că nici nu dorea *să n-o facă*. Trecuse mult de când nu mai simţise aşa ceva pentru un bărbat.

Apoi apăru primul articol dintre cele în care Teremon dezvălui teoria grupului de la observator, puse la îndoială judecata sănătoasă a lui Athor şi compară prezicerea eclipsei de către astronomi cu delirurile nebune ale Apostolilor Flăcării.

La început, femeii nu-i venise să creadă. Era o glumă? Prietenul lui Beenay – de fapt, acum, şi prietenul *ei* – îi ataca atât de violent?

Trecură două luni. Atacurile continuau. Theremon n-o mai căută

În cele din urmă, ea nu mai putu suporta.

Îl sună la redacţie

– Siferra! Ce surpriză! Nu ştiu dacă mă crezi, dar chiar azi voiam să te sun, să te-ntreb dacă n-ai vrea să mergem la...

– Nu, îl întrerupse ea. Theremon, *ce faci*?

– Cum adică „ce fac"?

– Articolele despre Athor şi observator...

La celălalt capăt al firului se lăsă o tăcere prelungă.

– Aha, rosti ziaristul în cele din urmă. Te-ai necăjit.

– Dacă m-am necăjit?! Sunt foc şi pară!

– Crezi c-am fost prea dur... Uite ce-i, Siferra, când scrii pentru o masă mare de oameni obişnuiţi, unii dintre ei *de duzină*, trebuie să prezinţi situaţia în alb şi negru, dacă nu vrei să rişti să te înţeleagă greşit. Nu pot afirma, pur şi simplu, că eu cred că Athor şi Beenay greşesc. Trebuie să spun că ei sunt *nebuni*. Ai înţeles?

– Şi de când crezi că greşesc? Beenay ştie care-i părerea ta?

– Păi...

– Te ocupi de subiectul ăsta de câteva luni. Acum ai întors foaia cu o sută optzeci de grade. Cine te citeşte rămâne cu impresia că toţi din Universitate sunt discipolii lui Mondior şi în plus sunt şi săriţi de pe fix. Dacă ai nevoie de cineva pe seama căruia să faci glume, de ce ne-ai ales tocmai pe noi?

– Nu sunt numai glume, rosti încet Theremon.

– Adică tu crezi ceea ce scrii?

– Da. Îmi dau cuvântul că da. Cred că n-o să fie nici un cataclism, iar Athor creează o panică periculoasă. Prin „glumele" mele, prin ironiile mele, încerc să le spun oamenilor că nu-i nevoie să-l ia în serios; nu trebuie să se alarmeze, să facă...

– Ce?! strigă femeia. Dar *vor fi* incendii, Theremon! Iar prin ironiile tale, tu joci un joc periculos cu bunăstarea tuturor. Ascultă-mă: eu am văzut cenuşile alea vechi de mii de ani. Ştiu ce se va întâmpla. Vor veni Flăcările. Nici nu mă îndoiesc de asta. Ai văzut şi tu unele mărturii. Iar acum... să te situezi pe poziţia asta, mi se pare cel mai distructiv lucru pe care-l poţi face. Plin de cruzime, ură şi nesăbuinţă. Este ceva complet iresponsabil.

– Siferra...

– Te considerasem un individ inteligent, dar acum îmi dau seama că eşti exact ca toţi ceilalţi.

– Sifer...

Ea închise telefonul.

De atunci, refuzase să mai vorbească cu ziaristul până cu câteva săptămâni înainte de ziua fatală.

La începutul lui Theptar, Theremon o sună din nou, iar Siferra nu-l recunoscu când răspunse.

– Nu-nchide! vorbi el repede. Dă-mi un minut!

– Prefer să n-o fac.

– Ascultă-mă, Siferra. N-ai decât să mă urăşti, dar vreau să ştii atât:

nu sunt crud şi nu sunt nesăbuit.

– Cine a zis că ai fi aşa?

– Tu ai zis, acum câteva luni, când am vorbit ultima dată. Dar nu-i adevărat! Tot ceea ce am scris despre eclipsă am făcut-o pentru că aşa cred eu.

– Atunci eşti *cu adevărat* lipsit de minte. Poate chiar prost. Ceea ce este altceva, dar nu îmbunătăţeşte cu nimic situaţia.

– Am văzut şi eu dovezile şi mi se pare că vă pripiţi cu concluziile.

– Ei bine, replică ea cu răceală, pe nouăsprezece o să aflăm cu toţii dacă aşa este.

– Aş dori să vă *pot* crede, pentru că tu şi Beenay, şi toţi ceilalţi, sunteţi nişte oameni minunaţi, extrem de capabili şi dedicaţi muncii voastre. Dar nu pot! Sunt sceptic din născare. Aşa am fost de când mă ştiu. Nu pot accepta o dogmă pe care încearcă să mi-o vândă altcineva. Probabil că e un cusur major al caracterului meu; mă face să par superficial. Poate *chiar sunt* superficial. Dar cel puţin sunt cinstit. Pur şi simplu, nu cred că vor fi eclipse, incendii sau nebunii în masă.

– Nu-i nici o dogmă, Theremon. E o ipoteză.

– Astea sunt de acum răstălmăciri... Iartă-mă dacă ceea ce am scris te-a ofensat, dar n-am ce face.

Ea tăcu o clipă. În mod straniu, ceva din vocea ziaristului o mişcase. În cele din urmă, replică:

– Dogmă, sau ipoteză, sau ce este, va fi testată peste câteva săptămâni. În seara de nouăsprezece, voi fi la observator. Vino şi tu acolo şi-o să vedem care dintre noi a avut dreptate.

– Nu ţi-a spus Beenay? Athor m-a declarat persona non grata la observator!

– Te-au oprit vreodată asemenea interdicţii?

– Nu vrea nici măcar să stea de vorbă cu mine. Aş fi dorit să-i fac o propunere, ceva care s-ar putea să-i fie de mare folos după nouăsprezece, când toată tensiunea şi panica asta se vor destrăma brusc şi lumea o să-i ceară capul. Beenay însă mi-a zis că n-am nici o şansă să-i vorbesc, cu atât mai puţin să-mi permită accesul acolo.

– Vino ca invitatul meu. Ca *prietenul* meu, sublinie ea caustică. Athor o să fie prea ocupat ca să-i pese. Vreau să fii acolo când cerul va deveni negru şi vor începe focurile. Vreau să te văd atunci; să văd dacă la scuze eşti la fel de priceput ca la făcut curte, Theremon!

[22]

De atunci trecuseră trei săptămâni. Acum, îndepărtându-se furioasă de ziarist, Siferra traversă încăperea spre locul unde Athor studia o serie de hârtii ieşite de la imprimantă. Le răsfoia cu tristeţe, parcă sperând să găsească o graţiere a lumii, ascunsă undeva printre coloanele de cifre. Apoi ridică privirea şi o zări pe femeie.

Siferra se îmbujoră.

– Domnule Athor, cred că ar trebui să vă cer scuze pentru că l-am invitat pe omul acesta aici, după tot ce-a zis despre noi, despre dumneavoastră, despre... Scutură din cap: Am crezut cu adevărat că va fi o lecţie pentru el să fie printre noi când. . când... Am greşit! Este cu mult mai superficial şi încăpăţânat decât bănuisem. N-ar fi trebuit să-l invit...

– Acum nu mai contează, nu-i aşa? replică posac astronomul. Atâta vreme cât nu-mi stă în cale, nu-mi pasă dacă este sau nu aici. Mai sunt câteva ore şi nu va mai conta nimic. Arătă spre cer: Ce întunecat este! Ce întunecat! Şi se va mai întuneca... Mă întreb unde sunt Faro şi Yimot. Nu i-ai văzut, nu-i aşa? Nu?... Când ai venit, ai menţionat o problemă de ultimă oră. Sper că n-a fost nimic grav...

– Au dispărut tăbliţele Thombo.

– *Au dispărut*?!

– Erau în seiful cu antichităţi. Chiar înainte de-a pleca spre observator, a apărut Mudrin. Era în drum spre Sanctuar, dar voia să verifice un amănunt al traducerii; îi venise o idee nouă. Am deschis seiful şi... nimic. Au dispărut toate şase. Evident, avem copii după ele. Dar originalele... obiectele autentice...

– Cum se poate întâmpla aşa ceva?

– Nu-i clar? făcu posomorâtă femeia. Le-au furat Apostolii. Probabil ca să le folosească... cine ştie, ca talismane sacre, după. după ce o să treacă Bezna.

– Ai găsit vreo urmă?

– Nu sunt detectiv, domnule Athor. Mie nu mi s-a părut nimic neobişnuit. Dar sunt convinsă că au fost Apostolii. Le-au dorit de când au aflat de existenţa lor. Îmi pare rău că le-am spus unde sunt! Mai bine nu ziceam nimănui de ele!

Athor o apucă de mâini.

– Nu trebuie să te laşi copleşită de supărare, fetiţa mea.

Fetiţa mea! Îl privi uluită. Nimeni nu-i mai spusese aşa de douăzeci şi cinci de ani! Îşi înghiţi replica ce-i venise pe buze. La urma urmei, bătrânul încerca să fie amabil.

– N-au decât să le ia, urmă Athor. Acum nu mai contează. Mulţumită omului de acolo, *nimic* nu mai contează, aşa-i?

Siferra strânse din umeri.

– Detest ideea că un hoţ în mantie de Apostol mi-a umblat în birou, mi-a spart seiful şi mi-a luat obiectele pe care le-am dezgropat cu mâinile mele. Parcă m-ar fi violat... Mă puteţi înţelege, domnule Athor? Furtul tăbliţelor... este aproape ca un viol pentru mine.

– Îmi dau seama cât de supărată eşti, spuse astronomul pe un ton ce dovedea exact contrariul. Uite... uite-acolo! Ce strălucitor e Dovim astă-seară! Şi peste puţin timp ce întunecat va fi totul...

Femeia surâse fără chef şi-i întoarse spatele.

În cameră, oamenii se mişcau preocupaţi de colo-colo, discutând, alergând la ferestre, arătând, murmurând. La răstimpuri, cineva aducea ultimele date din cupola telescopului. Printre astronomi, Siferra se simţea complet ca o străină. Şi oricum era indispusă, lipsită de speranţe. „Probabil că m-a molipsit fatalismul lui Athor", se gândi. „Pare atât de deprimat... aproape pierdut. El nu era aşa."

Ar fi vrut să-i aducă aminte că în seara aceea nu se sfârşea lumea, ci doar ciclul actual al societăţii. Cei care intraseră în adăpost urmau să iasă şi să reînceapă totul, aşa cum se petrecuse de zece ori – sau de douăzeci de ori, sau de o sută – de la începuturile civilizaţiei pe Kalgash.

Însă probabil că vorbele ei n-aveau să aibă asupra lui Athor un efect mai mare decât avuseseră cuvintele astronomului pentru ea, când comentase dispariţia tăbliţelor. El sperase că întreaga planetă avea să se pregătească să preîntâmpine efectele catastrofei. Dar avertismentul fusese luat în seamă doar de un grup redus: puţinii care intraseră în Sanctuarul Universităţii şi, poate, în alte adăposturi construite altundeva...

– E adevărat ce mi-a zis Athor? Beenay apăru lângă Siferra. Au dispărut tăbliţele?

– Da. Au fost furate. Ştiam eu că n-ar fi trebuit să accept niciodată vreo legătură cu Apostolii!

– Crezi că *ei* le-au furat?

– Sunt sigură. După ce s-a anunţat în mod public existenţa lor, Apostolii mi-au trimis vorbă că deţin nişte informaţii care mi-ar putea fi utile. Nu ţi-am spus? Probabil că nu... Doreau o înţelegere similară celei încheiate între Athor şi marele lor preot, sau ce este: Folimun 66. „Noi cunoaştem într-o anume măsură graiul cel vechi", mi-a zis individul, „limbajul utilizat în anteriorul An Cucernic." Şi se părea că-i adevărat; aveau nişte texte, dicţionare, alfabete, poate chiar mai multe lucruri.

– Pe care Athor a reuşit să le obţină de la ei?

– Unele... Oricum, suficiente ca să-şi dea seama că Apostolii deţineau date astronomice reale despre eclipsa anterioară. . Îndeajuns, spunea Athor, pentru a dovedi că lumea trecuse cel puţin o dată printr-un asemenea cataclism.

Athor, povesti ea mai departe, îi dăduse copii după cele câteva fragmente de texte astronomice primite de la Folimun, iar ea i le arătase lui Mudrin. Într-adevăr, paleografului îi fuseseră extrem de utile. Totuşi Siferra se împotrivise să dea Apostolilor tăbliţele; mai exact, se împotrivise condiţiilor puse de aceştia. Apostolii pretindeau că deţin o cheie a scrierii de pe străvechile tăbliţe din lut, şi poate că era adevărat. Folimun insistase să ia originalele pentru a fi copiate şi traduse, în loc să-i dea Siferrei materialele lor. Nu accepta copii după tăbliţe. Ori obiectele autentice, ori nu mai făceau nici un schimb.

– Aici te-ai opus, rosti Beenay.

– Exact. Tăbliţele nu trebuie să părăsească Universitatea. „Dă-ne cheia", i-am zis lui Folimun, „şi noi vă dăm copii ale textelor de pe tăbliţe. După aceea fiecare poate încerca o descifrare."

Folimun refuzase. Copiile nu-i slujeau la nimic, deoarece puteau fi considerate falsuri. Şi în nici un caz nu intenţiona să-i dea Siferrei documentele sale. Erau texte sacre, îi spusese, la care aveau acces doar Apostolii. Dacă *el* căpăta tăbliţele, le dădea şi lor traducerile, însă nici un străin nu putea să vadă textele aflate în posesia lui.

– Pentru o clipă, mărturisi Siferra, am fost chiar ispitită să mă alătur Apostolilor doar ca să am acces la cheia scrierii.

– Tu? Să devii Apostol?

– Numai ca să pun mâna pe materiale. Totuşi ideea m-a scârbit. L-am refuzat pe Folimun.

Mudrin fusese nevoit să se căznească fără nici un ajutor din partea Apostolilor. Treptat, deveni limpede că, într-adevăr, tăbliţele se refereau la o teribilă pedeapsă abătută de zei asupra lumii; însă traducerea lui Mudrin era nesigură şi cu multe neclarităţi.

Iar acum, deşi îi venea greu s-o accepte, Apostolii puseseră mâna pe tăbliţe. În haosul ce avea să urmeze, ei aveau să le fluture – tăbliţele – drept dovezi suplimentare ale înţelepciunii şi obârşiei lor sacre.

– Îmi pare rău de ce ţi s-a întâmplat, zise Beenay. Dar poate că totuşi nu le-au furat ei. Poate c-o să apară undeva...

– Nu mă bizui pe asta, replică Siferra. Surâse tristă şi reveni cu privirea spre cerul mohorât.

Tot ceea ce putea face ca să uite de necaz era să urmeze stilul lui Athor: să pretindă că oricum lumea urma să se sfârşească peste puţină vreme şi de aceea nimic nu mai conta. Era însă o falsă alinare. Se împotrivi din răsputeri unei asemenea idei. Important era să se concentreze asupra zilei următoare; să se gândească la supravieţuire, la reconstrucţie, la luptă şi la împlinirile acesteia. Nu avea nici un rost să cadă în fatalism, precum Athor, să accepte pieirea omenirii, să ridice din umeri şi să renunţe la speranţe.

Brusc, un glas de tenor îi întrerupse gândurile sumbre.

– Salut la toată lumea! Salut, salut!

– Sheerin! exclamă Beenay. Ce cauţi aici?

Chipul rotofei al nou-venitului se lăţi într-un surâs încântat.

– Ce-i atmosfera asta de morgă? Sper că nimeni nu şi-a pierdut cumpătul...

Athor privi surprins şi întrebă arţăgos:

– Da, chiar aşa, *ce* cauţi aici, Sheerin? Parcă era vorba că o să rămâi în Sanctuar.

Psihologul chicoti şi se lăsă într-un fotoliu.

– Lua-l-ar naiba de Sanctuar! Mă plictisea. Voiam să fiu aici, în miezul evenimentelor. Nu credeţi că sunt şi eu curios? La urma urmei, am străbătut Tunelul Misterului. Mai pot supravieţui unei doze de Beznă. Şi vreau să văd Stelele astea despre care au tot urlat Apostolii. Îşi frecă palmele şi adăugă pe un ton mai serios. S-a lăsat gerul afară şi bate un vânt de-ţi îngheaţă nasul. În seara asta, Dovim pare că nu dă nici un pic de căldură

Directorul observatorului scrâşni din dinţi exasperat:

– De ce a fost nevoie să faci nebunia asta, Sheerin? Cu ce poţi fi de folos aici?

– Şi acolo cu ce puteam fi de folos? Sheerin deschise palmele cu o resemnare comică. Un psiholog este inutil în Sanctuar. Cel puţin acum. N-am cu ce să-i ajut. Sunt la adăpost şi în siguranţă sub pământ, şi n-au nici o grijă.

– Şi dacă în timpul Beznei intră peste ei gloata?

Sheerin izbucni în râs.

– Mă îndoiesc că cineva care nu ştie unde-i intrarea ar putea s-o găsească în timpul zilei, darmite după stingerea sorilor... Iar *dacă* ar găsi-o, ei bine le-ar trebui oameni voinici care să-i apere. Eu am cu cincizeci de kilograme prea mult. Atunci, de ce să mă ascund cu ei? Prefer să fiu aici.

Auzindu-l pe psiholog, Siferra simţi revenindu-i încrederea în sine. Şi ea alesese să petreacă seara Beznei în observator, nu în Sanctuar. Poate că nu fusese decât o bravură sau o încredere exagerată, însă era convinsă că putea supravieţui orelor eclipsei – ba chiar şi sosirii Stelelor, dacă mitul respectiv era adevărat – fără să-şi piardă minţile. De aceea hotărâse să nu scape ocazia.

Acum se părea că şi Sheerin, care nu era nici pe departe un model de curaj, gândise la fel. Decisese că impactul Beznei n-avea să fie chiar atât de copleşitor, în ciuda propriilor preziceri sumbre din ultimele luni. Femeia îl auzise povestind despre dezastrele pricinuite de Tunelul Misterului, care-l afectase chiar şi pe psiholog. Cu toate acestea, venise la observator. Ajunsese probabil să creadă că cel puţin unii oameni aveau să se dovedească mai rezistenţi decât se aşteptase el până atunci.

Sau poate că era pur şi simplu necugetat. Poate că prefera să-şi piardă minţile rapid în seara asta, decât să rămână cu ele întregi şi să fie nevoit să înfrunte nenumăratele şi poate insurmontabilele probleme care-i aşteptau în viitorul crâncen...

Nu. Nu! Cădea iarăşi într-un pesimism morbid.

Îşi alungă gândul.

– Sheerin! Theremon traversa încăperea, pentru a-l saluta pe psiholog. Mă mai ţii minte? Theremon 762.

– Bineînţeles că te ţin minte, întinse mâna Sheerin. Zeilor, ne-ai luat cam tare în ultima vreme! Dar în seara asta, cele rele să se spele.

– Şi el s-o *şteargă*, murmură Siferra. Se strâmbă dezgustată şi se retrase câţiva paşi.

– Ce-i Sanctuarul acesta în care trebuia să fii? întrebă Theremon, după ce strânse mâna psihologului. Am mai auzit pomenindu-se de el, dar tot nu-mi dau seama ce poate fi.

– Ei bine, începu Sheerin, am reuşit să convingem câţiva oameni de adevărul prezicerii noastre în privinţa... ăă... dezastrului, şi ei au luat măsuri adecvate. În majoritate este vorba de familiile celor de la observator, câţiva de la alte catedre şi doi-trei din afara Universităţii. De pildă, partenera mea, Liliath 221, este acum acolo şi, de fapt, eu însumi trebuia să rămân înăuntru, dacă n-aş fi fost curios... Cu totul, în Sanctuar sunt vreo trei sute de persoane.

– Am înţeles. Se vor ascunde pentru ca Bezna şi... ăă... Stelele să nu le poată face nici un rău şi vor rămâne acolo când restul lumii o ia razna.

– Exact! Să ştii că şi Apostolii au un fel de adăpost. Nu ştim sigur câţi oameni sunt acolo – puţini, dacă avem noroc –, dar se pare că e vorba de câteva mii, care vor ieşi şi vor stăpâni pământul după Beznă.

– Deci grupul de universitari ar trebui să fie un soi de opoziţie?

– Pe cât posibil, încuviinţă Sheerin. Nu va fi uşor. Aproape toţi oamenii vor fi nebuni, marile oraşe vor fi în flăcări, probabil că un număr însemnat de Apostoli vor încerca să-şi impună autoritatea... le va fi greu să supravieţuiască. Au totuşi alimente, apă, adăpost, arme...

– Au mai mult decât atât, interveni Athor. Au toate datele, observaţiile şi calculele noastre, exceptându-le pe cele din seara asta. Ele vor fi extrem de importante pentru următorul ciclu şi trebuie protejate cu orice preţ. Restul se poate duce de râpă.

Theremon fluieră prelung şi gânditor.

– Deci voi sunteţi absolut siguri că tot ce-aţi prezis se va petrece exact cum aţi spus-o!

– Cum altfel am fi putut face? replică tăios Siferra. Odată ce ne-am dat seama de inevitabilitatea dezastrului...

– Da, încuviinţă ziaristul. Trebuia să faceţi pregătiri. Pentru că deţineaţi Adevărul. Aşa cum şi Apostolii Flăcării deţin Adevărul. Aş dori să fiu măcar pe jumătate atât de sigur despre ceva, pe cât sunteţi voi, deţinătorii-de-Adevăr, în această seară.

Femeia îl fulgeră cu privirea:

– Păcat că n-o să fii afară la noapte, rătăcind prin străzile incendiate! Dar nu... nu, aici vei fi în siguranţă! E mai mult decât meriţi!

– Uşurel, interveni Sheerin, apucându-l de braţ pe ziarist. N-are rost să-i provoci pe oameni, prietene, şopti el. Hai într-un loc unde nu derajăm nimeni şi putem discuta.

– De acord, spuse Theremon.

Nu schiţă însă nici un gest de a părăsi odaia. În jurul mesei începuse un joc de şah stohastic şi ziaristul rămase câteva clipe fără să priceapă, urmărind mişcările executate rapid şi în tăcere. Părea uluit de capacitatea de concentrare a jucătorilor, deşi erau cu toţii convinşi că sfârşitul lumii se afla la numai câteva ore depărtare.

– Haide, repetă Sheerin.

– Da, da...

Ieşiră pe hol, urmaţi aproape imediat de Beenay.

„Ce individ enervant“, îşi spuse Siferra.

Privi discul lui Dovim, strălucind pe boltă. Oare cerul se mai întunecase în ultimele minute? „Nu“ se gândi, „e imposibil!“ Dovim se afla tot acolo. De vină era numai imaginaţia ei. Cu un singur soare, cerul părea ciudat. Nu-l mai văzuse niciodată cu nuanţa aceea purpuriu închisă. Nu putea fi însă vorba de Beznă; era ceva mai sumbru, totuşi lumina era suficientă şi vizibilitatea nu se redusese.

Se gândi iarăşi la tăbliţele dispărute, apoi şi le alungă din minte.

„Jucătorii de şah au dreptate“, îşi spuse. „Aşază-te şi relaxează-te. Dacă poţi...“

[23]

Sheerin îi conduse pe Beenay şi Theremon în odaia alăturată, mobilată cu fotolii moi, draperii groase şi roşii la ferestre şi o carpetă brună. Lumina lui Dovim conferea încăperii culoarea sângelui închegat.

Psihologul fusese surprins să-l găsească pe Theremon în observator, după articolele pe care le scrisese şi după tot ceea ce făcuse pentru a ridiculiza campania lui Athor de pregătire a publicului. În ultima vreme, directorul observatorului aproape că turba când auzea numele ziaristului; se părea totuşi că cedase şi-i permisese să asiste la eclipsă.

Amănuntul era ciudat şi puţin îngrijorător. Putea însemna că structura solidă a personalităţii bătrânului astronom începuse să se destrame; că nu numai mânia lui, ci şi tăria sufletească ceda în faţa apropierii catastrofei.

Din acest punct de vedere, Sheerin era mai mult decât uşor surprins de *propria* sa prezenţă în observator. Fusese o decizie de ultim moment, un impuls primar deloc caracteristic lui. Liliath se îngrozise. El însuşi se simţea neliniştit. Nu uitase spaimele pe care i le deşteptaseră cele câteva minute petrecute în Tunelul Misterului.

Dar, în cele din urmă, îşi dăduse seama că *trebuia* să fie aici, tot aşa cum trebuise să treacă prin Tunel. Pentru alţii poate că nu era decât un şoarece de bibliotecă, trupeş şi amuzant; însă înapoia acelor trăsături de suprafaţă, el rămăsese un om de ştiinţă. Studiul Beznei fusese preocuparea sa de o viaţă. Cum s-ar mai fi putut respecta pe sine, ştiind că în cea mai importantă manifestare a Beznei din ultimii două mii de ani, el preferase să se pitească în siguranţa tihnită a unui adăpost subteran?

Nu, trebuia să fie aici, martor la eclipsă; să simtă cum Bezna pune stăpânire pe lume.

Când intră în odaie, ziaristul rosti cu o sinceritate neaşteptată:

– Încep să mă-ntreb dacă aveam dreptul să fiu atât de sceptic...

– Trebuia să te fi întrebat mai demult.

– Mai bine mai târziu... Văzându-l pe Dovim şi roşul ăsta ciudat acoperind totul... Ştii, aş fi gata să dau zece credite pentru o doză sănătoasă de trăznet alb. Un Tano Special dublu... De fapt, m-aş mulţumi să-i văd pe Tano şi Sitha pe cer. Sau mai bine pe Onos.

– Onos va fi mâine dimineaţă, interveni Beenay care tocmai intrase în cameră.

– Da, dar *noi*? întrebă Sheerin, apoi surâse repede ca să-şi ascundă îngrijorarea. Prietenul nostru, se adresă el astronomului, ar da oricât pentru o duşcă zdravănă.

– Pe Athor l-ar apuca pandaliile... A specificat în mod insistent ca în seara asta să nu se consume alcool.

– Deci n-avem decât apă? stărui Sheerin.

– Păi...

– Hai, Beenay! Athor n-o să vină aici.

– Aşa cred şi eu.

Beenay se apropie de una din ferestre, se ghemui pe vine şi, din nişa de sub pervaz, scoase o sticlă cu un lichid roşu, care clipoci sugestiv.

– Eram sigur că Athor nu ştie de ea, comentă el revenind lângă masă. Uite-o! Avem doar o ceaşcă, pe care o s-o capeţi tu, Theremon, fiind musafir. Eu şi cu Sheerin putem bea şi din sticlă.

Umplu cu multă atenţie ceaşca micuţă. Theremon chicoti:

– Când ne-am cunoscut, nici nu puneai gura pe băutură.

– A fost odată. Acum e altceva. Sunt vremuri grele... Învăţ şi eu... Un pahar te poate relaxa în asemenea momente.

– Aşa am auzit şi eu, încuviinţă ziaristul. Sorbi din ceaşcă. Era un vin roşu, acrişor, probabil din cel ieftin, din provinciile sudice. Exact ce ar fi cumpărat un abstinent necunoscător ca Beenay.

În lipsă de altceva, era bun şi ăsta.

Astronomul trase o duşcă zdravănă şi trecu sticla lui Sheerin. Acesta bău pe îndelete, ridicând-o cu fundul în sus: Apoi, lăsând-o, oftă mulţumit şi, plescăind din buze, vorbi:

- Athor pare schimbat în seara asta. Vreau să zic, chiar considerând circumstanţele mai speciale... Ce s-a întâmplat?

- Cred că-şi face griji în legătură cu Faro şi Yimot, răspunse Beenay.

- Cine sunt ăştia?

- Doi studenţi. Trebuiau să apară de câteva ore... Avem foarte puţini oameni aici astă-seară; exceptându-i pe cei cu adevărat esenţiali, toţi au intrat în Sanctuar.

- Doar nu crezi c-au dat bir cu fugiţii? întrebă ziaristul.

- Cine? Faro şi Yimot? Nici vorbă! Nu sunt genul. Ar da oricât să fie aici şi să consemneze datele din timpul eclipsei. Poate că în Saro au izbucnit tulburări care i-au împiedicat să ajungă... Beenay strânse din umeri: Oricum, bănuiesc că mai devreme sau mai târziu apar ei. Deşi dacă n-o să vină înainte de faza critică, vor fi cam multe de făcut şi nu ştiu cum o să ne descurcăm. Cred că asta-l îngrijorează pe Athor.

- Nu-s prea sigur, interveni psihologul. De acord, se gândeşte şi la doi oameni lipsă, dar mai e ceva... Parcă brusc ar fi *îmbătrânit*... Pare obosit, chiar înfrânt. Ultima dată când l-am văzut era plin de viaţă, vorbea mereu despre reconstruirea societăţii după eclipsă... era adevăratul Athor, omul de fier. Acum văd doar o epavă bătrână, patetică şi tristă, aşteptând sfârşitul. Faptul că nici măcar nu s-a deranjat să-l dea afară pe Theremon...

- A încercat, explică ziaristul. L-a oprit Beenay. Şi Siferra...

- Ce vă spuneam? Beenay, mai cunoşti pe cineva care să-l poată opri pe Athor?... Ia mai dă sticla aia!

- S-ar putea să fie vina mea, spuse Theremon. Am ironizat permanent planul lui de înfiinţare a unor adăposturi tip Sanctuar în toată lumea. Dacă el crede cu adevărat că peste câteva ore se va instaura o Beznă universală, iar toţi oamenii vor înnebuni şi vor deveni violenţi...

- Crede, îl întrerupse astronomul. Noi toţi credem.

- Atunci eşecul guvernului de a lua în serios predicţiile lui reprezintă o înfrângere grea, copleşitoare pentru Athor. Iar eu sunt responsabil în mare măsură. Dacă se dovedeşte că voi toţi aţi avut dreptate, n-o să mi-o iert niciodată.

- Nu te mai crede aşa grozav, interveni Sheerin. Chiar dacă ai fi scris cinci articole pe zi, solicitând organizarea unei pregătiri generale, guvernul *tot* n-ar fi făcut nimic. Ba chiar, dacă un ziarist popular ca tine îi lua apărarea lui Athor, era posibil ca guvernul să fi ignorat şi mai mult avertismentele bătrânului.

- Mulţumesc, făcu Theremon. Eşti drăguţ... A mai rămas ceva vin? privi el spre Beenay. În plus, am probleme şi cu Siferra. Ea crede că nici nu există cuvinte care să-mi descrie josnicia.

- A fost o vreme când părea de-a dreptul interesată de tine, îşi aminti astronomul. Chiar mă pusese pe gânduri dacă tu şi ea nu... ăă...

– Nu, rânji Theremon. Nu prea. Şi de-acum încolo nici atât. Totuşi un timp am fost prieteni buni. E o femeie deosebită, cu totul deosebită... Ce-i cu teoria despre ciclurile preistoriei? E ceva serios?

– Nu prea, dacă-i asculţi pe unii din colegii ei de catedră, răspunse Sheerin. O privesc chiar cu dispreţ. Adevărul este că toţi au interesul să susţină teoria arheologică curentă, care afirmă că Beklimot a fost prima aşezare, iar cu două mii de ani înaintea lui nu exista nici un fel de civilizaţie, doar sălbatici care trăiau în junglă.

– Dar cum pot contrazice descoperirea catastrofelor ciclice din Colina Thombo?

– Un om de ştiinţă care crede că deţine adevărul poate contrazice orice i-ar ameninţa convingerile. Dacă zgândări puţin un savant, vei constata că în esenţă este destul de similar unui Apostol al Flăcării. Diferă numai aspectul exterior.

Luă sticla din mâna ziaristului şi bău din nou, zdravăn.

– Dă-i naibii! Până şi-un profan ca mine îşi dă seama că descoperirile Siferrei dau peste cap imaginea noastră asupra preistoriei. Întrebarea nu este *dacă* e adevărat că incendiile se repetă în ultimele mii de ani, ci *de ce* se repetă?

– Am auzit o mulţime de ipoteze, rosti Theremon, şi toate mi s-au părut de domeniul fantasticului. Cineva de la Universitatea Kitro afirma că periodic, la câteva mii de ani, au loc ploi de foc. La ziar am primit o scrisoare de la un astronom amator care spunea că el „a dovedit" că, ciclic, Kalgashul trece printr-un soare Bănuiesc c-au existat teorii şi mai trăznite...

– Una singură pare apropiată de realitate, rosti încet Beenay. Mai ţineţi minte conceptul Sabiei lui Thargola? Pentru obţinerea adevărului, trebuie renunţat la ipotezele prea complicate. Nu există absolut nici o motivaţie pentru o ploaie de foc şi este evident un nonsens să vorbim despre traversarea unui soare. Însă teoria eclipsei se potriveşte perfect, determinând matematic orbita Kalgashului, pe baza gravitaţiei universale.

– Teoria eclipsei poate sta în picioare, da. Fără îndoială. De fapt, o s-o verificăm acuşica, nu? rânji Theremon. Dar ia aplică Sabia lui Thargola chiar la afirmaţia ta. În teoria eclipsei nu există absolut nimic care să indice *în mod necesar* declanşarea ulterioară a incendiilor.

– Nu, încuviinţă psihologul. Ai dreptate. Dar o indică bunul simţ. Eclipsa va aduce Beznă. Bezna va aduce nebunie. Iar nebunia va aduce Flăcările. Care distrug alte două milenii de realizări umane. Mâine, totul se va duce naibii. Mâine, pe tot Kalgashul nu va mai exista un oraş neatins.

– Vorbeşti ca Apostolii, remarcă iritat ziaristul. Acum câteva luni am auzit de la Folimun aproape aceleaşi cuvinte. Şi ţin minte că v-am

Şase Sori.

Privi pe fereastră, dincolo de pantele împădurite ale măgurii pe care se afla observatorul, spre turnurile lui Saro ce scânteiau însângerate în zare. Aruncând o căutătură spre Dovim, simţi cum îi sporeşte nesiguranţa. La zenit, soarele sclipea roşu, micuţ şi răutăcios.

– Logica voastră nu mă convinge, continuă el încăpăţânat. De ce aş înnebuni dacă nu mai văd nici un soare pe cer? Şi chiar dacă aş înnebuni – nu i-am uitat pe nenorociţii ăia din Tunelul Misterului şi chiar dacă ar înnebuni toată lumea, cum pot păţi ceva oraşele? O să le aruncăm în aer?

– La început şi eu am spus exact la fel, interveni Beenay. Apoi am tăcut şi m-am gândit puţin. Dacă ai fi în Beznă, ce ţi-ai dori mai mult decât orice... Care ar fi lucrul cerut de toate instinctele tale?

– Păi, cred că lumina.

– Exact! răcni Sheerin. Lumina, da! Lumina!

– Şi?

– Şi de unde o iei?

– De acolo, arătă ziaristul către întrerupătorul din perete.

– Exact, încuviinţă Sheerin pe un ton batjocoritor. Iar zeii, în infinita lor bunătate, vor crea suficient curent ca să-ţi dea ceea ce doreşti. Pentru că centralele de energie electrică în nici un caz n-au să izbutească. Generatoarele se vor gripa şi se vor opri, iar mecanicii o să rătăcească de colo-colo, bâiguind în întuneric, alături de dispeceri şi de inginerii energeticieni. Până aici eşti de acord?

Theremon încuviinţă din cap, fără un cuvânt.

– Deci când generatoarele se vor opri, de unde vom avea lumină? De la candele, să zicem, care au baterii. Dar poate că n-ai una la îndemână. Poate că te găseşti pe stradă, în Beznă, iar candela ta e acasă, lângă pat. Şi tu vrei lumină. Deci o să dai foc la ceva, nu, domnule Theremon? Ai văzut vreodată o pădure arzând? Ai mers vreodată la picnic şi-ai făcut friptură la un foc din vreascuri? Lemnul care arde nu dă numai căldură, dă şi lumină; oamenii ştiu bine acest lucru. Iar când e întuneric, ei doresc lumină *şi-o vor obţine*.

– O să ardă lemne? şovăi ziaristul.

– O să dea foc la orice pot. Vor avea nevoie de lumină. Trebuie să dea foc la ceva, dar lemnul nu prea este la îndemână pe străzile unui oraş. Atunci or să aprindă orice găsesc. Un teanc de ziare? De ce nu? *Cronica* poate oferi lumină, un timp. Dar chioşcurile din care se vând ziare? Ardeţi-le şi pe ele! Ardeţi hainele! Ardeţi cărţile! Ardeţi şindrila acoperişurilor! Ardeţi orice! Oamenii trebuie să aibă lumină şi orice aşezare omenească va străluci în flăcări! Astea sunt focurile, domnule ziarist! Asta e sfârşitul lumii în care ai trăit.

– *Dacă* va fi eclipsă, rosti încăpăţânat Theremon.

– Bineînţeles, încuviinţă psihologul. Eu nu sunt astronom şi nici

– Bineînţeles, încuviinţă psihologul. Eu nu sunt astronom şi nici Apostol. Dar pariez pe eclipsă.

Îl privi direct pe Theremon. Cei doi bărbaţi îşi încrucişară privirile de parcă problema respectivă era o afacere personală de confruntare a voinţelor, apoi ziaristul cedă, fără să spună nimic. Răsufla zgomotos şi întretăiat. Îşi duse mâinile la tâmple şi le masă.

Din încăperea alăturată se auzi brusc larmă.

– Parcă ar fi vocea lui Yimot, spuse Beenay. Probabil c-a venit împreună cu Faro. Hai să vedem de ce-au întârziat.

– Haidem! murmură Theremon. Inspiră adânc şi păru că se cutremură. Încordarea se destrămase... pentru moment.

[24]

În cabinetul directorului era hărmălaie. Astronomii se înghesuiau în jurul lui Faro şi Yimot, care încercau să răspundă avalanşei de întrebări nerăbdătoare, în timp ce se dezbrăcau.

Athor îşi croi drum printre toţi şi se adresă mânios noilor veniţi:

– Vă daţi seama că-i practic ora eclipsei? Unde-aţi fost?

Faro se aşeză şi-şi frecă palmele. Obrajii lui rotunzi şi cărnoşi se înroşiseră de frigul de afară. Surâdea ciudat şi părea surprinzător de calm, aproape ca sub influenţa unui sedativ.

– Nu l-am mai văzut niciodată aşa, şopti Beenay psihologului. Întotdeauna este foarte smerit, întotdeauna e studentul umil care îi respectă pe cei din jur. Până şi faţă de mine. Dar acum...

– Şşş, făcu Sheerin. Ascultă!

– Yimot şi cu mine, spunea Faro, tocmai am terminat un mic experiment personal. Am încercat să realizăm o instalaţie care să simuleze apariţia Beznei şi a Stelelor, pentru a căpăta o idee despre felul cum arată.

Dinspre ascultători se auziră murmure de surpriză.

– Stele? repetă Theremon. Ştiţi ce sunt Stelele? Cum aţi aflat?

– Citind Cartea Revelaţiilor, zâmbi larg Faro. Pare destul de clar că Stelele sunt asemănătoare unor sori, dar mai mici, care apar pe cer atunci când Kalgash intră în Peştera Beznei.

– Absurd! exclamă cineva.

– Imposibil!

– Cartea Revelaţiilor! Pe ea şi-au bazat cercetările?! Închipuieşte-ţi...

– Linişte! ceru Athor. În ochii săi apăruse un licăr brusc de interes, o urmă a vechii sale curiozităţi. Continuă, Faro! Ce era instalaţia aceasta? Cum aţi realizat-o?

– Ideea ne-a venit acum vreo două luni şi i-am dedicat tot timpul nostru liber. Yimot ştia în oraş o casă cu acoperişul în formă de cupolă; o fostă magazie, cred. Am cumpărat-o...

- Cu ce? îl întrerupse sever Athor. De unde aţi avut bani?

- Toate economiile noastre, mormăi slăbănogul Yimot. Ne-a costat două mii de credite. Apoi continuă pe un ton de scuză: Şi ce dacă? Mâine, două mii de credite or să fie două mii de bucăţi de hârtie, nimic altceva.

- Exact, încuviinţă Faro. Deci am cumpărat casa şi am tapisat tot interiorul cu catifea neagră, de sus până jos, ca să obţinem o Beznă cât mai perfectă. După aceea am perforat tavanul şi acoperişul, cu găurele mici de tot şi le-am astupat cu dopuri metalice, care puteau fi înlăturate simultan prin acţionarea unui întrerupător. N-am făcut noi totul; am angajat un tâmplar, un electrician şi alţi câţiva; banii nu mai contau. Ideea era că lumina din exterior va pătrunde prin găurelele din tavan şi va crea un efect asemănător cu al Stelelor.

- Adică aşa cum ne imaginam noi Stelele, explică Yimot.

În tăcerea ce urmă, nu se auzi nici măcar o răsuflare. Athor începu autoritar:

- N-aveaţi nici un drept să faceţi o experienţă...

- Ştim, domnule, păru fâstâcit Faro, dar... să fim sinceri, noi am considerat-o cam periculoasă. Dacă simularea funcţiona, ne aşteptam să înnebunim pe jumătate... Cel puţin din spusele domnului Sheerin, cam aşa am bănuit. De aceea, am considerat că riscul trebuia să fie asumat doar de noi. Bineînţeles, dacă descopeream că ne păstram sănătatea mintală, ne gândisem că poate izbuteam să devenim imuni şi atunci să vă imunizăm şi pe dumneavoastră în acelaşi fel. Însă lucrurile nu s-au petrecut deloc aşa...

- De ce? Ce s-a întâmplat?

Răspunsul îl dădu Yimot:

- Ne-am închis înăuntru şi am rămas un timp ca să ne obişnuim ochii cu întunericul. E o senzaţie teribil de neplăcută; Bezna totală te face să simţi că pereţii şi tavanul te vor zdrobi. După ce ne-am adaptat, am acţionat întrerupătorul. Dopurile au căzut şi plafonul a scânteiat cu punctişoare de lumină.

- Şi?

- Şi... nimic. Asta-i partea cea mai ciudată. Conform Cărţii Revelaţiilor, eram expuşi Stelelor pe un fundal de Beznă. Dar nu s-a întâmplat nimic. Era doar un tavan cu găurele, prin care pătrundea lumina, fără să ne creeze vreo senzaţie suplimentară. Am mai încercat o dată, şi încă o dată - de asta am şi întârziat -, dar n-au avut absolut nici un efect.

Liniştea care se aşternu părea cauzată de un şoc. Toate privirile se întoarseră către Sheerin, care rămăsese nemişcat, cu gura deschisă.

Primul vorbi Theremon:

– Ştii ce-nseamnă asta pentru teoria ta, nu-i aşa, Sheerin? zâmbi el uşurat.

– Nu te grăbi, ridică o mână psihologul. Lasă-mă să mă gândesc. Aceste aşa-zise „Stele“ obţinute de băieţi... timpul total al expunerii lor la Beznă...

Căzu pe gânduri. Toţi îl priveau. Deodată, pocni din degete, iar când ridică fruntea, ochii lui nu mai erau nici surprinşi, nici nesiguri.

– Bineînţeles...!

Nu apucă să mai termine. Thilanda, care rămăsese în cupola observatorului, fotografiind cerul la intervale de zece secunde, năvăli în odaie, fluturând din braţe într-un stil demn de Yimot.

– Domnule Athor! Domnule Athor!

– Ce este? se răsuci directorul.

– L-am găsit... a intrat drept în cupolă... n-o să vă vină să credeţi, domnule Athor...

– Uşurel, copilă. Ce s-a întâmplat? Cine a intrat?

Pe coridor se auziră zgomote, apoi un zăngănit puternic. Sărind în picioare, Beenay se năpusti afară, dar se opri imediat ce ieşi pe uşă, exclamând:

– Ce naiba!

Pe hol se aflau Davnit şi Hikkinan, care ar fi trebuit să fie în cupolă împreună cu Thilanda. Cei doi astronomi se luptau cu un al treilea personaj, un bărbat zvelt şi cu ţinută atletică, trecut de treizeci de ani, cu păr roşu şi cârlionţat, chip cu trăsături ascuţite şi ochi albaştri, reci. Astronomii îl târâră în cameră, ţinându-i braţele răsucite la spate.

Necunoscutul purta mantia întunecată a Apostolilor Flăcării.

– Folimun 66! exclamă Athor.

– Folimun! repetă aproape simultan Theremon. În numele Beznei, ce cauţi aici?

Apostolul vorbi calm, pe un ton distant şi poruncitor:

– Nu în numele Beznei am venit la voi astă-seară, ci în numele luminii.

– Unde l-aţi găsit? se întoarse directorul spre Thilanda.

– V-am spus, domnule Athor. Când l-am auzit, noi eram ocupaţi cu plăcile fotografice. Stătea în spatele nostru şi a zis: „Unde-i Athor? Trebuie să-l văd imediat!“

– Chemaţi paznicii, rosti Athor, întunecându-se de mânie. Observatorul trebuia să fie impenetrabil în seara asta. Vreau să ştiu cum a trecut omul acesta de paznici.

– Probabil că unul sau doi dintre ei sunt partizani ai Apostolilor, interveni ziaristul. Evident că n-au stat pe gânduri când a apărut Folimun şi le-a cerut să descuie uşa.

Athor îl privi nimicitor, dar cu o expresie ce dovedea că bătrânul astronom îi dădea dreptate.

Toţi cei din încăpere îl înconjurară pe Folimun şi-l examinau uimiţi.

– Mă numesc Folimun 66, începu Apostolul, şi sunt asistentul special al Sfinţiei Sale Mondior 71. Am venit aici nu ca un infractor, cum se pare că gândiţi, ci ca trimis al Sfinţiei Sale. Athor, crezi că le poţi convinge pe aceste două brute să-mi dea drumul?

– Lăsaţi-l, gesticulă nervos directorul.

– Mulţumesc, rosti Folimun. Îşi masă braţele şi-şi aranjă faldurile mantiei, apoi făcu o plecăciune recunoscătoare – sau era doar batjocoritoare? – spre astronom. În jurul Apostolului, aerul părea încărcat cu electricitate.

– Bun, rosti Athor. Ce cauţi aici? Ce doreşti?

– Ceva ce, probabil, nu mi-ai oferi de bunăvoie.

– Ai perfectă dreptate!

– Când ne-am întâlnit acum câteva luni, începu Apostolul, a fost o discuţie extrem de încordată, un contact între doi indivizi care se considerau, probabil, stăpânii unor tabere ostile. Pentru tine, eu eram un fanatic periculos, iar pentru mine, tu erai conducătorul unui grup de păcătoşi. Şi totuşi am izbutit să găsim o problemă în privinţa căreia aveam păreri identice: faptul că în seara de nouăsprezece Theptar, Bezna se va abate asupra Kalgashului şi-l va învălui mai multe ore.

– Treci la subiect, dacă ai vreunul, se strâmbă Athor. Bezna e pe punctul de a începe şi mai sunt destule de făcut.

– Pentru mine, continuă Folimun, Bezna era trimisă de voinţa zeilor. Pentru tine nu reprezenta altceva decât mişcarea mecanică a unor corpuri astronomice. Perfect; am acceptat deosebirile de opinii. Eu ţi-am oferit anumite date, moştenite de Apostoli din anteriorul An Cucernic, tabele cu mişcările sorilor pe boltă şi alte lucruri obscure. În schimb, tu mi-ai promis că vei dovedi adevărul esenţial al credinţei noastre şi vei face cunoscute aceste dovezi locuitorilor Kalgashului.

Athor îşi privi ceasul, apoi rosti:

– Asta am şi făcut. Ce mai doreşte acum stăpânul tău? Eu mi-am respectat făgăduiala.

Folimun surâse uşor, dar rămase tăcut.

Cei din odaie se foiră stânjeniţi.

– I-am solicitat date astronomice, e adevărat, spuse Athor privind în jur. Date pe care numai Apostolii le deţin. Şi mi le-a dat. Pentru asta, îi mulţumesc. În schimb am acceptat să fac cunoscută în mod public confirmarea matematică a dogmei fundamentale a Apostolilor: faptul că Bezna va apare pe nouăsprezece Theptar.

– De fapt, noi nu eram obligaţi să-ţi dăm nimic, replică mândru Folimun. Dogma nostră fundamentală, cum ai numit-o, nu trebuie dovedită. Ea este postulată în Cartea Revelaţiilor.

– Pentru puţinii membri ai cultului vostru, atât! izbucni Athor. Nu te preface că mă înţelegi greşit. M-am oferit să dau credinţelor voastre o bază ştiinţifică. Şi am făcut-o!

Ochii lui Folimun se îngustară acuzatori:

– Da, ai făcut-o... cu făţărnicie, deoarece aşa-zisele tale explicaţii sprijineau credinţa noastră şi în acelaşi timp îi distrugeau necesitatea. Ai făcut din Beznă şi din Stele un fenomen natural, anulându-le semnificaţia divină. A fost o blasfemie!

– În acest caz, vina îmi aparţine. Faptele există ca atare. Ce altceva pot face, decât să le expun?

– „Faptele" tale sunt înşelăciuni şi amăgiri.

– De unde ştii *tu*? se împurpură de mânie directorul.

Iar răspunsul veni cu siguranţa credinţei absolute:

– Pentru că *ştiu*.

Athor se înroşi mai mult. Beenay păşi spre el, dar bătrânul îl opri cu un gest.

– Şi ce vrea Mondior să facem? Bănuiesc că el continuă să creadă că, încercând să prevenim lumea să ia măsuri de apărare împotriva alienaţiei, noi îi stânjenim cumva planul de a prelua puterea după eclipsă. Ei bine, n-am reuşit. Sper că asta îl face fericit.

– Încercarea în sine a produs destul rău. Iar ceea ce vreţi să faceţi aici, astă-seară, va înrăutăţi şi mai mult situaţia.

– Dar de unde ştii ce vrem să facem aici, astă-seară? întrebă Athor.

– Ştim că n-aţi abandonat niciodată speranţa de a influenţa populaţia. Nereuşind înainte de Beznă şi de Flăcări, intenţionaţi să continuaţi după aceea, echipaţi cu fotografii ale trecerii de la lumină la Beznă. Intenţionaţi să oferiţi o explicaţie raţională supravieţuitorilor... şi să ascundeţi la loc sigur aceste aşa-zise mărturii, pentru ca la sfârşitul *viitorului* An Cucernic, urmaşii voştri în domeniul ştiinţei să poată ieşi în faţă şi să conducă omenirea împotriva Beznei.

– Cineva a vorbit cam multe, şopti Beenay.

– Iar toate acestea, urmă Folimun, sunt evident contrarii intereselor lui Mondior 71. Pentru că Mondior 71 este profetul zeilor, cel care va călăuzi omenirea în perioada ce va urma.

– E timpul să treci la subiect, rosti tăios directorul.

Apostolul încuviinţă.

– Ideea este următoarea: Încercarea voastră defăimătoare şi nesocotită de a aduna informaţii, folosind instrumentele acelea necurate, trebuie oprită. Regret doar că nu le-am putut distruge cu propriile mele mâini.

– Asta intenţionai? N-ai fi avut mare succes. Toate datele noastre, exceptându-le pe cele directe, pe care intenţionăm să le colectăm acum, sunt deja în siguranţă.

– Aduceţi-le! Distrugeţi-le!

– Ce?!

– Distrugeţi toate datele! Distrugeţi toate instrumentele! În schimb, eu vă voi apăra de haosul ce va izbucni atunci când va începe Căderea Nopţii.

În odaie se auziră râsete.

– E nebun de legat, spuse cineva.

– Câtuşi de puţin, replică Folimun. Sunt sincer. Sunt devotat unei cauze care vă depăşeşte înţelegerea, dar nu sunt nebun. Vă asigur că sunt destul de sănătos. Cred că el – arătă spre Theremon – v-o poate certifica şi nu este deloc un individ renumit prin naivitate. Însă cauza mea este mai presus de orice. Această noapte este crucială în istoria lumii, iar mâine, când vor apare zorii, Credinţa va triumfa. Vă dau un ultimatum: Opriţi blesfamia căutării de explicaţii raţionale pentru sosirea Beznei şi acceptaţi-l pe Sfinţia Sa Mondior 71 drept adevăratul glas al voinţei zeilor. Mâine dimineaţă veţi porni printre oameni ca să răspândiţi cuvântul lui Mondior 71 şi nu se va mai auzi nimic de eclipse şi orbite, de legea gravitaţiei universale sau de alte blasfemii.

– Şi dacă refuzăm? întrebă Athor, părând aproape amuzat de îndrăzneala cultistului.

– Atunci, populaţia condusă de Apostolii Flăcării va distruge observatorul cu tot ce se află înăuntru lui.

– Ajunge! explodă Athor. Chemaţi paznicii şi daţi-l afară!

– Aveţi exact o oră la dispoziţie, continuă imperturbabil Folimun. Apoi va ataca Armata Credincioşilor.

– Minte, interveni psihologul.

– Chemaţi paznicii, repetă Athor de parcă nu-l auzise. Vreau să dispară de aici!

– La naiba, domnule Athor! exclamă Sheerin. Dacă-i dăm drumul, o să aţâţe situaţia. Nu vedeţi că Apostolii ăştia trăiesc numai ca să producă haos? Iar individul este unul dintre cei mai iscusiţi în privinţa asta.

– Şi ce propui?

– Să-l închidem. Să-l încuiem într-o cămăruţă, să punem un lacăt şi să-l ţinem acolo cât va dura Bezna. Este cel mai rău lucru pe care i-l putem face. Întemniţat, nu va vedea nici Bezna, nici Stelele. Nu trebuie să cunoşti prea amănunţit doctrina lor ca să-ţi dai seama că, pentru el, aşa ceva înseamnă pierderea nemuririi sufletului. Să-l închidem! Este mai sigur pentru noi şi în plus, asta merită!

– Şi după aceea, şuieră Folimun, când toţi veţi fi cu minţile rătăcite, nu va mai fi nimeni ca să mă elibereze. Asta-i o condamnare la moarte. Ştiu la fel de bine ca voi ce înseamnă venirea Stelelor... O ştiu chiar mai bine decât voi. Veţi fi nebuni şi nimeni nu mă va elibera. Moartea prin sufocare sau flămânzire, nu? Cam ceea ce mă puteam aştepta de la un grup de... de *savanţi*. Rostit de el, termenul părea obscen. Dar nu veţi reuşi! Mi-am luat măsura de siguranţă ca oamenii mei să atace observatorul exact peste o oră, *dacă* nu apar să contramandez ordinul.

Deci întemniţarea mea nu vă ajută cu nimic. Peste o oră, vă va aduc distrugerea - atât! Apoi voi fi eliberat şi împreună cu ceilalţi Apostoli - fericiţi şi mulţumiţi - vom urmări venirea Stelelor! O venă i se zbătea p tâmplă. Iar mâine, când toţi veţi fi nişte nebuni incoerenţi, de-a puru osândiţi pentru faptele voastre, noi vom începe să construim o lum nouă, mai bună.

Sheerin aruncă o privire nesigură spre Athor. Directoru observatorului părea că şovăie.

- Ce crezi? murmură Beenay către Theremon, aflat lângă el. Trag o cacialma?

Ziaristul însă nu-i răspunse. Cu excepţia buzelor, chipul lui devenis complet alb.

- Uite!

Arăta spre fereastră cu un deget tremurător, iar glasul îi suna răguşit şi spart.

În odaie se auzi o rumoare generală, când ochii tuturor urmăriră degetul şi, pentru o clipă, îngheţară cu toţii.

Discul lui Dovim era ştirbit într-o parte!

[25]

Pata minusculă de întuneric nu era mai mare decât vârful une unghii, dar pentru privitori ea echivala cu sfârşitul lumii.

Pe Theremon, vederea semilunei negre şi micuţe îl izbi cu o forţ teribilă. Strânse din ochi, îşi duse mâna la frunte şi se întoarse c spatele la fereastră. Era zguduit până în străfundul sufletului. Theremon, scepticul... Theremon, zeflemitorul... Theremon, ironicul analist a prostiilor altora...

„Zeilor! Cât am putut greşi!"

Întorcându-se, ochii săi îi întâlniră pe ai Siferrei. Femeia îl privea din cealălalt colţ al odăii. Căutătura ei era încărcată de dispreţ.. sau era oare compătimire?

Clătină trist din cap, încercând parcă să-i spună cu toată umilinţa de care era în stare: *Am stricat totul şi-mi pare rău. Îmi pare rău. Iartă-mă!*

I se păru că Siferra zâmbise. Poate că înţelesese ce încerca să-i transmită.

Pentru o clipă, încăperea se transformă într-un haos de nedescris, toţi alergând agitaţi de colo-colo, dar peste încă o secundă, deruta se preschimbă într-o activitate febrilă şi ordonată, pe măsură ce astronomii îşi ocupară posturile prestabilite. Unii urcară în cupola observatorului, pentru a urmări eclipsa prin telescoape, alţii trecură la calculatoare, iar alţii utilizau felurite instrumente de înregistrare a modificărilor lui Dovim. În acest moment crucial, emoţiile treceau pe planul secundar. Redeveniseră, cu toţii, savanţi care aveau sarcini precise. Singurul fără ocupaţie, Theremon privi în jur, căutându-l pe Beenay, şi-l zări în cele din urmă, aşezat în faţa unei tastaturi, lucrând înverşunat. Athor nu se vedea nicăieri.

Sheerin apăru lângă ziarist şi-i comunică pe un ton indiferent:

– Primul contact trebuie să fi fost acum cinci minute. Puţin cam devreme, totuşi bănuiesc că existau destule aproximaţii în calcule, în ciuda grijii cu care au fost realizate. Surâse: Ar trebui să nu stai lângă fereastră...

– De ce? întrebă Theremon, care revenise cu ochii asupra lui Dovim.

– Athor e furios, şopti psihologul. Din cauza lui Folimun, a pierdut primul contact. Aici ai o poziţie cam expusă. Athor ar fi în stare să te-arunce pe geam.

Theremon încuviinţă din cap şi se aşeză pe un scaun. Sheerin îl privi atent:

– Ce naiba! Tremuri...

– Da? Ziaristul îşi umezi buzele uscate şi încercă să surâdă: Recunosc, nu mă simt prea bine.

– Te-ai pierdut cu firea?

– Nu! replică indignat Theremon. Lasă-mă un pic să-mi revin. Ştii, am dorit să cred în toată chestia asta cu eclipsa, dar n-am putut, zău că n-am putut, totul mi se părea o poveste... Am vrut să cred de dragul lui Beenay, de dragul Siferrei... într-un fel, chiar şi de dragul lui Athor. Dar n-am reuşit. Până acum un minut... Acum lasă-mă un pic să mă obişnuiesc, da? Voi aţi avut timp luni de zile. Pe mine m-a pocnit dintr-o dată.

– Te-am înţeles, încuviinţă gânditor Sheerin. Auzi... Ai familie: părinţi, nevastă, copii?

– Nu, clătină din cap Theremon. Nimeni căruia să-i port de grijă. De fapt, am o soră, dar e la vreo trei mii de kilometri depărtare. N-am mai vorbit cu ea de doi ani.

– Şi tu?

– Ce-i cu mine?

– Ai putea încerca să ajungi la Sanctuarul nostru. Mai sunt locuri. Încă e timp... Îi pot suna să le spun că eşti pe drum, şi o să-ţi deschidă poarta...

– Deci crezi că-s mort de frică?

– Chiar tu ai zis că nu te simţi prea bine.

– Poate că nu mă simt. Dar am venit aici să culeg materiale pentru un articol şi asta intenţionez să fac.

Psihologul râse uşor:

– Aha... E vorba de onoarea profesională, nu?

– Poţi să-i zici şi aşa. În plus, am contribuit din plin la subminarea programului de avertizare a populaţiei, ai uitat? Crezi că aş avea neruşinarea să fug şi să mă ascund chiar în Sanctuarul pe care l-am ironizat?

– Nu m-am gândit la asta...

– Mă întreb dacă mai e ceva din acreala aia de vin pe aici. Cred că-n viaţa mea n-am dorit mai mult un gât.

– Şşşt! făcu psihologul înghiontindu-l violent. Auzi? Fii atent!

Theremon privi în direcţia indicată de Sheerin. Lângă fereastră, Folimun stătea cu o expresie de extaz pe chip, murmurând un fel de incantaţie. Ziaristul simţi un fior prin tot trupul.

– Ce zice? şopti el. Înţelegi ceva?

– Recită din Cartea Revelaţiilor, capitolul cinci, răspunse Sheerin. Taci şi ascultă!

Vocea lui Folimun crescu brusc, cu înflăcărare:

„Şi se întâmplă în acele zile că Dovim străjui tot mai multă vreme, stingher, bolta; până ce rămase doar el, singur şi împuţinat, să lumineze asupra Kalgashului câte o jumătate de zi."

„Şi oamenii se strângeau în pieţe şi pe drumuri şi vorbeau şi se minunau de această înfăţişare, fiindcă o ciudată tulburare şi suferinţă pusese stăpânire pe sufletele lor. Minţile lor erau întunecate şi glăsuiau anapoda, căci sufletele lor aşteptau sosirea Stelelor."

„Iar în cetatea Trigon, la nămiază, Vendret 2 grăi aşa norodului: «Luaţi seama, păcătoşilor. Căci aţi nesocotit calea cea dreaptă şi vremea judecăţii va să vină. Şi chiar acum, Peştera stă să înghită Kalgashul şi pe voi şi tot ceea ce creşte pe pământ.»"

„Şi cum vorovea aşa, gura Peşterii Beznei trecu peste buza lui Dovim şi nimeni de pe Kalgash nu mai zări soarele. Mari au fost strigătele şi tânguirile norodului şi fără de seamăn spăimântarea sufletelor."

„Iar apoi s-a întâmplat ca Bezna Peşterii să-şi prăvale povara ei uriaşă peste Kalgash, şi pe toată faţa lumii nu se mai zări nici un licăr de lumină. Oamenii erau ca şi orbi şi nici unul nu-şi putea vedea aproapele, deşi îi simţea suflarea pe obraz."

„Şi în acea întunecime se iviră Stelele, fără număr de multe, iară străluminarea lor era totuna cu slava tuturor zeilor strânşi laolaltă. Şi venirea lor fu însoţită de o cântare cerească, încât până şi frunzele din copaci se preschimbară în limbi şi-şi strigară uimirea."

„Iar în clipa aceea, sufletele oamenilor plecară de la ei şi se înălţară în sus, către Stele, şi trupurile lor părăsite ajunseră una cu fiarele din pustie şi bântuiră uliţele înnegurate ale cetăţilor Kalgashului, răcnind sălbatic precum lighioanele."

„Şi apoi din Stele pogorâră Flăcările Cereşti, care purtau vrerea zeilor, şi unde se aşezau ele, cetăţile Kalgashului se preschimbau în țărână, așa încât nemica nu mai rămase din om și din lucrările sale."

„Până și..."

Tonul lui Folimun cunoscu o schimbare subtilă. Privirea nu i se clintise, dar se părea cumva că era conștient de atenția celor doi bărbați. Treptat, fără nici o pauză de respirație, timbrul glasului deveni mai acut, iar silabele mai fluide.

Surprins, Theremon se încruntă. Cuvintele păreau aproape familiare. Doar vocalele erau diferit accentuate... Cu toate acestea, nu înțelegea nimic din spusele Apostolului.

– Poate că Siferra ar reuși să priceapă, murmură Sheerin. Cred că acum vorbește în graiul liturgic, vechiul limbaj al anteriorului An Cucernic, din care se presupune că s-ar fi tradus Cartea Revelațiilor.

Theremon îl privi cu atenție pe psiholog.

– Știi multe lucruri, nu-i așa? Ce spune?

– Crezi că-ți pot traduce? E adevărat, am întreprins niște studii în ultima vreme, dar nici chiar așa. Doar bănuiesc despre ce-i vorba .. Nu trebuia să-l zăvorâm undeva?

– Lasă-l, spuse Theremon. Ce mai contează acum? Este clipa lui cea mare. Lasă-l să se bucure de ea.

Își împinse scaunul îndărăt și-și trecu degetele prin păr. Mâinile nu-i mai tremurau.

– Curios, urmă el. Acum, când începe cu adevărat, nu mă mai simt nervos.

– Nu?

– De ce-aș fi? replică ziaristul. În glas îi apăruse un ton de voioșie excesivă: Oricum nu mai pot opri ceea ce se va întâmpla, nu? Deci, o să-ncerc s-o iau așa cum este... Chiar crezi că vor apărea Stelele?

– Habar n-am. Poate că Beenay știe mai bine.

– Sau Athor...

– Lasă-l pe Athor, râse psihologul. Tocmai a trecut prin spatele nostru și s-a uitat la tine de parcă ar fi vrut să te omoare.

– Știu, se strâmbă Theremon. O să-nghit destule când o să se termine... Auzi, ce părere ai: spectacolul se poate urmări și din exterior?

– Când Bezna e totală.

– Nu mă refer la Beznă. Cu ea cred că mă pot descurca. Mă refer la Stele.

– Ți-am zis, despre ele nu știu nimic.

– Probabil că nu sunt așa înspăimântătoare cum zice în Cartea Revelațiilor. Dacă experiența aia a studenților, cu găurelele din tavan, înseamnă ceva... Ridică palmele în sus într-un gest de nesiguranță: Spune-mi, Sheerin, tu ce crezi? Nu vor fi și oameni imuni la efectele Beznei și Stelelor?

Psihologul strânse din umeri. Arătă spre podeaua din fața lor. Dovim depășise zenitul, iar pătratul de lumină sângerie proiectat de fereastră înaintase o jumătate de metru spre mijlocul încăperii şi părea pata acuzatoare a unei crime atroce. Ziaristul privi gânditor culoarea sumbră. Apoi se întoarse şi scrută din nou soarele.

Ştirbitura din el crescuse, acoperind cam o treime din discul vizibil. Theremon se înfioră. Cândva, în glumă, vorbise cu Beenay despre dragonii cereşti. Acum i se părea că dragonul venise cu adevărat, că înghiţise deja cinci sori şi că muşca lacom din ultimul.

– Probabil că în Saro, două milioane de oameni încearcă disperaţi să treacă de partea Apostolilor, reflectă Sheerin. Fac pariu că la sediul lor se ţine chiar acum o slujbă publică de invocare... Dacă eu cred că există imunitate la efectele Beznei? Păi, nu eşti de părere că vom afla răspunsul pe propria noastră piele?

– Eu zic că există. Cum altfel ar putea Apostolii să transmită Cartea Revelaţiilor de la un ciclu la altul şi cum altfel ar fi fost ea scrisă? *Trebuie* să existe un soi de imunitate Dacă toţi ar înnebuni, cine ar mai rămâne să scrie cartea?

– Probabil că membrii cultului se ascundeau în adăposturi până se termina totul, aşa cum fac şi unii dintre noi în noaptea asta.

– Nu-i doar atât. Cartea Revelaţiilor e scrisă ca relatare a unui martor ocular. Asta pare să indice un contact direct cu eclipsa... lipsit de urmări.

– Ei bine, explică psihologul, există trei grupuri de persoane care ar putea rămâne relativ neafectate. În primul rând, foarte puţinii care nu vor vedea deloc Stelele – orbii, să zicem, sau cei care se îmbată şi adorm la începutul eclipsei.

– Pe ei nu-i punem la socoteală. Nu pot fi consideraţi martori oculari.

– Aşa zic şi eu. Al doilea grup, însă... sunt copiii sub cinci ani, pentru care lumea este prea nouă şi stranie pentru ca un fenomen să pară mai deosebit decât altele. Bănuiesc că ei nu se vor speria de Bezná şi nici chiar de Stele. În ochii lor, n-ar fi decât alte două evenimente ciudate, într-o lume nesfârşit de ciudată. Eşti de acord, da?

– Să zicem.... încuviinţă Theremon ezitând.

– În sfârşit, sunt cei ale căror minţi sunt prea grosolan alcătuite ca să fie complet date peste cap. Cei insensibili s-ar putea să nu fie afectaţi deloc; cei cu adevărat nerozi. Vor ridica din umeri şi, probabil, vor aştepta răsăritul lui Onos.

– Deci Cartea Revelaţiilor a fost scrisă de nerozi insensibili? rânji ziaristul.

– Nici gând. Trebuie să fi fost scrisă de unii dintre cei mai inteligenţi oameni din noul ciclu; bazându-se pe amintirile neclare ale copiilor, combinate cu bâiguielile confuze şi incoerente ale nebunilor şi, da, poate pe unele din relatările prostănacilor.

– N-ar fi indicat ca Folimun să-ţi audă părerea.

– Bineînţeles, de-a lungul anilor, textul a fost rescris de mai multe ori. Poate chiar transmis de la un ciclu la următorul, aşa cum Athor şi astronomii lui speră să transmită secretul gravitaţiei. Însă ideea mea esenţială este aceasta: chiar bazată pe fapte reale, Cartea nu poate fi decât o grămadă de denaturări. Să luăm, de pildă, experienţa lui Faro şi Yimot – cea cu găurile din tavan care n-a reuşit.

– Ce-i cu ea?

– Păi motivul pentru care n-a... Sheerin se opri şi se sculă alarmat: Hopa!

– S-a-ntâmplat ceva?

– Vine Athor... Uită-te şi tu la el!

Theremon se întoarse. Bătrânul astronom se apropia de ei precum un spirit răzbunător dintr-un mit antic. Era complet alb la faţă, ochii îi fulgerau, iar trăsăturile îi erau contorsionate de mânie. Azvârli o privire înveninată spre Folimun, care rămăsese în locul lui de lângă fereastră, apoi alta către ziarist.

– Am vorbit la comunicator până acum. Am discutat cu Sanctuarul, cu paza şi cu cineva din Saro.

– Şi?

– Domnul ziarist va fi mulţumit de reuşita lui. Oraşul e în haos. Peste tot tulburări, infracţiuni, mulţimi în panică...

– Ce-i cu Sanctuarul? întrebă neliniştit Sheerin.

– E în siguranţă. Au zăvorât totul, conform planului, şi vor sta ascunşi cel puţin până în zori... Nu vor păţi nimic. Dar *oraşul*, Sheerin... Nu-ţi poţi da seama... Se exprima cu greutate.

– Domnule, interveni ziaristul, vă rog să mă credeţi că regret din tot sufletul...

– Acum n-avem timp de scuze, îl întrerupse Sheerin. Îşi puse mâna pe braţul lui Athor: Nu vă e bine?

– Ce contează? Directorul se aplecă spre fereastră, parcă încercând să vadă ce se întâmpla în oraş. Continuă apoi cu un glas lipsit de viaţă: Când a început eclipsa, toţi şi-au dat seama că lucrurile se vor petrece aşa cum am spus... noi şi Apostolii. Şi a început isteria. În curând se vor aprinde focurile. Bănuiesc că va apărea şi banda lui Folimun. Ce să facem, Sheerin? Dă-mi o idee!

Psihologul plecă ochii şi fixă mult timp vârful pantofilor. O vreme se lovi uşor cu încheieturile degetelor în bărbie. Apoi ridică privirea şi întrebă:

– Ce să facem? Ce-i de făcut? Să zăvorâm uşa şi să sperăm că vom avea noroc.

– Ce-ar fi să le spunem că dacă încearcă să pătrundă cu forţa, îl omorâm pe Folimun?

– Aţi face-o?

Ochii lui Athor scânteiară surprinşi.

– Păi.. doar...

– Nu, vorbi psihologul. N-aţi face-o.

– Dar dacă i-am ameninţa...

– Nu, nu. Ei sunt nişte fanatici. Ştiu deja că-l ţinem ostatic. Probabil că *se aşteaptă* să-l ucidem în clipa când vor ataca observatorul, dar asta nu-i va deranja cu nimic. Şi ştiţi prea bine că n-aţi face-o.

– E adevărat.

– Asta-i situaţia! Cât mai avem până la eclipsa totală?

– Mai puţin de o oră.

– Va trebui să riscăm. Oricum va mai dura până ce Apostolii o să-şi adune oamenii; fac pariu că n-or să fie de-ai lor, ci o liotă de orăşeni îngroziţi, cărora cultiştii le vor promite iertarea imediată a păcatelor, salvarea sufletelor... orice! De asemenea, va mai dura până vor ajunge aici. Sunt mai mult de opt kilometri până-n oraş...

Se uită pe fereastră. De lângă el, Theremon privi şi el în josul măgurii. La poale, se întindeau petecele ogoarelor până spre primele case din suburbii. Oraşul în sine era o pâclă îndepărtată, o negură sub razele tot mai slabe ale lui Dovim. Întregul peisaj era scăldat într-o lumină stranie, de coşmar.

Psihologul vorbi fără să se întoarcă:

– Da, o să dureze până ajung aici. Încuiaţi uşile, continuaţi să lucraţi şi rugaţi-vă ca eclipsa totală să vină prima. Când vor apărea Stelele, cred că nici Apostolii nu vor mai izbuti să conducă mulţimea încoace.

Dovim era tăiat pe jumătate. Linia întunericului împingea o uşoară concavitate dincolo de mijlocul soarelui roşu, în porţiunea încă strălucitoare. Părea o pleoapă gigantică, coborând necruţătoare peste lumina lumii.

Theremon privea încremenit. Nu auzea nici unul dintre zgomotele slabe ale activităţii din odaie, ci simţea doar pătura groasă a liniştii de pe câmpurile de afară. Până şi insectele păreau înspăimântător de mute. Iar contururile deveneau tot mai neclare. Sumbra nuanţă stacojie mânjea totul.

– Nu te mai uita atât, îi murmură Sheerin la ureche.

– La soare?

– La oraş... La cer... Nu mă tem că-ţi strici ochii. Mă îngrijorează mintea ta.

– N-are absolut nimic.

– Şi vrei să rămână aşa. Cum te simţi?

– Păi...

Ziaristul miji ochii. Îşi simţea gâtul puţin uscat. Strecură un deget pe sub gulerul cămăşii. Părea strâns. Strâns! O mână care îi cuprinsese beregata, asta simţea? Întoarse capul într-o parte şi alta, dar nu percepu nici o ameliorare.

– Poate o mică dificultate de respiraţie...

– E unul din primele simptome ale unei crize de claustrofobie, observă psihologul. Când o să simţi o strânsoare în jurul pieptului, ar fi bine să nu mai priveşti pe fereastră.

– Vreau să văd ce se întâmplă.

– Perfect. Perfect... Cum crezi că-i mai bine...

Theremon deschise ochii larg şi inspiră adânc de câteva ori.

– Nu crezi c-o să rezist, aşa-i?

– Nu ştiu absolut nimic despre nimeni, răspunse obosit psihologul. Lucrurile se schimbă de la o clipă la alta, nu...? Hei, uite-l pe Beenay!

[26]

Astronomul apăruse între cei doi şi fereastră. Sheerin miji ochii:

– Salut, Beenay!

– Vă deranjează dacă stau cu voi? întrebă tânărul. Mi-am terminat calculele şi până la faza totală n-am nimic de făcut.

Se opri şi privi Apostolul care răsfoia concentrat o cărticică legată în piele, scoasă dintr-o mânecă a veşmântului său.

– Nu trebuia să-l ţinem închis?

– Am hotărât să n-o mai facem, răspunse Theremon. Nu ştii unde-i Siferra? Am văzut-o cu puţin timp în urmă, dar acum parcă a intrat în pământ.

– E sus, în cupolă. Voia să se uite prin telescopul cel mare. Deşi e cam acelaşi lucru care se poate vedea şi cu ochiul liber.

– Ce-i cu Kalgash Doi? întrebă ziaristul.

– Ce să fie? Beznă în Beznă. Efectele prezenţei lui sunt evidenţiate de trecerea prin faţa lui Dovim. Kalgash Doi în sine.. nu-i decât o formă întunecată pe cerul nopţii.

– *Noapte*, repetă Sheerin. Ce cuvânt ciudat...

– Acum nu mai este aşa, observă Theremon. Deci satelitul nu poate fi văzut nici cu telescopul cel mare?

Beenay părea jenat.

– De fapt, telescoapele noastre nu sunt chiar aşa grozave. Sunt utile pentru observaţiile solare, dar dacă se întunecă puţin... Clătină din cap. Umerii îi erau traşi îndărât şi părea că are dificultăţi de respiraţie: Totuşi satelitul e cât se poate de real, continuă el. Regiunea de Beznă dintre noi şi Dovim... ea este Kalgash Doi.

– Ai greutăţi la respirat? întrebă psihologul.

– Un pic. Pufni pe nas: Cred că am un guturai.

– Mai degrabă o criză de claustrofobie.

– Crezi?

– Sunt sigur. Ţi se pare şi altceva anormal?

– Păi, parcă mă lasă ochii. Contururile se împăienjenesc şi... nu sunt chiar atât de clare cum ar trebui. În plus mi-e şi frig.

– Asta nu mai e doar o impresie, se strâmbă Theremon. E frig de-a binelea. Mi-au îngheţat picioarele.

– Este foarte important, rosti apăsat Sheerin, să ne abatem gândurile de la ceea ce simţim. Să ne ocupăm mintea cu alte probleme. Theremon, îţi spuneam de ce a eşuat experienţa lui Faro...

– De abia ai început, intră în joc ziaristul. Îşi ridică un genunchi la piept şi-l cuprinse cu braţele, frecându-se cu bărbia de el. „Ar trebui să-mi cer scuze“, se gândi el, „şi să mă duc s-o caut pe Siferra, acum că a mai rămas aşa puţin.“ În mod ciudat, se simţea extrem de pasiv, aproape inert. „Sau mi-e pur şi simplu teamă să dau ochii cu ea?“

– Părerea mea, începu Sheerin, este că ei au greşit abordând textual Cartea Revelaţiilor Probabil că n-are nici un rost să ataşăm vreo semnificaţie fizică conceptului de Stele. S-ar putea ca, în prezenţa unei Bezne totale şi prelungite, mintea să considere necesară crearea de lumină. Poate că Stelele sunt de fapt tocmai această iluzie a luminii.

– Altfel zis, interveni Theremon, Stelele sunt efectul nebuniei, nu una din cauzele ei? Atunci la ce mai sunt bune fotografiile pe care le fac astronomii acum?

– Să dovedească faptul că Stelele sunt o iluzie.. Sau să dovedească exact contrariul... Sau...

Beenay îşi trăsese scaunul mai aproape şi pe chipul lui apăruse o expresie de entuziasm.

– Dacă tot aţi abordat subiectul ăsta..., vorbi el, să ştiţi că mă gândisem şi eu, şi am elaborat o teorie destul de interesantă. Evident, nu-i decât pură speculaţie şi nu încerc în mod serios să-i dovedesc valabilitatea. Totuşi, merită aprofundată. Vreţi s-o auziţi?

– De ce nu? replică Sheerin, lăsându-se pe spate.

Beenay păru şovăitor. Zâmbi timid, apoi spuse:

– Bun, să presupunem atunci că în univers există şi alţi sori...

– Ai zis că nu-i decât pură speculaţie, chicoti Theremon, dar nu m-am aşteptat...

– Nu, nu-i deloc o nebunie. Nu voiam să spun că există nişte sori foarte apropiaţi de noi pe care, în mod misterios, nu-i putem vedea. Mă refer la sori atât de îndepărtaţi, încât lumina lor nu-i îndeajuns de puternică pentru a-i distinge. Dacă ar fi aproape, ar fi la fel de strălucitori ca Onos, să zicem, sau Tano şi Sitha. Fiind îndepărtaţi, razele lor s-ar putea zări ca nişte punctuleţe strălucitoare, dar ei sunt acoperiţi de lumina permanentă şi puternică a celor şase sori de pe boltă.

– Ce se întâmplă atunci cu legea gravitaţiei universale? întrebă psihologul. Ai uitat de ea? Dacă ar exista alţi sori, n-ar perturba orbita planetei noastre aşa cum face Kalgash Doi? Iar dacă o perturbă, de ce n-aţi sesizat asta?

– Observaţia e justă, încuviinţă Beenay. Să zicem însă că sorii aceştia sunt foarte îndepărtaţi... la patru ani-lumină, sau poate chiar mai mult.

– Câţi ani are un an-lumină? întrebă Theremon.

– Nu câţi ani, ci ce *distanţă*. Anul-lumină e o măsură a distanţei: distanţa parcursă de lumină într-un an. Este un număr imens, pentru că lumina călătoreşte foarte rapid. Noi am măsurat-o ca fiind în jur de 295.000 kilometri pe secundă, dar eu bănuiesc că nu-i o cifră exactă şi dacă am avea instrumente mai precise s-ar dovedi că este mai mare. Oricum, considerând-o 295.000 kilometri pe secundă, putem calcula că Onos e la zece *minute*-lumină de noi, Tano şi Sitha la o distanţă de vreo unsprezece ori mai mare şi aşa mai departe. Deci un soare ce s-ar afla la câţiva *ani*-lumină distanţă ar fi cu adevărat extrem de îndepărtat. N-am putea calcula niciodată perturbaţiile produse de el în orbita Kalgashului, pentru că ar fi aproape neînsemnate. Bun; să presupunem deci că în univers există mai mulţi sori, peste tot în jurul nostru, la distanţe între patru şi opt ani-lumină... Să zicem, zece, poate chiar douăzeci de sori.

– Ce mai idee pentru suplimentul nostru săptămânal! fluieră ziaristul. Douăzeci de sori într-un univers de opt ani-lumină! Zeilor! Asta ar reduce lumea *noastră* la nimic! Închipuiţi-vă... Kalgashul şi sorii lui să fie doar o periferie neînsemnată a adevăratului univers, pe când noi credeam că suntem buricul lumii, singuri în cosmos!

– E o pură speculaţie, surâse Beenay, totuşi cred că aţi înţeles cam unde vreau să ajung. În timpul eclipsei, aceşti zeci de sori ar deveni brusc vizibili, deoarece pentru o scurtă perioadă de timp n-ar mai exista o *reală* lumină solară care să-i acopere. Fiind atât de îndepărtaţi, vor apărea micuţi, aidoma unor puncte. Ei ar fi Stelele! Apariţia bruscă a unor puncte de lumină, aşa cum ne-au promis Apostolii.

– Apostolii vorbesc de „nenumărate" Stele, preciză Sheerin. Asta mi se pare ceva mai mult de douăzeci. Mai degrabă câteva milioane, nu crezi?

– O hiperbolă poetică, replică tânărul astronom. În univers nu există spaţiu îndeajuns pentru un milion de sori, chiar dacă ar fi lipiţi unul de celălalt.

– În plus, interveni Theremon, odată ce ajungem la zece, sau douăzeci, mai putem face distincţie între numere? Fac prinsoare că douăzeci de Stele vor părea „nenumărate", mai ales dacă e eclipsă şi lumea este deja zăpăcită de Beznă. Ştiţi, în junglă există triburi care n-au decât trei numere în graiul lor: „unu", „doi" şi „mulţi". Poate că noi suntem ceva mai sofisticaţi. Deci de la unu la douăzeci putem înţelege, dar un număr mai mare devine „nenumărate". Apariţia bruscă a douăzeci de sori! se înfioră el. Închipuiţi-vă!

– Încă ceva, reluă Beenay. Încă o ipoteză drăguță. V-ați gândit vreodată ce problemă banală ar fi gravitația, dacă am avea un sistem foarte simplu? Să presupunem că am avea un univers în care există o planetă şi un singur soare. Planeta ar descrie o elipsă perfectă, iar natura exactă a forței gravitaționale ar fi atât de evidentă încât ar putea fi acceptată ca axiomă. Probabil că pe o asemenea planetă, astronomii ar descoperi gravitația chiar înainte de a inventa telescopul. Le-ar fi suficiente observațiile cu ochiul liber.

– Un asemenea sistem ar fi stabil dinamic? întrebă nesigur psihologul.

– Evident! Este denumit sistem binar. A fost demonstrat matematic, însă pe mine mă interesează implicațiile filozofice.

– E interesant de analizat, admise Sheerin, ca noțiune abstractă – ca gazul perfect, sau zero absolut...

– Bineînțeles, rosti Beenay, viața ar fi imposibilă pe o asemenea planetă. N-ar căpăta suficientă lumină şi căldură, iar din cauza mişcării de rotație, jumătate dintr-o zi ar fi Beznă. Asta e planeta pe care mi-ai cerut odată să mi-o imaginez; mai ții minte, Sheerin? Cu locuitorii adaptați alternării lumină-întuneric? M-am gândit însă mai bine şi cred că n-ar exista nici *un* locuitor. Nu ne putem aştepta ca viața – fundamental dependentă de lumină – să apară în asemenea condiții extreme de absență a luminii. Jumătate din fiecare rotație axială petrecută în Beznă! Nu, nimic n-ar putea trăi în astfel de condiții. Totuşi să continuăm... Pur şi simplu ca ipoteză, sistemul binar...

– Stai puțin, îl opri Sheerin. Mi se pare c-o iei prea uşor, afirmând că viața n-ar exista acolo. De unde ştii? Ce ți se pare atât de fundamental imposibil ca viața să apară pe o planetă cufundată în Beznă jumătate de timp?

– Am spus: viața depinde primordial de lumină. De aceea, pe o planetă unde...

– Viața *de aici* depinde primordial de lumină. Ce legătură are asta cu o planetă...

– E logic, Sheerin!

– Atunci logica ta a intrat într-un cerc vicios! Defineşti viața ca fiind un fenomen ce apare pe Kalgash, apoi încerci să pretinzi că pe o planetă total diferită de Kalgash, viața ar fi...

Brusc, ziaristul izbucni în hohote sonore de râs.

Sheerin şi Beenay îl priviră indignați.

– Ce-i aşa amuzant? întrebă Beenay.

– Voi sunteți. Voi doi! Un astronom şi un psiholog care se ciondănesc pe teme de biologie. Acesta trebuie să fie faimosul dialog interdisciplinar despre care am auzit atâtea, măretul ferment intelectual pentru care e celebră Universitatea.

Se sculă în picioare. Oricum nu-şi mai găsea locul, iar problemele teoretice ale lui Beenay îl călcau pe nervi.

– Scuzaţi-mă, continuă el. Vreau să-mi dezmorţesc picioarele.

– Mai e foarte puţin până la faza totală, îi atrase atenţia Beenay. Nu ştiu dacă o să-ţi placă să fii singur atunci...

– Mă plimb puţin şi mă-ntorc.

Beenay şi Sheerin îşi reluară controversa, înainte ca el să fi făcut cinci paşi. Ziaristul zâmbi. Se gândi că reprezenta un mod de a uita de tensiune. Toţi erau supuşi unei presiuni extraordinare. La urma urmei, fiecare ticăit al ceasului aducea lumea tot mai aproape de Beznă... tot mai aproape de...

De Stele?

De nebunie?

De clipa Flăcărilor Cereşti?

Ridică din umeri. În ultimele ore parcursese mai multe transformări şi acum se simţea ciudat de calm, aproape fatalist. Dintotdeauna crezuse că el era stăpânul propriului său destin, că era capabil să dea contur cursului vieţii sale; aşa izbutise să ajungă în locuri unde alţi ziarişti nu avuseseră nici cea mai măruntă şansă. Acum însă ştia că totul îi scăpase de sub control. Apariţia Beznei, a Stelelor, a Flăcărilor, avea să se petreacă fără aprobarea *lui*. De aceea era inutil să se consume într-o aşteptare înspăimântată. „Relaxează-te, stai liniştit, aşteaptă, priveşte ce se întâmplă."

„Şi apoi... apoi asigură-te că vei supravieţui, indiferent ce nebunie va urma."

– Urcaţi în cupolă? îl întrebă o voce.

Clipi, încercând să se obişnuiască cu semi-întunericul. Era studentul cel scund şi grăsuţ... parcă Faro se numea.

– Da. . de fapt, răspunse Theremon deşi nu avea nici o destinaţie precisă.

– Şi eu. Haideţi, vă conduc.

O scară metalică se răsucea în spirală spre etajul uriaşei clădiri. Faro porni pufăind pe trepte, cu paşi legănaţi şi zgomotoşi, iar ziaristul îl urmă. Mai fusese o dată în cupola observatorului, adus de Beenay, totuşi nu ţinea bine minte locul.

Faro trase de o uşă grea, glisantă, şi intrară.

– Ai venit să vezi Stelele mai de aproape? întrebă Siferra.

Femeia stătea chiar lângă uşă, privindu-i pe astronomii care lucrau. Theremon se înroşi. Nu intenţionase să dea peste ea. Îşi aminti prea târziu că Beenay îi spusese unde se afla. În ciuda surâsului echivoc pe care Siferra păruse că i-l adresase la începerea eclipsei, bărbatul se temea de înţepătura ei dispreţuitoare, de supărarea faţă de ceea ce considera o trădare.

Totuşi nu dovedea vreun semn de ranchiună. Poate că acum, când lumea era înghiţită de Peştera Beznei, considera că trecutul era lipsit de importanţă, iar apropierea catastrofei anula greşelile, conflictele şi păcatele.

– Impresionant loc! murmură Theremon.

– Nu-i aşa? Deşi nu pricep prea multe din ce se întâmplă aici. Au îndreptat asupra lui Dovim solarscopul cel mare – mi-au zis că-i mai degrabă un aparat de fotografiat; nu poţi privi prin el ca printr-o lunetă –, iar telescoapele mici sunt focalizate mai departe, pândind apariţia Stelelor...

– Nu le-au văzut încă?

– Nu mi-a zis nimeni nimic.

Ziaristul încuviinţă din cap. Privi împrejur. Aici era inima observatorului, încăperea de unde, cu adevărat, se cercetau cerurile. Era odaia cea mai întunecoasă în care intrase vreodată – desigur, nu complet întunecată; de-a lungul pereţilor curbi exista un şir dublu de aplice din bronz, însă lumina lor era slabă. În penumbră, văzu un cilindru metalic uriaş care dispărea printr-un luminator din acoperiş. Prin deschizătura aceea se putea întrezări cerul. Avea acum o culoare purpurie, înspăimântător de întunecată. Discul tot mai micşorat al lui Dovim continua să fie vizibil, totuşi micul soare părea că se retrăsese la o distanţă enormă.

– Ce ciudat pare..., murmură Theremon. Cerul are un aspect cum n-am mai văzut până acum. Este dens... parc-ar fi o pătură.

– O pătură ce ne va sufoca pe toţi.

– Ţie frică? o întrebă pe Siferra.

– Bineînţeles. Ţie nu-ţi este?

– Şi da, şi nu. Crede-mă, nu vreau să pozez în erou. Dar nu-mi mai este teamă ca acum vreo oră. Mai degrabă sunt indiferent.

– Ştiu ce vrei să spui.

– Athor spunea că în oraş au început tulburările...

– Nu-i decât începutul, replică femeia. Mie nu-mi ies din minte tăciunii aceia. Cenuşa din Colina Thombo. Blocurile de stâncă, fundaţiile oraşului ciclopic... şi peste tot cenuşă...

– Şi altă cenuşă mai veche, dedesubt, şi alta, şi alta...

– Exact!

Ziaristul observă că Siferra se apropiase puţin de el. Simţea în acelaşi timp că ostilitatea ei din ultimele luni se destrămase aproape complet şi – oare să fi fost adevărat? – femeia părea că răspunde vechii lui atracţii faţă de ea. Cunoştea simptomele. Era un bărbat prea experimentat ca să nu le recunoască.

„Grozav", se gândi. „Se apropie sfârşitul lumii şi, brusc, Siferra vrea să renunţe la costumul Reginei de Gheaţă!"

Lângă ei apăru o siluetă stranie, stângace, mişcându-se oarecum sacadat. Chicoti în semn de salut.

– Deocamdată nici urmă de Stele, rosti Yimot. Poate că nici n-o să apucăm să le vedem. Poate că-i un fiasco, aşa cum ne-a ieşit nouă în experienţa aceea...

- Dovim este încă vizibil, indică ziaristul Mai avem destul până la Bezna totală.

- Parcă de-abia o aştepţi, făcu Siferra.

- Mi-ar place să se termine aşteptarea, replică el.

- Hei! strigă cineva. Mi s-a stins calculatorul!

- Luminile...! se auzi altă voce.

- Ce se-ntâmplă? întrebă Siferra.

- Pană de curent, explică Theremon. Exact cum a prezis Sheerin. Probabil că la uzină sunt probleme... Primul val de nebuni, bântuind oraşul...

Luminile slabe ale aplicelor păreau pe punctul de a se stinge. Mai întâi sporiră mult în intensitate, parcă alimentate de un ultim impuls de energie electrică, apoi păliră; crescură din nou, dar mai puţin ca înainte, şi după aceea scăzură doar la nivelul unei fracţiuni din puterea lor obişnuită. Theremon simţi degetele femeii strângându-i antebraţul.

- Nu mai e curent, rosti cineva.

- Calculatoarele... cineva să pornească electrogenul! Hei! Grupul electrogen!

- Repede! Solarscopul se opreşte! Obturatorul camerei nu funcţionează!

- De ce nu s-au pregătit pentru o asemenea situaţie? întrebă Theremon.

Se părea însă că se pregătiseră. De undeva din adâncurile clădirii se simţi o vibraţie, apoi ecranele calculatoarelor răspândite prin cameră reveniră la viaţă. Nu însă şi aplicele. Erau probabil conectate la alt circuit şi grupul electrogen din subsolul observatorului nu le restabilise funcţionarea.

Practic, clădirea era scufundată în Beznă.

Mâna Siferrei coborâse pe încheietura lui Theremon. Bărbatul se întrebă dacă s-o cuprindă cu braţul după umeri, în semn de protecţie.

Apoi se auzi glasul lui Athor:

- Hai, ajutaţi-mă aici! Într-un minut, totul e-n regulă!

- Ce face? întrebă ziaristul.

- A adus lumină, răspunse Yimot.

Theremon se întoarse. Era destul de greu să distingă ceva în semiobscuritate, totuşi după câteva clipe ochii i se obişnuiră. Directorul observatorului ţinea în braţe cinci-şase beţe lungi de o jumătate de metru şi groase de vreo trei centimetri. Îi fulgeră cu privirea pe astronomi.

- Faro! Yimot! Veniţi odată să mă ajutaţi!

Studenţii apărură imediat lângă el şi luară beţele. Yimot le ridică, unul câte unul, iar Faro, într-o tăcere absolută, scăpără un chibrit mare şi grosolan cu aerul cuiva care îndeplineşte actul cel mai sacru al unui ritual religios. Atinse chibritul de partea superioară a fiecărui băţ; flăcăruia pâlpâi o clipă, şovăitoare, plimbându-se nesigură pe suprafaţa lemnului, după care, cu un trosnet neaşteptat, o flacără scăldă chipul lui Athor într-o lumină gălbuie. În încăpere răsunară urale spontane.

Băţul era încununat de cincisprezece centimetri de flacără mişcătoare!

- Foc? se miră Theremon. Aici? De ce nu folosiţi candele sau ceva similar?

– Am cântărit mult problema asta, spuse Siferra. Candelele sunt prea slabe. Sunt bune într-un dormitor, unde prezenţa lor discretă te ajută pe durata somnului, dar într-o încăpere de asemenea dimensiuni...

– Şi la parter? Şi acolo sunt astfel de torţe?

– Aşa cred.

– Nu-i de mirare că oraşul o să ardă în noaptea asta, clătină din cap Theremon. Dacă până şi voi recurgeţi la mijloace atât de primitive ca să alungaţi Bezna. .

Lumina era slabă, mai slabă decât cel mai palid soare. Flăcările pâlpâiau nebuneşte, proiectând umbre mişcătoare, iar fumul lor puternic amintea de mâncarea uitată pe foc. Cu toate acestea, dădeau o lumină galbenă.

„Culoarea asta are ceva vesel în ea", se gândi Theremon. „Mai ales după aproape patru ore de Dovim întunecat şi tot mai mic."

Siferra îşi încălzi palmele la cea mai apropiată faclă, ignorând funinginea fină care i se lăsa pe degete, şi şopti extaziată:

– Minunat! Minunat! Niciodată până acum nu mi-am dat seama ce culoare frumoasă e galbenul!

Ziaristul continua să privească torţele cu ochi suspicioşi. Strâmbând din nas în faţa mirosului rânced, întrebă:

– Din ce sunt făcute?

– Lemn, răspunse femeia.

– Nu, nu se poate! Doar nu ard! Vârful le este carbonizat, dar flacăra nu consumă lemnul, ci parcă izvorăşte din nimic.

– Tocmai asta-i frumuseţea! E un dispozitiv artificial de iluminat, extrem de eficient. Am făcut câteva sute, însă majoritatea au fost duse în Sanctuar. Vezi..., întorcându-se îşi scutură funinginea de pe palme, .. iei miezul de la stuf, îl usuci bine şi-l îmbibi în seu. Apoi îi dai foc şi grăsimea arde, puţin câte puţin. Torţele astea vor arde aproape o jumătate de oră fără să se stingă. Ingenios, nu-i aşa?

– Nemaipomenit, făcu ziaristul caustic. Extrem de modern! Foarte impresionant!

Simţea că nu mai putea rămâne în camera aceasta. Acelaşi neastâmpăr care-l adusese aici îl încerca acum din nou. Mirosul faclelor era destul de neplăcut; i se mai adăuga valul de aer rece care pătrundea prin deschizătura cupolei – o pală aspră şi geroasă, un deget îngheţat al nopţii. Se înfioră. Îi părea rău că terminaseră atât de repede vinul acela mizerabil.

– Mă-ntorc jos, îi spuse Siferrei. Aici n-ai ce vedea, dacă nu eşti astronom.

– Aşa e. Vin şi eu.

În lumina gălbuie şi tremurătoare, zări un surâs pe chipul ei; lipsit de ambiguitate, imposibil de confundat acum.

[27]

Coborâră pe scara spiralată şi zăngănitoare până la parter. Şi aici fuseseră aprinse torţe. Beenay lucra la trei calculatoare simultan, procesând datele de la telescoapele din cupolă, iar ceilalţi astronomi făceau lucruri absolut de neînţeles pentru ziarist. Sheerin se plimba de colo-colo, pierdut în gânduri. Folimun îşi trăsese scaunul sub o torţă şi continua să citească; buzele i se mişcau, recitând monoton invocarea Stelelor.

Lui Theremon îi trecură fulgerător prin minte fraze şi descrieri, fragmente ale articolului pe care-l plănuise pentru ediţia de a doua zi a *Cronicii*. De câteva ori până atunci în decursul serii, maşina de scris din creierul său clicăise în acelaşi mod – o procedură metodică, conştientă şi, după cum îşi dădea prea bine seama, perfect inutilă. Era complet absurd să-şi închipuie că ziarul avea să mai apară mâine.

Schimbă o privire cu Siferra.

– Cerul, murmură ea.

– Văd...

Cerul îşi schimbase iarăşi nuanţa. Acum era şi mai întunecat, un roşu-purpuriu oribil de închis, o culoare monstruoasă, de parcă printr-o rană enormă din boltă se revărsau cascade de sânge.

Aerul devenise, cumva, mai dens. Aidoma unei entităţi palpabile, întunericul pătrunsese în odaie şi cercul mişcător de lumină galbenă din jurul torţelor se contura parcă şi mai distinct pe fundalul tot mai tenebros. Şi aici izul de fum era la fel de puternic ca la etaj. Theremon se simţea deranjat până şi de sunetele slabe ale arderii făcliilor sau de paşii uşori ai psihologului care se plimba în jurul mesei din mijlocul camerei.

În ciuda torţelor, se vedea tot mai greu.

„Deci aşa începe“, îşi spuse el. „Bezna totală şi... apariţia Stelelor.“

Pentru o clipă se gândi că ar fi fost mai înţelept să caute o debara confortabilă în care să se pitească până se termina totul. „Nu sta în calea nimănui, evită vederea Stelelor, ghemuieşte-te şi aşteaptă ca lucrurile să revină la normal." După câteva momente de reflecţie, îşi dădu seama că era o idee stupidă. Orice loc închis avea să fie tot întunecos. În loc să reprezinte un liman sigur şi alinător, putea deveni o cameră de tortură mai înspăimântătoare decât odăile observatorului.

Şi apoi, dacă urma să se întâmple ceva important, ceva care să remodeleze istoria lumii, Theremon nu voia să fie ghemuit undeva, cu capul vârât sub braţe. Ar fi fost un gest laş şi prostesc; poate chiar ceva ce să regrete tot restul vieţii. Nu fusese niciodată tipul de om care să se ascundă în faţa primejdiei, dacă bănuise că putea scoate un articol. În plus, era îndeajuns de încrezător în sine şi aprecia că putea rezista la orice s-ar fi întâmplat, dar îi rămăsese şi suficient scepticism pentru ca o părticică din el să se întrebe dacă într-adevăr avea să se întâmple ceva semnificativ.

Rămase nemişcat, ascultând inspiraţiile adânci ale Siferrei şi respiraţia întretăiată a cuiva care încerca să-şi menţină calmul într-o lume ce dispărea, mult prea repede, în umbre.

Apoi auzi un alt sunet, unul nou, o *părere* de sunet, vag şi difuz, care ar fi putut trece neobservat dacă n-ar fi fost tăcerea de moarte din încăpere şi concentrarea neobişnuită a ziaristului, pe măsură ce se apropia faza totală a eclipsei.

Ţinându-şi răsuflarea, Theremon rămase nemişcat, cu urechile ciulite. După o clipă, se apropie încetişor de fereastră şi privi afară.

Tăcerea se destrămă ca sfâşiată la strigătul său surprins:

- *Sheerin*!

În cameră se auziră murmure nemulţumite. Toţi îl priveau, îl arătau cu degetul şi pufneau. Psihologul veni imediat lângă el, urmat de Siferra. Până şi Beenay, cocoşat în faţa calculatoarelor, se întorsese ca să vadă ce se întâmplase.

Afară, Dovim era doar o aşchie mocnind, azvârlind o ultimă şi disperată privire către Kalgash. Spre oraş, zarea era învăluită în Beznă, iar drumul dintre Saro şi observator părea o dâră de sânge închegat. Copacii din lizierele ce mărgineau şoseaua îşi pierduseră conturul individual, contopindu-se într-o masă întunecată.

Atenţia celor trei era însă atrasă de şosea, pe care se mişca o altă masă întunecată, dar mult mai ameninţătoare, urcând precum o fiară ciudată şi lentă măgura observatorului.

- Uite! strigă răguşit Theremon. Să-l anunţe cineva pe Athor! Nebunii din oraş! Oamenii lui Folimun! Vin!

- Cât mai e până la totală? întrebă Sheerin.

- Cincisprezece minute, scrâşni Beenay, dar ei vor ajunge aici în cinci minute

- Nu contează, toată lumea la treabă, spuse psihologul. Vocea îi era sigură, stăpână, neaşteptat de poruncitoare, de parcă în acest moment culminant izbutise să apeleze la un rezervor tainic de forță interioară: O să-i respingem. Locul e construit ca o fortăreață. Siferra, du-te sus și anunță-l pe Athor. Beenay, fii cu ochii pe Folimun. Trage-i una și suie-te pe el dacă-i nevoie, dar nu-l scăpa din ochi. Theremon, vino cu mine!

Ieși pe ușă, urmat de ziarist. În fața lor, scările se răsuceau în spirale strânse în jurul axului central, pierzându-se într-un întuneric umed și lugubru.

Purtați de grabă, coborâră vreo cincisprezece metri, așa încât lumina gălbuie și pâlpâitoare dinspre ușa cabinetului dispăru și același întuneric sumbru îi apăsă din toate direcțiile.

Sheerin se opri, cu mâna durdulie încleștată pe piept. Ochii îi ieșiră din orbite și glasul îi răsună ca o tuse seacă. Întregul corp îi tremura de spaimă. Sursa de energie pe care o găsise cu câteva clipe înainte părea acum epuizată.

– Nu pot... respira... coboară... singur. Asigură-te că toate ușile sunt încuiate...

Theremon mai coborî câteva trepte, apoi se întoarse:

– Așteaptă! Mai reziști un minut? El însuși gâfâia. Aerul care-i circula prin plămâni părea să aibă consistența melasei, iar gândul de a coborî singur mai departe sădea în mintea lui un sâmbure minuscul de panică pură.

Dacă paznicii lăsaseră deschisă ușa principală?

Nu de gloată se temea, ci...

De Beznă.

Își dădu seama că, la urma urmei, Bezna îl înfricoșa!

– Stai pe loc, îi spuse lui Sheerin în mod inutil, deoarece psihologul se agățase deja, îngrozit, de balustradă. Mă-ntorc imediat!

Se năpusti în sus, urcând câte două trepte o dată, cu inima bubuindu-i – și nu doar din cauza efortului – , se prăbuși în cabinetul lui Athor și smulse o torță din suportul ei. Siferra îl privi cu ochi uluiți.

– Să vin cu tine? îl întrebă.

– Da. Nu. Nu!

Ieși tot în fugă. Făclia mirosea neplăcut și fumul îi ințepa ochii, orbindu-l, dar o strângea în mână gata s-o sărute de fericire. Flacăra se alungea spre înapoi, când se precipită din nou pe trepte.

Sheerin nu se clintise. Deschise ochii și gemu, când Theremon se aplecă deasupra lui. Ziaristul îl zgâlțâi cu putere.

– Gata, vino-ți în fire! Avem lumină!

Ridică făclia cât mai sus și, sprijinindu-l de cot pe psihologul care se clătina, coborî mai departe, protejat acum de pata mișcătoare de lumină.

La parter totul era întunecat. Theremon simți iarăși groaza invadându-l. Torța îi croia însă un drum prin Beznă.

– Paznicii..., murmură psihologul.

Unde erau? Fugiseră? Aşa se părea. Nu, într-un colţ al holului de la intrare, văzu doi paznici strânşi unul în altul, înspăimântaţi. Aveau privirile pierdute şi dintre buzele întredeschise li se prelingeau firişoare de salivă. Ceilalţi nu se zăreau nicăieri.

– Ţine, făcu brusc Theremon, întinzând torţa psihologului. Se aud afară!

Într-adevăr, se auzeau strigăte guturale, exclamaţii înăbuşite.

Sheerin avusese însă dreptate: observatorul era construit ca o fortăreaţă. Clădit cu un secol în urmă, când stilul arhitectural neo-Gavottian atinsese apogeul urâţeniei sale, fusese proiectat mai curând să fie stabil şi durabil decât frumos.

Ferestrele erau protejate cu gratii de fier, groase de doi centimetri, îngropate adânc în pervazurile din beton. Pereţii erau din zidărie masivă care putea rezista şi în faţa cutremurelor, iar intrarea principală era o blană uriaşă de stejar, ranforsată cu fier. Theremon verifică zăvoarele. Erau trase.

– Cel puţin n-o să poată intra cum a făcut-o Folimun, rosti el gâfâind. Îi auzi? Sunt chiar afară!

– Trebuie să facem ceva...

– Asta aşa-i! Nu mai sta locului! Ajută-mă să trag vitrinele astea în faţa uşii... şi nu-mi mai băga torţa-n ochi! Mă omoară fumul!

Vitrinele erau pline de cărţi, instrumente ştiinţifice şi alte obiecte: un întreg muzeu astronomic. Doar zeii puteau şti cât de grele erau, însă o forţă supranaturală pusese stăpânire pe Theremon în acest moment şi ziaristul le trase şi le împinse – ajutat, mai mult sau mai puţin, de Sheerin – ca pe nişte jucării. Lunetele şi alte instrumente se răsturnară şi se auzi zgomot de sticlă spartă.

„O să m-omoare Beenay", se gândi Theremon. „Ţinea la astea ca la ochii din cap."

Nu era totuşi momentul pentru a fi delicat. Trânti vitrinele una peste cealaltă, proptindu-le de uşă, şi după câteva minute construise o baricadă ce ar fi putut, spera el, întârzia gloata, dacă uşa avea să cedeze.

Undeva, departe, ca prin vată, putea auzi lovituri de pumni în uşă. Ţipete... urlete...

Totul era un coşmar.

Mulţimea pornise din Saro împinsă de disperarea salvării promise de Apostolii Flăcării, care putea fi obţinută doar prin distrugerea observatorului. Dar pe măsură ce se apropiase momentul Beznei, o spaimă dementă le golise minţile. Nu se mai gândiseră la automobile, la arme, la conducători, sau măcar la un plan. Se năpustiseră pe jos spre observator şi-l asaltau cu mâinile goale.

Iar acum, când ajunseră la destinaţie, ultimul licăr al lui Dovim, ultimul strop de lumină solară rubinie ca sângele, pâlpâia tot mai slab deasupra unei omeniri căreia nu-i mai rămăsese decât groaza ancestrală.

- Haide înapoi, vorbi răguşit ziaristul.

În odaia de la etaj nu mai rămăsese nimeni. Suiseră cu toţii în cupola observatorului. Când intră gâfâind, Theremon fu surprins de calmul straniu dinăuntru. Părea un tablou. Yimot stătea aşezat în scaunul din faţa comenzilor uriaşului solarscop, ca într-o seară obişnuită de cercetări astronomice. Ceilalţi se adunaseră în jurul telescoapelor mai mici, iar Beenay îi instruia cu glas încordat şi aspru:

- E clar pentru toţi? Este absolut vital să-l fotografiem pe Dovim chiar înainte de eclipsa totală şi să înlocuim imediat plăcile. Aşa, tu... şi tu... câte unul la fiecare aparat. Ne trebuie toată redundanţa pe care o putem obţine. Ştiţi toţi... care-s timpii de expunere...

Se auzi un murmur surd de încuviinţare.

Beenay îşi trecu o mână peste ochi.

- Torţele alea mai ard? Gata, gata, le văd! Se ţinea cu toată puterea de spătarul unui scaun: Ţineţi minte, nu... nu-ncercaţi să faceţi fotografii artistice. Când apar Stelele, nu pierdeţi timpul încercând să f-fotografiaţi, câte două odată. Una-i de ajuns. Şi... şi dacă simţiţi că vă e rău, *plecaţi de lângă aparate*!

- Du-mă la Athor, îi şopti Sheerin lui Theremon. Nu-l văd.

Ziaristul nu-i răspunse imediat. Siluetele neclare ale astronomilor se clătinau şi se înceţoşau, iar făcliile de deasupra deveniseră simple pete gălbui. Încăperea era rece ca moartea. Simţi mâna Siferrei atingându-l pentru o clipă – doar o clipă –, apoi nu putu s-o mai vadă.

- E-ntuneric, murmură el.

Sheerin întinse braţele în faţă.

- Athor... Porni orbeşte, împleticindu-se: Athor!

- Stai, rosti Theremon prinzându-l de mână. Te duc eu.

Fără să ştie cum anume, traversă odaia. Închise ochii în faţa Beznei şi-şi închise mintea înaintea haosului ce sta să-i explodeze înăuntru.

Nimeni nu-i auzi şi nici nu-i băgă în seamă. Psihologul se izbi de un perete.

- Athor!

- Tu eşti, Sheerin?

- Da... Da! Athor?

- Ce s-a întâmplat?

- Voiam să-ţi spun... nu-ţi face griji cu gloata... uşile sunt îndeajuns de solide...

- Da. Sigur, murmură Athor şi lui Theremon i se păru că vorbeşte de la mulţi kilometri depărtare.

De la *ani-lumină* depărtare.

Brusc, lângă ei apăru o altă siluetă, mişcându-se iute şi agitând haotic din braţe. Ziaristul crezu că era Yimot, sau poate chiar Beenay, dar apoi îi atinse țesătura aspră a hainelor și recunoscu mantia cultistului.

– Stelele! răcni Folimun. Vin Stelele! La o parte!

„Încearcă să ajungă la Beenay", pricepu Theremon. „Să distrugă aparatele."

– Atenție! strigă el, dar Beenay continua să fie aplecat deasupra calculatoarelor ce activau aparatele de fotografiat, declanșând de zor, în vreme ce Bezna devenea totală.

Theremon se întinse și prinse veșmântul Apostolului, strânse și răsuci. Pe neașteptate, niște degete îi cuprinseră gâtul. Se clătină, gata să-și piardă echilibrul. În fața lui nu erau decât umbre; până și podeaua de sub tălpi își pierduse substanța. Un genunchi îl izbi puternic sub pântece; gemu, aproape amețit de durere, și fu gata să cadă.

Totuși după prima clipă de durere, puterea îi reveni. Reuși cumva să-l răsucească pe Folimun și-l cuprinse cu brațul de după grumaz. În aceeași clipă îl auzi pe Beenay icnind:

– Gata! Asta-i! Toată lumea la post!

Theremon avu senzația că putea percepe totul simultan. Întreaga lume curgea prin mintea lui, care bubuia, și totul era un haos; toți strigau îngroziți.

Apoi înțelese că ultima rază de lumină se destrămase și pierise.

În același timp îl auzi pe Folimun horcăind sufocat, pe Beenay oftând adânc și uimit, apoi un țipăt sugrumat dinspre Sheerin, un chicotit isteric ce se întrerupse printr-un suspin...

Și o liniște bruscă, stranie, mormântală.

Strânsoarea lui Folimun slăbi, fără viață, moale. Privi ochii Apostolului și-i văzu goi, uitându-se în sus, reflectând pâlpâitul galben al torțelor. Văzu bășici de spumă pe buzele lui și-l auzi scâncind animalic.

Cu lenta fascinație a fricii, se ridică și întoarse ochii către întunericul înfiorător al cerului.

Pe el sclipeau Stelele!

Nu cele zece sau douăzeci din jalnica teorie a lui Beenay. Erau mii de Stele, scânteind cu o putere incredibilă, una lângă alta, un zid nesfârșit, formând o suprafață orbitoare de lumină teribilă ce acoperea întreaga boltă. Mii de sori măreți străluceau într-o splendoare ce pârjolea sufletul, mult mai înspăimântător de rece în groaznica ei nepăsare decât vântul mușcător ce sufla peste lumea înghețată și mohorâtă.

Stelele loveau în chiar rădăcinile ființei sale. Îi izbeau creierul ca niște ghioage. Monstruoasa lor lumină geroasă părea un milion de gonguri uriașe răsunând simultan.

„Zeilor", se gândi. „Zeilor... zeilor... zeilor!"

Totuși nu-și putea desprinde ochii de la spectacolul lor demonic

Privea în sus, prin deschizătura cupolei, cu toţi muşchii rigizi, încremeniţi, holbându-se uluit şi îngrozit la spectacolul incredibil ce acoperea bolta. Îşi simţea mintea chircindu-se şi reducându-se la un punctuleţ rece sub atacul acela permanent. Creierul său nu era mai mare decât o pietricică ce răsuna spart în ţigva goală. Plămânii refuzau să-i mai funcţioneze. Sângele gonea prin vene în sens opus.

În cele din urmă, reuşi să închidă ochii. Îngenunche o vreme, gâfâind, bolborosind, luptându-se să-şi recapete controlul.

După aceea se sculă în picioare, clătinându-se, răsuflând cu greu, pe gură, cu toţi muşchii trupului zbătându-se de teroare şi spaimă primară, cu o intensitate abia suportabilă. În mod vag, era conştient de prezenţa Siferrei undeva în preajmă, dar trebui să se chinuie ca să-şi aducă aminte cine era ea. Cu mare greutate îşi aminti cine era *el*. De undeva de jos se auzeau bubuituri continue, izbituri puternice în uşă... o fiară necunoscută, cu o mie de capete, încercând să pătrundă...

Nu mai conta.

Nimic nu mai conta.

El înnebunea şi o ştia, iar undeva în adâncul său o rămăşiţă de raţiune urla, zbătându-se şi împotrivindu-se talazului de teroare întunecată. Era îngrozitor să înnebuneşti şi să ştii că înnebuneşti, să ştii că peste un minut vei continua să exişti fizic, dar că adevărata *ta* esenţă avea să fie moartă şi întunecată în demenţa neagră. Căci aceasta era Bezna – Bezna, Gerul şi Pierirea. Zidurile strălucitoare ale universului se năruiseră şi fragmentele lor înecate se prăbuşeau ca să-l doboare, să-l strivească şi să-l nimicească.

Cineva se apropie, mergând în patru labe şi se înghesui în el. Theremon se trase într-o parte. Îşi duse mâinile spre gâtlejul pe care-l simţea ca o rană şi se împletici către flăcările torţelor ce-i copleşeau vederea rătăcită.

– Lumină! urlă el.

Undeva, Athor plângea, scâncind oribil, ca un copil înspăimântat de moarte:

– Stele... numai Stele... habar n-am avut. Nu ştiam nimic. Credeam că şase stele sunt un univers, sunt ceva ce Stelele nici nu bagă-n seamă, şi Bezna va fi de-a pururi şi-n vecii vecilor, şi zidurile cad, şi noi habar n-am avut, cum să ştim, şi totul...

Cineva încercă să apuce o făclie, care căzu şi se stinse. În clipa aceea, splendoarea înspăimântătoare a indiferentelor Stele se apropie parcă dintr-un salt.

De jos se auziră urlete, răcnete şi zgomot de sticlă spartă. Gloata, înnebunită şi imposibil de stăvilit, pătrunsese în observator.

Theremon privi în jur. În lumina oribilă a Stelelor, zări chipurile schimonosite ale astronomilor, bâjbâind cu minţile pierdute. Izbuti să iasă pe coridor. Printr-o fereastră deschisă, o pală tăioasă de aer înghețat îl lovi și ziaristul rămase locului, chicotind.

– Theremon? se auzi un glas înapoia lui. Theremon?

Continuă să râdă.

– Uite, rosti el după o vreme. Alea-s Stelele... Asta-i Flacăra.

Afară, către Saro, orizontul căpătase o strălucire portocalie care creștea, sporind în intensitate, deși nu era lumina vreunui soare.

Lunga noapte venise din nou.

TREI

ZORII

[28]

Primul lucru de care Theremon fusese conştient, după o lungă perioadă de inconştienţă, a fost ceva uriaş şi galben care atârna deasupra lui pe cer.

Era un glob auriu, imens şi luminos. Din cauza strălucirii sale, nu-l putea privi mai mult de o fracţiune de secundă. Dinspre el, în valuri pulsatoare, se revărsa o căldură dogoritoate.

Bărbatul se ghemui pe vine, cu capul plecat şi-şi ridică braţele în faţa ochilor ca să se apere de revărsarea de căldură şi lumină de deasupra. „Oare ce-l ţine acolo?" se întrebă. „De ce nu cade?"

„Dacă o să cadă, o să cadă peste mine."

„Unde să m-ascund? Cum să mă apăr?"

Câteva clipe prelungi, rămase nemişcat, neîndrăznind nici să se gândească. Apoi întredeschise precaut ochii. Imensul obiect strălucitor era tot pe cer. Nu se clintise deloc. N-avea să se prăbuşească peste el.

În ciuda căldurii, începu să tremure.

Simţi un iz înţepător de fum. În apropiere ardea ceva.

„Cerul", se gândi. „Arde cerul."

Globul de aur o să ardă lumea!

Nu. Nu... Fumul era cauzat de altceva. Avea să-şi amintească imediat... dacă izbutea să-şi alunge pâcla de pe creier. Focurile nu fuseseră provocate de globul de aur. El nici nu exista când începuseră focurile. Chestiile celelalte erau de vină, chestiile alea albe, reci şi scânteietoare, care acoperiseră cerul... ele o făcuseră, ele trimiseseră Flăcările...

„Cum se numeau? Ah, da! Stele."

„Stelele."

Începu să-şi amintească, doar puţin, şi se înfioră din nou, o convulsie prelungită şi puternică. Îşi aminti cum apăruseră Stelele şi creierul i se transformase în piatră, iar plămânii refuzaseră să mai funcţioneze şi sufletul său urlase înspăimântat.

Însă acum Stelele dispăruseră. În locul lor, pe cer se vedea globul galben şi sclipitor.

Un glob galben şi sclipitor?

Un glob galben şi sclipitor?

Onos! Aşa se numea! Onos, soarele. Principalul soare. Unul dintre cei... unul dintre cei şase sori. Da! Theremon zâmbi. Amintirile începeau să-i revină. Locul lui Onos era pe cer. Locul Stelelor nu era acolo. Soarele... blândul, bunul şi caldul Onos. Se întorsese. Deci totul era bine în lume, chiar dacă undeva ardeau nişte focuri.

Şase sori? Atunci unde erau ceilalţi cinci?

Îşi amintea chiar şi numele lor. Dovim, Trey, Patru, Tano, Sitha. Şi cu Onos, şase. Pe Onos îl putea zări... era chiar deasupra lui şi părea că acoperă jumătate din cer. Unde erau ceilalţi? Se ridică, încă nesigur, încă temându-se de globul auriu şi fierbinte, întrebându-se dacă nu cumva putea să-l atingă şi să se ardă. Nu, nu. asta era o prostie. Onos era bun. Onos era blând. Zâmbi.

Privi atent bolta. Mai erau şi alţi sori?

Zări unul. Foarte departe şi micuţ. Nu era deloc înspăimântător... aşa cum fuseseră Stelele şi chiar globul arzător de deasupra. Doar un punctuleţ alb pe cer, nimic altceva. Atât de mic, încât dacă ar fi putut ajunge la el, îl putea băga în buzunar.

„Trey“, se gândi. „Ăla-i Trey. Atunci şi fratele lui, Patru, trebuie să fie pe aproape...“

„Da. Da, uite-l! Jos de tot, în stânga lui Trey. Numai dacă nu cumva *el* e Trey şi *celălalt* e Patru.“

„De fapt, numele nu contează. Nu-i important care-i unul şi care-i altul. Ei doi sunt Trey şi Patru, şi cel mare e Onos. Atunci ceilalţi trebuie să fie în altă parte, pentru că nu-i văd. Iar pe mine mă cheamă...“

Theremon.

„Da! Exact! Eu sunt Theremon.“

Era însă şi un număr. Se încruntă, gândindu-se la el, codul lui de familie, asta era, un număr pe care-l ştiuse toată viaţa, dar care anume? Care... anume?

762.

Da!

Sunt Theremon 762.

Imediat urmă un alt gând, mai complex: „Sunt Theremon 762 de la *Cronica* din oraşul Saro.“

Cumva, gândul acela îl făcu să se simtă ceva mai bine, deşi era înconjurat de mistere.

Oraşul Saro? *Cronica*?

Aproape că ştia ce înseamnau cuvintele acelea. Aproape... Le repetă ca pe o incantaţie. *Cronica cronica cronica. Oraşul oraşul oraşul. Saro saro saro. Cronica din oraşul Saro*.

„Poate că ar fi bine să umblu puţin“, hotărî el. Făcu un pas şovăitor, altul, încă unul. Picioarele îi tremurau. Privind în jur, observă că se găsea pe panta unui deal. Văzu un drum, tufişuri, arbuşti, un lac în stânga... Unii copaci păreau rupţi; ramurile atârnau în unghiuri nefireşti sau zăceau pe sol de parcă nişte uriaşi călcaseră totul în picioare.

În faţa lui se ridica un edificiu imens cu acoperiş rotund. Dinăuntrul lui ieşea fum. Faţada clădirii era înnegrită, de parcă arsese, totuşi pereţii din piatră rămăseseră în picioare. Pe trepte, câţiva oameni zăceau ca nişte păpuşi stricate.. Alţii erau prin tufişuri şi pe cărarea ce cobora dealul. Unii mai mişcau, dar cei mai mulţi nu dădeau nici un semn de viaţă.

Privi în direcţia opusă. În zare se distingeau turnurile unui oraş. Deasupra lor atârna un nor gros de fum şi când miji ochii, i se păru că putea întrezări limbi de foc ieşind pe ferestrele caselor mai înalte. Totuşi, o rămăşiţă de raţiune îi spunea că de la o asemenea depărtare era imposibil să se distingă astfel de detalii. Până la oraşul acela trebuiau să fie câţiva kilometri.

„Oraşul Saro", se gândi imediat.

Unde este publicată *Cronica*.

„Unde lucrez. Unde locuiesc."

„Iar eu sunt Theremon. Da! Theremon 762. De la *Cronica* oraşului Saro."

Scutură încet din cap, precum un animal rănit, încercând să-şi alunge ceaţa şi toropeala care-l învăluiau. Era înnebunitor să nu poţi gândi coerent, să nu te poţi deplasa după bunul plac prin arhiva propriilor amintiri. Lumina sclipitoare a Stelelor se aşternuse aidoma unui paravan peste mintea lui, izolându-l de memorie.

Totuşi unele lucruri începuseră să răzbată. Prin minte i se învolburau fragmente multicolore ale trecutului, precise şi distincte, vibrând de o energie frenetică. Se strădui să le menţină îndeajuns ca să le poată înţelege.

Apoi îşi aminti imaginea unei încăperi. Camera *lui*, ticsită cu ziare, reviste, două terminale de calculator, o cutie de carton plină cu scrisori... Altă odaie: un pat. Bucătăria micuţă pe care n-o folosea aproape niciodată. „Acesta", îşi spuse, „este apartamentul lui Theremon 762, binecunoscutul editorialist al *Cronicii* din oraşul Saro. Theremon nu este acum acasă, doamnelor şi domnilor. În acest moment, el se găseşte lângă ruinele observatorului Universităţii Saro, încercând să priceapă..."

Ruinele...

Observatorul Universităţii Saro...

– Siferra? strigă el. Siferra, unde eşti?

Nici un răspuns. Se întrebă cine era Siferra. Probabil o persoană pe care o cunoştea înainte... Numele ţâşnise pe neaşteptate din adâncurile minţii sale chinuite.

Mai făcu câţiva paşi nesiguri. Puţin mai jos, sub un tufiş, zăcea un bărbat. Theremon se apropie de el. Ochii îi erau închişi. Ţinea în mână o torță stinsă. Hainele îi erau sfâșiate.

Dormea sau era mort? Theremon îl atinse ușor cu vârful piciorului. Era mort. Ciudat câți morți se aflau în jur... De obicei nu zărești cadavre la tot pasul. Mai încolo, o mașină răsturnată... Și ea părea moartă, cu șasiul expus patetic către cer și șuvițe de fum înălțându-se leneșe din interior.

– Siferra? strigă din nou.

Se petrecuse ceva teribil. Asta era foarte clar, deși nu pricepea nimic altceva. Se ghemui din nou și-și apăsă tâmplele cu vârful degetelor. Crâmpeiele de amintiri care-i galopaseră prin minte se mișcau mai lent acum; terminaseră dansul lor nebunesc și pluteau maiestuoase, precum aisbergurile în Oceanul Sudic. Dacă ar fi putut prinde câteva... și le-ar fi găsit rostul în acest puzzle...

Repetă puținele lucruri pe care reușise să le identifice. Numele lui... Numele orașului... Numele celor șase sori... Ziarul... Apartamentul lui...

Aseară...

Stelele...

Siferra... Beenay... Athor... nume...

Brusc, mintea lui începu să facă conexiuni.

Fragmentele de memorie din trecutul imediat porniseră în sfârșit să-și ocupe pozițiile. Deocamdată, nimic nu avea vreun sens, pentru că fiecare ghem de amintiri era cumva independent în sine și nu putea fi ordonat în mod coerent. Cu cât se străduia mai tare, cu atât totul redevenea confuz. Odată ce înțelese acest lucru, renunță la ideea de a forța lucrurile.

„Relaxează-te", își spuse Theremon. „Lasă-le să revină singure."

Își dădea seama că suferise o afecțiune mintală profundă. Nu-și descoperise nici un cucui și nu avea dureri de cap, dar știa că fusese vătămat. O sabie răzbunătoare îi ciopârțise amintirile într-o mie de bucățele, iar acestea fuseseră amestecate și împrăștiate ca piesele unui mozaic. Părea totuși că, treptat, își revine. Cu fiecare moment, puterea minții sale, puterea entității care era Theremon 762 de la *Cronica* orașului Saro, se reafirma, reîntregindu-l.

„Stai calm. Așteaptă. Lasă lucrurile să se petreacă de la sine."

Inspiră adânc, menținu aerul în plămâni, apoi expiră lent. Inspiră din nou. „Ține, expiră. Inspiră, ține, expiră. Inspiră, ține, expiră."

Cu ochii minții văzu interiorul observatorului. Își aminti. Era seară. Numai soarele roșu și mic era pe cer – Dovim, așa se numea. Femeia înaltă... *ea* era Siferra. Bărbatul cel gras se numea Sheerin, iar pe tânărul cel zvelt îl chema Beenay. Bătrânul aprig cu coama de păr cărunt era celebrul astronom, directorul observatorului... Ithor? Uthor? *Athor*, da! Athor.

Și se apropia eclipsa... Bezna... Stelele...

Da. Da! Totul îi revenea acum. Amintirile își ocupau locul, una câte una. Gloata din afara observatorului, condusă de fanaticii în mantii negre: Apostolii Flăcării, aşa se numeau. Iar unul dintre ei fusese chiar în observator. Folimun, parcă... Folimun 66!

Îşi aducea aminte.

Momentul eclipsei totale. Pogorârea totală şi neaşteptată a nopţii. Lumea intrând în Peştera Beznei.

Stelele...

Nebunia... urletele... gloata...

Se înfioră, reamintindu-şi. Hoardele de oameni din Saro, înnebuniţi şi îngroziţi, spărgând uşa masivă şi năvălind în observator, călcându-se în picioare în graba lor de a distruge blestematele instrumente ştiinţifice şi blasfematorii savanţi care negau realitatea zeilor...

Acum, când amintirile curgeau în cascadă, aproape că-i păru rău că nu le uitase pe vecie. Şocul pe care-l simţise în prima clipă când zărise lumina sclipitoare a Stelelor... durerea ce-i erupsese în ţeastă... valurile stranii şi oribile de energie glacială care-i asaltau vederea. Şi apoi sosirea mulţimii... haosul... strădania de a scăpa... Siferra lângă el şi Beenay în apropiere, iar după aceea gloata năpustindu-se asupra lor ca un torent năvalnic, despărţindu-i, târându-i în direcţii diferite...

Îşi reaminti o ultimă imagine a lui Athor, cu ochii strălucitori şi fulgerând cu sălbăticia unei demenţe pure, neclintit în scaunul lui, poruncindu-le invadatorilor să părăsească clădirea, de parcă n-ar fi fost doar directorul observatorului, ci un rege. Alături, Beenay trăgându-l de braţ şi rugându-l să fugă împreună... Apoi scena se destrăma. Nu mai zărea camera cea mare. Se vedea pe sine, târât pe un coridor, căutând o scară, uitându-se după Siferra, după orice chip cunoscut...

Apostolul, fanaticul Folimun 66, apărându-i brusc în faţă, blocându-i calea în mijlocul haosului, hohotind şi întinzându-i mâna, într-un gest ironic de falsă prietenie. Folimun dispărea şi el, iar Theremon continua nebuneşte înainte, în josul scării spiralate, căzând şi rostogolindu-se, trecând peste cei din oraş care erau atât de mulţi în holul de la parter încât nici nu se mai puteau mişca. Ieşise cumva pe uşă, în noaptea friguroasă, şi rămăsese cu capul descoperit în Bezna care nu mai era Bezna, deoarece totul era iluminat de strălucirea teribilă, hidoasă, inimaginabilă şi îngheţată a miilor de Stele nemiloase ce acopereau cerul.

Nu te puteai ascunde de ele. Chiar dacă închideai ochii, lumina lor înspăimântătoare răzbătea prin pleoape. Simpla Beznă era un fleac pe lângă apăsarea implacabilă a bolţii, care izvora o scânteiere de neînchipuit, o lumină atât de puternică încât răsuna în ceruri precum tunetul.

Theremon îşi aminti cum simţise că cerul, Stelele şi totul aveau să cadă peste el. Îngenunchease şi-şi acoperise faţa cu palmele, deşi ştia că era zadarnic. Îşi mai amintea panica din jurul lui, oamenii gonind în toate direcţiile, răcnetele şi vaietele. Incendiile din oraş, proiectate pe linia orizontului... Şi peste toate, talazurile de frică coborâte din cer, dinspre Stelele crude şi neiertătoare ce invadaseră lumea.

Asta era totul. După aceea nu mai avea absolut nici o amintire, până în momentul trezirii, când ridicase privirea, îl văzuse iarăşi pe Onos şi începuse să pună cap la cap cioburile minţii sale.

„Sunt Theremon 762", îşi repetă el. „Locuiam în oraşul Saro şi scriam articole la ziar."

Acum nu mai exista nici un oraş Saro şi nici un ziar.

Lumea ajunsese la un capăt. El însă era viu şi, spera, raţiunea îi revenea.

Dar acum? Încotro să se îndrepte?

- Siferra? strigă el.

Nu răspunse nimeni. Porni încet în josul dealului, pe lângă copacii rupţi, pe lângă maşinile carbonizate şi răsturnate, pe lângă cadavre. „Dacă aici e aşa", se gândi, „cum o fi în oraş?"

„Zeilor..."

„Zeilor! Ce ne-aţi făcut?"

[29]

„Uneori laşitatea are şi avantaje", îşi spuse Sheerin, descuind uşa debaralei din subsolul observatorului, unde rămăsese pe timpul Beznei. Însă se simţea zguduit, dar n-avea nici o îndoială că era în toate minţile. În tot cazul, în minţile dinaintea eclipsei...

Observatorul părea cufundat în tăcere. Deşi debaraua nu avea ferestre, prin orificiul de ventilaţie de lângă tavan pătrunsese suficientă lumină ca să-l asigure că era dimineaţă şi sorii reveniseră pe cer. Poate că, între timp, nebunia trecuse şi putea ieşi din ascunzătoare.

Scoase prudent capul pe uşă şi privi în jur.

Primul lucru pe care l-a simţit a fost mirosul de fum. Era însă un iz stătut, jilav, neplăcut şi acrişor, mirosul de tăciuni stinşi.

Observatorul avea un foarte eficient sistem anti-incendiu, care declanşase probabil duzele de stropire imediat ce gloata începuse să dea foc.

Gloata! Sheerin se înfioră, amintindu-şi.

Ştia că n-avea să poată uita niciodată momentul când mulţimea pătrunsese în observator. Imaginile acelea aveau să-l urmărească toată viaţa: chipurile schimonosite, deformate, ochii demenţi, urletele furioase... Erau oameni care îşi pierduseră fragilul control asupra raţiunii încă înainte de eclipsa totală. Accentuarea Beznei le dăduse brânci în braţele nebuniei... alături de aţâţările abile ale Apostolilor Flăcării, triumfători acum, în momentul împlinirii profeţiei lor. Oamenii veniseră cu miile ca să-i calce în picioare pe blestemaţii de savanţi în viziunea lor şi se năpustiseră agitând făclii, bâte, cozi de unelte, orice cu care puteau lovi, sfărâma, distruge.

În mod paradoxal, apariţia lor îl trezise la realitate pe psiholog. Traversase un moment extrem de greu când, însoţit de Theremon, coborâse să baricadeze uşa observatorului. Pornise pe scări fără să simtă nimic deosebit, ba chiar cu un sentiment de exuberanţă; dar apoi perceperea reală a Beznei îl izbise de-a dreptul violent şi se prăbuşise. Rămăsese ghemuit pe trepte, încremenit de spaimă, amintindu-şi călătoria prin Tunelul Misterului şi înţelegând că de data aceasta călătoria n-avea să dureze doar câteva minute, ci ore în şir.

Theremon izbutise să-l smulgă din starea aceea şi, până când ajunse în cupola observatorului, Sheerin îşi recăpătase, parţial, stăpânirea de sine. Urmaseră însă eclipsa totală... şi Stelele. Deşi Sheerin îşi ferise ochii când lumina aceea păgână pătrunsese prin deschizătura din plafon, nu izbutise totuşi s-o evite complet. Pentru o clipă, putuse simţi cum îi scapă controlul minţii... putuse simţi cum începe să se destrame fragilul fir al raţiunii...

După aceea năvălise gloata, şi psihologul ştiuse că nu se mai punea problema păstrării raţiunii. Acum principalul era să-şi salveze viaţa. Dacă voia să supravieţuiască, nu avea de ales, ci trebuia să-şi adune toate puterile şi să găsească un loc ferit. Abandonase complet planul naiv de observare a Beznei din postura unui savant obiectiv şi distant. S-o facă alţii! El avea să se ascundă.

Şi astfel, nu mai ştia cum, ajunsese în subsol, în micuţa şi minunata debara, cu superba ei candelă difuzând o lumină slabă, dar liniştitoare. Zăvorâse uşa şi aşteptase.

Ba chiar şi dormise, puţin.

Acum era dimineaţă. Deşi putea să fie şi după-amiază... Un lucru era sigur: Teribila noapte luase sfârşit şi totul era calm, cel puţin în vecinătatea observatorului. Sheerin înaintă tiptil în subsol, se opri; ascultă atent şi porni în susul scării.

Liniştea era absolută. Peste tot se vedeau băltoace de apă murdară, pulverizată de duzele anti-incendiu, şi se simţea izul neplăcut de cenuşă jilavă.

Se opri pe trepte şi desprinse dintr-un suport o toporişcă de pompier. Se îndoia că avea s-o poată folosi vreodată asupra unei fiinţe vii; totuşi putea fi un obiect util, dacă situaţia de afară era atât de anarhică pe cât se aştepta.

Ajunse în capul scării. Deschise încetişor uşa subsolului – aceeaşi pe care o trântise înapoia lui în noaptea trecută, gonind nebuneşte în jos – şi privi.

Ceea ce văzu îl îngrozi.

Holul cel mare al observatorului era plin de trupuri care zăceau răşchirate în fel şi chip, parcă după o orgie de proporţii. Însă oamenii aceia nu erau beţi. Zăceau în poziţiile nefireşti aduse de moarte, sau se prăbuşiseră unii peste alţii în mormane de două-trei persoane înălţime, aidoma unor marionete abandonate. Mulţi păreau morţi, sau în agonie. Cei care erau vii stăteau neclintiţi, scâncind şi scheunând, cu minţile pierdute.

Toate obiectele din hol – instrumentele ştiinţifice, portretele marilor astronomi, minuţioasele hărţi cereşti – fuseseră doborâte şi arse, sau pur şi simplu călcate în picioare. Resturile carbonizate sau zdrobite se puteau zări, pe alocuri, printre trupuri.

Uşa principală era deschisă şi de afară răzbătea lumina caldă şi încurajatoare a soarelui.

Psihologul porni precaut spre ieşire.

– Domnul Sheerin? se auzi pe neaşteptate.

Se răsuci, rotind toporişca atât de ameninţător încât îi veni să râdă de propria lui agresivitate

– Cine-i acolo?

– Eu .. Yimot...

– Cine?

– Yimot. Nu mă mai ţineţi minte?

– Yimot, da...

Studentul cel stângaci şi deşirat, dintr-o provincie îndepărtată. Îl zări acum, pe jumătate ascuns într-o nişă. Chipul îi era înnegrit de funingine şi cenuşă, hainele sfâşiate, iar el părea zguduit dar cu mintea întreagă. Ba chiar, când ieşi din nişă, se mişcă mai firesc ca de obicei, fără smuciturile obişnuite, fără să-şi agite braţele sau să bălăngăne din cap. „Spaima poate acţiona în mod neaşteptat asupra oamenilor“, se gândi Sheerin.

– Ai stat acolo toată noaptea? întrebă el.

– Am încercat să ies din observatoı când au apărut Stelele, dar am rămas blocat aici. L-aţi văzut pe Faro, domnule Sheerin?

- Prietenul tău? Nu. N-am văzut pe nimeni cunoscut.

O vreme am fost împreună. După aceea, cu toate îmbrâncelile şi călcatul în picioare, lucrurile au luat-o razna... Yimot surâse strâmb: Am crezut c-o să ardă tot observatorul. Noroc că au început să stropească pulverizatoarele... Arătă trupurile de pe podea: Oare au murit toţi?

– Unii sunt doar nebuni. Au văzut Stelele.

– Şi eu le-am văzut, numai o clipă. Numai o clipă...

– Cum erau? întrebă psihologul.

– Nu le-aţi văzut? Sau nu vă mai amintiţi?

– Eram la subsol. Frumos şi confortabil.

Yimot privi în sus, de parcă Stelele continuau să scânteieze prin plafon.

– Erau... teribile, şopti el. Ştiu că asta nu vă lămureşte prea mult, dar e singurul cuvânt pe care-l pot folosi. Le-am văzut numai două secunde, poate trei, şi-am crezut că ameţesc. Simţeam pur şi simplu că-mi crapă capul, aşa că nu m-am mai uitat. Nu sunt prea curajos...

– Nu eşti singurul...

– Totuşi mă bucur pentru acele câteva secunde. Stelele sunt înspăimântătoare, dar şi foarte frumoase. Cel puţin pentru un astronom... Nu seamănă deloc cu punctuleţele de lumină pe care le-am creat noi în experienţa aceea... Ştiţi probabil că ne găsim în mijlocul unei aglomerări imense de Stele. Cei şase sori ai noştri formează un grup apropiat de Kalgash; dar mai departe, la cinci, sau zece ani-lumină, sau chiar mai mult, se află aceste Stele, care sunt de fapt mii şi mii de sori, formând un glob enorm ce ne înconjoară complet, însă care sunt invizibili pentru noi, fiind mascaţi de lumina permanentă a sorilor noştri. Exact cum a spus Beenay. Să ştiţi că-i un astronom extraordinar. Într-o bună zi, va fi mai celebru decât domnul Athor... N-aţi văzut deloc Stelele?

– Foarte, foarte puţin, răspunse pleoştit Sheerin. După aceea m-am ascuns... Hai să ieşim de aici, băiete.

– Aş vrea mai întâi să-l caut pe Faro.

– Dacă a scăpat, e afară. Dacă nu... nu-l mai poţi ajuta cu nimic.

– Şi dacă-i prins pe sub... oamenii aceştia?

– Nu, clătină din cap psihologul. Nu se poate căuta printre ei. Cei vii sunt încă în stare de şoc şi nu ştim cum au să reacţioneze dacă se cred ameninţaţi. Cel mai bine este să ieşim de aici. Eu încerc să ajung la Sanctuar. Dacă eşti inteligent, o să faci la fel.

– Şi Faro...

– Bine, oftă Sheerin. Hai să-l căutăm pe Faro. Sau pe Beenay, pe Athor, pe Theremon... pe oricare.

Era însă zadarnic. După vreo zece minute de căutare printre morţii, inconştienţii sau semi-inconştienţii din hol, nu găsiseră pe nimeni cunoscut. Toate chipurile erau schimonosite, deformate de groază şi nebunie. Unii reacţionau când erau atinşi, făcând spume la gură şi bolborosind ameninţător. Unul încercă să apuce toporişca lui Sheerin, şi psihologul fu nevoit să-l lovească cu coada ei. La etaj nu se putea urca; treptele scării erau acoperite cu trupuri şi peste tot se zăreau bucăţi de tencuială. Pe podea, apa se strânsese în băltoace tulburi. Mirosul acru şi pătrunzător al fumului era insuportabil.

– Aveţi dreptate, spuse Yimot în cele din urmă. Mai bine să plecăm...

Sheerin ieşi primul în razele soarelui. După evenimentele din ultimele ore, auriul Onos era priveliştea cea mai minunată din univers; totuşi psihologul constată că ochii lui nu mai erau obişnuiţi cu atâta lumină, după lungile ore de Beznă. Resimţi un şoc aproape fizic.

Rămase câteva secunde în prag, clipind des şi aşteptând să se acomodeze. Când izbuti să vadă, scoase un geamăt.

– Groaznic..., murmură Yimot.

Alte trupuri. Nebuni ţopăind şi cântând de unii singuri. Vehicule carbonizate, răsturnate de pe drum. Copaci şi tufişuri rupte de forţe monstruoase, oarbe. Iar în depărtare, un nor sumbru de fum negru, înălţându-se deasupra turnurilor din Saro.

Haos, haos, haos...

– Deci aşa arată sfârşitul lumii, şopti Sheerin. Iar noi doi suntem supravieţuitorii. Râse amar: O pereche grozavă... Eu sunt cu cincizeci de kilograme prea gras, iar tu cu cincizeci prea slab. Totuşi, noi suntem întregi. Mă-ntreb dacă Theremon a scăpat. *El* avea cele mai multe şanse Pe tine sau pe mine n-aş fi avut curaj să pariez... Bun! Sanctuarul este la jumătatea distanţei între Saro şi observator. Dacă nu dăm de vreun necaz, ar trebui să ajungem acolo într-o jumătate de oră. Ia chestia asta!

Ridică un baston de cauciuc, gros şi cenuşiu, aflat lângă un cadavru, şi-l aruncă spre Yimot.

Tânărul îl prinse cu stângăcie şi-l privi întrebător.

– Ce să fac cu el? rosti în cele din urmă.

– Prefă-te că spargi capul oricui ne deranjează. Aşa cum şi eu mă prefac că voi folosi toporişca, dacă va fi nevoie să mă apăr. Iar dacă chiar va trebui, o s-o fac. Asta-i altă lume, Yimot. Haide! Şi nu te pierde cu firea pe drum.

[30]

Bezna continua să domnească şi Stelele revărsau diabolicele lor torente de lumină asupra Kalgashului, când Siferra ieşi împleticindu-se din observatorul devastat. Spre est se zărea geana trandafirie a zorilor, primul semn dătător de speranţe al revenirii sorilor pe cer.

Femeia rămase pe pajişte, cu picioarele larg depărtate şi capul lăsat pe spate, răsuflând adânc.

Era ameţită. Nu ştia câte ore trecuseră de când cerul devenise negru, iar Stelele irupseseră precum bubuitul unui milion de trompete. Toată noaptea rătăcise pe coridoarele observatorului, năucită, incapabilă să găsească ieşirea, luptându-se cu nebunii care mişunau peste tot. Nu se oprise să se gândească dacă nu cumva înnebunise şi ea. N-o interesa decât supravieţuirea: izbea mâinile care încercau s-o prindă, para loviturile de bâte cu propriul ei ciomag, pe care-l smulsese de la un bărbat căzut; ocolea grupurile de demenţi care urlau şi tropăiau prin coridoare, ţinându-se braţ la braţ câte şase-şapte şi călcând totul în picioare.

I se părea că în observator intraseră un milion de oameni. Oriunde privea, zărea chipuri desfigurate, ochi bulbucaţi, guri căscate, limbi care atârnau, degete răşchirate în gheare monstruoase.

Distrugeau totul. Ea nu avea habar unde era Beenay, sau Theremon. Îşi reamintea vag că-l văzuse pe Athor în mijlocul unui grup de vreo douăzeci de indivizi – coama lui deasă de păr alb ridicându-se deasupra tuturor –, apoi căzuse şi dispăruse, târât de puhoi.

În continuare, amintirile nu erau foarte clare. Pe întreaga durată a eclipsei, alergase înainte şi înapoi, în susul unui coridor şi în josul altuia, aidoma unui şoricel prins într-un labirint. Nu cunoştea prea bine interiorul clădirii, totuşi n-ar fi trebuit să bâjbâie în căutarea unei ieşiri... dacă ar fi fost cu mintea întreagă. Acum însă, cu Stelele asaltând-o nemiloase prin fiecare fereastră, avea impresia că un ac ascuţit îi perforase creierul. Nu putea gândi. Nu putea gândi. Nu putea gândi! Putea doar să fugă de colo până colo, îmbrâncindu-i pe nebunii care rânjeau şi aiurau, croindu-şi drum printre grupuri de necunoscuţi în zdrenţe, căutând disperată, ineficientă şi zadarnic una dintre uşile principale. Rătăci aşa, ore întregi, ca într-un coşmar ce nu se mai termina.

Acum, în sfârşit, ieşise. Nu ştia cum reuşise. Brusc, în faţa ei apăruse o uşă, la capătul unui coridor despre care era sigură că-l străbătuse până atunci de o mie de ori. Apăsase pe clanţă, uşa se deschisese, fusese izbită de o pală rece de aer proaspăt şi se împleticise afară.

Oraşul ardea. În zare, flăcările proiectau o pată roşie, strălucitoare pe fundalul întunecat al cerului.

Din toate părţile răsunau urlete, suspine, hohote sălbatice.

Ceva mai jos pe panta dealului, câţiva oameni trăgeau de un arbust, rupându-i crengile, îndoindu-l cu sălbăticie, smulgându-i rădăcinile din pământ. Siferra nu ştia de ce o făceau. Probabil că nici ei nu ştiau.

În parcarea observatorului, un grup răsturna maşini. Femeia se întrebă dacă şi automobilul ei era acolo. Nu-şi putea aminti. De fapt, nu-şi putea aminti mare lucru. Până şi propriul ei nume îi venea cu greutate în minte.

– Siferra, rosti ea cu glas tare. Siferra 89. Siferra 89!

Îi plăcea cum suna. Era un nume bun. Fusese numele mamei ei... sau poate al bunicii. Nu era tocmai sigură.

– Siferra 89, repetă femeia. Eu sunt Siferra 89!

Încercă să-şi aducă aminte unde locuia. Zadarnic... Un vălmăşag de numere lipsite de sens.

– Priviţi Stelele! urlă o femeie, trecând pe lângă ea. Priviţi Stelele şi muriţi!

– Nu, răspunse calmă Siferra. De ce să vreau să mor?

Cu toate acestea, privi Stelele. Deja, aproape se obişnuise cu vederea lor. Semănau cu nişte lumini foarte puternice - *teribil* de puternice -, atât de apropiate între ele încât păreau că se contopesc şi formează o singură masă sclipitoare, aidoma unei mantii scânteietoare azvârlite peste boltă. Dacă se uita mai mult de două-trei secunde, avea impresia că putea distinge punctuleţele individuale, mai strălucitoare decât cele din jur, clipind în mod ciudat. Cu toate acestea, nu reuşise să le privească mai mult de şase secunde; forţa luminii pulsatoare o copleşea, îşi simţea pielea capului ca străbătută de un curent electric, iar faţa începea să-i ardă şi era nevoită să-şi plece capul ca să-şi maseze locul acela dintre ochi care o durea, zvâcnind violent.

Traversă parcarea, ignorând vacarmul din jur, şi ieşi în partea opusă, acolo unde o alee pavată continua pe o terasă din coasta măgurii. O părticică încă funcţionând a minţii ei îi spuse că era drumul spre campus.

În faţă putea întrezări clădirile mai înalte ale Universităţii.

Pe acoperişurile lor dansau flăcări. Clopotniţa ardea, ca şi sala de spectacole şi arhiva studenţilor.

Trebuie să salvezi tăbliţele, răsună în mintea ei o voce pe care o recunoscu ca fiind chiar a ei.

„Tăbliţele? Ce tăbliţe?"

Tăbliţele Thombo.

Ah. Da, desigur. Ea era un arheolog, nu? Da. Da! Iar arheologii săpau, căutând obiecte străvechi. Ea săpase într-o regiune foarte îndepărtată. Sagimot? Beklikan? Cam aşa ceva... Şi găsise tăbliţe, texte preistorice. Lucruri vechi, antice. Obiecte foarte importante. Într-un loc numit Thombo.

„Cum mă descurc?" se întrebă.

Perfect, sosi răspunsul.

Zâmbi. Cu fiecare clipă, se simţea mai bine. Bănuia că o ajuta licărul trandafiriu al zorilor. Se apropia dimineaţa; soarele, Onos, apărea pe cer. Pe măsură ce el se înălţa, Stelele deveneau mai puţin strălucitoare, mai puţin înspăimântătoare. Dispăreau rapid. Deja, în est, razele lui Onos le alungase. Chiar şi în capătul opus al bolţii, acolo unde Bezna continua să domnească, iar Stelele se îmbulzeau ca plevuşca într-un iaz, teribila lor sclipire începuse să pălească. Acum putea privi cerul mai mult timp, fără să-şi simtă capul bubuind. Şi se simţea mai puţin năucă. Îşi amintea unde locuia, şi unde lucra, şi ce făcuse în decursul nopţii.

Fusese la observator... cu prietenii ei, astronomii, care preziseseră eclipsa...

Eclipsa...

Asta făcuse! Aşteptase eclipsa. Bezna... Şi Stelele...

Da. Aşteptase Flăcările, se gândi Siferra. Şi veniseră. Totul se petrecuse conform aşteptărilor. Lumea ardea, aşa cum arsese de atâtea ori înainte, incendiată nu de mâinile zeilor şi nici de puterea Stelelor, ci de oameni obişnuiţi, care înnebuniseră, împinşi de Stele în braţele unei panici care-i zorea să readucă lumina prin orice mijloace găseau la îndemână.

Cu toate astea, în ciuda haosului din jur, femeia rămase calmă. Mintea ei vătămată, amorţită dar nu scoasă din funcţiune, nu putea reacţiona afectiv înaintea dezastrului adus de Beznă. Continuă să înainteze pe drum, pătrunzând în centrul campusului, trecând pe lângă scene de devastare şi distrugere, fără să simtă vreun regret sau şoc pentru ceea ce se pierduse şi nici teamă faţă de greutăţile ce aveau să urmeze. Încă nu i se restabiliseră suficiente funcţii ale creierului pentru astfel de sentimente. Era pur şi simplu un observator pasiv, detaşat. Ştia că imobilul în flăcări pe lângă care trecea era noua bibliotecă a Universităţii, la organizarea căreia participase şi ea. Nu-i stârnea însă nici o emoţie. Putea la fel de bine să se fi plimbat printr-o aşezare veche de două mii de ani, a cărei pieire era un fapt istoric ce aparţinea de acum manualelor Niciodată nu i-ar fi trecut prin minte să lăcrimeze pentru nişte ruine de peste două mii de ani vechime. În mod oarecum similar, nici acum n-ar fi vărsat o lacrimă pentru Universitatea care pierea în foc.

Se afla în centrul campusului şi rătăcea pe alei familiare. Nu toate clădirile ardeau. Precum o somnambulă, trecu pe lângă Administraţie, coti la stânga după sala de sport, la dreapta pe lângă Matematică şi, ocolind printre Geologie şi Antropologie, ajunse la cartierul ei general, Catedra de Arheologie. Uşa din faţă era deschisă. Pătrunse înăuntru.

Clădirea părea aproape neatinsă. Câteva vitrine din holul de la intrare erau sparte, dar nu se furase nimic dinăuntrul lor. Uşa liftului fusese smulsă din ţâţâni, iar avizierul de lângă scară zăcea pe jos, făcut bucăţi. În rest, totul părea intact. Nu se auzea nici un sunet. Locul era pustiu

Biroul ei se afla la etaj. Urcând pe scări, găsi un bătrân căzut la primul palier.

– Mi se pare că te cunosc, vorbi Siferra. Cum te cheamă?

Nici un răspuns.

– Eşti mort? Spune: da, sau nu?

Ochii bătrânului erau deschişi, dar lipsiţi de lumină. Femeia îl atinse cu degetul pe obraz.

– Mudrin, aşa te cheamă! Sau te chema... Oricum erai bătrân.

Înălţă din umeri şi trecu mai departe.

Uşa de la biroul ei era descuiată. Înăuntru se afla un bărbat.

Şi el îi părea familiar: era însă viu şi stătea ghemuit lângă dulapurile cu dosare. Era un individ masiv, cu piept voinic, braţe puternice şi pomeţi lătăreţi. Chipul îi lucea de sudoare, iar ochii sclipeau febrili.

– Siferra? Tu, aici?

– Am venit să iau tăbliţele, răspunse ea. Tăbliţele sunt foarte importante. Trebuie apărate.

Bărbatul se sculă şi păşi nesigur spre ea.

– Tăbliţele? Tăbliţele au dispărut, Siferra! Le-au furat Apostolii, ai uitat?

– Au dispărut?

– Da, au dispărut. Ca şi mintea ta. Ţi-ai pierdut minţile, aşa-i? Priveşti în gol... Nu ţi-a mai rămas nimic în cap; îmi dau seama. Nici nu ştii cine sunt eu.

– Te numeşti Balik, rosti ea, numele venindu-i nechemat pe buze.

– Deci îţi aminteşti.

– Balik... Da... Şi Mudrin e pe scară. E mort, ştiai?

– Cred că da, ridică el din umeri. În scurt timp o să murim toţi. Afară, toată lumea a înnebunit. Da' ce-mi pierd vremea să-ţi spun toate astea? Şi tu eşti nebună.

Buzelele îi tremurau. Mâinile îi zvâcneau. Chicoti straniu şi-şi încleştă fălcile, căutând să se stăpânească.

– Am stat aici în timpul Beznei, continuă Balik. Rămăsesem să lucrez mai târziu şi când luminile au început să se stingă... zeilor, Stelele, Stelele! M-am uitat doar o dată la ele, repede. După aia m-am băgat sub birou şi n-am mai ieşit. Se apropie de fereastră: Acum, uite că răsare Onos. Probabil că ce-a fost mai rău a trecut. ...Afară a ars totul?

– Am venit pentru tăbliţe, repetă femeia.

– Au dis-pă-rut, silabisi el. Nu-nţelegi? Au dispărut. Nu mai sunt. Au fost furate.

– Atunci o să iau hărţile. Trebuie să pun totul la adăpost.

– Eşti chiar nebună, aşa-i? Unde-ai fost, la observator? Ai văzut bine Stelele?

Chicoti din nou şi traversă odaia, apropiindu-se de ea. Siferra se strâmbă dezgustată. Îi putea simţi mirosul transpiraţiei, acru, puternic şi neplăcut. Parcă nu s-ar fi spălat de o săptămână. Şi arăta de parcă n-ar fi dormit tot de o săptămână.

– Vino-ncoace, rosti el când Siferra se retrase. Nu te mănânc.

– Vreau hărţile, Balik.

– Sigur. Ţi le dau. Îţi dau şi fotografiile, totul Dar mai întâi o să-ţi dau altceva. Vino-ncoa, Siferra

Se întinse şi o trase către el. Femeia îi simţi mâinile pe sâni şi obrazul lui ţepos se atinse de faţa ei. Mirosul era insuportabil. O apucă furia. Cum îndrăznea s-o atingă în felul acesta? Îl împinse cu putere.

– Hei, termină, Siferra! Haide... Fii drăguţă... Poate că numai noi doi suntem singurii supravieţuitori. Tu şi cu mine; o să trăim în pădure, o să vânăm animale şi-o să adunăm fragi şi mure. Vânători şi culegători, da, şi mai târziu o să inventăm agricultura.

Râse. În lumina zorilor, ochii lui păreau galbeni. Şi pielea la fel. Se întinse iarăşi spre ea, lacom, cu o mână prinzându-i un sân, iar cealaltă coborându-i pe spate, spre talie. Îşi îngropă faţa între umărul şi gâtul femeii, frecându-şi nasul şi buzele precum un animal. Şoldurile şi bazinul său o izbeau ritmic în chip revoltător. În acelaşi timp, începu s-o împingă spre un colţ al încăperii.

Siferra îşi aminti deodată de ciomagul pe care-l luase în timpul nopţii din observator. Continua să-l ţină în mână, atârnând neglijent. Îl ridică brusc, lovind cu vârful său sub bărbia bărbatului. Capul lui Balik zvâcni în sus şi pe spate, şi dinţii îi clănţăniră.

Îi dădu drumul şi se împletici câţiva paşi îndărăt. Ochii i se holbaseră de surpriză şi durere. Îşi muşcase buza şi sângele îi curgea pe bărbie.

– Căţea! De ce m-ai lovit?

– Ai pus mâna pe mine.

– Bineînţeles c-am pus mâna pe tine! Era şi timpul. Îşi frecă bărbia: Hai, lasă bâta aia şi nu te mai uita aşa la mine. Sunt prietenul tău. Aliatul tău... Lumea s-a transformat într-o junglă şi am rămas numai noi doi. Avem nevoie unul de celălalt. E periculos să-ncerci să rezişti de unul singur. Nu-ţi poţi permite să rişti.

Bărbatul porni din nou spre ea, cu braţele ridicate.

Îl lovi iarăşi.

De data aceasta, roti ciomagul orizontal şi-l nimeri în pometul obrazului. Se auzi un trosnet puternic şi Balik îşi pierdu echilibrul. Cu capul întors pe jumătate, o privi stupefiat şi încercă să se retragă. Siferra îl lovi pentru a treia oară, de data aceasta deasupra urechii, cu toată forţa de care era în stare. Când căzu, femeia îl izbi în acelaşi loc şi simţi osul cedând. Bărbatul dădu ochii peste cap şi scoase un sunet ciudat şi slab, aidoma unui balon care se dezumflă, apoi se prăbuşi lângă perete, cu capul căzut pe un umăr.

– Să nu mai pui mâna pe mine, şuieră Siferra şi-l împunse cu vârful bâtei. Balik nu-i răspunse. Nici nu se clinti

Încetă s-o mai preocupe.

„Acum, tăbliţele“, se gândi, simţindu-se minunat de calmă.

Balik spusese că tăbliţele dispăruseră. Fuseseră furate. Acum îşi amintea: aşa se întâmplase. Dispăruseră chiar înaintea eclipsei. Bun, atunci hărţile. Toate schiţele amănunţite ale Colinei Thombo. Zidurile din piatră, cenuşa de la nivelul fundaţiilor... Incendiile antice, asemănătoare focului care distrugea în Saro.

Unde erau oare?

Aha! Aici. În dulapul de hărţi, unde le era locul.

Scotoci înăuntru, luă un vraf de hârtii, le făcu sul şi le băgă sub braţ. Îşi aminti de bărbat şi privi spre locul unde căzuse. Nu se mişcase. Nici nu părea că avea să se mai mişte vreodată.

Ieşi din birou şi coborî scările. Murdin era în acelaşi loc, răşchirat pe trepte. Siferra îl ocoli şi continuă către parter.

Afară, dimineaţa continua netulburată. Onos urca treptat, iar Stelele păleau înaintea strălucirii sale. Văzduhul părea mai proaspăt şi mai curat, şi în ciuda brizei, izul de fum era puternic. Lângă clădirea Matematicii, Siferra văzu un grup de indivizi care spărgeau geamurile. Peste o clipă o zăriră şi ei şi începură să-i strige cuvinte răguşite, incoerente. Doi bărbaţi porniră în fugă spre ea.

Sânul pe care i-l strânsese Balik o durea. Nu mai avea chef să fie pipăită de alte mâini. Întorcându-se, femeia o luă prin spatele Arheologiei, străbătu gardul viu dinapoia clădirii, traversă în diagonală o pajişte şi ajunse în faţa unei construcţii cenuşii, pe care o recunoscu fiind Botanica. Înapoia ei se afla o micuţă grădină botanică, iar mai departe, pe panta dealului, un parc dendrologic, la marginea pădurii ce înconjura campusul.

Privind îndărăt, Siferrei i se păru că-şi zăreşte urmăritorii, deşi nu putea fi sigură. Ocoli clădirea şi sări peste gărduleţul scund al grădinii botanice.

Din şaua unei maşini de tuns iarba, un bărbat flutură braţul către ea. Purta uniforma brună a grădinarilor Universităţii şi înainta metodic, croind o potecă largă prin centrul grădinii. Chicotea mulţumit.

Siferra îl ocoli. De aici mai avea puţin până în parc. Oare mai era urmărită? Nu voia să piardă timpul privind înapoi. Să continue cu alergarea i se părea ideea cea mai bună. Picioarele ei lungi şi puternice o purtau cu uşurinţă printre şirurile regulate de arbori. Înainta cu un fuleu regulat. Se simţea bine, alergând în felul acesta. Alergând... Mereu alergând...

Ajunse într-o zonă mai sălbatică a parcului, formată din tufişuri şi mărăcinişuri dese. Fără şovăială, se avântă înainte, ştiind că acolo n-o va urmări nimeni. Ramurile îi zgâriau faţa şi-i sfâşiau hainele. Traversând o porţiune mai dificilă, scăpă sulul de hărţi şi ieşi din tufişuri fără ele.

„Ducă-se", se gândi. „Oricum nu mai reprezintă nimic."

Acum însă trebuia să se odihnească. Gâfâind şi icnind de oboseală, sări peste pârâiaşul de la marginea parcului şi se lăsă să cadă pe un petic de muşchi verde şi răcoros. N-o urmărise nimeni. Era singură.

Privi în sus, printre crengile copacilor. Lumina aurie a lui Onos scălda cerul. Stelele nu mai puteau fi zărite. Noaptea şi coşmarul luaseră sfârşit.

„Nu", îşi spuse Siferra. „Coşmarul abia începe."

Se simţea străbătută de valuri de şoc şi greaţă. Amorţeala ciudată care-i stăpânise mintea toată noaptea începuse să se destrame. După ore întregi de disociere mintală, reîncepea să priceapă mersul lucrurilor, să pună evenimentele cap la cap şi să le înţeleagă sensul. Se gândi la campusul ruinat şi la flăcările ce se înălţau deasupra oraşului. Peste tot, nebuni, haos, dezastru...

Balik... Rânjetul oribil de pe chipul lui, când încercase s-o pipăie... Şi privirea uluită, când îl lovise...

„Azi am ucis un om", îşi spuse stupefiată Siferra. „Eu... Cum am putut face aşa ceva?"

Începu să tremure. Amintirile îngrozitoare îi sfredeleau mintea: sunetul ciomagului când lovise osul, felul cum se împleticise Balik, celelalte lovituri, sângele, gâtul răsucit nefiresc.. Bărbatul alături de care lucrase timp de un an şi jumătate, cercetând cu răbdare ruinele din Beklimot, se prăbuşise ca un animal înjunghiat sub loviturile ei nemiloase. Şi calmul indiferent cu care-l privise după aceea, satisfacţia că de-acum n-o mai putea sâcâi niciodată... Acela era probabil momentul cel mai oribil.

Se gândi apoi că omul pe care-l omorâse nu fusese Balik, ci doar un dement în trupul lui Balik, cu ochi nebuni şi spume la gură, încercând s-o prindă şi s-o violeze. Nici ea nu fusese adevărata Siferra atunci când lovise, ci umbra Siferrei, o Siferra-de-coşmar, traversând somnambulă grozăviile dimineţii.

Acum însă raţiunea îi revenea şi simţea întregul impact al evenimentelor din cursul nopţii,. Nu doar moartea lui Balik – în privinţa aceea nu accepta să se simtă vinovată –. ci moartea unei întregi civilizaţii.

Auzi glasuri în depărtare, în direcţia campusului. Glasuri răguşite, animalice, glasurile celor ale căror minţi fuseseră distruse de Stele şi niciodată n-aveau să mai fie întregi. Îşi căută bâta. O pierduse în goana nebună prin tufişuri? Nu! Nu, uite-o! O strânse în mână şi se sculă.

Pădurea părea c-o cheamă. Se întoarse şi alergă spre crângurile ei umbroase.

Şi continuă să alerge atât cât o ţineau puterile.

Ce altceva putea să facă, decât să fugă. Să fugă... Să fugă...

[31]

Era spre sfârşitul după-amiezii, la trei zile după eclipsă. Beenay şchiopăta pe drumul liniştit de ţară care ducea la Sanctuar, înaintând încet şi precaut, privind întruna în jur. Pe cer străluceau trei sori, iar Stelele plecaseră de mult în străvechea lor ascunzătoare. Dar în acele trei zile, lumea se modificase în mod irevocabil şi Beenay odată cu ea.

Aceasta era prima zi în care tânărul astronom beneficia de întreaga sa raţiune. Nu-şi amintea ce făcuse până atunci. Cele două zile anterioare erau ascunse într-o ceață punctată de răsăritul și apusul lui Onos, cu ceilalți sori rătăcind la răstimpuri de-a curmezișul cerului. Dacă cineva i-ar fi spus că de la catastrofă trecuseră patru zile, sau cinci, sau șase, Beenay nu l-ar fi putut contrazice.

Spatele îl durea, piciorul stâng îi era acoperit de vânătăi, iar pe obraji avea zgârieturi deasupra cărora se închegase sângele. Durerile care la început îi afectaseră tot trupul se localizaseră acum în cinci-șase puncte sensibile.

Ce se întâmplase? Unde fusese?

Își aminti lupta din observator. Ar fi preferat s-o uite definitiv. O hoardă urlătoare de nebuni spărgând ușa; erau conduși de o mână de Apostoli, dar ei fuseseră în majoritate oameni obișnuiți, probabil oameni buni, simpli și banali, care-și petreceau viețile făcând lucrurile bune, simple și banale, ce asigurau funcționarea societății. Acum, brusc, societatea încetase să mai funcționeze și, în câteva clipite, ei fuseseră transformați în fiare.

Momentul când pătrunseseră... fusese de-a dreptul teribil. Zdrobiseră aparatele care de-abia înregistraseră datele unice ale eclipsei, smulseseră solarscopul din plafon, azvârliseră pe jos terminalele calculatoarelor...

Iar Athor, ridicat ca un semizeu deasupra lor, le poruncise să plece...! La fel de bine ar fi putut porunci talazurilor oceanului să pornească îndărăt.

Beenay își amintea că-l implorase pe Athor să vină cu el; să fugă cât mai aveau o șansă.

– Lasă-mă, tinere! răcnise directorul, părând că nici măcar nu-l recunoaște. Ia-ți mâinile de pe mine!

Atunci Beenay înțelesese ceea ce ar fi trebuit să vadă mai devreme: că Athor înnebunise, și acea rămășiță a minții lui care continua să funcționeze își dorea moartea. Puținul care mai rămăsese din Athor își pierduse voința de supraviețuire – dorința de a trăi în barbara lume nouă de după eclipsă. „Asta", se gândi Beenay, „e cea mai cumplită tragedie individuală: distrugerea voinței lui Athor de a trăi, cedarea lipsită de speranțe în fața holocaustului civilizației."

După aceea... fuga din observator. Era ultimul lucru pe care tânărul și-l amintea clar: privise îndărăt spre Athor, care dispărea sub un val de atacatori, apoi se răsucise, țâșnise printr-o ușă laterală, coborâse scara de incendiu și ieșise în parcare...

Unde îl așteptau Stelele, cu zguduitoarea lor măreție.

În sublima lui naivitate, sau poate datorită unei încrederi în sine ce friza aroganța – toate acestea fiind lucruri pe care le pricepuse mai târziu –, Beenay subestimase complet puterea Stelelor. Atunci când apăruseră, el fusese concentrat asupra calculatoarelor, le înregistrase doar apariția, ca fiind un eveniment remarcabil pe care urma să-l examineze mai târziu dacă avea puţin timp liber, apoi se cufundase în munca lui. Însă aici, afară, sub cupola cerului, Stelele îl izbiseră cu toată forţa.

Vederea lor îl îngheţă. Lumina implacabilă şi rece a miilor de sori coborî asupra lui şi-l trânti în patru labe. Înaintă de-a buşilea, icnind de spaimă şi gâfâind scurt şi dureros. Mâinile îi tremurau febrile, inima îi bubuia şi pârâiaşe de sudoare i se scurgeau pe chipul încins. Atunci când o rămăşiţă a curiozităţii sale ştiinţifice îl împinse să privească scânteierile uluitoare de deasupra, ca să poată examina, analiza şi reţine, fu silit să-şi ferească ochii după numai o secundă sau două.

Atât îşi putea aminti: strădania de-a privi Stelele, eşecul, înfrângerea...

În continuare, totul era neclar. Probabil o zi sau două, rătăcise prin pădure. Auzea în depărtare glasuri, hohote sparte de râs, cântece răguşite şi afone. În zare pâlpâiau flăcări, iar mirosul iute de fum era omniprezent. Îngenunchease, afundându-şi chipul într-un pârâu, şi simţise apa rece curgându-i repede pe lângă obraji. Mai multe animale mici îl înconjuraseră - nu fuseseră sălbatice, concluzionase ulterior tânărul, ci animale domestice fugite din casele lor –, mârâindu-l de parcă ar fi vrut să-l sfâşie.

Culesese mure dintr-un tufiş. Se căţărase într-un arbore ca să ia fructe moi şi aurii, dar căzuse cu un bufnet surd. Trecuseră câteva ore dureroase până se putuse scula şi porni mai departe.

O încleştare neaşteptată şi violentă într-un desiş întunecos: schimburi de pumni, lovituri sălbatice în coaste, apoi pietre azvârlite, urlete bestiale, chipul unui bărbat cu ochii roşii precum jăraticul, o trântă disperată, ei doi rostogolindu-se de mai multe ori... dând cu mâna peste un bolovan şi izbind o dată, puternic şi decisiv...

Ore... Zile... O ameţeală parcă provocată de febră.

În dimineaţa celei de-a treia zile, îşi amintise în sfârşit cine era el şi ce se întâmplase. Îşi amintise de Raissta, partenera lui. Îşi amintise promisiunea că avea să i se alăture în Sanctuar, imediat ce termina lucrul la observator.

Dar... *unde* era Sanctuarul?

Raţiunea îi revenise îndeajuns pentru a-şi aminti că locul de refugiu al celor din Universitate se găsea la jumătatea distanţei dintre campus şi Saro, într-o regiune de lunci verzi. Acolo funcţionase acceleratorul de particule al Catedrei de Fizică, într-o uriaşă sală subterană, abandonată cu câţiva ani în urmă, când construiseră un nou centru de cercetări. Amenajaseră locul pentru a putea găzdui câteva sute de persoane pe termen scurt şi, deoarece acceleratorul fusese prevăzut cu mijloace de securitate sofisticate, era practic inexpugnabil în faţa oricăror nebuni care ar fi încercat să-l atace în timpul eclipsei.

Dar pentru a-l găsi, Beenay trebuia mai întâi să-şi dea seama unde se afla *el*. De cel puţin două zile, rătăcise la întâmplare, cu minţile pierdute. Habar n-avea unde ajunsese.

Printr-o pură întâmplare, în primele ore ale dimineţii reuşise să părăsească pădurea, ieşind într-un fost cartier rezidenţial. Era pustiu acum şi devastat, cu străzile blocate de maşini, pe care proprietarii le abandonaseră atunci când nu mai fuseseră capabili să şofeze, şi presărate pe alocuri cu leşuri. Nu se vedea nici un semn de viaţă.

Beenay petrecu toată dimineaţa mergând de-a lungul unei şosele mărginite pe ambele laturi de clădiri înnegrite, părăsite, fără să recunoască un singur detaliu familiar. La amiază, când Trey şi Patru suiră pe cer, intră într-o casă şi mâncă puţinele alimente care nu se stricaseră. Robinetele nu mai funcţionau, dar în pivniţă găsi o ladă de apă îmbuteliată şi bău până se sătură. Cu restul apei se spălă.

Porni apoi pe o stradă ce suia şerpuind o colină cu vile impunătoare, care arseseră până la structura de rezistenţă. Din clădirea aflată chiar în culme nu mai rămăsese decât o grădină terasată, pavată cu gresii roz şi azurii, fără îndoială minunată cândva, dar acum acoperită de resturi şi gunoaie împrăştiate peste tot. Îşi croi drum printre ele şi privi în vale.

Văzduhul era nemişcat. Nu se zăreau avioane, nu se auzea zgomot de maşini; liniştea stranie era atotstăpânitoare. Brusc, tânărul ştiu unde se afla şi ultimele bucăţele ale puzzle-ului se potriviră la locul lor.

Universitatea era vizibilă în stânga: un pâlc de clădiri din cărămidă, cele mai multe pătate de fum, iar altele părând complet distruse. Dincolo de ea, se vedea observatorul. Beenay îl privi în treacăt, împăcat cu faptul că de la distanţa aceea nu putea distinge starea în care se găsea.

În dreapta, Saro se întindea aparent neatins sub razele puternice ale sorilor. Beenay ştia însă că dacă ar fi avut un binoclu, ar fi zărit cu siguranţă geamuri sparte, case năruite, mormane de tăciuni, fuioare de fum – toate urmele dezastrului ce izbucnise odată cu Căderea Nopţii.

Chiar sub el, între oraş şi campus, se afla pădurea prin care rătăcise în timpul delirului său. Sanctuarul trebuia să fie dincolo de ea; probabil că ieri sau alaltăieri trecuse, fără s-o ştie, la câteva sute de metri de intrare.

Nu-l încânta deloc ideea de a traversa pădurea. Cu siguranţă continua să fie ticsită de nebuni, ucigaşi, animale domestice care se sălbăticiseră şi tot soiul de lucruri neplăcute. Însă din locul unde se găsea, în vârful colinei, putea zări drumul ce străbătea pădurea, precum şi străzile care duceau acolo. „Mergi numai pe drumuri asfaltate", îşi spuse, „şi n-o să ai necazuri."

Aşa şi făcuse. Onos era încă pe cer atunci când ieşise dintre copaci şi pornise pe drumul de ţară ce ducea la Sanctuar. Umbrele după-amiezii abia începuseră să se lungească, iar el ajunse la poarta exterioară. Ştia că după aceasta urma o alee de pământ bătătorit, apoi altă poartă, şi după ce ocolea câteva clădiri anexe, ajungea la intrarea adăpostului subteran.

Prima poartă, înaltă şi din plasă metalică, era deschisă. Nu se aşteptase la aşa ceva şi părea un semn rău prevestitor. Oare gloata trecuse pe aici?

Totuşi nu se vedeau semne de distrugere. Totul părea normal, doar că poarta era deschisă. Intră, gânditor, şi porni pe alee.

A doua poartă era zăvorâtă.

- Sunt Beenay 25, rosti el şi-şi spuse codul de identificare universitar.

Trecură câteva momente, care se transformară în minute, dar nu se întâmplă nimic. Camera TV de deasupra porţii funcţiona -- o văzu descriind un arc de cerc –, dar poate calculatoarele care o comandau nu mai erau alimentate cu energie electrică sau poate chiar fuseseră distruse. Aşteptă. Tot degeaba.

- Sunt Beenay 25, repetă astronomul, adăugând şi codul de identificare. Sunt autorizat să intru aici.

Apoi îşi aminti că numele şi codul nu erau suficiente; trebuia să spună o parolă.

Dar care era aceasta? Îl cuprinse panica. Nu şi-o putea aminti. Cât de absurd; atâtea eforturi ca să ajungă până aici şi să nu poată trece din pricina unui lapsus!

Parola... parola...

Era ceva legat de catastrofă... „Eclipsă"? Nu, altceva... Începuse să-l doară capul. „Kalgash Doi"? Parcă nu... „Dovim"? „Onos"? „Stele"?

I se părea că se apropiase.

Atunci îşi aminti.

- *Căderea nopţii*, rosti triumfător.

Totuşi nu se întâmplă nimic, cel puţin o vreme.

Apoi, parcă după o mie de ani, poarta se deschise.

Ocoli cele două anexe şi ajunse lângă ovalul metalic al uşii Sanctuarului, îngropată în sol la un unghi de patruzeci şi cinci de grade. Aici fu studiat de alt ochi electronic. Trebuia oare să se identifice peste tot? Bineînţeles!

- Sunt Beenay 25, rosti, pregătindu-se pentru o altă lungă aşteptare.

Însă uşa începu să gliseze imediat. Privi în jos, în vestibulul pardosit cu beton.

Raissta 717 îl aştepta acolo, la nici zece metri depărtare.

- Beenay! strigă ea şi alergă spre tânăr. Oh, Beenay, Beenay...

De când deveniseră parteneri, cu doi ani în urmă, niciodată nu fuseseră despărţiţi mai mult de optsprezece ore. Acum nu se văzuseră de zile întregi. Beenay strânse în braţe trupul cel zvelt şi nu-i dădu drumul multă vreme.

Când o făcu, se găseau tot în pragul Sanctuarului.

- N-ar trebui să intrăm şi să-ncuiem uşa? întrebă el. Dacă am fost urmărit? Nu-mi vine să cred, totuşi...

- Nu contează. Nu mai e nimeni aici.

- Ce?

- Ieri au plecat toţi, răspunse Raissta. Imediat după răsăritul lui Onos. Voiau să vin şi eu, dar le-am spus că te aştept.

Tânărul rămase cu gura căscată, fără să înţeleagă.

Vedea acum cât de obosită şi palidă era Raissta, cât de trasă la faţă şi slăbită. Părul ei, cândva lucitor, atârna în şuviţe neîngrijite, iar ochii erau roşii şi umflaţi. Părea că îmbătrânise cu zece ani.

- Cât a trecut de la eclipsă? o întrebă.

- Azi e a treia zi.

- Trei zile... Cam aşa bănuisem şi eu...

Glasul îi răsună ciudat. Privi peste umărul femeii, în Sanctuarul părăsit. Sala subterană, acum pustie, se pierdea în depărtare, luminată de un şir de becuri montate în tavan. Înăuntru nu mai era nimeni. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva. Hotărâseră să rămână ascunşi aici până puteau ieşi în siguranţă.

- Unde au plecat?

- Spre Amgando.

- Parcul Naţional Amgando?! Sunt câteva sute de kilometri până acolo. Au înnebunit, să iasă din ascunzătoare după două zile şi să străbată pe jos jumătate din ţară? Ai idee ce i-a apucat?

Amgando era o rezervaţie naturală, în sudul ţării, populată doar de animale sălbatice, unde erau protejate cu grijă exemplarele florei locale. Beenay vizitase parcul când era copil, împreună cu tatăl lui. Era un loc aproape complet virgin, brăzdat doar de poteci forestiere.

- Au considerat că-i un loc mai sigur, spuse Raissta.

- *Mai sigur*?!

- Se spune că toţi cei care vor să participe la reclădirea societăţii trebuie să se întâlnească în Amgando. Vor veni acolo mii de oameni, din toate părţile. Majoritatea, din alte universităţi. Şi din guvern...

- Ce frumos! O hoardă de profesori şi politicieni tropăind prin parc! Dacă restul e distrus, de ce să nu nenorocim şi ultimul loc rămas neatins, nu?

- Asta-i mai puţin important. Principalul e că Amgando se află în mâinile unor oameni inteligenţi şi că e o enclavă de civilizaţie în nebunia generală. Se ştie de existenţa noastră şi am fost solicitaţi. Am votat, şi şaizeci la sută au fost pentru.

- Şaizeci la sută, repetă Beenay sumbru. Deşi n-aţi văzut Stelele, tot aţi luat-o razna! Aţi părăsit Sanctuarul ca să umblaţi cinci sute de kilometri - sau sunt chiar vreo opt sute? - prin haosul din jur! De ce n-aţi aşteptat o lună, sau şase, sau chiar mai mult? Aveaţi alimente şi apă pentru un an.

– Aşa am spus şi noi, încuviinţă femeia. Dar cei din Amgando ne-au zis că nu mai trebuie să pierdem timpul. Peste câteva săptămâni, grupurile de briganzi de aici se vor uni şi organiza sub conducerea unor dictatori locali, care ne pot crea necazuri. Iar dacă întârziam şi mai mult, probabil că Apostolii Flăcării ar fi instaurat un guvern represiv, cu poliţie şi armată, şi ne-ar fi înhăţat imediat ce părăseam Sanctuarul. Acum ori niciodată. Mai uşor să înfrunţi câţiva nebuni sau tâlhari care acţionează pe cont propriu decât să ai de-a face cu o armată organizată. De aceea am decis să plecăm

– Doar tu ai rămas...

– Ca să te aştept.

Tânărul o prinse de mână.

– De unde ai ştiut că o să vin?

– Mi-ai promis. Mi-ai spus că o să vii după ce termini cu fotografierea eclipsei. Totdeauna ţi-ai respectat promisiunile.

– Da, încuviinţă Beenay cu o voce îndepărtată. Nu-şi revenise încă din şocul de a găsi Sanctuarul pustiu. Reprezentase speranţa lui de a se odihni, de a-şi reface mintea zguduită de Stele. Ce aveau să facă acum, să se gospodărească singuri, doar ei doi în uriaşa criptă din beton? Sau să pornească spre Amgando?

Probabil că, în felul ei, decizia părăsirii adăpostului avea o logică – dacă putea fi considerată logică această adunare generală din Amgando – şi de aceea preferaseră să plece acum, când ţara era încă în haos, decât să aştepte până ce noile entităţi politice, fie ele Apostoli sau dictatori locali, puneau sub control şoselele. În plus, dorea să-şi întâlnească prietenii; să se afunde într-o comunitate de persoane familiare până îşi revenea din şocul ultimelor zile.

– Ai vreo idee despre ce s-a întâmplat afară? întrebă el posac.

– Păi, până la întreruperea comunicaţiilor am primit mereu rapoarte din exterior. Se pare că oraşul a fost aproape complet distrus de foc... şi Universitatea a suferit stricăciuni importante... e adevărat, nu?

– Din câte ştiu, aşa-i, încuviinţă Beenay. Am fugit din observator tocmai când năvălise gloata şi distrugea totul. Sunt sigur că pe Athor l-au omorât. Toată aparatura a fost sfărâmată... toate înregistrările eclipsei distruse...

– Vai, Beenay! Îmi pare atât de rău...

– Eu am izbutit să scap prin spate. Când am ieşit, Stelele m-au izbit ca o tonă de cărămizi. Ca două tone! Nu-ţi poţi imagina cum a fost! *Mă bucur* că nu-ţi poţi imagina. Vreo două zile, am fost năuc, rătăcind de colo-colo prin pădure. Nu se mai respectă nici o lege. Fiecare pentru el. Cred c-am şi omorât pe cineva într-o încăierare. Animalele de pe lângă casele oamenilor s-au sălbăticit – probabil că tot Stelele le-au înnebunit

– şi sunt îngrozitoare!

– Beenay, Beenay...

– Toate casele sunt arse. Azi dimineaţă am ieşit în cartierul acela luxos din sudul pădurii – Colina Onos parcă-i zice, nu? – şi distrugerile erau incredibile. N-am întâlnit nici o fiinţă vie. Maşini răsturnate, morţi pe stradă, case arse... zeilor, Raissta, ce noapte a nebuniei! Şi încă nu s-a terminat!

– Pari totuşi cu minţile întregi. Şocat, dar nu...

– Nebun? Să ştii că am fost. De când am văzut Stelele până azi dimineaţă. Atunci lucrurile au început, în sfârşit, să mi se ordoneze în minte. Dar cred că pentru majoritatea oamenilor e mult mai rău. Mai ales pentru cei care n-au fost deloc pregătiţi emoţional, cei care au privit cerul şi... bum! sorii nu mai existau şi Stelele sclipeau. Cum zicea şi unchiul tău, Sheerin, vor fi o sumedenie de reacţii, de la dezorientarea pe termen scurt la nebunia totală şi permanentă.

– Sheerin a fost la observator în timpul eclipsei, nu-i aşa? întrebă Raissta.

– Da.

– Şi după aceea?

– Nu ştiu. Eram ocupat până peste cap cu supravegherea aparatelor foto. Habar n-am ce s-a întâmplat cu el. Când a năvălit gloata, parcă nu era pe acolo...

– Poate că a profitat de zăpăceală şi s-a furişat afară, zâmbi Raissta. Aşa-i el – foarte iute, când apar necazuri. Mi-ar părea rău să fi păţit ceva...

– Raissta, *toată lumea a păţit ceva*! Poate că Athor avea dreptate: mai bine să te laşi purtat de val. În felul ăsta nu te mai preocupă demenţa generală şi haosul.

– Nu trebuie să spui aşa ceva, Beenay!

– Nu. Nu, nu trebuie Veni înapoia femeii şi-i mângâie uşor umerii. Aplecându-se, o sărută uşor după ureche: Ce facem, Raissta?

– Cred că ai o idee, răspunse ea.

În ciuda grijilor, tânărul izbucni în râs.

– Vreau să spun, *după aceea*.

– O să ne gândim atunci.

[32]

Theremon nu fusese niciodată atras de viaţa în aer liber. Se considera un orăşean get-beget. Iarba, copacii, aerul curat, cerul – toate acestea nu-l *deranjau*, dar nici nu-l atrăgeau în mod deosebit. Ani de zile viaţa lui se desfăşurase pe un triunghi urban bine determinat şi delimitat de micul său apartament, redacţia *Cronicii* şi clubul Şase Sori.

Acum, pe neaşteptate, devenise un pădurean.

Mai ciudat era faptul că începea să-i placă.

Aşa-zisa „pădure", cum îi spuneau cei din Saro, începea în sud-estul oraşului şi se întindea aproape douăzeci de kilometri pe malul sudic al râului Seppitan. Era de fapt rămăşiţa unui codru imens, care traversa provincia în diagonală, ajungând până aproape de mare. Cu timpul, fusese defrişată pentru obţinerea de terenuri agricole, apoi pentru noile cartiere ale oraşului şi, cu cincizeci de ani în urmă, Universitatea înghiţise şi ea o halcă zdravănă, pe care construise noul campus. Nedorind să fie înconjurată de oraş, Universitatea începuse imediat o campanie de ocrotire a restului pădurii, sub formă de rezervaţie naturală. Şi deoarece de multă vreme în Saro, regula fusese că Universitatea obţinea ceea ce dorea, ultima fâşie a codrului rămăsese neatinsă.

Acolo trăia Theremon acum.

Primele două zile fuseseră teribile. Mintea bărbatului era încă înceţoşată de vederea Stelelor şi nu-şi putea întocmi un plan clar. Principalul era să supravieţuiască.

Oraşul ardea – peste tot mirosea a fum, aerul era încins şi, din anumite puncte mai înalte, se puteau vedea chiar flăcările dansând peste acoperişuri –, aşa că nu era o idee prea grozavă să se ducă acolo. După eclipsă, odată ce haosul din mintea lui începuse să se limpezească, el coborâse pur şi simplu măgura observatorului şi intrase în pădure.

Ca el făcuseră mulţi oameni. Unii păreau din campus, alţii erau probabil din hoarda care invadase observatorul în noaptea eclipsei, iar restul, bănuia Theremon, erau orăşeni pe care incendiile îi alungaseră din locuinţele lor.

Toţi cei pe care îi întâlnea erau cel puţin la fel de năuci ca el. Cei mai mulţi se comportau mult mai rău. Îşi pierduseră complet minţile şi nu-şi mai puteau reveni.

Nu formaseră grupuri. Preferau singurătatea, deplasându-se pe trasee misterioase prin pădure, sau câte doi-trei; ceata cea mai mare văzută de Theremon era alcătuită din opt persoane, care păreau membri ai aceleiaşi familii.

Neplăcute erau întâlnirile cu cei cu adevărat nebuni: cu ochii rătăciţi, spume la gură şi hainele zdrenţuite. Mergeau prin pădure precum nişte morţi umblători, vorbind singuri, cântând şi la răstimpuri căzând în patru labe, smulgând smocuri de iarbă şi mestecându-le. Erau peste tot. Theremon avea impresia că trăia într-un imens ospiciu. Poate că întreaga lume arăta aşa.

În general, cei puternic afectaţi de vederea Stelelor erau inofensivi, cel puţin pentru cei din jur. Coordonarea mişcărilor le fusese atât de serios prejudiciată, încât violența efectivă le era practic imposibilă.

Existau însă alții, nu chiar atât de rătăciți, aproape normali la prima vedere, care erau cu adevărat periculoși.

Aceştia, constatase Theremon, se împărțeau în două categorii. Cei dintâi nu făceau nici un rău nimănui, dar erau obsedați de posibilitatea revenirii Beznei şi Stelelor Ei erau piromanii.

Mai mult ca sigur, fuseseră oameni normali, care înainte de catastrofă duseseră o viață aşezată şi liniştită - buni familişti, muncitori şi vecini amabili. Erau perfect calmi atâta timp cât Onos era pe cer; de îndată ce cobora spre vest şi se apropia seara, teama de Bezna punea stăpânire pe ei şi începeau să caute ceva să ardă. Orice. Absolut orice. Deşi la apusul lui Onos, pe boltă puteau fi doi, chiar trei sori, lumina acestora nu părea suficientă ca să le alunge spaima copleşitoare față de Bezna.

Ei fuseseră incendiatorii propriilor oraşe. În disperarea lor, arseseră cărți, hârtii, mobile, acoperişuri... Se refugiaseră din fața holocaustului şi, ajunşi în pădure, încercau să-l repete. Era însă mai greu. Pădurea era luxuriantă şi străbătută de numeroase pâraie ce se vărsau în râul pe malul căruia se afla. Crengile verzi nu luau foc uşor, iar ploile recente îmbibaseră covorul de crenguțe şi frunze de sub arbori. Puținele lemne uscate fuseseră consumate rapid în ruguri improvizate, fără să stârnească vreun incendiu; după numai o zi, crengile uscate se găseau tot mai rar.

Atât din pricina condițiilor din pădure, cât şi a propriilor minți încețoșate de şoc, piromanii nu prea avuseseră succes Izbutiseră să pornească vreo două focuri mari, care din fericire se stinseseră singure după câteva ore, consumând tot combustibilul din jur. Dar peste câteva zile de vreme caldă, secetoasă, întregul codru putea fi incendiat, la fel ca orașul.

Al doilea tip de indivizi iresponsabili care bântuiau prin pădure erau mult mai periculoși. Aceştia erau cei care abandonaseră orice constrângeri sociale: bandiți, tâlhari, criminali, psihopați, ucigaşi maniaci; cei care se furişau neauziți pe poteci, atacând oamenii, luând cu forța ceea ce râvneau, omorând pe nefericiții care-i iritaseră.

Deoarece *toată lumea* avea o anume fixitate a privirii, produsă de oboseală, disperare sau demență, atunci când te întâlneai cu cineva, nu puteai fi sigur cât de periculos era. La prima vedere, nu-ți dădeai seama dacă omul care se apropia de tine făcea parte dintre cei şocați sau cu mințile pierdute, și astfel inofensivi, sau dintre cei mânați de o furie ucigașă, care atacau pe oricine fără să aibă un motiv sau o justificare.

Treptat, învățai să te păzeşti de oricine apărea legănându-se fudul prin pădure Absolut orice necunoscut putea reprezenta o amenințare Puteai discuta civilizat cu cineva, comparându-vă experiențele din zilele de după eclipsă, şi pe neaşteptate străinul se simţea jignit de o remarcă nevinovată, sau voia hainele tale, sau poate pur şi simplu nu-i plăcea de tine... şi, cu un urlet animalic, te ataca feroce, iraţional.

Fără îndoială, unii dintre aceştia fuseseră dintotdeauna certaţi cu legea. Vederea societăţii năruindu-se în jurul lor îi eliberase de orice reţineri. Dar alţii, bănuia Theremon, fuseseră oameni cumsecade înainte ca minţile să le fie distruse de Stele. Din clipa aceea, toate inhibiţiile civilizaţiei îi părăsiseră. Uitaseră regulile care făceau posibilă viaţa într-o comunitate. Redeveniseră precum copiii, asociali, preocupaţi numai de propriile nevoi... însă având puterile adulţilor şi fixaţiile psihopaţilor.

Pentru a supravieţui, trebuia să-i eviţi pe cei despre care ştiai, ori bănuiai, că sunt nebuni periculoşi. Te puteai ruga să se omoare între ei cât mai repede, lăsând lumea ceva mai sigură.

În primele două zile, Theremon avusese trei întâlniri cu demenţi din această specie îngrozitoare. Primul, un bărbat înalt şi voinic, cu un rânjet ciudat, răutăcios, stătea lângă un pârâu. Când Theremon voise să treacă apa, îi ceruse o taxă de traversare.

– Să zicem pantofii. Sau, ce-ai zice de ceasul ăla?

– Ce-ai zice să te dai la o parte? replicase Theremon şi individul reacţionase imediat.

Ridicând un ciomag pe care ziaristul nu-l observase până atunci, răcnise un strigăt de luptă şi se năpustise asupra lui. Nu mai avusese timp să se retragă, ci doar să se aplece instinctiv când atacatorul repezise ciomagul, cu o forţă teribilă, spre capul său.

Bâta trecuse vâjâind, la numai câţiva centimetri de el. Lovise copacul dinapoia lui cu un pocnet teribil; forţa impactului fusese atât de mare, încât se retransmise în braţul agresorului. Acesta icnise de durere şi ciomagul îi căzuse dintre degetele inerte.

Theremon sărise imediat asupra lui, prinsese braţul amorţit şi-l răsucise brusc şi nemilos, făcându-l pe bărbat să geamă înăbuşit şi să cadă în genunchi. Ziaristul nu se lăsase, ci îl îmbrâncise, doborându-l cu faţa în pârâu, şi-l afundase cu capul în apă. Îl apăsase, şi-l apăsase, nedându-i drumul.

„Ce simplu ar fi", se gândise, „să-l ţin aici până se îneacă."

O părticică a minţii sale susţinea ideea. „El te-ar fi omorât fără să stea pe gânduri. Scapă de el! Dacă-i dai drumul, ce-o să faci? Iar o să vă luptaţi? Dacă te urmăreşte prin pădure, ca să se răzbune? Îneacă-l! Îneacă-l!"

Tentaţia era puternică. Însă doar un segment al minţii lui Theremon dorea să se adapteze atât de rapid moralităţii de junglă din noua lume. Restul minţii respingea ideea; în cele din urmă, eliberase braţul bărbatului şi se ridicase. Luase ciomagul căzut pe jos şi aşteptase.

Agresorul, însă, era lipsit de putere. Icnind şi gâfâind, se sculase, cu apa curgându-i din gură şi din nări, şi rămăsese îngenuncheat pe mal, tremurând, tuşind şi căutând să-şi recapete răsuflarea. Îl privise, încruntat şi speriat, dar nu încercase să se ridice şi cu atât mai puţin să reînceapă bătaia.

Theremon îl ocolise, sărise peste pârâu şi dispăruse rapid în pădure.

Abia peste vreo zece minute îşi dăduse seama ce fusese gata să facă. Atunci se oprise brusc, cuprins de greaţă şi de transpiraţie, şi vomitase cu atâta violenţă, încât îi trebuise mult timp până îşi revenise din spasme.

Mai târziu în decursul aceleiaşi după-amieze, constată că hălăduielile sale îl aduseseră la marginea pădurii. Privind printre copaci, zări o şosea complet pustie, dincolo de care se aflau ruinele unei clădiri înalte din cărămidă, la marginea unei piaţete.

Recunoscu clădirea. Era Panteonul, Catedrala Tuturor Zeilor.

Mare lucru nu mai rămăsese din ea. Traversă şoseaua şi privi uluit. Se părea că incendiul izbucnise din interior – oare ce făcuseră, folosiseră stranele drept lemn de foc? – şi se extinsese în susul altarului, cuprinzând grinzile de lemn. Turla se prăbuşise, antrenând şi zidurile. Toată piaţa era acoperită cu cărămizi. Printre ruine se zăreau cadavre.

Theremon nu fusese niciodată un individ religios şi nici nu avusese vreun prieten bigot. Ca toată lumea, şi el spunea „Zeilor!" sau „Zeule!", ca să sublinieze o stare de spirit, dar ideea că s-ar fi putut cu adevărat să existe zei sau alte fiinţe supranaturale nu avusese niciodată vreo legătură cu modul său de viaţă. Religia i se părea ceva desuet şi arhaic. Din când în când, ajungea în vreo biserică, când participa la nunta unui prieten, desigur la fel de ateu ca şi el, sau când vreun rit oficial îl interesa pentru vreun articol; dar de la vârsta de zece ani, când avusese loc propria sa miruire, nu mai pătrunsese într-un lăcaş sfânt cu gânduri religioase.

Acum însă, vederea catedralei ruinate îl mişcă profund. Cu doisprezece ani în urmă, în calitate de tânăr reporter, participase la hramul ei. Ştia câte milioane de credite costase; rămăsese uluit de splendidele opere de artă dinăuntru şi-l mişcase muzica maiestuoasă a *Imnului Zeilor* lui Ghissimal, ce răsunase sub bolta măreaţă. Chiar şi el, care nu credea în sacralitate, simţi fără să vrea că dacă zeii exista undeva pe Kalgash, locul acela putea fi numai în Panteon.

Dar zeii toleraseră distrugerea catedralei! Şi trimiseseră Stelele, deşi ştiau că nebunia care avea să urmeze o putea nimici!

Ce însemna asta? Ce dovedea despre imposibilitatea de a cunoaşte sau măcar intui gândurile zeilor... presupunând că ei existau?

Theremon ştia că nimeni n-avea să reclădească Panteonul. Nimic n-avea să fie ca înainte.

– Ajutor, se auzi un glas.

Ziaristul îşi întrerupse brusc gândurile şi privi în jur.

– Aici... Aici...

În stânga... Da! Theremon zări scânteierea odăjdiilor aurite.

Pe una din laturile clădirii, cineva era pe jumătate îngropat sub dărâmături; după veşmintele bogate, părea un preot. O bârnă masivă i se prăbuşise peste partea inferioară a trupului; acum îl striga, cu ultimele puteri.

Theremon porni spre el. Nu făcuse nici zece paşi, când o altă siluetă apăru în fugă de după colţul opus al clădirii: un omuleţ subţire şi agil, care se căţără peste cărămizi cu iuţeala unei lighioane, îndreptându-se către preot.

„Excelent", se gândi ziaristul. „Singur n-aş fi putut urni grinda din loc."

Mai avea doar vreo şapte metri de parcurs, când se opri îngrozit. Omuleţul cel sprinten ajunsese deja lângă preot. Aplecându-se deasupra lui, îi reteză beregata dintr-o singură lovitură de cuţit, cu nepăsarea cuiva care deschide un plic; apoi începu să taie curelele care legau veşmintele bogate.

Îl fulgeră pe Theremon cu ochi injectaţi şi ameninţători.

– I-al meu, mârâi el precum un animal. I-al meu! Flutură cuţitul.

Theremon se înfioră. Pentru un moment prelung, rămase încremenit, fascinat într-un fel morbid de maniera eficientă cu care tâlharul jefuia cadavrul. Apoi, plin de amărăciune, se întoarse, traversă şoseaua şi intră în pădure. Nu putea face absolut nimic.

În seara aceea, când pe cer se aflau Tano, Sitha şi Dovim, cu lumina lor melancolică, Theremon îşi permise să moţăie câteva ore în mijlocul unor tufişuri; se trezea însă des, închipuindu-şi că un nebun înarmat cu un cuţit se furişa spre el ca să-i fure pantofii. Somnul îl părăsi cu mult înainte de răsăritul lui Onos. Când se făcu dimineaţă, păru aproape o surpriză că era încă viu.

După o jumătate de zi, avu cea de-a treia întâlnire cu unul dintre noii ucigaşi. De data aceasta traversa lunca unui afluent al râului, când zări la umbra unui copăcel doi bărbaţi jucând zaruri. Păreau destul de paşnici, însă când ziaristul se apropie, izbucni o ceartă; apoi, incredibil de rapid, unul dintre ei luă cuţitul ce se afla lângă ei pe pătură şi-l înfipse cu toată puterea în pieptul celuilalt.

După aceea, zâmbi către Theremon:

– Trişa... Ştii cum e... Te-apucă năbădăile. Eu nu suport când cineva-ncearcă să mă trişeze.

Situaţia i se părea probabil firească. Surâse şi agită zarurile:

– Nu vrei să joci?

Theremon îi privi ochii demenţi.

– Iartă-mă, răspunse cât putu de calm. Îmi caut prietena.

Continuă să meargă.

– O poţi căuta şi mai târziu! Hai să jucăm!

– Cred c-am văzut-o, strigă Theremon, mergând mai repede, şi intră în pădure fără să privească înapoi.

După aceea, fu mai puţin ispitit să rătăcească de colo-colo. Găsi un luminiş ce părea pustiu şi-şi încropi un adăpost. În apropiere se găseau tufişuri pline cu fragi roşii, îmbietori, iar în copacul din faţa ascunzătorii sale creşteau nuci galbene şi rotunde, cu miez întunecat şi gustos. Examină atent pârâiaşul aflat puţin mai departe, întrebându-se dacă în el trăiau peşti pe care i-ar fi putut prinde. Văzu nişte boişteni micuţi, dar îşi dădu seama că, în eventualitate că i-ar fi putut pescui, trebuia să-i mănânce cruzi, pentru că n-avea cu ce să aprindă un foc.

O alimentaţie pe bază de fragi şi nuci nu reprezenta tocmai visul lui, dar putea rezista câteva zile. Deja talia i se subţiase în mod lăudabil – singurul efect pozitiv al dezastrului. Mai bine să rămână aici până se potoleau lucrurile.

Era absolut sigur că *trebuiau* să se potolească. Mai devreme sau mai târziu, spera el, oamenii urmau să-şi recapete judecata. Ştia că el însuşi parcursese un drum lung până îşi revenise din buimăceala iniţială cauzată de Stele.

Pe zi ce trecea, se simţea mai sigur pe sine şi capabil să se descurce. Aproape îşi revenise la starea dinainte; poate că era încă hipersensibil şi tresărea prea uşor, dar i se părea de înţeles. În esenţă, se considera perfect sănătos. Îşi dădea seama că probabil Căderea Nopţii îl afectase mai puţin decât pe majoritatea oamenilor; fusese mai rezistent, cu mintea mai robustă şi capabilă de a absorbi şocul teribil al experienţei aceleia îngrozitoare. Totuşi, poate că şi ceilalţi aveau să-şi revină, chiar cei care fuseseră mult mai zguduiţi decât el; atunci ar fi putut să plece şi să vadă dacă se încerca măcar refacerea lumii.

Deocamdată însă, îşi repeta întruna, trebuia să fie precaut şi să-i evite pe psihopaţii care bântuiau peste tot. N-aveau decât să se omoare între ei şi cât mai repede; după aceea, urma să iasă şi el, să vadă ce se întâmplă. Poate că nu era un plan curajos, dar părea înţelept.

Se întreba ce se întâmplase cu cei care fuseseră în observator în timpul Beznei. Beenay, Sheerin, Athor... Siferra...

Mai ales Siferra...

Din când în când, Theremon se gândea să iasă şi s-o caute prin pădure. Ideea îl atrăgea. În lungile lui ore de singurătate, ţesuse fantezii ispititoare ale unei vieţi alături de Siferra, undeva în pădure. Ei doi, călătorind laolaltă prin lumea aceasta schimbată şi înfricoşătoare, formând o alianţă de protecţie reciprocă...

Femeia îi plăcuse de la început. Ştia însă că o curtase în mod inutil; deşi frumoasă, era genul de persoană absolut mulţumită cu sine însăşi, pe care n-o interesa compania altcuiva, indiferent de sex. Izbutise s-o convingă să cineze împreună, ocazional; mereu însă, eficientă şi senină, ea ştiuse să-l ţină la o distanţă sigură.

Theremon avea suficientă experienţă în astfel de relaţii ca să priceapă că nici un fel de vorbe, oricât de meşteşugite, nu puteau fi atât de convingătoare încât să străbată barierele menţinute cu străşnicie. De multă vreme ajunsese la concluzia că nu puteai seduce o femeie care să merite cu adevărat; îi puteai prezenta posibilitatea, dar în cele din urmă trebuia s-o laşi pe ea să decidă, iar dacă nu voia, n-aveai mari şanse să-i schimbi concepţiile În cazul Siferrei, de un an de zile lucrurile se desfăşuraseră într-o direcţie care nu-l avantaja pe el. Odată ce-şi începuse campania stupidă de ironizare a lui Athor şi a echipei sale, ea îi întorsese hotărâtă spatele – şi pe bună dreptate, reflecta acum cu jale ziaristul.

Spre sfârşit, simţise că Siferra mai cedase, că fără să vrea devenise interesată de persoana lui. Altfel de ce l-ar fi invitat la observator în seara eclipsei, în ciuda dispoziţiilor categorice ale lui Athor? Pentru scurt timp, atunci chiar păruse că între ei se înfiripa o legătură.

Apoi însă veniseră Bezna, Stelele, gloata, haosul... După aceea totul se prăbuşise în confuzie. Dar acum, dacă ar fi putut s-o găsească...

„Ne-am descurca bine laolaltă", îşi spuse. „Am forma o echipă excelentă – tenaci, competenţi, orientaţi spre supravieţuire. Indiferent ce fel de societate va evolua, ne-am găsi un loc bun în cadrul ei.".

Dacă înainte existase între ei o anumită barieră psihologică, era sigur că acum femeia avea s-o considere lipsită de importanţă. Se aflau într-o lume cu totul nouă şi dacă doreai să supravieţuieşti, trebuia să adopţi atitudini noi.

Totuşi, cum s-o găsească? Din câte ştia, circuitele de comunicaţii nu mai funcţionau, iar în provincia aceea trăiau câteva milioane de persoane. Numai în pădure se aflau probabil mai multe mii; şi nu exista nici un motiv care să-l facă să creadă că Siferra se găsea aici. Putea să fie la o sută de kilometri depărtare, sau putea să fie moartă. Căutarea ei era o operaţiune inutilă; chiar mai dificilă decât căutarea proverbialului ac în carul cu fân. În cazul de faţă carul cu fân acoperea câteva provincii, iar acul se putea îndepărta cu fiecare oră. Doar printr-o pură întâmplare se putea întâlni cu Siferra sau, de fapt, cu orice altă persoană cunoscută.

Însă cu cât se gândea mai mult la şansele de-a o găsi, cu atât i se păreau mai mari. După o vreme, începură să pară de-a dreptul reale.

Poate că optimismul lui în permanentă creştere era un efect al izolării actuale. Nu făcea nimic toată ziua; stătea ore întregi lângă pârâu, privind boiştenii... şi gândindu-se. Şi pe măsură ce reevalua la infinit situaţia, găsirea Siferrei devenea din aparent imposibilă – doar improbabilă, din improbabilă – dificilă, din dificilă – incitatoare, din incitatoare – posibilă şi din posibilă – uşor de realizat.

Nu trebuia decât să revină în pădure şi să-şi găsească nişte ajutoare dintre cei mai întregi la minte. Să le spună ce dorea să facă şi să le-o descrie pe Siferra. Să răspândească vorbă... să-şi utilizeze talentele de gazetar. Şi să se folosescă de reputaţia sa locală!

„Sunt Theremon 762", avea să spună. „Ştiţi, de la *Cronica*. Ajutaţi-mă şi-o să aveţi numai de câştigat. Vreţi să vă citiţi numele în ziar? Vreţi să vă fac celebri? O pot face! Nu contează că deocamdată ziarul nu apare. Mai devreme sau mai târziu va fi publicat şi eu voi fi în redacţie, şi-o să vă vedeţi poza pe prima pagină. V-o promit! Ajutaţi-mă doar s-o găsesc pe femeia aceasta, şi..."

– Theremon?

Un glas familiar, ascuţit şi vesel. Se opri brusc, miji ochii în faţa strălucirii sorilor de amiază, ale căror raze pătrundeau printre arbori, şi întoarse capul într-o parte şi în alta, încercând să localizeze glasul.

Trecuseră două ore de când căuta oameni care ar fi dorit să-l ajute pe celebrul Theremon 762 de la *Cronica* din Saro. Deocamdată însă nu întâlnise decât şase persoane. Două dintre ele o luaseră la fugă în clipa când îl văzuseră. A treia rămăsese locului, cântând încetişor şi examinându-şi degetele de la picioare. O alta, ghemuită între ramurile unui copac, freca două cuţite între ele, ascuţindu-le cu un zel maniac. Ultimii doi oameni îl ascultaseră; unul păruse că nu pricepe deloc, iar celălalt izbucnise în hohote nestăvilite de râs. Nu avea speranţe de ajutor din partea lor.

Acum se părea că cineva îl găsise *pe el*.

– Theremon? Aici! Aici, Theremon. Aici sunt! Nu mă vezi? Aici!

[33]

Ziaristul privi în stânga, spre desişurile cu frunze uriaşe, aidoma unor umbrele cu ţepi. La început nu observă nimic neobişnuit. Apoi frunzele se legănară şi se despărţiră, iar printre ele păşi un individ rotofei.

– Sheerin?! exclamă el uimit.

– Eh, cel puţin se pare că nu eşti atât de atins încât să-mi fi uitat numele.

Psihologul slăbise; purta o salopetă şi un pulover rupt, iar în mâna stângă ţinea o secure cu tăişul ştirbit. Acesta era poate aspectul cel mai absurd dintre toate: Sheerin purtând o toporişcă. N-ar fi fost mai ciudat decât să-l vadă cu un al doilea cap sau cu o pereche suplimentară de braţe.

– Cum merge, Theremon? întrebă el. Zeilor, eşti numai zdrenţe şi n-a trecut nici măcar o săptămână! Cred însă că nici eu nu arăt mai bine. Se examină şi continuă: Vezi în ce hal de slab am ajuns? Regimul de fragi şi frunze e foarte eficient, nu?

– Mai e destul până să-ţi pot spune slab, comentă Theremon. Totuşi ai mai dat jos câte ceva... Cum m-ai găsit?

– Nici nu te-am căutat. E singura metodă, când totul a devenit complet aleator. Am fost la Sanctuar, dar n-am mai găsit pe nimeni. Acum am pornit spre sud, spre Parcul Amgando. Mergeam pe potecă şi deodată te-am văzut. Psihologul înaintă, întinzând mâna: Zeilor, Theremon, ce bine e să revezi o faţă prietenoasă!... Sper că eşti prietenos, aşa-i? Sper că n-ai apucături homicide...

– Nu cred.

– În pădurea asta sunt mai mulţi nebuni pe metru pătrat decât am văzut în toată viaţa mea, şi trebuie să ştii că am văzut destui... Sheerin clătină din cap şi suspină: Zeilor! Nu mi-am închipuit niciodată că va fi atât de rău. Cu toată experienţa mea profesională... Mi-am zis c-o să fie rău, da! Foarte rău, dar nu *atât* de rău.

– Ai prezis nebunie universală, îi reaminti Theremon. Eram şi eu de faţa când ai spus-o. Ai prezis distrugerea totală a civilizaţiei.

– Una e să prezici şi cu totul altceva să trăieşti momentul respectiv. E de-a dreptul înjositor pentru un om de ştiinţă ca mine să vadă că teoriile lui abstracte se preschimbă în realitate concretă. Eram atât de limbut, atât de detaşat şi voios... „Mâine, pe tot Kalgashul n-o să mai existe nici un oraş întreg", spuneam; dar pentru mine astea nu erau decât cuvinte, un exerciţiu filozofic, o abstracţiune pură. „Sfârşitul lumii în care aţi trăit până acum." Da... Da... Sheerin se cutremură: Şi aşa a fost, exact cum am spus. Deşi n-am crezut în propriile mele preziceri pesimiste, până când prăpădul n-a început în jurul meu...

– Stelele, spuse ziaristul. Nu le-ai pus niciodată la socoteală. Ele au provocat adevăratele nenorociri. Poate că am fi rezistat Beznei, cei mai mulţi dintre noi... puţin zguduiţi, puţin tulburaţi... Însă Stelele... Stelele...

– Cât de rău a fost pentru tine?

– La început, destul de rău. Acum sunt mai bine. Tu?

– În perioada critică, m-am ascuns în subsolul observatorului. N-am fost afectat aproape deloc. A doua zi, când am ieşit, observatorul era distrus. Nu-ţi poţi imagina ce măcel a fost...

– Blestemat fie Folimun! Şi Apostolii...

– Ei au pus paie pe foc, da. Totuşi focul ar fi izbucnit oricum.

- Ce s-a întâmplat cu cei din observator? Athor, Beenay şi ceilalţi? Siferra...

- N-am văzut pe nici unul. Dar nu le-am găsit nici cadavrele pe acolo. Poate că au scăpat. Singurul pe care l-am întâlnit a fost Yimot... Îl mai ţii minte? Unul dintre studenţi, cel înalt şi stângaci. Se ascunsese şi el. Psihologul se întunecă la faţă: Am călătorit împreună vreo două zile... până a fost ucis...

– Ucis?!

– De o fetiţă de zece-doisprezece ani. Cu un cuţit. Un copil foarte drăguţ. A venit drept la el, râzând, şi l-a înjunghiat fără nici un avertisment. După aceea a fugit, tot râzând.

– Zeilor!

– Zeii nu mai ascultă, Theremon. Dacă au făcut-o vreodată...

– Cred că nu... Tu pe unde ai umblat?

– Ici şi colo... Mai întâi, m-am întors la apartamentul meu, dar tot blocul arsese. Rămăseseră numai pereţii, nu mai aveam ce lua dinăuntru. În prima seară am dormit chiar acolo, printre ruine. Eram cu Yimot. A doua zi am pornit spre Sanctuar, dar de unde ne aflam noi era imposibil să ajungem. Drumul era blocat şi erau incendii peste tot. Unde nu ardea, erau munţi de sfărâmături peste care nu puteam trece. Parcă fusese război. Ne-am întors spre sud, în pădure, şi ne-am gândit să ocolim pe şoseaua grădinii botanice, ca să ajungem la Sanctuar. Atunci... a fost ucis Yimot. Cred că în pădure s-au adăpostit indivizii cel mai puternic afectaţi.

– Nu numai ei, rosti ziaristul. Pădurea e mai greu de incendiat decât oraşul... Parcă spuneai că în cele din urmă, când ai ajuns la Sanctuar l-ai găsit pustiu?

– Exact Am ajuns ieri după-amiază. Toate porţile erau deschise, inclusiv uşa Sanctuarului. Nu mai era nimeni. Pe uşă era lipit un bilet de la Beenay.

– Beenay! Deci a reuşit s-ajungă teafăr acolo!

– Aşa se pare, încuviinţă Sheerin Probabil cu o zi sau două înaintea mea. În bilet scria că hotărâseră să evacueze adăpostul şi să pornească spre Parcul Amgando. unde supravieţuitorii din provinciile sudice încearcă să formeze un guvern provizoriu. Când ajunsese el la Sanctuar, n-o mai găsise decât pe nepoată-mea, Raissta, care-l aştepta. Au plecat şi ei către Amgando, iar eu îi urmez. Ştii, în Sanctuar era şi prietena mea, Liliath. Probabil că e pe drum, împreună cu ceilalţi.

– Mi se pare o nebunie, remarcă Theremon. Nicăieri nu puteau fi mai în siguranţă decât în Sanctuar. De ce oare au fost de acord să iasă în haosul ăsta dement şi să meargă sute de kilometri până în Amgando?

– Nu ştiu. Trebuie totuşi să fi avut un motiv serios. Oricum, n-avem de ales, nu? Toţi cei întregi la minte se adună acolo. Putem rămâne aici şi să aşteptăm să ne ciopârţească cineva, aşa cum a făcut fetiţa aceea îngrozitoare cu Yimot... sau putem încerca să ajungem în Amgando. Aici suntem sortiţi pieirii; mai devreme sau mai târziu, dar inevitabil. Dacă putem ajunge în Amgando, vom fi în siguranţă.

– Ştii ceva despre Siferra?

– Nu. De ce?

– Aş fi vrut s-o găsesc.

– Poate că şi ea a plecat spre Amgando. Dacă s-a întâlnit cu Beenay, a aflat unde merg toţi şi...

– Ai vreun motiv să crezi că s-ar fi întâmplat aşa?

– Era doar o ipoteză...

– Eu cred că este încă pe aici. Aş vrea să încerc s-o găsesc.

– Ştii ce şanse ai?

– *Tu* n-ai dat peste mine?

– Din pură întâmplare. Probabilitatea ca s-o găseşti în acelaşi fel...

– E destul de bună. Cel puţin aşa prefer să cred. Oricum, o să-ncerc. Pot să ajung şi mai târziu în Amgando. *Cu* Siferra.

Sheerin îl privi scrutător, dar nu spuse nimic.

– Crezi că-s nebun? întrebă Theremon. S-ar putea.

– N-am zis asta. Cred însă că-ţi rişti viaţa inutil. Locurile de-aici se transformă într-o junglă preistorică. Peste tot numai sălbăticie şi din câte văd, nimic nu pare a se îndrepta odată cu scurgerea timpului. Hai cu mine! În două-trei ore am ieşit din pădure şi drumul spre Amgando e...

– Vreau mai întâi s-o caut pe Siferra, repetă încăpăţânat ziaristul.

– Uită de ea!

– Nici nu mă gândesc. Rămân aici şi-o caut.

– N-ai decât, ridică din umeri Sheerin. Eu plec. Ţine minte, l-am văzut pe Yimot ucis sub ochii mei de o fetiţă, la mai puţin de două-trei sute de metri de locul ăsta Pădurea e prea periculoasă pentru mine.

– Şi crezi că cinci-şase sute de kilometri de unul singur nu-s periculoşi?

Psihologul legănă securea.

– În caz de nevoie, am asta.

Theremon se abţinu să nu râdă. Sheerin era atât de blând şi manierat, încât ideea de a-l vedea luptându-se cu o toporişcă era imposibil de luat în serios.

– Mult noroc, spuse el după câteva clipe.

– Chiar vrei să rămâi?

– Până o găsesc pe Siferra.

Sheerin îl privi cu tristeţe.

– Atunci, păstrează-ţi norocul. Cred că tu o să ai mai multă nevoie de el.

Se întoarse şi porni fără nici un alt cuvânt.

[34]

Timp de trei zile – sau poate fuseseră patru; timpul trecea ca un vârtej – Siferra merse către sud prin pădure. Nu avea nici un plan, doar să supraviețuiască.

Era inutil să se întoarcă în apartamentul ei. Orașul ardea în continuare. Oriunde privea, zărea o perdea joasă de fum și, din când în când, o limbă roșie de foc se înălța deasupra orizontului. Avea impresia că zilnic se declanșau noi incendii. Ceea ce însemna că nebunia nu începuse să se domolească.

Treptat își putea simți propria minte revenind la normal, limpezindu-se cu fiecare zi, căpătându-și binecuvântata rațiune ca după o boală lungă, cu febră teribilă. Își dădea seama - în mod stânjenitor - că nu era complet restabilită· elaborarea unui șir de gânduri constituia o trudă laborioasă, și se pierdea destul de repede în lucrurile complicate. Totuși era sigură că pornise pe drumul cel bun.

Se părea însă că mulți dintre locuitorii pădurii nu-și reveneau deloc. Deși Siferra încerca să-i evite pe cât posibil, întâlnea uneori indivizi care erau destul de rău afectați: plângeau, gemeau, hohoteau sălbatic, priveau straniu sau se tăvăleau pe pământ. Exact așa cum spusese Sheerin, traumele mintale suferite de unii pe durata eclipsei puteau căpăta caracter permanent. Era clar că procente însemnate din populație căzuseră în barbarie, sau și mai rău. De acum, declanșau incendii doar ca să se distreze. Sau ucideau din același motiv.

De aceea, ea prefera să fie precaută. Fără să aibă o țintă precisă, se îndrepta oarecum spre sud, poposind acolo unde găsea o apă curgătoare. Ciomagul pe care-l luase în noaptea eclipsei îi părăsea rareori mâna. Mânca atunci când dădea peste ceva cu aspect comestibil: semințe, alune, fructe, ba chiar frunze și coajă de copac. Nu era un regim alimentar prea grozav Constituția ei fizică era destul de puternică pentru a rezista vreo săptămână cu astfel de hrană, dar după aceea avea să sufere. Simțea deja că dăduse jos puținele kilograme suplimentare și obosea ceva mai repede. Iar fragii și fructele dispăreau mult mai rapid, culese de miile de noi locuitori flămânzi ai pădurii.

Apoi, în cea de-a patra zi după socotelile ei, Siferra își aminti de Sanctuar.

Simți că ia foc de rușine, pricepând că nu fusese nevoie să ducă existența aceea de troglodit.

Bineînțeles! Cum putuse fi atât de uitucă?! La numai câțiva kilometri, chiar în clipa aceea, sute de oameni stăteau în siguranța și adăpostul vechiului laborator de accelerare a particulelor, consumând apă îmbuteliată și conserve strânse acolo de luni de zile. Cât de ridicol să rătăcească prin pădurea plină de nebuni, scurmând solul pentru câteva înghițituri amărâte și privind pofticioasă la micuțele animale din copaci, imposibil de capturat!

Avea să pornească spre Sanctuar Puteau s-o găzduiască și pe ea. Abia acum înțelegea în ce măsură îi afectaseră Stelele mintea, dacă îi trebuise atâta vreme să-și amintească de existența adăpostului.

Mai rău era că n-o făcuse mai devreme. Îşi dădea seama că în ultimele zile mersese exact în direcţia opusă Sanctuarului.

Chiar înaintea ei se afla lanţul de dealuri ce marca limita sudică a pădurii. Privind în sus, putea distinge rămăşiţele înnegrite ale cartierului luxos de pe Colina Onos, ridicându-se ca un zid întunecat. Dacă îşi amintea corect, Sanctuarul se afla în direcţia opusă, la jumătatea distanţei dintre Saro şi campus, pe drumul care urma marginea nordică a pădurii.

Avu nevoie de o zi şi jumătate ca să ajungă până acolo. În două rânduri, fu nevoită să se folosească de ciomag pentru a scăpa întreagă. Alte trei întâlniri fuseseră non-violente, doar înfruntări vizuale cu tineri care o măsurau din ochi, cântărind dacă ar fi putut s-o violeze. Iar o dată nimerise într-un crâng izolat, unde cinci bărbaţi slăbănogi şi cu privirile sălbatice, înarmaţi cu cuţite, se învârteau în cerc precum dansatorii unui straniu ritual. Plecase de acolo atât cât putuse de repede.

În cele din urmă, zărise printre arbori şoseaua cea lată. Undeva spre nord, din ea pornea drumeagul de ţară ce ducea la Sanctuar.

Da: iată-l! Ascuns, îngust, mărginit pe ambele părţi de smocuri de buruieni şi iarbă deasă.

Era spre sfârşitul după-amiezii. Onos luneca sub linia orizontului, iar lumina rea şi tăioasă a lui Tano şi Sitha proiecta umbre clar definite, conferind zilei un aspect iernatic, deşi vremea era caldă. Micul ochi roşu care era Dovim se deplasa pe boltă în nord, foarte sus şi departe.

Siferra se întrebă ce se întâmplase cu invizibilul Kalgash Doi. În mod vădit, îşi încheiase acţiunea teribilă şi trecuse mai departe. Acum putea fi la un milion de kilometri depărtare, în spaţiu, îndepărtându-se pe orbita lui alungită, gonind prin vidul întunecat pentru ca să revină după alţi două mii patruzeci şi nouă de ani. „Mult, mult prea devreme", se gândi cu amărăciune femeia.

În faţa ei apăru o inscripţie:

PROPRIETATE PARTICULARĂ
TRECEREA OPRITĂ
PRIN ORDINUL COMITETULUI DE DISCIPLINĂ
UNIVERSITATEA SARO

Apoi o alta, cu litere roşii:

!!!PERICOL!!!
LABORATOR DE CERCETĂRI CU ENERGII MARI
TRECEREA INTERZISĂ

Perfect! Deci se afla pe drumul cel bun.

Siferra nu fusese niciodată în Sanctuar, nici măcar pe timpul când adăpostise laboratorul de fizică, dar ştia la ce să se aştepte: mai multe porţi, apoi o cameră TV automată, care scana pe oricine reuşise să ajungă până aici. După câteva minute, ajunse la prima poartă. Era dublă, din plasă metalică, înaltă de peste trei metri, şi se continua în ambele părţi cu un gard ameninţător din sârmă ghimpată, care dispărea în desişurile încâlcite din jur.

Poarta era întredeschisă.

O examină, surprinsă. Era oare o iluzie? O părere a minţii ei, încă nerefăcute? Nu! Nu, într-adevăr, era deschisă. Şi era poarta cea căutată; văzuse pe ea emblema Universităţii. Dar de ce nu era zăvorâtă? Nu părea că ar fi fost forţată.

Tulburată, păşi înăuntru.

Drumeagul se transformase într-o alee de pământ bătătorit, brăzdată de făgaşe şi gropi. Porni pe lângă ea şi după scurt timp văzu un alt gard, de data aceasta nu din sârmă ghimpată ci din beton, solid şi inexpugnabil.

Era întrerupt de o uşă din metal întunecat, deasupra căreia se zărea lentila unei camere TV.

Şi uşa aceasta era deschisă.

Din ce în ce mai ciudat! Unde era mult-lăudata securitate ce trebuia să izoleze Sanctuarul de nebunia generală care se abătuse asupra tuturor?

Trecu pragul. Tăcerea era absolută. În faţă se vedeau câteva barăci şi şoproane dărăpănate, din lemn. Poate că adevărata intrare a Sanctuarului - despre care ştia că era un tunel subteran - se afla după ele. Le ocoli.

Da, aici era intrarea: o uşă ovală în sol, înapoia căreia se întrezărea un tunel întunecat.

Iar lângă ea se aflau zece-doisprezece oameni, privind-o cu o curiozitate neplăcută. În jurul gâtului purtau nişte legături verzi, asemănătoare unor eşarfe. Siferra nu recunoscu pe nici unul dintre ei. Din câte îşi putea da seama, nu erau din Universitate.

În stânga intrării ardea un foc micuţ. Alături se aflau mai multe vreascuri, stivuite meticulos, în ordinea mărimii. Părea mai degrabă opera unui arhitect, decât o simplă grămăjoară de lemne de foc.

O senzaţie oribilă de spaimă şi dezordine o cuprinse pe femeie. Ce era aici? Acesta să fie Sanctuarul? Cine erau oamenii aceştia?

- Stai pe loc, rosti un bărbat. Vorbise încet, dar autoritatea i se simţea precum şfichiul unui bici: Sus mâinile!

Ţinea în mână un pistol cu raze, mic şi plat, aţintit spre abdomenul ei.

Siferra ridică braţele fără un cuvânt.

Necunoscutul avea trăsături puternice şi hotărâte; părea să aibă vreo cincizeci de ani şi cu siguranţă era conducătorul grupului. Era îmbrăcat impecabil şi se comporta echilibrat şi sigur pe el. Eşarfa lui verde avea luciul mătăsii fine.

- Cine eşti? o întrebă fără să mişte pistolul.

– Siferra 69, profesor de arheologie la Universiatea Saro.

– Foarte frumos. Intenţionezi să faci ceva săpături pe aici, doamnă profesoară?

Ceilalţi izbucniră în râsete, de parcă spusese ceva foarte amuzant.

– Încerc să găsesc Sanctuarul Universităţii, spuse Siferra. Ştiţi unde este?

– Probabil că aici a fost, replică necunoscutul. Cei de la Universitate au plecat de câteva zile. Acum e sediul Patrulei Focului.... Spune-mi, doamnă profesoară, deţii aprinzătoare?

– Aprinzătoare?

– Chibrituri, brichete, generatoare portabile... orice obiect care poate aprinde un foc.

– N-am absolut nimic, clătină ea din cap.

– Aprinderea focului este interzisă, conform Articolului Unu din Codul Provizoriu. Încălcarea Articolului Unu se pedepseşte cu maximum de severitate.

Siferra îl privi nedumerită. Despre ce vorbea?

– N-am încredere în ea, Altinol, rosti un individ slab şi tras la faţă. Profesorii ăştia au pornit totul. Fac pariu că are ceva ascuns prin haine.

– Nu am absolut nici un obiect care poate aprinde focul, se răsti iritată Siferra.

– Poate că da, încuviinţă Altinol. Sau poate că nu. Noi nu riscăm, doamnă profesoară. Dezbrăcarea!

– Ce-ai zis? îl privi ea uluită.

– Dezbrăcarea. Jos hainele. Arată că n-ai asupra ta obiecte interzise.

– Stai aşa! clipi ea stupefiată. Nu cred că vorbeşti serios.

– Articolul Doi din Codul Provizoriu: Patrula Focului poate lua orice măsuri necesare pentru prevenirea focurilor neautorizate. Articolul Trei: Aceasta include execuţia imediată şi fără judecată a persoanelor care se opun autorităţii Patrulei. Dezbrăcarea, doamnă profesoară, şi cât mai repede!

Făcu un gest cu pistolul. Părea extrem de serios.

Siferra nu schiţă însă nici o mişcare.

– Cine sunteţi voi? Ce-i chestia asta cu Patrula Focului?

– Suntem nişte cetăţeni vigilenţi, doamnă profesoară. Încercăm să restaurăm legea şi ordinea în Saro după Dezastru. Ştiţi probabil că oraşul a fost distrus în mare parte. Sau poate nu ştiaţi? Incendiile continuă să se extindă şi nu mai există pompieri care să facă faţă situaţiei. Poate că n-ai observat, dar regiunea e ticsită de sonaţi care cred că sunt cam puţine focuri şi mai aprind şi ei câteva. Situaţia nu mai poate continua aşa. Intenţionăm să-i oprim pe aceşi indivizi prin orice mijloace ne stau la îndemână. Eşti suspectată de deţinerea de materiale combustibile. Acuzaţia a fost formulată şi ai la dispoziţie şaizeci de secunde ca să-ţi dovedeşti nevinovăţia. În locul tău, aş începe să mă dezbrac, doamnă profesoară.

Siferra îl văzu începând să numere secundele.

Să se dezbrace, în faţa unor necunoscuţi? Un val roşu de mânie o străbătu la gândul acestei umilinţe. În majoritate, necunoscuţii erau bărbaţi. Nici măcar nu se sinchiseau să-şi ascundă nerăbdarea. În ciuda citării solemne dintr-un Cod Provizoriu, nu era deloc o măsură de securitate. Voiau pur şi simplu s-o vadă în pielea goală şi deţineau mijloace de constrângere. Era inadmisibil.

Apoi, după o clipă, simţi cum indignarea o părăseşte.

„Ce mai contează?" se întrebă obosită. Lumea se sfârşise. Sfiala constituia un lux accesibil doar oamenilor civilizaţi, iar civilizaţia devenise un concept desuet.

Iar acum era ameninţată în mod direct, cu arma. Locul era izolat şi îndepărtat, undeva pe un drum de ţară lăturalnic. Nimeni n-avea să-i sară în ajutor. Secundele treceau, iar Altinol nu părea că glumeşte.

Nu merita să moară doar de dragul de a-şi feri trupul de privirile lor.

Lăsă ciomagul să-i cadă din mână.

După aceea, clocotind de furie, dar fără să se trădeze prin cel mai mic gest, începu să-şi scoată hainele şi să le arunce pe jos.

– Şi lenjeria? întrebă ironică.

– Totul.

– Se pare că aş avea o brichetă ascunsă pe aici?

– Mai ai douăzeci de secunde.

Femeia îl fulgeră cu privirea şi se dezbrăcă complet.

Acum, după ce o făcuse, era neaşteptat de uşor să stea goală în faţa unor oameni necunoscuţi. Nu-i păsa. Îşi dădu seama că aceasta era principala schimbare adusă de sfârşitul lumii. *Nu-i mai păsa.* Îşi îndreptă spatele şi rămase nemişcată, aproape sfidătoare, aşteptând să vadă ce aveau să facă în continuare. Ochii lui Altinol îi cercetară trupul cu nonşalanţă, stăpân pe sine. Într-un fel, femeia constată că nici asta n-o mai deranja. Se simţea cuprinsă de o indiferenţă rece.

– Foarte frumos, doamnă profesoară, rosti el în cele din urmă.

– Mulţumesc, replică ea tăios. Acum pot să mă îmbrac?

– Evident. Flutură neglijent din mână: Scuză-ne pentru situaţia neplăcută, dar trebuia să fim absolut siguri.

Îşi vârî pistolul în centura de la brâu şi rămase cu braţele încrucişate, privind-o în timp ce se îmbrăca. Apoi spuse:

– Probabil consideri că ai ajuns printre sălbatici, nu?

– Chiar te interesează ce consider?

– Poate ai observat că nu ne-au curs balele şi nici nu ne-am scăpat pe noi, în vreme ce... hmm. ai demonstrat că n-ai asupra ta nici un fel de aprinzătoare. Şi nimeni n-a încercat să te molesteze în vreun fel.

– Aţi fost teribil de drăguţi.

– Subliniez aceste aspecte, urmă bărbatul, deşi îmi dau seama că nu te prea interesează atâta vreme cât eşti furioasă pe noi, deoarece vreau să ştii că grupul nostru, peste care ai nimerit întâmplător, s-ar putea să reprezinte ultimul bastion de civilizaţie din nenorocita asta de lume. Nu ştiu unde au dispărut iubiţii noştri conducători, nu-i consider în nici un caz civilizaţi pe adulaţii Apostoli ai Flăcării, iar prietenii tăi din Universitate au plecat de aici. În rest toţi ceilalţi par cu minţile duse. Excepţiile suntem noi şi cu tine, doamnă profesoară.

– Cât de măgulită mă simt că m-aţi inclus şi pe mine...

– Nu măgulesc pe nimeni, niciodată. Aparent, ai rezistat mai bine decât majoritatea la Beznă, Stele şi Dezastru. Vreau să ştiu dacă te interesează să rămâi aici şi să faci parte din grupul nostru. Avem nevoie de oameni ca tine.

– Şi ce-nseamnă asta? Să frec duşumelele? Să vă fac de mâncare?

Altinol nu părea atins de sarcasmele ei.

– Asta înseamnă să ne ajuţi în lupta de a ţine civilizaţia în viaţă. Nu-mi place să mă joc cu vorbele, dar noi considerăm că îndeplinim o misiune sfântă. Zi după zi, înaintăm prin nebunia de aici, dezarmându-i pe cei violenţi, confiscându-le aprinzătorile şi rezervându-ne nouă în exclusivitate dreptul de a face focul. Cel puţin deocamdată nu putem stinge incendiile, dar încercăm să oprim declanşarea altora. Asta-i misiunea noastră. Controlăm conceptul de foc. Este primul pas spre crearea unei lumi în care să se poată trăi ca înainte. Te invit să te alături nouă, pentru că pari cu judecata întreagă. Ce spui? Vrei să faci parte din Patrula Focului? Sau preferi să-ţi încerci norocul înapoi în pădure.

[35]

Dimineaţa era înnegurată şi răcoroasă. Fuioare groase de ceaţă se răsuceau pe străzi: o pâclă atât de deasă, încât Sheerin nu izbutea să distingă sorii de pe cer. Onos trebuia să fie pe undeva... cu siguranţă. Însă lumina lui aurie era difuză şi aproape complet ascunsă de neguri. Iar regiunea ceva mai luminată dinspre sud-vest nu putea să indice decât prezenţa unei perechi de sori, dar nu-şi putea da seama dacă erau Sitha şi Tano sau Patru şi Trey.

Psihologul era foarte obosit. Înţelegea deja foarte clar că ideea de a merge singur până în Parcul Naţional Amgando, cale de sute de kilometri, fusese o absurditate.

Lua-l-ar naiba pe Theremon! Cel puţin împreună ar fi avut o şansă. Dar ziaristul fusese de neclintit în convingerea lui că avea s-o găsească pe Siferra. Cine vorbea de vise! Cine vorbea de absurdităţi!

Privi înainte, încercând să desluşească ceva prin pâcle. Avea nevoie de un loc unde să se odihnească o vreme. Trebuia să găsească de mâncare şi poate să-şi schimbe hainele sau cel puţin să se spele. În viaţa lui nu se simţise atât de murdar. De flămând... De obosit... Sau deprimat...

Din prima clipă când îi auzise pe Beenay şi Athor vorbind despre posibilitatea Beznei, Sheerin oscilase între cele două extremităţi ale spectrului psihologic, de la pesimism la optimism şi înapoi, de la speranţă la disperare şi iar la speranţă. Inteligenţa şi experienţa lui îi spuneau un lucru, dar firea sa încăpăţânată susţinea altceva.

Poate că astronomii greşiseră şi n-avea să fie nici o eclipsă.

Nici vorbă, catastrofa era inevitabilă.

În ciuda experienţei neplăcute avute de el însuşi cu doi ani în urmă, în Tunelul Misterului, Bezna nu putea fi chiar aşa teribilă, presupunând că avea să se manifeste cu adevărat.

Greşit. Bezna va cauza nebunie universală.

Alienaţia va fi doar temporară şi va consta într-o scurtă perioadă de dezorientare.

Nebunia va avea caracter permanent la majoritatea populaţiei.

Lumea va fi năucită pentru câteva ore, apoi va reveni la normal.

Lumea va fi distrusă în haosul ce va urma eclipsei.

Înainte şi-napoi, sus şi jos într-un du-te-vino permanent a doi Sheerin gemeni, încleştaţi într-o eternă dispută.

Acum însă era pe curba descendentă a ciclului şi se pare că rămăsese acolo, nemişcat şi jalnic. Forţa şi optimismul său se destrămaseră după cele văzute în ultimele zile. Probabil că urmau să treacă decenii, dacă nu chiar un secol sau mai mult, înainte ca lucrurile să revină la normal. Trauma mintală lăsase o cicatrice prea adâncă, distrugerea ce afectase structura societăţii era prea întinsă. Lumea pe care o iubise fusese învinsă şi nimicită de Beznă; nu mai putea fi pusă în funcţiune. Aceasta era opinia lui profesională şi n-avea nici un motiv să se îndoiască de ea.

Trecuseră trei zile de când se despărţise de Theremon şi pornise, vioi, spre Amgando. Vioiciunea aceea era greu de regăsit acum. Izbutise să iasă teafăr din pădure – existaseră două momente mai dificile, când trebuise să învârtă toporişca şi să rânjească ameninţător, o cacialma totală din partea lui, dar care dăduse rezultate – şi de o zi înainta cu greu prin cândva frumoasele suburbii sudice.

Aici totul era ars. Cartiere întregi fuseseră distruse şi abandonate. Multe clădiri fumegau încă.

Sheerin ţinea minte că autostrada ce făcea legătura cu provinciile din sud începea la câţiva kilometri după parc... două-trei minute de mers cu maşina. Acum însă nu avea maşină. Escaladase de-a buşilea pantele abrupte ale Colinei Onos, agăţându-se de tufişuri. Pierduse o jumătate de zi pentru câteva sute de metri.

Ajuns în vârf, constatase că acesta aducea mai degrabă cu un platou ce se întindea la nesfârşit şi, deşi mersese fără să se oprească, tot nu ajunsese la autostradă.

Oare direcţia era cea bună?

Da! La răstimpuri, întâlnea indicatoare rutiere care-l anunţau că se îndrepta spre Autostrada Sudică. Dar cât de departe era aceasta? Indicatoarele nu afişau nici o distanţă. Cam la zece-unsprezece intersecţii cu străzi laterale, găsea un asemenea semn rutier, dar atât. Continuă mai departe. Nu avea de ales.

Găsirea autostrăzii nu reprezenta însă decât primul pas în drum către Amgando. Teoretic, abia ieşea din Saro. Apoi? Să meargă mai departe? Ce altceva? Era greu de crezut că avea să se întovărăşească cu cineva. Nu mai circula nici un vehicul; probabil că benzinăriile care scăpaseră de incendiu fuseseră golite cu zile în urmă... În ritmul acesta, în cât timp avea să ajungă în Amgando pe jos? În câteva săptămâni? În câteva luni? Nu... avea să moară de foame cu mult înainte de a se apropia de ţintă.

Trebuia totuşi să continue. Ştia bine că fără un ţel, avea să se prăbuşească imediat.

De la eclipsă trecuse cam o săptămână, poate ceva mai mult. Începuse să piardă socoteala timpului. Nu mai mânca sau dormea în mod regulat, deşi fusese întotdeauna adeptul unui program rigid. Sorii apăreau şi dispăreau de pe boltă, lumina sporea sau pălea, aerul era mai rece sau mai cald, iar timpul trecea, dar nu în ritmul: mic dejun-dejun-prânz-cină-somn; Sheerin nu ştia *cum* trecea. Ştia doar că puterile îl lăsau cu repeziciune.

După Căderea Nopţii, nu mâncase niciodată pe săturate. De la momentul acela întunecat nu avusese parte decât de amăgiri ale foamei – câte un fruct, când găsea, orice boabe ce nu păreau otrăvitoare, fire de iarbă... Nu-l îmbolnăviseră, dar nici nu-i dădeau cine ştie ce putere. Conţinutul nutritiv era probabil aproape nul. Hainele, sfâşiate şi murdare, atârnau ca de pe o sperietoare. Nu avea curaj să privească dedesubtul lor. Bănuia că pielea îi atârna acum în falduri peste oasele descărnate. Gâtlejul îi era permanent uscat, limba îi părea umflată şi simţea o durere surdă înapoia ochilor. Iar senzaţia de gol dureros din stomac nu-l părăsea nici un moment.

În clipele lui mai vesele, îşi spunea că acesta fusese motivul necunoscut pentru care, ani de zile, se străduise cu atâta ardoare să acumuleze un asemenea strat de grăsime.

Însă clipele vesele erau tot mai scurte şi mai rare. Foamea îi alunga buna dispoziţie. În acelaşi timp, îşi dădea seama că în felul acela nu putea rezista mult. Corpul lui masiv fusese obişnuit să fie hrănit în mod regulat şi abundent; o vreme se mai putea bizui pe rezervele acumulate, după care ar fi fost prea slăbit ca să poată continua. În scurt timp, i s-ar fi părut mai simplu să se ghemuiască într-un tufiş şi să se odihnească... mult... mult...

Trebuia să găsească hrană. Cât mai repede!

Cartierul pe care-l traversa acum deşi pustiu ca toate celelalte, părea mai puţin devastat. Şi aici fuseseră incendii, dar nu peste tot şi existau case pe care flăcările le ocoliseră în mod surprinzător. Răbdător, Sheerin trecu pe la fiecare, încercându-le uşile.

Absolut toate erau încuiate.

„Ce oameni!" îşi spuse. „Câtă exagerare! Lumea se prăbuşea în jurul lor, ei îşi abandonau locuinţele şi fugeau în pădure, în campus, zeii ştiu unde... dar înainte de-a pleca, încuiau uşile! De parcă îşi luau un scurt concediu pe durata haosului, ca să revină după aceea la cărţile şi fleacurile lor, la dulapurile cu haine elegante, la grădini şi terase. Sau pur şi simplu nu şi-au dat seama că totul se terminase, că haosul de-abia începuse?"

„Poate că nici n-au plecat", se gândi Sheerin. „Poate că se ascund înăuntru, înapoia uşilor încuiate, ghemuiţi în pivniţe aşa cum am făcut eu, aşteptând ca lucrurile să revină la normal. Sau poate că mă privesc dinapoia ferestrelor de la etaj, rugându-se să plec odată."

Încercă altă uşă. Alta. . Alta... Toate erau zăvorâte. Nici un răspuns.

- Hei! E cineva acasă? Deschideţi!

Tăcere.

Privi posomorât uşa masivă din faţa lui. Îşi închipui comorile dinapoia ei, alimentele, cada de baie, patul moale... Iar el era afară şi nu putea intra. Se simţea precum băieţelul din poveste, care căpătase cheia fermecată de la grădina unde curgeau râuri de lapte şi miere, iar guma de mestecat creştea în copaci, dar care era prea mic ca să poată ajunge până la broască. Simţea că-l podideşte plânsul.

Atunci îşi aminti că avea o toporişcă. Izbucni în râs. Probabil că-l prostise foamea! Băieţelul din poveste nu se dăduse bătut, ci-şi oferise mănuşile, cizmele şi şapca animalelor care treceau, pentru a-l ajuta; acestea se suiseră unul pe spinarea celuilalt, iar el urcase în vârf şi ajunsese cu cheia la broască. Iar Sheerin, care nu era deloc mititel, privea o uşă încuiată uitând că avea o secure!

Să spargă uşa? Pur şi simplu s-o spargă?

Contravenea cu tot ceea ce considerase el corect şi legal.

Îşi privi toporişca de parcă se preschimbase într-un şarpe Să spargă uşa... asta însemna violare de domiciliu! Cum putea el, Sheerin 501, profesor de psihologie la Universitatea Saro, să spargă uşa casei unui cetăţean paşnic şi să profite de ceea ce găsea înăuntru?

„Cu grijă", îşi spuse, chicotind şi mai tare de propria lui naivitate. „Aşa o s-o faci"

Ridică securea.

Nu era însă deloc uşor. Muşchii săi slăbiţi de înfometare protestară împotriva efortului. Putea ridica securea, nu era nici o problemă, dar lovitura fu jalnic de slabă şi simţi un junghi de foc prin braţe şi spinare, atunci când lama izbi uşa. O spărsese? Nu. O crăpase puţin? Poate... Mai degrabă o ştirbitură micuţă. Izbi din nou. Încă o dată. Mai tare. „Aşa, Sheerin. Ai prins-o! Dă-i! Dă-i!"

După primele lovituri, de-abia mai simţi durerea. Închise ochii, inspiră adânc şi izbi. Şi încă o dată. Uşa începea să cedeze Apăruse acum o crăpătură vizibilă. Încă o lovitură... încă una... alte cinci-şase şi avea să se spargă.

Mâncare! Baie! Pat!

Dă-i! Şi *dă-i!* Şi...

Uşa se deschise brusc. Din cauza surprizei, fu cât pe-aici să cadă. Îşi pierdu echilibrul, se clătină, se propti cu toporişca în tocul uşii şi ridică privirea.

Îl priveau. Şase chipuri cu ochii mocnind sălbatic.

– Aţi ciocănit, domnule? întrebă cineva şi toţi hohotiră ca nişte apucaţi.

Apoi îl înşfăşcară de braţe şi-l traseră înăuntru.

– Nu-ţi trebuie asta, vorbi un altul şi-i smulse fără efort securea. Nu ştii că te poţi răni cu aşa ceva?

Alte râsete... hohote demente. Îl împinseră într-o odaie şi făcură cerc în jurul lui.

Erau vreo opt-nouă. Atât femei cât şi bărbaţi, plus un adolescent. Sheerin îşi dădu imediat seama că nu erau stăpânii casei, care fusese pesemne îngrijită şi atent întreţinută înainte ca ei să se mute aici. Acum pereţii erau pătaţi, jumătate din mobilier fusese răsturnat, iar covorul părea îmbibat cu... vin?

Ştia ce erau oamenii aceştia. Vagabonzi fără adăpost, zdrenţăroşi, neraşi şi nespălaţi. Luaseră în stăpânire casa, după ce proprietarii ei dăduseră bir cu fugiţii. Unul purta numai o cămaşă, iar o fetişcană de nici douăzeci de ani era îmbrăcată doar cu un şorţ. Degajau o duhoare neplăcută, acră. Ochii lor aveau privirea intensă, fixă şi în acelaşi timp năucă, pe care o zărise de mii de ori în ultimele zile. Nu-ţi trebuia experienţă clinică pentru a recunoaşte ochii unor nebuni.

Dincolo de mirosul greu degajat de trupurile lor, se simţea însă o altă aromă, mult mai plăcută, care aproape că-l zăpăcea pe Sheerin: cea de mâncare. În camera alăturată se gătea. Ciorbă? Tocană? Ceva fierbea acolo. Se clătină, ameţit de foame şi de speranţa bruscă de a o potoli.

– N-am ştiut că-i cineva înăuntru, rosti el pe un ton împăciuitor. Dacă mă puteţi găzdui până diseară, după aceea plec.

– Eşti din Patrulă? întrebă suspicios un bărbat voinic şi bărbos, care părea şeful celorlalţi.

– Patrulă? repetă nesigur Sheerin. Nu, nu ştiu ce-i asta... Mă numesc Sheerin 501 şi sunt profesor la...

- Pa-tru-lă! Pa-tru-lă! Pa-tru-lă! începură ei brusc să scandeze, învârtindu-se în cerc în jurul lui.

- ...Universitatea Saro.

Parcă pronunţase nişte cuvinte magice. Încremeniră şi amuţiră, privindu-l straniu.

- Zici că eşti de la Universitate? întrebă şeful pe un ton ciudat.

- Exact. La catedra de psihologie. Sunt profesor, dar mai fac şi ceva practică prin spitale... Să ştiţi că nu doresc să vă deranjez cu nimic. Aş vrea doar un locşor să mă pot odihni câteva ore şi puţină mâncare, dacă aveţi... Doar puţină. N-am mai mâncat de la...

- *Universitate*! răcni o femeie. Cuvântul sunase obscen, aproape ca o înjurătură. Sheerin mai auzise tonul acela, în noaptea eclipsei, când Folimun se referise la savanţi. Era de-a dreptul înspăimântător.

- *Universitate! Universitate! Universitate!*

Începură din nou să se învârtă în jurul lui, scandând, arătându-l, făcând semne bizare cu degetele lor încovoiate. Nu le mai putea înţelege cuvintele. Era o incantaţie răguşită, de coşmar: silabe lipsite de sens.

Să fi fost oare nişte Apostoli ai Flăcării, adunaţi aici pentru a practica rituri obscure? Nu, se îndoia de aşa ceva. Arătau prea mizerabil, prea zdrenţăroşi, prea demenţi. Puţinii Apostoli pe care-i cunoscuse erau băţoşi, îngrijiţi şi dovedeau autocontrol aproape inuman.

În plus, nu apăruseră deloc după eclipsă. Psihologul bănuia că se retrăseseră în propriile lor sanctuare, pentru a sărbători împlinirea prorocirilor.

Aceştia nu puteau fi decât nişte nebuni pribegi.

Însă în ochii lor i se părea că citeşte setea de sânge.

- Vă rog să mă scuzaţi dacă v-am deranjat, rosti el repede, o să plec imediat. Am încercat să intru doar pentru că am crezut că nu-i nimeni şi mi-era foame. N-am vrut să...

- *Universitate! Universitate!*

Nu mai zărise niciodată priviri atât de încărcate de ură ca la aceşti oameni. În acelaşi timp, păreau înfricoşaţi. Se fereau de el, erau încordaţi şi tremurau, parcă temându-se de o putere teribilă pe care ar fi putut-o dezlănţui pe neaşteptate.

Sheerin întinse breţele către ei, implorator. Dacă s-ar fi oprit o clipă din cântecele şi ţopăielile acelea! Mirosul mâncării din odaia vecină îl ameţea. Prinse de mână o femeie, intenţionând să-i cerşească o coajă de pâine, un castron cu ciorbă, orice. Ea sări înapoi, şuierând, ca şi când atingerea lui o arsese, şi-şi frecă cu putere locul atins de degetele psihologului.

- Vă rog, spuse el. Nu vreau să vă fac nici un rău. Vă rog să mă credeţi că sunt absolut inofensiv.

- Inofensiv! scuipă şeful. Tu? Voi, de la Universitate? Sunteţi mai răi decât Patrula! Ei ne prigonesc, dar voi... voi aţi distrus lumea!

- *Ce-am făcut*?

- Ai grijă, Tasibar! ţipă o femeie. Scapă de el până nu ne face o vrajă.

- O vrajă? pufni Sheerin. Eu?

Îl arătau iarăşi cu degetele, împungând aerul cu vehemenţă, ameninţători. Unii începură să murmure o incantaţie mârâită şi aprigă, ce părea un motor a cărui turaţie creşte permanent, luând-o şi razna.

- Ei au chemat Bezna, rosti fata în şort.

- Şi Stelele, adăugă cel îmbrăcat numai în cămaşă. Ei au adus Stelele!

- Şi-ăsta le poate-aduce înapoi! zbieră prima femeie. Dă-l afară! Dă-l afară!

Sheerin privea şi nu-i venea să creadă. Ar fi trebuit să poată prezice toate astea. Era o evoluţie firească: suspiciunea patologică faţă de oamenii de ştiinţă şi în general faţă de intelectuali; o fobie care probabil că se răspândise ca o molimă printre supravieţuitorii eclipsei.

- Credeţi că pot readuce Stelele, pocnind din degete? Asta vă-nspăimântă?

- Eşti de la Universitate, vorbi Tasibar. Voi ştiaţi tainele. Universitatea a adus Bezna, da! Universitatea a adus Stelele! Universitatea a adus *pieirea*!

Era prea de tot.

După ce-l târâseră înăuntru, silindu-l să adulmece mirosul înnebunitor al mâncării, fără să capete nici o bucăţică, acum îl acuzau de dezastru... îl considerau un fel de vrăjitor rău...

O coardă plesni în Sheerin.

- Aşa credeţi? pufni el dispreţuitor. Idioţilor! Nebuni superstiţioşi! Daţi vina pe Universitate? *Noi* am adus Bezna? Zeilor, câtă prostie! Noi am încercat să vă avertizăm!

Încleştă furios din pumni, izbindu-i laolaltă.

- Le-aduce iar, Tasibar! O să facă-ntuneric! Opreşte-l! Opreşte-l!

Se strânseră în jurul lui, apropiindu-se, căutând să-l înşface.

În mijlocul lor, Sheerin întinse braţele neajutorat, împăciuitor, dar nu se clinti deloc. Acum regreta că-i insultase, nu pentru că-şi primejduise viaţa - probabil că nici nu băgaseră în seamă epitetele cu care-i gratulase -, ci pentru că ştia că de fapt nu era vina lor. Mai degrabă era a *lui*, deoarece nu încercase îndeajuns să-i ajute să se apere faţă de ceea ce ce avea să urmeze. Articolele lui Theremon... dacă ar fi discutat cu ziaristul, dacă l-ar fi convins la timp să-şi schimbe tonul ironic...

Da, asta regreta acum.

Regreta tot felul de lucruri, pe care le făcuse sau nu.

Era însă mult prea târziu.

Cineva îl lovi. Icni de surpriză şi de durere.

– Liliath..., izbuti să strige.

Apoi, ei năvăliră.

[36]

Pe cer erau patru sori: Onos, Dovim, Trey şi Patru. Theremon îşi aminti că zilele cu patru sori erau considerate norocoase. Aceasta era cu siguranţă o zi cu noroc.

Carne! În sfârşit, carne!

Ce lucru minunat!

O obţinuse printr-o pură întâmplare, dar asta era mai puţin important. Cu cât era mai flămând, cu atât viaţa începea să-şi piardă atracţia. Acum era în stare să înfulece o bucăţică de carne, indiferent de mijloacele prin care fusese obţinută.

În pădure existau animale sălbatice, cele mai multe de talie mică, foarte puţine periculoase, dar absolut toate imposibil de prins... cel puţin cu mâinile goale. Iar Theremon nu se pricepea la capcane şi nici n-avea materiale din care să construiască vreuna.

Toate poveştile acelea despre oameni care se rătăciseră în păduri şi se adaptaseră imediat la viaţa sub cerul liber, transformându-se instantaneu în vânători iscusiţi şi constructori de adăposturi erau într-adevăr... poveşti! Ziaristul se considera un tip destul de competent faţă de alţi orăşeni, însă ştia că şansele lui de a vâna un animal erau egale cu cele de a repune în funcţiune generatoarele unei uzine electrice. În privinţa construirii unui sălaş, reuşise doar să înjghebeze un simplu acoperiş, din crengi şi rămurele, care cel puţin îl ferea de ploaie.

Acum însă vremea redevenise caldă şi plăcută, şi avea carne. Singura problemă era legată de modul de preparare. Nici prin gând nu-i trecea s-o mănânce crudă.

Ca o culme a ironiei, într-un oraş distrus aproape complet de foc, el nu ştia cum putea frige o bucată de carne. Incendiile cele mari se stinseseră de mult şi parcă nicăieri nu mai apăreau focuri micuţe, ca în primele zile de după eclipsă.

„O să găsesc eu ceva", se gândi Theremon. „Să frec două beţe între ele? Să lovesc cu o bucată de metal în piatră, ca să produc scântei?"

Animalul fusese ucis de nişte băieţi, aflaţi pe malul opus al unui lac din preajma ascunzătorii sale. Probabil că intenţionaseră să-l mănânce ei, doar dacă nu erau într-atât de nebuni încât să-l fi omorât ca distracţie. Deşi ziaristul nu credea asta. Băieţii fuseseră destul de hotărâţi, cu înverşunarea pe care numai foametea o poate stârni.

Animalul era un graben, o lighioană urâtă, cu trompă scurtă, blană albastră şi coadă fără pic de păr, care putea fi zărită uneori scormonind prin gunoaiele de la periferie, după apusul lui Onos. Acum însă frumuseţea nu mai avea nici o importanţă. Nu se ştie cum, băieţii izbutiseră să-l scoată din vizuina lui şi-l încolţiseră într-o râpă micuţă.

În vreme ce Theremon îi privea de pe celălalt mal al lacului, dezgustat şi în acelaşi timp invidios, ei bombardaseră grabenul cu pietre, fugărindu-l înainte şi înapoi. Pentru un animal care se hrănea cu mortăciuni, era extrem de agil, ţâşnind iute într-o parte şi în alta, căutând să scape de urmăritorii săi. În cele din urmă, o lovitură norocoasă îl atinsese în cap şi-l omorâse instantaneu.

Ziaristul crezuse că băieţii aveau să-l devoreze pe loc. Dar în clipa aceea, pe marginea râpei apăruse o siluetă hirsută, care începu să coboare spre lac.

– Fugiţi! răcnise un băiat. E Garpik, Spintecătorul!

– Garpik! Garpik!

În câteva clipe, băieţii dispăruseră, abandonând grabenul.

Theremon se retrăsese la adăpostul unui copac, însă continuase să privească. Îl cunoştea şi el pe Garpik, deşi nu după nume; era unul dintre cei mai temuţi locuitori ai pădurii, un individ scund, cu aspect de maimuţă, complet gol şi încins cu o centură lată în care erau vârâte mai multe cuţite. Era pur şi simplu un criminal, un psihopat autentic, o fiară de pradă.

Garpik rămase o vreme la gura râpei, îngânând ceva şi mângâind un cuţit. Părea că nu observă animalul, sau că nu-l interesează. Poate că aştepta întoarcerea băieţilor. Era însă clar că aceştia nu intenţionau aşa ceva şi, după un timp, Garpik ridică din umeri şi dispăru în pădure, probabil căutând vreo ocazie de a-şi folosi armele.

Theremon aşteptă cu infinită răbdare, asigurându-se că nu intenţiona să se întoarcă şi să-i cadă în spate.

Apoi, când nu mai putu rezista să vadă grabenul zăcând pe pământ, de unde îl putea lua oricine ar fi trecut pe acolo, se repezi, ocoli lacul, luă animalul şi-l duse în adăpostul său.

Avea greutatea unui prunc. Îi putea ajunge pentru două-trei mese, sau chiar mai mult dacă nu era lacom şi dacă nu se strica...

Capul i se învârtea de foame. Nu mai ştia de câte zile nu mâncase nimic altceva decât poame. Pielea i se întinsese peste muşchi şi oase; puţina lui grăsime se absorbise de mult, iar acum îl ţinea în viaţă doar voinţa. Dar în seara aceasta, în sfârşit, avea să mănânce pe săturate.

„Graben fript! Ce mai bunătate!" se gândi cu amărăciune, însă apoi îşi spuse: „Calul de dar nu se caută..."

Mai întâi să aprindă focul...

În primul rând, avea nevoie de lemne. Înapoia adăpostului său se afla o stâncă netedă, brăzdată de o crăpătură adâncă în care crescuseră buruieni. Multe erau veştede şi, după ultima ploaie, se uscaseră. Theremon smulse tulpini şi frunze îngălbenite, adunându-le într-o grămadă ce avea să ia foc cu uşurinţă.

Apoi, nişte crenguţe uscate. Erau mai greu de găsit, dar scormoni pe solul pădurii, căutând ramuri rupte sau beţişoare cât de mici. Trecu aproape toată după-amiaza până reuşi să adune suficiente rămurele; Dovim dispăruse de pe cer, iar Trey şi Patru, care fuseseră deasupra orizontului când începuse vânătoarea grabenului, se aflau acum în mijlocul bolţii, ca o pereche de ochi sclipitori, urmărind din înălţimi evenimentele de pe Kalgash.

Ziaristul aşeză grijuliu lemnele deasupra ierburilor uscate, construind un rug, aşa cum bănuia că ar fi procedat un adevărat pădurean: mai întâi crenguţele subţirele, aşezate în cruciş, şi deasupra lor cele groase, sub formă de piramidă. Cu destulă greutate, reuşi să înfigă grabenul într-o frigăruie, făcută dintr-un băţ ascuţit şi aproape drept, şi o fixă la mică distanţă deasupra rugului.

Până aici era perfect. Mai lipsea un singur lucru.

Focul!

Câtă vreme făcuse pregătirile, refuzase să se gândească la această problemă, sperând că se va rezolva cumva de la sine, fără aportul lui. Acum însă sosise clipa. Avea nevoie de o scânteie. Era convins că binecunoscutul truc din cărţile de aventuri, constând în frecarea a două beţe, nu era decât o născocire. Citise că unele triburi primitive aprindeau focul, răsucind un băţ în scobitura unei scândurele, dar bănuia că nu era chiar atât de simplu; necesita probabil mai mult de o oră de învârtit cu răbdare. Şi, oricum, trebuia să fii iniţiat de unul dintre bătrânii tribului, altfel nu izbuteai nimic.

Putea însă obţine o scânteie prin ciocnirea a două pietre...?

Se cam îndoia şi în această privinţă. Putea totuşi să încerce. Alte idei nu avea. În apropiere exista un bolovan mare, cu suprafaţa plată şi, după ce căută puţin, găsi o piatră mai mică, triunghiulară, pe care o putea ţine bine în palmă. Îngenunche lângă rug şi începu, răbdător, să izbească piatra cea plată cu vârful celeilalte.

Nu se întâmplă nimic.

Disperarea punea stăpânire pe el. „Asta sunt", se gândi, „un adult care poate citi şi scrie, care poate conduce o maşină şi ştie chiar să lucreze cu un calculator... În două ore pot scrie un articol pe care toţi din Saro ar dori să-l citească; şi am făcut-o, din două în două zile, vreme de douăzeci de ani. Dar nu pot aprinde un foc dacă n-am chibrituri."

„Pe de altă parte *n-o* să mănânc carne crudă decât dacă pur şi simplu n-o să am încotro. Nu! Nu! Nu! Nu! *Nu!*"

Plin de furie izbi pietrele, o dată, încă o dată, şi încă o dată.

„Fă o scânteie, lua-te-ar naiba! Aprinde-te! Arzi! Frige-mi nenorocitul ăsta de animal!"

Din nou. Şi din nou. Şi din nou.

– Ce faci acolo, domnule? întrebă brusc un glas neprietenos, venind de undeva dinapoia umărului său drept.

Theremon tresări îngrozit. Prima regulă de supravieţuire în pădure era să nu fii luat niciodată prin surprindere, indiferent ce alte preocupări aveai.

Erau cinci bărbaţi, cam de vârsta lui. Păreau la fel de zdrenţuiţi ca oricare alt locuitor al pădurii. Nu aveau totuşi aspectul nebunilor atât de frecvenţi la tot pasul: n-aveau priviri fixe, nici spume în colţul gurii, doar o expresie încruntată, obosită şi hotărâtă. Erau înarmaţi cu ciomege, iar atitudinea lor era evident ostilă.

Cinci contra unu. „Bine", se gândi, „luaţi naibii grabenul şi sta-v-ar în gât!" Nu era atât de inconştient încât să încerce să se lupte cu ei.

– Am întrebat: „Ce faci acolo, domnule?", repetă primul individ, mai tăios decât înainte.

– Cam ce crezi? replică Theremon. Încerc să aprind un foc.

– Aşa bănuiam şi noi.

Necunoscutul păşi înainte. În mod deliberat, lovi cu piciorul în grămăjoara de lemne strânse de ziarist. Crenguţelele adunate cu atâta trudă zburară în toate părţile, iar frigarea cu grabenul căzu pe sol.

– Hei, ce...

– Fără focuri, domnule! Asta-i legea! Continuă pe un ton ferm şi sec: Deţinerea oricărui material combustibil este strict interzisă. Aceste lemne urmau să fie aprinse. Este evident. În plus, ai recunoscut vina.

– Vină? repetă stupefiat Theremon.

– Ai declarat că făceai un foc. Pietrele acestea par să fie echipamentul de producere a focului, da? Legea este limpede în privinţa aceasta. Interzis!

La un semn al său, un bărbat îl prinse pe Theremon de ceafă şi de piept, iar altul luă pietrele şi le azvârli în lac. Dispărură, plescăind. Privindu-le, Theremon se simţi probabil ca Beenay, când gloata distrusese telescoapele.

– Dă... mi... drumul, gâfâi el, zbătându-se.

– Dă-i drumul, încuviinţă şeful.

Apăsă cu piciorul peste rugul ziaristului, răsucind călcâiul şi zdrobind crenguţele uscate.

– Focurile nu mai sunt permise, vorbi el. Ne-au ajuns câte am avut. Nu putem accepta alte riscuri, suferinţe şi distrugeri, nu ştiai? Dacă mai încerci să faci un foc, te băgăm cu capu-n el, ai auzit?

– Focul a distrus lumea, vorbi unul dintre bărbaţi.

– Focul ne-a izgonit din case.

– Focul e duşmanul. Focul e interzis. Focul e rău.

Theremon rămase cu ochii holbaţi Focul *rău*? Focul *interzis*?

Erau deci nebuni!

– Sancţiunea pentru încercarea de aprindere a unui foc, prima contravenţie, spuse şeful, este amenda. Te amendăm cu confiscarea acestui animal. Să te-nveţi minte să nu mai periclitezi vieţile oamenilor nevinovaţi. Ia-l, Listigon! Să-i fie învăţare de minte. Data viitoare când va prinde ceva, îşi va aminti că nu trebuie să încerce să invoce duşmanul, doar pentru că are chef să mănânce friptură.

– Nu! strigă Theremon cu glas pe jumătate sugrumat, când Listigon se apleacă să ia grabenul. E-al meu, imbecililor! Al meu! *Al meu*!

Se năpusti sălbatic, orice precauţie fiind spulberată de valul de exasperare şi frustrare.

Ceva îl lovi, dureros, în stomac. Icni, tuşi şi se încovoie, strângându-şi mâinile peste burtă, iar în clipa aceea altcineva îl izbi în mijlocul spatelui, făcându-l să se împleticească, gata să cadă. De data aceasta lovi şi el puternic cu cotul, înapoi, simţi că atinsese pe cineva şi auzi un geamăt.

Mai participase la încăierări, dar cu mult , mult timp în urmă. Şi niciodată singur împotriva a cinci. Acum însă nu putea da bir cu fugiţii. Îşi spuse că trebuia să rămână în picioare şi să încerce cu orice chip să ajungă la peretele de stâncă, unde cei puţin nu putea fi atacat din spate. După aceea, să se străduiască să-i ţină la distanţă, cu pumnii şi cu picioarele, chiar şi cu dinţii dacă ar fi fost nevoie, până-l lăsau în pace.

Undeva în străfundul minţii lui, auzi un glas: *Sunt complet nebuni. Pot foarte bine s-o ţină aşa până te omoară în bătaie.*

Nu putea face altceva decât să încerce să-i ţină la distanţă.

Lăsă bărbia în piept şi, lovind în stânga şi-n dreapta, porni către stâncă. Bărbaţii îl atacau din toate părţile. Se menţinu totuşi pe picioare. Superioritatea lor numerică nu era atât de importantă pe cât crezuse. În spaţiul restrâns, cei cinci nu-l puteau lovi simultan şi Theremon folosea deruta în avantajul său, izbind indiferent în ce direcţie şi mişcându-se cu iuţeală, în vreme ce ei şovăiau, căutând să nu se ciocnească între ei.

Ştia totuşi că n-avea să poată rezista mult. Avea buza spartă, un ochi umflat şi începuse să gâfâie. Un pumn zdravăn îl putea termina Ridică un braţ, protejându-şi faţa, şi lovi cu celălalt, continuând spre stâncă. Izbi cu piciorul. Se auzi un urlet, urmat de o înjurătură. Cineva îl lovi în pulpă. Theremon se răsuci, icnind de durere.

Se clătină şi trase disperat aer în plămâni. Era greu să distingă ceva, să se concentreze asupra unei ţinte. Fusese înconjurat din toate părţile şi loviturile curgeau ploaie. N-avea să ajungă la stâncă. Nu mai putea rămâne multă vreme în picioare. Avea să cadă, şi atunci urma să fie călcat şi izbit, şi-avea să moară...

Avea... să... moară...

În clipa aceea îşi dădu seama că se întâmpla ceva: se auzeau strigăte, apăruseră chipuri noi şi mai multe persoane necunoscute. „Grozav", se gândi. „Alţi demenţi care-au venit la distracţie. Deşi poate că acum m-aş putea strecura..."

– În numele Patrulei Focului, încetaţi! răsună puternic, limpede şi poruncitor un glas de femeie. Vă ordon! Încetaţi! Lăsaţi-l în pace! Imediat!

Theremon clipi şi-şi frecă ochii şi fruntea. Privi în jur, ca prin ceaţă.

În luminiş apăruseră alţi patru oameni. Erau proaspeţi şi viguroşi şi purtau haine curate. La gât aveau eşarfe verzi. Toţi erau înarmaţi cu pistoale cu raze.

Femeia care părea că-i conduce făcu un gest scurt şi poruncitor cu arma, şi atacatorii ziaristului se aliniară în faţa ei. Îi privi încruntată.

Theremon se holba uluit.

– Ce-i asta? întrebă femeia cu un ton tăios.

– Făcea un foc... încerca să-l facă... voia să frigă un animal, dar am venit noi...

– Bun. Nu văd nici un foc. Legea a fost menţinută. Puteţi pleca.

Bărbatul încuviinţă. Se aplecă să ia grabenul.

– Hei! rosti răguşit Theremon. E-al meu.

– Nu, replică bărbatul. A fost. Te-am amendat pentru încălcarea legilor focului.

– Eu hotărăsc sancţiunea, interveni femeia. Lasă animalul şi plecaţi! Imediat!

– Dar...

– Plecaţi, până nu v-aduc pe *voi* în faţa lui Altinol. Imediat! Executarea!

Cei cinci se făcură nevăzuţi. Theremon rămăsese cu gura căscată.

Femeia cu eşarfă verde se apropie de el.

– Cred c-am picat la ţanc, nu-i aşa?

– Siferra, rosti el uluit. Siferra!

[37]

Îl durea tot corpul. Nu ştia dacă avea toate oasele întregi. Ochiul cel umflat i se închisese aproape complet. Presupunea totuşi că avea să supravieţuiască. Se rezemă de stâncă, aşteptând să i se limpezească vălul de pe ochi.

– La sediu avem nişte coniac de Jonglor, rosti Siferra. Cred că pot autoriza folosirea lui. Evident, în scopuri terapeutice.

– Coniac? Sediu? Ce sediu? Ce-s toate chestiile astea, Siferra? Eşti chiar adevărată?

– Crezi că-s o iluzie? Râse şi-l strânse uşor de braţ. Crezi că şi asta-i o iluzie?

– Uşurel, se strâmbă el. Sunt cam sensibil pe-acolo. De fapt, cam peste tot... Păi, n-ai apărut pe neaşteptate?

– Eram în misiune prin pădure şi am auzit zgomot de încăierare. De aceea am venit, să vedem ce se întâmplă. Habar n-aveam că-i vorba de tine până nu te-am zărit. Noi încercăm să reinstaurăm ordinea.

– *Noi?*

– Patrula Focului. Este un fel de administraţie locală, nou înfiinţată. Sediul este la Sanctuarul Universităţii, iar şeful este un tip, Altinol, care a fost înainte director executiv de companie. Eu sunt unul dintre adjuncţi. Suntem un grup de cetăţeni care a izbutit să impună ideea că utilizarea focului trebuie controlată, şi numai membrii Patrulei au dreptul...

– Stai puţin, ridică Theremon o mână. Ia-o încet, te rog! Deci, zici că tipii din Sanctuar au format un grup de menţinere a ordinii? Merg peste tot şi sting focurile? Cum se poate? Sheerin mi-a spus că au plecat toţi, că-n Parcul Amgando e o întrunire...

– Sheerin? E şi el aici?

– A fost. Acum e pe drum spre Amgando. Eu... am hotărât să mai rămân o vreme.

Îi era imposibil să-i spună că rămăsese cu speranţa nebună de a reuşi s-o găsească tocmai *pe ea*.

Siferra încuviinţă din cap.

– Tot ce ţi-a spus Sheerin e adevărat. Cei de la Universitate au plecat din Sanctuar a doua zi după eclipsă. Probabil că au şi ajuns deja în Amgando... Eu n-am auzit nimic despre ei. Au lăsat porţile Sanctuarului deschise, iar Altinol şi oamenii lui au intrat întâmplător şi au luat în stăpânire locul. Patrula Focului are douăzeci de membri, niciunul atins de nebunie. Au reuşit să-şi extindă autoritatea peste jumătate din pădure şi peste o parte din împrejurimile oraşului, unde mai trăiesc oameni.

– Şi tu? Cum ai ajuns în Patrula asta?

– După ce au dispărut Stelele, am intrat in pădure. Mi s-a părut însă un loc extrem de periculos şi, când mi-am amintit de Sanctuar, am pornit într-acolo. Era deja ocupat de Altinol şi grupul lui. Ei m-au invitat să fac parte din Patrulă. Siferra surâse oarecum tristă: De fapt, n-am prea avut de ales. Nu sunt nişte tipi blânzi.

– Nici vremurile nu sunt blânde.

– Nu. Apoi am decis: decât să rătăcesc de una singură, mai bine să mă alătur lor. Mi-au dat eşarfa asta verde... Toţi de pe aici o respectă. Şi pistolul. Mai ales *el* e respectat.

– Deci un fel de poliţie, reflectă Theremon. Niciodată nu mi te-am închipuit într-o asemenea postură.

- Nici eu.

- Dar tu eşti convinsă că acest Altinol şi Patrula Focului sunt cei mai potriviţi pentru reinstaurarea legii şi a ordinii?

Femeia zâmbi din nou, tot fără veselie.

- Cei mai potriviţi? *Ei* aşa se cred, da.

- Şi tu ce crezi?

Înălţă din umeri.

- Au fost primii care au iniţiat aşa ceva şi sunt extrem de serioşi. Există un vid de putere pe care vor să-l umple.. Cred totuşi că nu sunt oamenii cei mai răi care încearcă să impună o structură guvernamentală. Cel puţin, sunt mai uşor de acceptat decât alţii pe care-i ştiu eu.

- Te referi la Apostoli? Şi ei încearcă să formeze un guvern?

- Mai mult ca sigur. Deşi de la eclipsă încoace n-am mai auzit nimic despre ei. Altinol crede că n-au ieşit din adăposturi sau că Mondior i-a condus într-o provincie mai îndepărtată, unde îşi vor instaura propriul regat. Avem însă şi noi vreo două grupuri de fanatici, care sunt răi de tot. Tocmai te-ai ciocnit de unii din ei şi ai avut un noroc chior că nu te-au terminat. Ei consideră că în momentul ăsta singura şansă a omenirii e să renunţe complet la folosirea focului, deoarece el a nimicit lumea. Aşa că umblă peste tot, distrug orice aprinzătoare şi-i omoară pe cei care li se par piromani.

- Eu încercam pur şi simplu să frig nişte carne, se încruntă bărbatul.

- Pe ei nu-i interesează asta. Focul e foc şi au oroare de el. Ai avut noroc că am apărut la timp. Indivizii acceptă autoritatea Patrulei. Noi suntem elita, înţelegi, singurii care au dreptul să utilizeze focul.

- Aveţi şi pistoalele astea... Ele vă dau o mulţime de drepturi. Îşi pipăi un loc dureros de pe braţ şi privi în gol· Zici că mai sunt şi alţi fanatici?

- Da, cei care cred că astronomii de la Universitate au descoperit secretul de a face Stelele să apară. Ei dau vina pe Athor, Beenay şi ceilalţi pentru tot ce s-a întâmplat. Este străvechea ură faţă de intelectuali, care apare ori de câte ori ies la suprafaţă sentimentele primare.

- Zeilor! Din ăştia sunt mulţi?

- Destui. Bezna ştie ce vor face dacă pun mâna pe un om de ştiinţă care n-a ajuns deja la adăpostul lui Amgando... Cred că l-ar linşa.

- Şi vinovat sunt numai eu, mormăi îngândurat Theremon.

- Tu?

- Tot ce s-a întâmplat e numai din vina *mea*. Nu din vina lui Athor, a lui Folimun, sau a zeilor, ci a mea. Numai a mea! Atunci când mi-ai zis iresponsabil, ai fost prea indulgentă. N-am fost doar iresponsabil, ci de-a dreptul criminal!

- Theremon, termină! Ce rost...

– Trebuia să public zilnic articole, să previn lumea despre ce se va petrece, să solicit un program naţional pentru construirea de adăposturi, pentru stocarea de provizii şi grupuri electrogene, de ajutoare pentru cei afectaţi; puteam scrie despre un milion de alte urgenţe... şi ce-am făcut? Bancuri! I-am ironizat pe astronomii din turnul lor de fildeş! Din cauza asta, nimeni din guvern nu l-a luat în serios pe Athor.

– Theremon...

– Ar fi trebuit să-i laşi pe nebunii ăia să m-omoare...

Femeia îl privi cu ochi furioşi.

– Termină cu prostiile! Nici un fel de program guvernamental n-ar fi schimbat nimic. E adevărat că aş fi preferat să nu fi scris articolele alea. Ştii bine ce părere am avut despre ele. Dar acum ce mai contează? Ai fost sincer în privinţa sentimentelor tale. Ai greşit, dar n-ai făcut-o cu intenţie. Şi oricum, n-are rost să mai speculăm ce s-ar fi putut întâmpla. Acum trebuie să ne preocupe *prezentul*. Ajunge, continuă ea pe un ton mai blând. Poţi să mergi? Ar fi bine să pornim spre Sanctuar. Acolo te poţi spăla, să-ţi schimbi hainele, să mănânci ceva...

– Aveţi mâncare?

– Universitatea a lăsat destule provizii.

Ziaristul chicoti şi arătă spre graben:

– Deci nu mai trebuie să-l mănânc pe *ăsta*?

– Doar dacă ţii neapărat... Mai bine dă-l cuiva din pădure, care are mai multă nevoie decât tine.

– Ai dreptate.

Se sculă încet. Zeilor, îl durea tot corpul! Făcu un pas încetişor; nu era chiar atât de rău. Se părea că nu-şi rupsese nimic. Doar puţină tăbăceală. Gândul unei băi fierbinţi şi al unei mese adevărate începuse deja să-i aline durerile.

Aruncă o ultimă privire spre adăpostul său improvizat, spre pârâiaşul, tufişurile şi mărăcinişurile sale. Reprezentaseră căminul lui în aceste ultime şi ciudate zile. Nu avea să le ducă dorul, însă era convins că nici nu avea să le uite prea curând.

Luă apoi grabenul şi-l puse pe umăr.

– Ia-o înainte, îi spuse Siferrei.

Nu făcuseră nici o sută de metri, când Theremon văzu câţiva tineri, furişându-se îndărătul unor copaci. Îi recunoscu; erau aceiaşi care scoseseră grabenul din vizuină şi-l hăituiseră până îl omorâseră. În mod clar, veniseră să-l caute. Acum, posomorâţi, priveau din depărtare, evident nemulţumiţi că îl luase altcineva. Erau însă prea intimidaţi de eşarfele verzi ale celor din Patrula Focului – sau, mai degrabă, de armele acestora – ca să încerce să recupereze animalul.

– Hei! strigă ziaristul. E-al vostru, nu? Vi l-am păzit eu!

Le azvârli grabenul. Acesta căzu la câţiva metri în faţa băieţilor, care rămaseră pe loc, nesiguri. Era limpede că l-ar fi dorit, totuşi le era teamă să-l atingă.

– Asta-i viaţa după Căderea Nopţii, vorbi Theremon cu tristeţe. Sunt lihniţi, dar n-au curajul să facă nici o mişcare. Cred că-i o cursă şi dacă vor ieşi de la adăpostul copacilor, o să-i împuşcăm, doar aşa, ca amuzament.

– Nu-i vina lor, replică Siferra. Toţi suntem cu ochii în patru. Lasă-l acolo. O să-l ia când ne îndepărtăm.

Theremon o urmă, şchiopătând.

Toţi membrii Patrulei mergeau siguri pe ei, parcă invulnerabili în faţa pericolelor ce pândeau la tot pasul. Şi într-adevăr, nu se petrecu nici un incident pe măsură ce se apropiară – pe cât de repede o permiteau durerile lui Theremon – de drumul care traversa pădurea. „Interesant", se gândi ziaristul, „cât de repede se reface societatea." În numai câteva zile, un grup lipsit de orice legalitate reală, aşa cum era Patrula Focului, începuse să capete o autoritate de tip guvernamental. Bineînţeles, poate că motivul real al autorităţii îl constituiau pistoalele cu raze şi aerul general de încredere în sine.

În cele din urmă, ajunseră la marginea pădurii. Începuse să se răcorească, iar lumina devenise crepusculară acum, când Trey şi Patru erau singurii sori de pe cer. Înainte de eclipsă, Theremon nu fusese niciodată deranjat de luminozitatea redusă, specifică orelor când pe boltă exista doar una dintre perechile de sori dubli. Ulterior însă, o asemenea seară i se părea tulburătoare şi ameninţătoare, chiar prevestind – deşi ştia că aşa ceva era imposibil – iminenta întoarcere a Beznei. Rănile psihice ale Căderii Nopţii aveau să se vindece greu, chiar şi în minţile cele mai echilibrate.

– Sanctuarul este ceva mai departe, pe drumul ăsta, îi explică Siferra. Cum merge?

– Bine, se strâmbă el. Doar nu m-au schilodit.

Cu toate acestea, îşi simţea muşchii picioarelor zvâcnind de durere. Fu extrem de uşurat şi mulţumit când, în cele din urmă, ajunseră la intrarea adăpostului subteran.

Sanctuarul era un labirint cu tuneluri şi uşi care se deschideau în toate direcţiile. Vag, în depărtare, putea distinge bobine şi spirale încâlcite, componente ale unor instalaţii ştiinţifice misterioase, întinzându-se de-a lungul pereţilor şi tavanelor. Îşi aminti că aici fusese instalat dezintegratorul de atomi al Universităţii, înainte să se construiască laboratorul cel imens din Colina Saro. Probabil că fizicienii abandonaseră toată aparatura învechită.

Lângă ei apăru un bărbat înalt, autoritar.

– El este Altinol 111. Altinol, ţi-l prezint pe Theremon 762.

– De la *Cronica*? întrebă Altinol. Nu părea copleşit şi nici măcar impresionat; pur şi simplu, solicita o confirmare.

- Fosta *Cronică*, completă ziaristul.

Se examinară reciproc, fără căldură. Altinol părea într-adevăr un tip stăpân pe sine: avea în jur de cincizeci de ani, era suplu şi într-o condiţie fizică perfectă. Era îmbrăcat elegant şi se purta ca un om obişnuit să fie ascultat. Studiindu-l, Theremon răsfoi rapid nenumăratele dosare ale memoriei sale şi, după o clipă, fu încântat să-l poată identifica.

- Industriile Morthaine? întrebă el. *Acel* Altinol?

Un licăr scurt - de... amuzament? sau fusese nemulţumire? - apăru în ochii lui Altinol.

- Acela, da.

- Auzisem că doreai să ajungi prim-ministru. Se pare că acum ai reuşit. Cel puţin peste ruinele din Saro, dacă nu peste întreaga Republică Federală.

- Pas cu pas, replică Altinol cu glas măsurat. Mai întâi încercăm să stârpim anarhia. După aceea ne vom gândi cum să restabilim situaţia în ţară şi o să ne facem griji în legătură cu primul-ministru. Suntem confruntaţi cu destule probleme; de pildă, cu Apostolii care au pus stăpânire pe partea nordică a oraşului şi pe teritoriile învecinate, trecându-le sub autoritate religioasă. Vor fi greu de alungat. Zâmbi cu răceală: Mai întâi situaţiile concrete, amice.

- Iar pentru Theremon, interveni Siferra, mai întâi o baie, apoi o masă. De la Căderea Nopţii, n-a ieşit din pădure... Haide, se întoarse ea spre ziarist.

Traseul vechiului accelerator de particule fusese compartimentat într-un şir de odăiţe, folosind pereţi şi paravane. Siferra îl conduse pe Theremon într-o cămăruţă, unde ţevile de aramă montate pe plafon purtau apa până într-un rezervor din porţelan, de mărimea unei căzi de baie.

- Apa n-o să fie chiar caldă, îl preveni ea. Din cauza penuriei de combustibil, boilerele funcţionează doar două ore pe zi. Oricum, va fi mai bine decât scăldatul în pârâul din pădure. ...Auzi, ce ştii despre Altinol?

- A fost preşedintele Industriilor Morthaine, marele cartel de transporturi comerciale. Acum doi ani, a fost acuzat de obţinerea, pe căi mai puţin legale, a unui contract de amenajare a unor proprietăţi imobiliare, pe teren guvernamental, în provincia Nibro.

- Ce legătură au transporturile cu proprietăţile imobiliare? întrebă Siferra.

- Exact asta-i! Nici una. Acuzaţiile se refereau la utilizarea de mijloace necinstite pentru influenţarea factorilor decizionali... Mi se pare că le oferea senatorilor croaziere gratuite pe viaţă. Ziaristul înălţă din umeri: Deşi, acum toate astea sunt lipsite de importanţă. Nu mai există Industriile Morthaine, nici proprietăţi imobiliare şi nici senatori care să fie mituiţi. Probabil că n-a fost încântat că l-am recunoscut.

– Nu ştiu dacă-i pasă. Deocamdată nu-l interesează decât conducerea Patrulei Focului.

– Deocamdată, accentuă Theremon. Azi, Patrula Focului din Saro, mâine-întreaga lume. L-ai auzit vorbind despre înlăturarea Apostolilor care stăpânesc celălalt capăt al oraşului. Cineva trebuie s-o facă. Iar el este genul de om căruia îi place să conducă.

Femeia ieşi şi Theremon se afundă în cada de porţelan.

Nu era chiar o culme a luxului, dar se simţea minunat după toate prin care trecuse în ultimele zile. Se lăsă pe spate, închise ochii şi se destinse. Se desfătă.

După baie, Siferra îl duse în cantina Sanctuarului, o sală cu pereţi din tablă ondulată, şi-l părăsi, spunând că trebuia să-i prezinte lui Altinol raportul zilnic. Pe masă îl aştepta una din raţiile conservate, depozitate aici în perioada de pregătire a refugiului. Legume, carne fadă şi greu de identificat şi o băutură nealcoolică, verzuie şi lipsită de orice gust.

Toate i se părură delicioase.

Se strădui să mănânce încet, grijuliu, ştiind că stomacul lui nu mai era obişnuit cu alimente adevărate după perioada petrecută în pădure; fiecare îmbucătură trebuia meticulos mestecată, ca să nu i se facă rău, deşi instinctele îl zoreau să înfulece cât mai repede şi să mai ceară o porţie.

Când termină, Theremon se lăsă pe spate în scaun şi fixă peretele din tablă cenuşie. Îşi potolise foamea, dar devenise pesimist. În ciuda băii, în ciuda mesei, în ciuda siguranţei de a se şti în Sanctuarul bine apărat, constata că dispoziţia lui evolua spre deprimare.

Se simţea extrem de obosit. Lipsit de orice chef şi demoralizat.

„A fost o lume destul de bună", se gândi. „Nu perfectă, departe de aşa ceva, dar destul de bună." Cei mai mulţi oameni fuseseră aproape fericiţi, majoritatea prosperau şi se înregistrau progrese pe toate fronturile – spre o cunoaştere ştiinţifică mai profundă, spre o expansiune economică, spre o cooperare globală mai accentuată. Conceptul de război era aproape un arhaism, iar exagerările religioase deveniseră desuete, sau cel puţin aşa crezuse el.

Apoi totul dispăruse, în câteva ore, într-o erupţie de Beznă necruţătoare.

Desigur, o lume nouă urma să se nască din cenuşa celei vechi. Aşa se întâmpla întotdeauna; săpăturile Siferrei o demonstrau.

„Dar ce fel de lume are să fie?" se întrebă el. Răspunsul se găsea deja la îndemână. O lume în care Altinolii ieşeau în faţă pentru a profita de haos şi a prelua puterea. O lume în care oamenii se ucideau între ei pentru o bucăţică de carne, pentru că încălcaseră o superstiţie referitoare la foc sau pur şi simplu pentru că a ucide pe cineva părea un sport amuzant. O lume în care Folimunii şi Mondiorii plănuiau, fără îndoială, să devină dictatori ai gândirii – poate chiar aliindu-se cu Altinolii... O lume în care... Nu! Scutură din cap. Ce rost aveau toate lamentările acestea pesimiste şi înnegurate?

„Siferra a avut dreptate", îşi spuse. „N-are rost să speculăm despre ce ar fi fost. Trebuie să ne preocupe *prezentul*." Cel puţin el era viu, mintea îi era iarăşi întreagă şi scăpase destul de uşor din pădure, exceptând cele câteva vânătăi şi tăieturi ce aveau să se vindece în două-trei zile. Disperarea devenise un sentiment inutil; un lux pe care nu şi-l putea permite, tot aşa cum Siferra nu-şi mai permitea luxul de a fi mânioasă pe el pentru articolele publicate.

Trecutul rămăsese în urmă. Acum era momentul să se regrupeze şi să meargă mai departe, să reconstruiască, să ia totul de la început. Evocarea trecutului era o prostie, iar groaza faţă de viitor constituia o simplă laşitate.

– Ai terminat? îl întrebă Siferra, apărând lângă el. Ştiu că nu-i prea grozavă, totuşi nu se compară cu grabenul.

– N-aş putea zice. De fapt, n-am mâncat niciodată graben.

– Mare lucru n-ai pierdut. Haide să-ţi arăt camera ta.

Era o odăiţă modestă, cu plafonul jos; conţinea un pat, lângă care era o candelă, un lavoar şi un bec atârnat de o sârmă. Într-un colţ erau împrăştiate câteva cărţi şi ziare, rămase probabil de la cel care ocupase camera în noaptea eclipsei. Theremon zări un exemplar din *Cronica* deschis la articolul său şi se strâmbă; era unul din ultimele editoriale, un atac extrem de virulent la adresa lui Athor. Se înroşi la faţă şi împinse ziarul cu vârful piciorului.

– Ce-o să faci acum? întrebă Siferra.

– Acum?

– Adică, după ce te mai restabileşti...

– Încă nu m-am gândit. De ce?

– Altinol vrea să ştie dacă intenţionezi să ni te alături.

– E o invitaţie?

– El doreşte să te aibă de partea noastră. Eşti genul de om care-i trebuie: puternic şi capabil să se descurce în relaţiile cu alţii.

– Mda, făcu Theremon. Aş fi bun aici, nu?

– Îl preocupă un singur lucru. Patrula nu poate avea decât un singur şef, iar acela este el. Dacă vii cu noi, vrea să înţelegi de la bun început că hotărârile lui nu se discută. Nu-i convins că eşti în stare să fii supus.

– Nici eu nu sunt convins. Totuşi poziţia lui mi se pare cinstită,.

– Ni te alături atunci? Există destule probleme, începând chiar cu organizarea Patrulei... Este însă o forţă ce menţine ordinea, şi acum avem nevoie de aşa ceva. Poate că Altinol este cam arogant, dar nu-i un om rău. Sunt convinsă de asta. Pur şi simplu, consideră că vremurile cer măsuri extreme şi conducere fermă. Şi le poate asigura...

– Nu mă îndoiesc.

– Mai gândeşte-te noaptea asta, insistă Siferra. Dacă vrei să intri în Patrulă, vorbeşte mâine cu el. Fii deschis. El n-o să umble cu ocolişuri, poţi fi sigur. Dacă-l poţi convinge că n-o să reprezinţi o ameninţare directă la adresa autorităţii lui, voi doi...

– Nu, o întrerupse ziaristul.

– Ce anume?

Bărbatul tăcu o vreme, apoi spuse:

– N-am nevoie să mă gândesc o noapte întreagă. Ştiu deja care va fi răspunsul meu.

Siferra îl privi încrezătoare.

– Nu vreau să mă ciondănesc cu Altinol, urmă Theremon. Ştiu ce fel de om este şi sunt absolut sigur că nu mă pot înţelege cu cei ca el. Mai ştiu că deocamdată grupările de genul Patrulei Focului pot fi necesare, dar în perspectivă ele sunt periculoase, iar după oficializare vor fi greu de eliminat. Altinolii nu renunţă voluntar la putere. Micii dictatori n-o fac niciodată. Şi nu vreau să-mi reproşez toată viaţa că eu l-am ajutat să ajungă în vârf. Reinventarea sistemului feudal nu mi se pare soluţia cea mai utilă pentru situaţia noastră actuală. Aşa că răspunsul meu este „nu". N-o să port eşarfa verde a lui Altinol. Locul ăsta nu prezintă nici un viitor pentru mine.

– Şi atunci ce-o să faci? întrebă Siferra.

– Sheerin spunea că în Parcul Amgando se formează un guvern provizoriu. Cu indivizi din Universitate, poate şi cu unii din fostul guvern. O să vină reprezentanţi ai tuturor provinciilor. Imediat ce mă restabilesc, plec într-acolo.

Femeia îl fixă în tăcere.

Theremon inspiră adânc, apoi rosti.

– Vino cu mine, Siferra. Întinse o mână spre ea şi continuă în şoaptă: Rămâi cu mine la noapte iar dimineaţă să plecăm împreună spre sud. Nici tu nu aparţii locului ăstuia... Amândoi avem de cinci ori mai multe şanse să ajungem în Amgando decât dacă am încerca s-o facem fiecare pe cont propriu.

Siferra tăcu, iar el nu-şi retrase mâna.

– Ce spui?

Privi emoţiile înfruntându-se pe chipul femeii, dar nu avu curajul să le interpreteze.

În mod vădit, Siferra era sfâşiată de îndoieli. Brusc însă, se hotărî:

– Bine, rosti ea în cele din urmă. Da! Să plecăm, Theremon.

Se apropie de el, îi luă mâna şi stinse becul din plafon, deşi candela de lângă pat continuă să lumineze slab.

[38]

– Ştii cum se numeşte cartierul ăsta? întrebă Siferra. Privea, uluită, întinderea sinistră de case ruinate şi maşini abandonate în care pătrunseseră. Era cu puţin înainte de amiază; părăsiseră Sanctuarul cu trei zile în urmă. Din fericire, razele generoase ale lui Onos luminau fiecare zid înnegrit, fiecare fereastră spartă.

– Avea un nume caraghios, răspunse bărbatul, poţi fi sigură de asta. Ceva gen Străzile de Aur, sau cam aşa ceva. Oricum, nu mai contează. Nu mai poate fi numit „cartier". Înainte aparţinea proprietăţilor imobiliare, dar de-acum este al arheologiei: „Suburbie distrusă".

Ajunseseră destul de departe de pădure, aproape la marginea centurii suburbane ce alcătuia periferia sudică a oraşului. Mai departe se întindeau zonele agricole, satele şi – undeva departe, inimaginabil de departe – destinaţia lor: Parcul Naţional Amgando.

Traversarea pădurii durase două zile. În prima noapte se odihniseră în vechiul adăpost al lui Theremon, iar în a doua noapte, în nişte desişuri de pe panta ce urca spre Colina Onos. În tot acest timp, nu păruse că Patrula Focului îi urmărea. Probabil că Altinol nici nu încercase s-o facă, deşi cei doi luaseră cu ei arme şi-şi ticsiseră raniţele cu alimente. „Şi cu siguranţă", se gândea Siferra, „ am ieşit din raza lui de acţiune."

– Pe-aici pe undeva ar trebui să fie Autostrada Sudică, nu? întrebă ea.

– Mai sunt patru-cinci kilometri. Dacă avem noroc, de-acolo n-o să mai întâlnim focuri să ne împiedice.

– O s-avem noroc. Ascultă ce-ţi spun!

– Mereu optimistă, nu? râse bărbatul.

– Nu mă costă mai mult decât să fiu pesimistă. Indiferent ce ne-ar aştepta, ne descurcăm noi.

– Aşa-i! Indiferent ce-ar fi!

Înaintau acum destul de constant. Theremon îşi revenea rapid după bătaia primită în pădure şi după zilele de subnutriţie. Avea o vigoare incredibilă. Deşi puternică şi antrenată, femeia se străduia ca să poată ţine pasul cu el.

În acelaşi timp, încerca să-şi menţină moralul ridicat. Din clipa plecării, abordase o mină încrezătoare, mereu plină de speranţă, mereu sigură că vor ajunge teferi în Amgando şi că acolo urmau să găsească oameni asemănători lor, care se apucaseră deja de lucru, plănuind reconstrucţia lumii.

În sinea ei, însă, nu avea aceeaşi siguranţă. Şi cu cât avansa mai mult prin cartierele acestea, cândva fermecătoare, îi venea tot mai greu să-şi alunge oroarea, şocul, disperarea şi senzaţia de înfrângere totală.

Era o lume de coşmar.

Nu puteai scăpa de acest adevăr. În orice parte ai fi întors capul, vedeai doar distrugere.

„Uită-te!" îşi spunea Siferra. „Priveşte!" Dezastrul... cicatricele... clădirile prăbuşite, zidurile năpădite de primele buruieni, ocupate deja de şopârle. Peste tot se zăreau semnele acelei nopţi teribile, când zeii trimiseseră din nou blestemul lor asupra lumii. Mirosul oribil, înăbuşitor, al fumului negru ce se ridica din cenuşa incendiilor stinse de ultimele ploi... celălalt fum, alb şi pătrunzător, înălţându-se din subsolurile care continuau să ardă... petele de sânge vizibile peste tot... corpurile de pe străzi, chircite în ultimele convulsii... privirile rătăcite din ochii puţinilor supravieţuitori care, când şi când, se furişau temători din locuinţele lor năruite...

„Dusă e fala... Dusă e măreţia... Totul e ruinat, absolut totul... de parcă oceanul s-ar fi umflat şi-ar fi trecut în uitare toate reuşitele noastre."

Dărâmăturile nu reprezentau o noutate pentru femeie. Întreaga ei activitate profesională fusese dedicată dezgropării ruinelor. Însă acelea fuseseră străvechi, roase de timp, misterioase şi romantice. Ceea ce vedea acum erau lucruri mult prea recente, mult prea dureroase şi câtuşi de puţin romantice. Putuse accepta imediat declinul civilizaţiilor antice; nu o afectase emoţional. Acum însă propria ei epocă fusese azvârlită în lada de gunoi a istoriei, şi asta era cel mai greu de suportat.

„De ce s-a întâmplat aşa?" se întrebă ea, „De ce? De ce? De ce?"

„Am fost noi atât de răi? Ne-am îndepărtat atât de mult de drumul zeilor încât să fie nevoie de o asemenea pedeapsă?"

„Nu."

„Nu!"

„Nu există zei şi nu poate fi vorba de o pedeapsă."

În aceste privinţe, Siferra continua să fie sigură. Nu se îndoia că fusese pur şi simplu acţiunea oarbă a destinului, declanşată prin mişcările impersonale ale unor sori şi planete indiferente şi lipsite de suflet, care la fiecare două mii de ani se apropiau printr-o coincidenţă ce nu ştia ce însemnau sentimentele.

Asta fusese totul. Un accident.

Un accident pe care Kalgashul fusese silit să-l îndure în mod repetat de-a lungul istoriei lui.

Cu regularitate, Stelele apăreau în toată măreţia lor înfricoşătoare şi, într-o agonie întreţinută de o teroare disperată, omul îşi distrugea, neştiutor, propriile creaţii. Înnebunit de Beznă; înnebunit de lumina feroce a Stelelor. Era un ciclu etern. Cenuşa din Thombo spusese întreaga poveste. Iar acum, istoria se repeta. După cum zisese Theremon: „...de acum este al arheologiei." Exact aşa era!

Lumea pe care o cunoscuseră ei dispăruse. „Dar noi am rămas", se gândi Siferra.

„Ce vom face? Ce vom face?"

În toată mizeria aceea, singura alinare pe care o putea găsi era amintirea primei nopţi cu Theremon, în Sanctuar: bruscă, neaşteptată şi minunată. Şi-o derula în minte, mereu şi mereu. Surâsul lui, surprinzător de sfios, când îi ceruse să rămână; nu fusese deloc un şiretlic abil de seducţie! Şi ochii cu care o privise... Apoi degetele lui, atingându-i pielea... îmbrăţişarea, răsuflarea contopindu-se cu a ei...

De când nu se mai culcase cu un bărbat? Aproape uitase cum era... *aproape*. Întotdeauna, în celelalte ocazii, existase senzaţia stânjenitoare că săvârşea o eroare, că se angaja pe un drum greşit. Cu Theremon nu se întâmplase aşa; pur şi simplu, abandonaseră toate barierele, pretenţiile şi temerile; fusese o contopire mulţumită, recunoaşterea finală a faptului că în această lume destrămată şi chinuită, ea nu mai trebuia să fie singură, că putea să formeze o alianţă, iar Theremon, direct, deschis şi chiar puţin dur, puternic, decis şi loial, era aliatul de care avea nevoie şi pe care-l dorea.

De aceea se abandonase în cele din urmă, fără ezitare sau regrete. „Ce ironie", gândi Siferra, „că a fost nevoie ca lumea să se sfârşească pentru ca să mă îndrăgostesc!" Câştigase totuşi ceva. Poate că în rest totul fusese pierdut; dar ea cel puţin rămăsese cu ceva.

– Uite! îi arătă bărbatului. Un indicator.

Era un disc din metal verzui, pe jumătate desprins de stâlpul său, cu suprafaţa înnegrită de funingine. În trei-patru locuri era perforat, probabil de gloanţe. Totuşi literele galben fosforescente erau încă citeţe: AUTOSTRADA SUDICĂ, urmate de o săgeată ce indica drept înainte.

– Nu pot fi mai mult de trei kilometri de-aici, spuse Theremon. Ar trebui s-ajungem în...

Brusc se auzi un ţiuit extrem de ascuţit, urmat de o bubuitură, reverberând cu un şoc teribil. Siferra îşi acoperi urechile. Peste o clipă, îl simţi pe Theremon apucând-o de braţ şi trăgând-o în jos.

– *Culcat*! şuieră el. Trage cineva!

– Cine? Unde?

Ziaristul îşi scosese pistolul şi Siferra îi urmă exemplul. Ridicând privirea, văzu că proiectilul izbise indicatorul rutier; între cele două cuvinte apăruse o gaură nouă, care acoperea câteva litere.

Ghemuit, Theremon se deplasă rapid spre cea mai apropiată clădire. Siferra făcu la fel, simţindu-se teribil de expusă. Era mai rău decât atunci când rămăsese dezbrăcată în fața lui Altinol și a Patrulei Focului, de o mie de ori mai rău. Următoarea împușcătură putea veni oricând, din orice direcție, și ea n-avea cum să se ferească. Nici după ce dăduse colțul clădirii și se lipise de Theremon, gâfâind și cu inima bubuind, nu se simțea în siguranță.

Bărbatul îi indică printr-o mișcare a capului șirul de case carbonizate de pe partea opusă a străzii. Spre colț, două-trei rămăseseră intacte; la o fereastră de la etajul celei mai îndepărtate, se distingeau fețe aspre și întunecate.

– Sunt niște tipi înăuntru. Demenți, probabil.

– Îi văd.

– Nu le e frică de eșarfele noastre. Poate că pe-aici Patrula nu înseamnă nimic pentru ei. Sau poate c-au tras *tocmai* pentru că ne-au văzut eșarfele.

– Crezi?

– Orice e posibil. Theremon înaintă câțiva pași: Mă-ntreb dacă au vrut să ne ucidă, dar sunt țintași proști, sau doar au vrut să ne sperie? În primul caz, am putea să-ncercăm s-o luăm la fugă. Dar dacă a fost un avertisment...

– Eu zic c-a fost un avertisment. Un glonte rătăcit nu s-ar fi oprit drept în semnul ăla. A fost prea precis...

– Probabil, se strâmbă Theremon. Cred c-o să-i anunț că și noi suntem înarmați. Ca nu cumva să-ncerce să ocolească clădirile astea și să ne cadă în spate.

Își privi pistolul și-l reglă pentru fasciculul larg și bătaie maximă. Apoi îl ridică și apăsă o singură dată pe trăgaci. O rază de lumină roșie sfârâi prin aer și izbi solul în fața casei de unde se trăsese. Imediat, pe pajiște se zări un cerc de iarbă arsă, din care se ridicau firișoare de fum.

– Crezi c-au văzut? întrebă Siferra.

– Numai dacă nu-s atât de săriți de pe fix încât să fie incapabili să-și dea seama ce se-ntâmplă în jurul lor. Probabil că au văzut și nu le-a prea plăcut.

Chipurile reapărură la fereastră.

– Stai jos, o avertiză Theremon. Au o pușcă de vânătoare, de calibru mare. Îi văd gura țevii.

Se auzi alt țiuit și altă bubuitură asurzitoare.

Indicatorul rutier căzu pe pământ.

– Or fi nebuni, zise femeia, dar țintesc al naibii de bine.

– *Prea* bine. Cred că s-au jucat, când au tras prima dată. Râd de noi. Ne anunță că dacă scoatem nasul de-aici, ne fac bucățele. Ne-au încolțit și sunt satisfăcuți.

– Nu putem ieși prin capătul celălalt al străduței?

– E înfundat cu dărâmături. Și s-ar putea să ne aștepte în ambuscadă.

– Ce facem atunci?

– Dăm foc casei. Îi incendiem. Dacă-s atât de nebuni încât nu vor să se predea, îi ucidem.

– Îi ucidem? se holbă Siferra.

– Dacă n-avem de ales, da, aşa o să fac. Vrei s-ajungem la Amgando sau să rămânem aici toată viaţa?

– Dar nu poţi omorî nişte oameni, chiar dacă... chiar dacă ei...

Glasul i se stinse. Nu mai ştia ce voia să spună.

– Chiar dacă ei încearcă să te omoare, Siferra? Chiar dacă ei cred că-i amuzant să-ţi tragă câteva gloanţe pe la urechi?

Femeia nu-i răspunse. Crezuse că începea să înţeleagă modul cum se desfăşurau lucrurile în această monstruoasă lume nouă ce se născuse în seara eclipsei, dar acum îşi dădea seama că nu pricepuse nimic, absolut nimic.

Theremon mai înaintase puţin spre stradă. Ţinti atent.

Fulgerul de lumină incandescentă izbi faţada albă a clădirii. Instantaneu, lemnul începu să se înnegrească. Apărură flăcări mici. Ziaristul trase o rafală de-a curmezişul casei, făcu o pauză scurtă, apoi apăsă iarăşi pe trăgaci, descriind o linie ce o intersecta pe prima.

– Dă-mi arma, îi spuse Siferrei. A mea s-a înfierbântat.

Femeia îi întinse pistolul. Îl reglă şi trase a treia oară. Acum o întreagă secţiune a faţadei ardea. Theremon o sfârteca metodic, aţintindu-şi raza spre interiorul clădirii.

Nu cu multă vreme în urmă, se gândi Siferra, casa aceea din lemn alb aparţinuse cuiva. Acolo trăiseră oameni, o familie mândră de locuinţa ei, de cartierul ei; îngrijind gazonul, udând florile, jucându-se cu animalele domestice, organizând petreceri, stând pe terasă, sorbind din pahare şi privind sorii de pe bolta serii. Acum, din toare acestea nu mai rămăsese nimic. Acum Theremon era întins pe burtă, pe o stradă acoperită de cenuşă şi dărâmături, şi incendia, eficient şi sistematic, casa cea frumoasă. Pentru că numai aşa ei doi puteau părăsi în siguranţă cartierul, continuând drumul spre Amgando.

Într-adevăr, era o lume de coşmar.

Un fuior gros de fum începuse să se înalţe din imobil. Partea stângă a faţadei ardea în întregime.

Prin ferestrele de la etaj săriră câţiva oameni.

Trei, apoi patru, cinci, tuşind şi icnind. Două femei şi trei bărbaţi. Se trântiră pe gazon şi rămaseră locului, parcă ameţiţi. Hainele le erau zdrenţuite şi murdare, părul vâlvoi şi neîngrijit. Nebuni... Înainte de Căderea Nopţii, fuseseră altceva, dar acum făceau pur şi simplu parte din hoarda aceea de hoinari cu aer fioros şi ochi sălbatici, ale căror minţi fuseseră zdruncinate, poate pe vecie, de explozia neaşteptată şi teribilă, de lumină orbitoare a Stelelor.

– În picioare! răcni Theremon. Mâinile sus! Hai! În picioare şi mâinile sus.

Se apropie de ei, ţinând ambele pistoale. Siferra îl urmă. Casa era învăluită într-un fum gros şi întunecat; prin el, limbi ameninţătoare de foc se înălţau în toate părţile, aidoma unor stindarde multicolore.

Oare mai existau şi alţi oameni înăuntru? Cine putea spune? Mai conta?

– Alinierea! ordonă Theremon. Aşa! Capul la stânga!

Indivizii se sculară. Unul o făcu mai lent, şi ziaristul îi trimise o rază pe lângă obraz ca să-l zorească.

– Acum, înainte marş! Haide! Mai repede!

Un perete al vilei se prăbuşi cu un bubuit asurzitor, lăsând să se vadă odăi, cămări, mobilier, precum o căsuţă pentru păpuşi secţionată vertical. Totul ardea. Vagabonzii ajunseseră aproape de colţul străzii. Theremon continua să răcnească după ei, grăbindu-i şi ocazional expediind un fulger pe urmele lor.

– Gata, se întoarse către Siferra. Putem pleca!

Puseră armele în tocuri şi porniră într-o alergare uşoară în direcţia opusă, spre Autostrada Sudică.

– Şi dacă ar fi tras când au ieşit din casă? întrebă Siferra. Porniseră peste câmp, către autostrada ce se zărea în depărtare. Chiar i-ai fi omorât?

Bărbatul o privi fix şi încruntat:

– Dacă n-am fi avut altă cale de a ieşi din fundătura aceea? Mi s-a părut că ţi-am mai răspuns o dată la întrebarea asta. Bineînţeles că da! Aveam de ales? Ce altceva puteam face?

– Cred că nimic, murmură ea.

Imaginea clădirii în flăcări continua s-o obsedeze. Ca şi spectacolul oamenilor aceia zdrenţăroşi alergând pe stradă.

„Totuşi ei au tras primii", îşi repetă. „Ei au început... Nu se ştie ce s-ar fi întâmplat dacă Theremon n-ar fi avut ideea să incendieze casa..."

„Casa... casa cuiva..."

„Casa nimănui!"

– Uite-o, exclamă Theremon. Autostrada Sudică! Cinci ore cu maşina până la Amgando. Am putea fi acolo la cină.

– Dacă am avea o maşină...

– Dacă.

[39]

Deşi văzuse destule până atunci, ziaristul nu era pregătit pentru spectacolul de pe autostradă. Nici coşmarul unui agent de circulaţie n-ar fi fost mai îngrozitor.

Străbătând cartierele sudice, Theremon şi Siferra întâlniseră peste tot vehicule abandonate. Fără îndoială, mulţi şoferi, copleşiţi de panică în momentul apariţiei Stelelor, opriseră maşinile şi fugiseră, sperând să găsească un loc unde să se ascundă de îngrozitoarea şi copleşitoarea strălucire de pe cer.

Maşinile părăsite constituiau prezenţe ocazionale, ici şi colo, la intervale destul de mari. Probabil că traficul fusese destul de redus în momentul eclipsei, care se petrecuse după orele de vârf.

Însă Autostrada Sudică, ticsită de maşini ce veneau din alte provincii, trebuie să fi devenit un adevărat sălaş al nebuniei atunci când se declanşase calamitatea.

– Priveşte, şopti Theremon uluit. *Priveşte*, Siferra!

– Incredibil, scutură ea din cap. Incredibil!

Peste tot se vedeau maşini, claie peste grămadă, orientate în toate direcţiile într-un vălmăşag haotic, pe alocuri suite chiar unele peste altele. Panglica lată a autostrăzii era complet blocată de ele; formau un zid imposibil de străpuns. Unele erau răsturnate, iar din altele nu rămăseseră decât caroseriile carbonizate. Băltoace sclipitoare de combustibil scânteiau multicolore, iar cioburile parbrizelor împodobeau betonul cu o beteală lugubră.

Maşini moarte... Şi şoferi morţi...

Era spectacolul cel mai sinistru pe care-l văzuseră până atunci. Înaintea lor se întindea o armată de morţi. Oameni prăbuşiţi peste volane, striviţi între maşini sau călcaţi de roţile acestora. Şi alţii căzuţi pur şi simplu aidoma unor păpuşi jalnice, abandonate de-a lungul şoselei, cu membrele încremenite în atitudinile groteşti ale morţii.

– Probabil că unii şoferi s-au oprit imediat cum au apărut Stelele, vorbi Siferra. Însă alţii au accelerat, încercând să ajungă cât mai repede acasă, şi s-au ciocnit de cei care frânaseră. Iar alţii au fost atât de năuciţi, încât au uitat complet cum se şofează... uite, acolo au ieşit de pe autostradă, iar tipul ăla a izbutit să se întoarcă şi-a încercat s-o ia înapoi...

– Cel mai teribil accident de circulaţie din toate timpurile, încuviinţă bărbatul. Combinat şi cu blocarea traficului. Maşinile s-au lovit între ele venind din toate direcţiile. S-au răsucit, s-au dat peste cap şi au zburat pe benzile opuse. Pasagerii care au ieşit şi au încercat să fugă, să se pună la adăpost, au fost călcaţi de alte maşini. Toţi au înnebunit în zeci de moduri diferite. Râse cu amărăciune.

– Ce poţi găsi de râs? întrebă femeia surprinsă.

– Râd de propria mea prostie. Ştii, acum o jumătate de oră, când ne apropiam de autostradă, îmi trecuse prin minte ideea că ne-am putea sui într-o maşină abandonată şi merge cu ea până în Amgando... Chiar aşa, nimic mai simplu! Nici nu-mi trecuse prin minte ce-i aici; chiar dacă am fi avut norocul să găsim o maşină în stare de funcţionare. n-am fi purtut parcurge mai mult de cincisprezece metri...

– Şi pe jos o să fie destul de greu pe autostrada asta ..

– Da. Dar va trebui s-o facem.

Strângând din dinţi, porniră pe lungul drum spre sud.

Sub lumina caldă a razelor de amiază ale lui Onos, se strecurară prin vălmăşagul de pe autostradă, escaladând maşinile contorsionate sau carbonizate şi străduindu-se din răsputeri să ignore trupurile mutilate, băltoacele de sânge închegat, duhoarea cadavrelor şi oroarea generală.

Theremon se obişnui aproape imediat. Poate că faptul în sine reprezenta o tragedie şi mai mare. Dar după scurt timp, pur şi simplu încetă să mai observe măcelul, ochii sticloşi ai leşurilor, dimensiunile catastrofei care avusese loc aici. Căţăratul peste movilele de maşini avariate şi strecuratul printre grămezi de metal aflate într-un echilibru precar necesitau toată concentrarea sa şi, în curând, ignoră victimele dezastrului. Ştia deja că n-avea nici un rost să caute supravieţuitori. După atâtea zile fără hrană şi apă, orice persoană prinsă sub vehicule ar fi murit de mult.

Şi Siferra părea că se adaptase rapid la scenele de coşmar. Fără să rostească un cuvânt, mergea alături de bărbat, când oprindu-se să-i indice o posibilă trecere prin hăţişul de maşini contorsionate, când îngenunchind ca să se târască pe sub o caroserie.

Practic, erau singurii care utilizau şoseaua. La răstimpuri, mai zăreau câte o siluetă mergând spre sud, hăt departe în faţa lor, sau venind dintr-acolo, îndreptându-se către Saro, dar nu se întâlniră cu nimeni. Ceilalţi călători dispăreau grăbiţi din raza lor vizuală, ascunzându-se printre maşini sau, dacă erau mai în faţă, iuţeau pasul cu o grabă ce denota spaima şi se pierdeau repede în depărtare.

„Oare de ce se tem?" se întrebă Theremon. „Să nu-i atacăm? Am devenit cu toţii vânători şi vânat?"

După o oră de când porniseră pe autostradă, văzuseră un bărbat extrem de murdar, trecând de la o maşină la alta şi scotocind prin buzunarele cadavrelor. Purta în spate un sac cu pradă, atât de greu încât se împleticea sub povara lui.

Theremon înjurase furios şi scosese pistolul.

- *Uită-te* la nenorocitul ăsta! *Uită-te* la el!

- Nu, Theremon!

Siferra îl lovise peste mână, chiar în clipa când trăsese. Fulgerul lovise o maşină din preajma jefuitorului, ridicând o jerbă de scântei sclipitoare.

– De ce-ai făcut asta? întrebase Theremon. Voiam doar să-l sperii.

– Am crezut... că...

Ziaristul clătinase din cap, mohorât:

– Nu, răspunsese el. Oricum, nu încă. Uite, l-am pus pe fugă!

Vagabondul se întorsese la auzul împuşcăturii, privind cu o uimire sălbatică spre Theremon şi Siferra. Ochii îi erau goi şi din colţul buzelor i se prelingea un firicel de salivă. Se holbase la ei un moment, apoi azvârlise sacul şi o rupsese la fugă, sărind peste maşini. În curând îl pierduseră din vedere.

Porniseră mai departe.

Înaintau lent şi cu dificultate. Indicatoarele rutiere, cocoţate pe stâlpi înalţi şi lucitori, le batjocoreau progresul jalnic, anunţându-i cât de puţin reuşiseră să parcurgă de la începutul autostrăzii. Până la apusul lui Onos, străbătuseră numai doi kilometri şi jumătate.

– Cu viteza asta, comentă sumbru bărbatul, ajungem în Amgando la anul.

– O să mergem mai rapid pe măsură ce ne obişnuim cu obstacolele, replicase Siferra fără multă convingere.

Totul ar fi fost mult mai simplu, dacă ar fi putut folosi un drum paralel cu şoseaua. Aşa ceva era însă imposibil. Cea mai mare parte a Autostrăzii Sudice era suspendată, ridicându-se pe piloni semeţi deasupra pădurilor, mlaştinilor şi ocazionalelor zone industriale. Existau porţiuni unde autostrada devenea un pod peste uriaşe cariere, sau peste lacuri şi râuri.

Nu aveau altă soluţie decât să rămână pe benzile centrale ale şoselei, cu toate problemele ridicate de nesfârşitele ocolişuri pe lângă maşinile distruse.

Cu timpul, trecură pe benzile laterale, unde vehiculele păreau ceva mai rarefiate. De acolo puteau privi ţinuturile de dedesubt; semnele haosului erau vizibile peste tot.

Sate carbonizate. Focuri, deşi trecuse atâta vreme, întinzându-se până în zare. Ocazional, pâlcuri de refugiaţi, rătăcind disperaţi pe uliţele acoperite cu sfărâmături, porniţi într-o migraţie lipsită de speranţe. Alteori, grupuri mai mari, depăşind chiar o mie de persoane, care poposiseră sub cerul liber, ghemuiţi în mod dezolant, mişcându-se rareori, aidoma unor paralitici, cu voinţele şi energiile sfărâmate.

Siferra arătă spre o biserică arsă de pe culmea unui deal, de cealaltă parte a autostrăzii. Câţiva indivizi în zdrenţe erau cocoţaţi pe zidurile năruite; cu ajutorul rângilor, desprindeau blocuri de piatră cenuşie pe care le azvârleau pe jos.

– Parcă ar demola-o, rosti ea. De ce-o fac?

– Pentru că-i urăsc pe zei, răspunse Theremon. Îi învinuiesc pentru tot ce s-a întâmplat... Ştii Panteonul – Catedrala Tuturor Zeilor, de lângă pădure, cu celebrele fresce Thamilardi? Am văzut-o la vreo două zile după Căderea Nopţii. Fusese incendiată... rămăseseră numai ruine, totul era distrus... şi un preot pe jumătate leşinat, prins sub dărâmături. Acum îmi dau seama că n-a ars accidental. Focul a fost pus în mod *intenționat*. Iar preotul... un nebun l-a ucis chiar sub ochii mei; eu crezusem că voia să-i fure hainele. Poate că nu era așa... Poate că l-a ucis din ură...

– Dar nu preoții sunt vinovați...

– I-ai uitat pe Apostoli? L-ai uitat pe Mondior, care luni de zile ne-a spus că tot ce-o să se întâmple va fi răzbunarea zeilor? Preoții sunt vocea zeilor, nu-i așa? Și dacă ne-au condus pe un drum greșit, din care cauză am fost pedepsiți așa cum știm, păi atunci chiar ei sunt responsabili de venirea Stelelor. Cel puțin așa o să creadă oamenii.

– Apostolii...! se încruntă femeia. Crezi că i-am uitat?! Oare ce fac acum?

– Probabil că au supraviețuit eclipsei fără probleme...

– Da, erau bine pregătiți. Ce spunea Altinol? Că au instaurat deja un guvern în nordul lui Saro?

Theremon privea mohorât biserica distrusă. Răspunse fără chef:

– Îmi dau seama ce fel de guvern e ăla. Virtutea instaurată prin decret. Mondior anunțând zilnic noi precepte de moralitate. Toate plăcerile vieții interzise prin lege. Săptămânal, executarea publică a păcătoșilor. Scuipă scârbit: Pe beznă! Când mi-aduc aminte că l-am avut pe Folimun în mâinile mele, în seara aia, și i-am dat drumul, deși l-aș fi putut strânge de gât...

– Theremon!

– Știu... Ce n-aș fi rezolvat? Un Apostol mai mult sau mai puțin? Lasă-l să trăiască! Lasă-i să-și formeze guvernul și să le spună ghinioniștilor din nordul lui Saro ce să facă și ce să gândească. Ce ne pasă nouă? Noi mergem spre sud, nu? N-o să ne afecteze ce fac ei. Vor fi unul dintre cele treizeci de guverne rivale, atunci când situația se va potoli. Sau poate dintre cele cinci mii. Fiecare provincie va avea propriul împărat. Vocea lui Theremon începu să tremure: Oh, Siferra, Siferra...

Femeia îl prinse de mână.

– Iar te auto-învinuiești? întrebă ea cu blândețe.

– De unde știi?

– Când începi să... Theremon, îți repet: nu ai nici o vină! Nu înțelegi că orice ai fi scris tu în ziar, lucrurile astea tot s-ar fi petrecut? Un singur om nu putea răsturna situația. E ceva care face parte din destinul lumii, care nu putea fi preîntâmpinat, ceva...

– *Destin*? o întrerupse el brusc. Un cuvânt cam ciudat pentru tine! Vrei să spui, răzbunarea zeilor?

– N-am pomenit nimic de zei! Spun doar că Kalgash Doi era destinat să apară, nu adus de zei, ci de legile astronomiei, și eclipsa era destinată să aibă loc; și Căderea Nopții, și Stelele...

– Da, încuviință indiferent bărbatul. Probabil.

Continuau să meargă.

Onos apusese, dar răsăriseră sorii de seară, Sitha, Taro şi Dovim. Dinspre vest sufla un vânt rece. Theremon începuse să simtă durerea surdă a foamei. Nu mâncaseră nimic toată ziua. Se opriră, îşi găsiră adăpost între două vehicule şi desfăcură câteva raţii de hrană concentrată pe care le luaseră din Sanctuar.

Deşi era înfometat, ziaristul constată că nu avea poftă de mâncare şi înghiţea în silă. Din jur îl priveau chipurile încremenite ale cadavrelor. Cât timp mersese, le putuse ignora, dar acum, stând aici, pe cea mai bună autostradă a provinciei Saro, nu le putera trece cu vederea. Erau clipe când simţea că el însuşi îi ucisese pe toţi oamenii aceia.

Improvizară un culcuş de haine şi banchete smulse din maşini şi se culcară ţinându-se în braţe; un somn superficial, care nu-i odihni mai mult decât dacă ar fi dormit pe betonul şoselei.

În timpul nopţii se auziră răcnete, râsete răguşite şi cântece. Theremon privi peste parapetul autostrăzii şi zări pe câmpia de dedesubt câteva focuri îndepărtate, cam la douăzeci de minute de mers spre est. Oare nimeni nu mai dormea sub acoperiş? Sau şocul Stelelor fusese într-atât de puternic încât toată populaţia îşi părăsise locuinţele, preferând să se odihnească sub lumina familiară a sorilor, aşa cum făceau el şi Siferra?

Spre zori, reuşi să aţipească. Abia adormise, când Onos răsări din est, trandafiriu, apoi auriu, smulgându-l din visele fragmentate şi înspăimântătoare.

Siferra se trezise deja. Era palidă, iar ochii îi erau înroşiţi şi umflaţi.

Bărbatul se strădui să zâmbească.

– Arăţi minunat, spuse el.

– Asta nu-i nimic, replică ea. Să mă fi văzut când eram nespălată de *două* săptămâni...

– Să ştii că voiam...

– Ştiu ce voiai. Cred...

În ziua aceea parcurseră aproape şapte kilometri, dar fiecare pas reprezentase o trudă teribilă.

– Avem nevoie de apă, spuse Siferra când vântul după-amiezii începu să se înteţească. La primul drum de acces lateral pe care-l întâlnim, trebuie să coborâm şi să căutăm un izvor.

– Da, încuviinţă Theremon, trebuie.

Coborârea nu-l prea încânta. De la începutul drumului, autostrada fusese practic numai a lor; în mod ciudat, ajunsese să se simtă aproape ca acasă printre maşinile contorsionate şi carbonizate. Însă jos, pe câmpurile bântuite de grupurile de pribegi – „Ciudat“, îşi spuse, „îi numesc pribegi, de parcă eu n-aş fi în aceeaşi situaţie“ –, nu puteau ştii cu ce probleme urmau să se confrunte.

Siferra avea însă dreptate. Trebuia să coboare şi să caute apă. Provizia le era pe sfârşite, şi poate că era momentul să mai ia o pauză de pe interminabila şosea cu maşini distruse şi cadavre rigide, cu ochii holbaţi.

Îi arătă femeii un indicator rutier, la mică distanţă în faţă:

– Un kilometru până la prima joncţiune.

– Mai puţin. Drumul pare destul de curat. Coborâm, căutăm o apă curgătoare şi ne întoarcem să înnoptăm aici. E mai prudent să dormim ascunşi între maşini decât să riscăm pe câmp.

Femeia fu de acord. Pe porţiunea aceea, mai puţin presărată cu maşini, înaintară rapid spre rampa de ieşire, deplasându-se mai repede decât o făcuseră vreodată. Ajunseră la următorul indicator, care-i anunţa că mai au de parcurs cinci sute de metri.

Aici însă norocul îi părăsi. Autostrada era blocată de o aglomerare atât de imensă de vehicule încât, pentru o clipă, Theremon se temu că n-aveau să poată trece mai departe.

Probabil că aici se petrecuse un lanţ de accidente cu adevărat îngrozitoare, chiar prin comparaţie cu ceea ce întâlniseră până atunci. În mijloc se zăreau două trailere gigantice, proptite bot în bot, precum două fiare înfruntându-se în junglă; zeci de automobile se izbiseră în ele de ambele părţi, ridicându-se pe roţile posterioare şi apoi răsturnându-se peste cele care le urmaseră, formând o barieră uriaşă dintr-o parte în cealaltă a şoselei, întinzându-se chiar peste parapetele laterale. Portiere şi aripi strivite şi boţite, tăioase ca nişte lame, răsăreau la tot pasul, iar cioburile răspândite peste tot zornăiau sinistru la fiecare rafală de vânt.

– Aici! strigă Theremon. Cred c-am găsit o trecere... sus, pe-acolo, şi dup-aia peste camionul din stânga... nu, nu, pe-acolo nu merge, va trebui s-o luăm pe dedesubt...

Siferra veni lângă el. Bărbatul îi arătă obstacolul cel mai dificil: o mulţime de maşini capotate, aidoma unei capcane de cuţite cu vârfurile în sus. Porniră să se târască; un parcurs lent şi greu printre cioburi şi băltoace de combustibil. La jumătatea drumului, se opriră să-şi tragă sufletul înainte de a continua.

Ziaristul ieşi primul.

– Zeilor! murmură el, holbându-se uluit la scena din faţa lui. Acum ce mai facem?

Şoseaua era degajată pe o lungime de vreo cincisprezece metri, după care urma altă barieră transversală. Aceasta însă fusese ridicată de mâna omului: era un zid de portiere şi roţi stivuite grijuliu, atingând o înălţime de trei metri.

În faţa acestei baricade se găseau vreo douăzeci de oameni care instalaseră acolo o tabără. Theremon fusese atât de absorbit de drumul prin labirintul de vehicule, încât nu-l interesase nimic altceva şi nu auzise zgomotele de afară.

Siferra ieşi lângă el şi-şi opri brusc răsuflarea.

– Stai cu mâna pe armă, îi şopti bărbatul. Dar n-o scoate şi nici măcar nu-ncerca să te gândeşti s-o foloseşti. Sunt prea mulţi.

Şase-şapte bărbaţi vânjoşi porniseră către ei. Theremon îi privi, fără să facă nici o mişcare. Ştia că nu putea evita confruntarea; nu avea nici o şansă să fugă înapoi, prin vălmăşagul de metal contorsionat şi cu margini tăioase. Erau prinşi între cele două bariere. Nu puteau decât să aştepte să vadă ce urma să se întâmple şi să spere că necunoscuţii erau în toate minţile.

Un bărbat înalt, cu umerii gârboviţi şi ochii reci, se apropie fără grabă de Theremon, oprindu-se la un pas de el.

– Până aici, rosti el. Punct de Control.

Accentuă în mod special cuvântul *Control*.

– Punct de control? repetă Theremon. Ce anume căutaţi?

– Nu fă pe deşteptul, altfel zbori peste margine cu capu-nainte. Ştii prea bine ce căutăm. Nu te băga singur în rahat.

Făcu un gest spre însoţitorii săi. Aceştia se apropiară ca să-i percheziţioneze pe Theremon şi Siferra. Ziaristul le împinse furios mâinile.

– Daţi-ne drumul, şuieră el.

– Nu trece nimeni fără să fie controlat.

– Cine a hotărât asta?

– Eu. Ne lăsaţi s-o facem, sau recurgem la forţă?

– Theremon..., şopti neliniştită Siferra.

Îi făcu semn să tacă. Se simţea clocotind de furie.

Raţiunea îi spunea că era o prostie să încerce să reziste; erau în inferioritate numerică, iar individul cel înalt nu glumise când afirmase că aveau să recurgă la forţă dacă nu se supuneau percheziţiei.

Bărbaţii nu păreau nişte bandiţi, iar cuvintele şefului lor aveau un aer de oficialitate, de parcă aici ar fi fost o forntieră, poate un punct de control vamal... Oare ce căutau? Alimente? Arme? Ar fi încercat să le ia pistoalele? „Mai bine să le dăm tot ce avem“, gândi Theremon, „decât să murim într-o prostească şi inutilă încercare eroică de a trece nestânjeniţi.“

Totuşi... grosolănia cu care erau trataţi... Să fie siliţi să cedeze, pe o autostradă publică...

Şi nu-şi puteau permite să renunţe nici la pistoale, nici la alimente. Până în Amgando mai erau câteva sute de kilometri.

– Vă previn, rosti necunoscutul cel înalt.

– Şi eu te previn să iei mâinile de pe mine! Sunt cetăţean al Republicii Federale şi, indiferent ce s-a întâmplat, acesta rămâne un drum liber, deschis tuturor cetăţenilor. N-aveţi nici o autoritate asupra noastră.

– Parc-ar fi profesor, râse un bărbat. A luat-o cu discursuri despre drepturile omului.

– Avem deja unul, spuse primul. De alţii n-avem nevoie. Şi-ajunge cu vorba! Puneţi mâna pe ei şi percheziţionaţi-i. Din tălpi până-n creştet.

– Ia... labele... de... pe... mine...

O mână se încleştă de braţul lui Theremon. Ridică iute pumnul, izbind pe cineva în coaste. Situaţia i se părea extrem de familiară; îl aştepta altă încăierare, altă confruntare inegală. Era însă decis să lupte. Peste o clipă, cineva îl lovi în faţă, fu prins de un cot şi o auzi pe Siferra ţipând de frică şi de mânie. Se zbătu, încercând să se elibereze, lovi, fu lovit, eschivă, izbi, căpătă un pumn zdravăn în obraz...

– Hei, staţi aşa! se auzi un glas nou. Staţi aşa! Butella, lasă-l în pace! Fridnor! Talpin! Daţi-i drumul!

Un glas *familiar*.

Dar al cui?

Atacatorii se opriră, retrăgându-se un pas. Clătinându-se puţin, ziaristul îl examină pe noul venit.

Un bărbat zvelt, dar viguros; de pe faţa murdară, ochii ageri şi inteligenţi îi zâmbeau prietenoşi.

Cineva cunoscut, da.

– *Beenay*!

– Theremon! Siferra!

[40]

Peste o clipă, totul se schimbă. Beenay îi conduse pe cei doi de cealaltă parte a barierei, într-un adăpost surprinzător de confortabil, cu perne, perdele şi un şir de containere cu alimente. Pe un pat zăcea întinsă o fată subţirică, cu piciorul stâng bandajat. Părea toropită de febră, totuşi le zâmbi slab când îi văzu.

– Theremon, o mai ţii minte pe Raissta? Iubito, ţi-o prezint pe Siferra 89, de la Catedra de Arheologie. Ţi-am povestit despre ea... Cea care a descoperit urmele incendiilor din antichitate... Raissta e partenera mea de contract, explică el.

În cei doi ani de când era prieten cu Beenay, Theremon o întâlnise de câteva ori pe partenera acestuia. Dar asta se petrecuse în altă epocă, într-o lume acum moartă şi dispărută. De-abia o mai recunoştea. O ţinea minte ca pe o femeie drăguţă, elegant îmbrăcată, mereu politicoasă şi plăcută. Dar acum... Vedea o fată înspăimântător de slabă, trasă la faţă... cu ochii afundaţi în orbite, cu părul în şuviţe unsuroase... o fantomă a Raisstei pe care o cunoscuse...!

Oare într-adevăr trecuseră doar câteva săptămâni de la Căderea Nopţii? Brusc, i se păru că era vorba de ani întregi. Sau chiar epoci...

câteva ere geologice...

- Am nițel coniac, adăugă Beenay.

- Vorbești serios? holbă ochii ziaristul. Știi de când n-am mai băut nimic?... Ce ironie a sorții! Tu, Beenay, antialcooficul pe care a trebuit să-l amăgesc ca să guste dintr-un Tano Special... Tocmai tu să ai ultima sticlă de coniac din lume!

- Siferra? întrebă Beenay.

- Mulțumesc. Doar un strop.

- Nici n-avem mai mult. Turnă trei porții cât niște degetare.

- Beenay, rosti Theremon, simțind cum coniacul îl încălzea, ce se-ntâmplă aici? Ce-i chestia asta cu Controlul?

- Nu știi nimic despre Control?

- Absolut nimic.

- Pe unde ați fost voi de la Căderea Nopții?

- În majoritatea timpului, în pădure. Apoi, m-a găsit Siferra, după ce mă cotonogiseră niște derbedei, și m-a dus la Sanctuarul Universității, unde am rămas până m-am refăcut. De două zile mergem pe autostradă, sperând s-ajungem în Amgando.

- Deci ați auzit de Amgando...

- În mod indirect, prin intermediul tău, răspunse Theremon. M-am întâlnit cu Sheerin în pădure; el ajunsese la Sanctuar probabil imediat după plecarea voastră și-ți găsise biletul. Mi-a spus mie, eu i-am spus Siferrei și am pornit într-acolo.

- Cu Sheerin? El unde este?

- Nu-i cu noi. Ne-am despărțit de câteva zile. A plecat singur spre Amgando, iar eu am rămas s-o caut pe Siferra. Nu știu ce s-a întâmplat cu el... Auzi, crezi c-ai putea să-mi mai pui un strop de coniac? Dacă mai este... Deci, ce-i cu Controlul?

Beenay îi mai turnă ziaristului un degetar, apoi privi spre Siferra, care clătină din cap.

- Dacă Sheerin a pornit singur, rosti el neliniștit, s-ar putea să fi dat de necazuri, de lucruri foarte neplăcute. De când sunt eu aici n-a apărut și Autostrada Sudică este singurul drum pe care poți ajunge din Saro în Amgando. Va trebui să trimitem o echipă să-l caute.. Revenind la Control, este o instituție nou creată. Aici e un Punct de Control oficial și există câte unul similar pentru fiecare provincie străbătută de Autostrada Sudică.

- Dar suntem la numai câțiva kilometri de oraș, observă Theremon. Aici e încă provincia Saro.

- Nu mai este. Vechile administrații provinciale au dispărut. Chiar și orașul e împărțit... Am auzit că Apostolii Flăcării controlează o porțiune mare din el, iar zona din jurul pădurii și Universității e sub conducerea unui anume Altinol, care are un grup paramilitar, Patrula Focului. Poate că v-ați întâlnit cu ei.

– Câteva zile, şi eu am făcut parte din Patrula Focului, interveni Siferra. Eşarfa aceasta verde este însemnul lor oficial.

– Deci ştiţi ce s-a întâmplat, reluă Beenay. Fărâmiţarea vechiului sistem – un milion de stătuleţe mici, răsărind precum ciupercile de peste tot. Acum vă aflaţi în provincia Restauraţiei. Se întinde cam zece kilometri de-a lungul autostrăzii. Când o să ajungeţi la următorul Punct de Control, veţi intra în provincia Şase Sori. După aceea vine Pământul Domnului, apoi Lumina Zilei, apoi... am uitat! Oricum, numele se schimbă des, deoarece oamenii nu rămân prea mult timp în acelaşi loc.

– Şi Controlul? insistă Theremon.

– Noua paranoie. Tuturor le este frică de piromani. Ştiţi ce sunt? nebuni care cred că ce s-a petrecut în timpul Căderii Nopţii a fost extrem de amuzant. Merg peste tot şi dau foc. Am auzit că o treime din Saro a ars în noaptea eclipsei din cauza disperării oamenilor de-a alunga Stelele, dar că altă treime a fost distrusă *după aceea*, deşi Stelele dispăruseră de mult. O treabă urâtă, asta-i... Aşa încât cei cu minţile ceva mai întregi – în momentul de faţă vă găsiţi printre asemenea indivizi, în caz că aveţi dubii – îi percheziţionează pe toţi, căutând obiecte ce pot sluji la aprinderea focului. Este interzis să deţii chibrituri, brichete, pistoale cu raze sau orice altceva...

– La fel e şi în oraş, încuviinţă Siferra. Asta face Patrula Focului. Antinol şi ai lui s-au auto- decretat singurele persoane din Saro care au dreptul să aprindă focuri.

– Iar pe mine m-au atacat în pădure, când voiam să-mi frig nişte carne, completă ziaristul M-ar fi omorât în bătaie, dacă n-ar fi apărut Siferra şi Patrula ei, care m-au salvat în ultima clipă, aşa cum ai făcut tu azi

– Nu ştiu cine au fost cei din pădure, zise Beenay, dar pe aici, Controlul este modalitatea oficială de a rezolva aceeaşi problemă. Este valabil oriunde; toţi sunt percheziţionaţi, fără excepţie. Suspiciunea e universală – nu scapă nimeni. E ca un virus... virusul fricii. Puţine elite, cum ar fi Patrula Focului, pot avea asupra lor asemenea obiecte. La fiecare graniţă, trebuie să le predai autorităţilor. Mai bine mi-ai lăsa mie pistoalele, Theremon. N-o să ajungeţi cu ele în Amgando.

– Iar fără ele, n-o să ajungem niciodată, replică Theremon.

– Poate că da, poate că nu, ridică din umeri Beenay. Dar dacă mergeţi spre sud, îţi va fi imposibil să le păstrezi. Data viitoare când veţi da peste un Punct de Control, eu n-am să vă mai pot salva.

Ziaristul căzu pe gânduri.

– De fapt, întrebă el. cum de-ai reuşit să te faci ascultat? Sau tu eşti şeful Controlului?

– Şeful Controlului? chicoti Beenay. Nici vorbă! Însă sunt respectat. Sunt „profesorul" lor. Ştiaţi că există locuri unde oamenii de ştiinţă sunt dispreţuiţi? Ba chiar linşaţi de mulţimile de nebuni care cred că noi am provocat eclipsa şi ne pregătim să mai facem una. Dar nu şi aici. Aici sunt considerat util pentru inteligenţa mea... Întocmesc mesaje diplomatice pentru provinciile vecine, ofer idei despre unele aparate ce pot fi reparate şi folosite; ba chiar le explic de ce Bezna nu va reveni şi de ce nimeni nu va vedea Stelele pentru alte două mii de ani. Asta li se pare foarte liniştitor. Aşa că m-am stabilit printre ei. Este o relaţie simbiotică.

– Sheerin zicea că aţi pornit spre Amgando, spuse Theremon.

– Aşa-i. Acolo ar trebui să fie oamenii ca noi. Dar pe drum, am avut nişte necazuri. V-am zis că nebunii îi vânează pe savanţi şi încearcă să-i omoare? Chiar noi era să fim prinşi în cartierele sudice, când ne apropiam de autostradă. Toate clădirile din sudul pădurii sunt ocupate acum de descreieraţi.

– Şi noi am avut o întâlnire de felul ăsta, încuviinţă Theremon.

– Atunci ştiţi despre ce-i vorba. Ne-au înconjurat. Din felul cum vorbeam, şi-au dat seama că suntem intelectuali, iar apoi cineva m-a recunoscut; m-a recunoscut pe mine, Theremon, după o fotografie dintr-un articol de-al *tău*, odată pe când discutam despre eclipsă! A spus că eram de la observator şi că adusesem Stelele. Pentru o clipă, bărbatul rămase cu privirea aţintită în gol: Cred că mai aveam câteva minute şi ne spânzurau de primul stâlp. Am avut însă un noroc nemaipomenit. A apărut un alt grup – probabil o bandă rivală –, care a început să arunce cu sticle, să ţipe şi să agite cuţitele. Am izbutit s-o ştergem. Nebunii ăştia sunt ca nişte copii – nu se pot concentra prea mult asupra unui singur lucru. Însă când ne-am târât printre două case arse, Raissta s-a tăiat la picior în nişte cioburi. Până am ajuns pe autostradă, făcuse infecţie şi de abia mai mergea.

– Aha! „Nu-i de mirare că arată aşa rău“, gândi Theremon.

– Din fericire, Controlul Restauraţiei avea nevoie de un profesor. Ne-au acceptat. Cred că suntem aici de aproape zece zile. În cel mult două săptămâni, Raissta va fi suficient de restabilită ca să poată umbla. O să-l rog pe şeful Restauraţiei să ne elibereze un paşaport, ca să putem traversa măcar provinciile vecine fără probleme şi să ne îndreptăm către Amgando. Dacă vreţi, puteţi rămâne cu noi, să plecăm împreună. În orice caz, aşa va fi mult mai sigur... Ai nevoie de mine, Butella?

Bărbatul cel mai înalt, care încercase să-l percheziţioneze pe Theremon, apăruse dinapoia draperiei.

– A venit un mesaj, dom' profesor. Veşti din oraş, primite de la Imperiali. Nu prea le-nţelegem.

– Ia să vedem! Beenay întinse mâna şi luă hârtia împăturită. Între provincii, explică el, circulă permanent mesageri. Imperialii sunt o provincie din nord-estul autostrăzii, care ajunge până la oraş... Cei mai mulţi grăniceri de aici nu se mai descurcă cu cititul. Probabil că expunerea la Stele le-a afectat centrii verbali, sau cam aşa ceva.

Tăcu şi începu să citească mesajul. Pufni, se încruntă, îşi ţuguie buzele şi mormăi ceva despre scrisul şi gramatica post-eclipsă. După câteva clipe, se întunecă.

– Zeilor! exclamă el. Cea mai nenorocită, mizerabilă şi...

Mâinile îi tremurau. Îl privi pe Theremon cu ochii speriaţi.

– Beenay! Ce sa-ntâmplat?!

– Apostolii Flăcării vin încoace. Au strâns o armată şi vor să ajungă la Amgando, înlăturând toate administraţiile apărute de-a lungul autostrăzii. În Amgando, intenţionează să distrugă orice formă de guvernare existentă acolo şi să se autoproclame singura forţă conducătoare legală din toată Republica.

Ziaristul simţi unghiile Siferrei înfigându-se în braţul său. Se răsuci către femeie şi văzu groaza pe chipul ei. Îşi dădea seama că el însuşi arăta la fel.

– Vin... încoace..., repetă el. O armată de Apostoli.

– Theremon, Siferra... trebuie să plecaţi, vorbi Beenay. Imediat! Dacă Apostolii vă prind aici, totul e pierdut.

– Să pornim spre Amgando?

– Exact. Fără să mai pierdeţi o clipă. Toată comunitatea universitară din Sanctuar se află acolo, şi oameni din alte universităţi, intelectuali din toată Republica. Trebuie să-i preveniţi să se împrăştie, rapid. Dacă Apostolii îi prind, Mondior va reuşi să pună mâna, dintr-un foc, pe nucleul oricărui viitor guvern pe care-l poate avea ţara asta. Ar putea chiar ordona execuţia lor... O să vă eliberez nişte paşapoarte care să vă permită să treceţi prin următoarele Puncte de Control. După aceea însă va trebui pur şi simplu să vă lăsaţi percheziţionaţi, să acceptaţi să vă confişte orice, numai ca să continuaţi spre sud. Nu aveţi voie să pierdeţi timpul cu probleme secundare, ca împotrivirea la Control. Cei din Amgando trebuie avertizaţi!

– Şi tu? Rămâi aici?

– Ce altceva pot face? păru surprins Beenay.

– Dar... când vin Apostolii...

– Când vin Apostolii, vor face cu mine ce doresc. Ce vrei să fac, s-o părăsesc pe Raissta şi să fug în Amgando?

– Nu...

– Atunci n-am de ales. Corect? Corect! Rămân cu Raissta.

Theremon simţi că începe să-l doară capul. Îşi cuprinse faţa în palme.

– Nu există altă soluţie, interveni Siferra.

– Ştiu, ştiu! Totuşi când mă gândesc că Mondior şi banda lui o să ia prizonier un om atât de valoros ca Beenay... ba poate chiar să-l execute...

Beenay zâmbi şi-şi lăsă mâna pe braţul ziaristului.

– Cine ştie? Poate că lui Mondior i-ar place să ţină vreo doi-trei savanţi pe lângă el, ca nişte căţeluşi. În orice caz, acum nu-i important ce se va întâmpla cu mine. Locul meu este lângă Raissta. locul vostru este pe drum... grăbindu-vă cât puteţi spre Amgando. Haideţi să mâncaţi ceva, până vă scriu permisele. Şi apoi: plecarea! Făcu o pauză: Ia! O să ai nevoie şi de ăsta, adăugă el, turnând restul coniacului în paharul lui Theremon. Pân'la fund!

[41]

La graniţa dintre Restauraţie şi Şase Sori nu avură nici un fel de probleme să treacă prin Punctul de Control. Un individ, care părea că fusese intelectual în lumea ce nu mai exista, privise paşaportul scris de Beenay, încuviinţase zărind semnătura înflorită a acestuia şi le făcuse semn să treacă.

După alte două zile, când ajunseră la hotarul Pământului Domnului, n-a mai fost la fel de simplu. Aici, cei de la Control păreau o bandă de asasini, care ar fi preferat să-i azvârle pe Theremon şi Siferra peste parapetul autostrăzii decât să le verifice actele. Fuseseră câteva clipe lungi şi neplăcute, când ziaristul agitase paşaportul ca pe o baghetă magică. Apoi vraja funcţionă, mai mult sau mai puţin.

– Ce-i ăla, un permis? întrebă şeful bandei.

– Da, un paşaport. Scutire de Control.

– De la cine?

– Beenay 25, Şeful Controlului din provincia Restauraţiei. A doua provincie de-aici.

– Ştiu care-i! Citeşte ce scrie!

– „Foarte important: Prin prezenta se atestă că purtătorii acestui document, Theremon 762 şi Siferra 89, sunt mesageri acreditaţi ai Patrulei Focului din Saro şi au dreptul..."

– Patrula Focului? Ce-i asta?

– Tipii lui Antinol, murmură cineva.

– Aha. Şeful arătă pistoalele pe care Theremon şi Siferra le purtau la vedere: Deci Altinol vrea să vă plimbaţi prin provinciile altora cu arme ce pot incendia!

– Suntem în misiune urgentă spre Parcul Naţional Amgando, interveni Siferra. Este absolut vital să ajungem acolo teferi. Îşi atinse eşarfa verde: Ştiţi ce-nseamnă asta, nu? Noi prevenim incendiile, nu le provocăm. Şi dacă n-ajungem în timp util în Amgando, Apostolii Flăcării vor mărşălui pe autostrada asta şi vor distruge tot ceea ce încearcă oamenii să reconstruiască.

„Nu prea are sens", se gândi Theremon. „Dacă noi ajungem în Amgando, hăt în sud, asta nu înseamnă că salvăm de Apostoli sătuleţele din nordul autostrăzii." Femeia vorbise însă cu toată convingerea şi pasiunea de care era în stare, părând foarte solemnă, deşi extrem de ambiguă.

Pentru câteva clipe se lăsă tăcere, şeful controlului încercând să-i priceapă cuvintele. Se încruntase iritat şi descumpănit, apoi rostise brusc, aproape impulsiv:

– Bine. Treceţi! Căraţi-vă de-aici şi să nu vă mai prind prin provincie!... Apostoli! Amgando!

– Mulţumim foarte mult, spuse Theremon cu o amabilitate atât de apropiată de sarcasm, încât Siferra îl prinse de braţ şi-l împinse dincolo de barieră înainte de-a avea necazuri.

Pe porţiunea aceea de autostradă putură înainta rapid, parcurgând zilnic aproape douăzeci de kilometri. Cetăţenii din Şase Sori, Pământul Domnului şi Lumina Zilei munciseră din greu şi curăţaseră carosabilul. La intervale regulate se înălţau bariere din rămăşiţe de vehicule – „nimeni n-are să mai şofeze multă vreme pe aici", se gândi Theremon –, dar între ele se putea merge acum fără să fie nevoie să te târăşti sau să escaladezi munţi de caroserii distruse.

Cadavrele erau luate de pe şosea şi îngropate. Încetul cu încetul, lucrurile începeau să pară aproape civilizate. Dar nu normale.

Acum se vedeau tot mai puţine incendii, dar toate aşezările pe lângă care trecuseră erau arse. Cam din trei în trei kilometri se înfiinţaseră tabere pentru refugiaţi şi, mergând pe autostrada suspendată, Theremon şi Siferra îi puteau zări dedesubt pe ocupanţii acestora, posaci şi încă şocaţi, plimbându-se de colo-colo fără ţel, de parcă în noaptea aceea teribilă îmbătrâniseră cu cincizeci de ani.

Noile provincii, îşi dădu seama ziaristul, erau pur şi simplu înşiruiri de asemenea tabere, legate laolaltă prin Autostrada Sudică. În fiecare district se impuseseră localnici hotărâţi, care reuşiseră să organizeze stătuleţe – mici regate – întinzându-se pe zece, doisprezece sau cincisprezece kilometri de autostradă, cu o lăţime de cel mult un kilometru şi jumătate de fiecare parte a drumului. Nu se ştia ce se afla dincolo de graniţele lor estice şi vestice. Indiferent de natura lor, comunicaţiile la distanţă dispăruseră.

– Chiar n-a existat nici un fel de plan în cazul unei calamităţi? vorbi Theremon mai mult pentru sine.

– Prezicerile lui Athor, îi răspunse Siferra, erau prea insolite pentru ca guvernul să le ia în serios. În plus, ar fi însemnat să-i cânte în strună lui Mondior, recunoscând că prăbuşirea unei civilizaţii se poate petrece într-o scurtă perioadă de Beznă, mai ales o perioadă ce putea fi indicată cu precizie.

– Dar eclipsa...

– Da, poate că unii oameni cu funcţii înalte au fost capabili să privească diagramele şi au înţeles că avea să urmeze o eclipsă care să producă Beznă. Dar cum ar fi putut ei anticipa Stelele? Ţii minte că Stelele erau pur şi simplu aiurelile Apostolilor? Şi chiar dacă guvernul ar fi ştiut că o să se întâmple un asemenea fenomen, nimeni nu putea prezice efectul Stelelor.

– Sheerin putea...

– Nici măcar el. N-avea nici un indiciu. Specialitatea lui era Bezna... nu o lumină bruscă şi inimaginabilă, acoperind întregul cer.

– Totuşi, insistă Theremon, când te uiţi în jur la tot dezastrul, la tot haosul ăsta... nu crezi că a fost inutil, că putea fi evitat cumva?

– Uite că n-a putut fi evitat.

– Data viitoare ar trebui să fie.

– Data viitoare înseamnă peste două mii patruzeci şi nouă de ani, izbucni în râs femeia. Să sperăm că le putem lăsa urmaşilor noştri un avertisment care să le pară mai plauzibil decât ni s-a părut nouă Cartea Revelaţiilor.

Întorcându-se, privi peste umăr şi scrută neliniştită întinderea de autostradă străbătută în ultimele zile de marş susţinut.

– Ţi-e frică să nu-i vezi pe Apostoli? întrebă ziaristul.

– Ţie nu-ţi este? Chiar cu viteza din ultimul timp, până la Amgando mai sunt câteva sute de kilometri. Dacă ne ajung din urmă?

– N-o să ne ajungă. O întreagă armată nu se poate deplasa cu viteza a doi oameni viguroşi şi hotărâţi. N-au mijloace de transport mai bune decât ale noastre... fiecare câte o pereche de picioare, atât! În plus, îi încetinesc şi diferitele consideraţii militare.

– Probabil...

– Nu uita că mesajul spunea că Apostolii se vor opri în fiecare provincie nouă pentru a-şi impune autoritatea. O să dureze destul până vor supune toate stătuleţele acelea. Dacă nu avem nici un fel de neplăceri noi înşine, ar trebui să ajungem în Amgando cu câteva săptămâni înaintea lor.

– Ce crezi că se va întâmpla cu Beenay şi Raissta? întrebă Siferra după un timp.

– Beenay e un tip inteligent. Va găsi o modalitate de a se face util lui Mondior.

– Şi dacă n-o să reuşească?

– Siferra, chiar trebuie să consumăm energia făcându-ne griji despre nişte posibilităţi oribile asupra cărora nu putem interveni cu nimic?

– Scuză-mă, replică ea tăios. Nu mi-am dat seama că eşti atât de sensibil.

– Siferra...

– S-o lăsăm... Poate că eu sunt cea hipersensibilă.

– Totul o să se rezolve, făcu Theremon. Beenay şi Raissta n-o să păţească nimic, noi o să ajungem în Amgando la timp ca să-i putem preveni pe cei de acolo, iar Apostolii Flăcării n-or să cucerească lumea.

– Şi morţii vor învia şi vor umbla din nou pe pământ. Oh, Theremon, Theremon... Glasul i se frânse.

– Ştiu.

– *Ce-o* să facem?

– O să mergem mai repede, asta o să facem. Şi n-o să privim îndărăt. Privitul îndărăt nu ajută cu nimic.

– Nu, încuviinţă femeia. Absolut cu nimic.

Zâmbi, îl prinse de mână şi continuară în tăcere.

Era extraordinar, se gândea Theremon, cât de rapid înaintau acum, când intraseră în ritm. În primele zile, după ce părăsiseră Saro şi se strecurau printre vehiculele îngrămădite la capătul autostrăzii, progresul fusese lent, iar corpurile lor protestaseră la adresa solicitărilor la care erau supuse. Acum însă, se mişcau precum două maşinării, perfect reglate pentru sarcina lor. Siferra avea picioarele aproape la fel de lungi ca ale lui şi mergeau umăr la umăr, muşchii lucrând eficient, inimile pompând regulat, plămânii dilatându-se şi contractându-se lin şi continuu. *Stâng-drept-stângu... Stâng-drept-stângu... Stâng-drept-stângu...*

Adevărat, mai erau de străbătut câteva sute de kilometri. Dar în ritmul acesta n-avea să dureze mult. O lună, poate chiar mai puţin.

Aici, departe de oraş, şoseaua era aproape complet goală. Circulaţia în zonele rurale nu fusese prea intensă şi se părea că majoritatea şoferilor izbutiseră să iasă de pe autostradă în siguranţă, existând mai puţine riscuri de coliziuni între vehicule.

Punctele de Control se răriseră. În regiunile acestea mai puţin populate, noile stătuleţe erau mai întinse decât cele din nord, şi locuitorii lor păreau mai puţin preocupaţi de percheziţii. În următoarele zile, Theremon şi Siferra au fost interogaţi în mod serios numai de două ori. La graniţe li se făcea semn pur şi simplu să treacă, fără să fie nevoiţi să prezinte permisele lui Beenay.

Până şi vremea ţinea cu ei. În fiecare zi era cald fără să fie arşiţă; din când în când câte o ploicică, dar nimic care să ridice probleme serioase. Mergeau patru ore, se opreau pentru o gustare, continuau alte patru ore, mâncau din nou, mergeau, poposeau vreo şase ore ca să doarmă – veghind cu rândul –, apoi porneau mai departe. Aidoma unor maşini. Sorii răsăreau şi urcau pe cer în ritmul lor ancestral, Patru cu Trey şi Dovim, apoi Onos cu Sitha şi Taro, după aceea Onos şi Dovim, urmaţi de Trey şi Patru, după care patru sori simultan –

succesiunea nesfârşită, măreţul carusel al cerurilor. Theremon nu ştia de câte zile părăsiseră Sanctuarul. Până şi ideea de date, calendare, zile, săptămâni şi luni i se părea caraghioasă. demodată şi complicată, ceva aparţinând unei lumi dispărute.

Siferra redevenise voioasă după momentele de nelinişte şi îngândurare.

Avea să fie uşor. Aveau să ajungă fără probleme în Amgando.

Traversau o regiune denumită acum Strunga... sau poate că se numea Dumbrava; auziseră nume diferite de la oamenii întâlniţi pe drum. Era o zonă agricolă, cu şesuri întinse şi vălurite, dovedind puţine urme ale dezastrului ce se abătuse asupra aşezărilor rurale: câte un hambar ars sau o turmă de animale care rătăceau fără stăpân. Văzduhul era curat şi înmiresmat, iar razele sorilor străluceau puternic. Exceptând absenţa stranie a oricărui trafic rutier, aici îţi puteai închipui că nu se întâmplase nimic extraordinar.

– Am ajuns măcar la jumătatea drumului? întrebă Siferra.

– Nu încă. N-am văzut cam de mult nici un indicator rutier, totuşi cred...

Se opri brusc.

– Ce s-a întâmplat?

– Uite! Acolo, în dreapta! Pe drumul lateral dinspre vest...

Priviră peste marginea parapetului. Sub ei, la câteva sute de metri depărtare, se vedea o coloană lungă de camioane pe marginea drumului secundar, în apropiere de joncţiunea cu accesul pe autostradă. Se zărea şi un bivuac destul de întins: corturi, un foc mare, câţiva bărbaţi tăind copaci.

Erau două-trei sute de oameni. Toţi purtau mantii negre, cu glugi

Theremon şi Siferra se priviră înmărmuriţi.

– Apostolii, şopti ea.

– Da. Jos! Ghemuit! Ascunde-te după parapet!

– Dar cum au reuşit să ajungă atât de repede până aici? Capătul nordic al autostrăzii e complet blocat!

Bărbatul clătină din cap.

– N-au venit pe autostradă. Vezi... au camioane care funcţionează. Uite încă unul... Zeilor, ce ciudat pare, nu? Un vehicul care se mişcă! Şi să auzi după atâta vreme zgomotul unui motor... Se înfioră: Au avut probabil o autobază secretă, unde au adăpostit camioanele şi combustibilul necesar. Este clar că au venit din Saro ocolind prin vest, mergând pe drumurile secundare. Acum vor ieşi pe autostradă, care probabil e liberă până în Amgando. Teoretic, diseară pot ajunge acolo.

– Diseară! Theremon, ce să facem?

– Nu ştiu... Singura posibilitate este extrem de riscantă: să coborâm şi să încercăm să furăm un camion cu care să pornim spre Amgando. Chiar dacă am ajunge acolo numai cu două ore înaintea lor, mulţi ar avea timp să scape.

– Poate, făcu Siferra. Deşi mi se pare o nebunie. Cum putem fura un camion? În clipa când ne vor vedea, o să-şi dea seama că nu suntem Apostoli şi-o să ne înhaţe.

– Ştiu, ştiu... Lasă-mă să mă gândesc. După câteva clipe, rosti: Căutăm doi Apostoli care s-au îndepărtat de ceilalţi, îi imobilizăm, le luăm mantiile – la nevoie folosim şi pistoalele –, iar după aceea, îmbrăcaţi în hainele lor, ne apropiem de camion, sărim înăuntru şi pornim spre autostradă.

– Vor fi pe urmele noastre în mai puţin de două minute.

– Poate. Dar dacă vom fi calmi şi ne vom comporta firesc, vor crede că-i ceva normal, ceva din planul lor... şi până îşi vor da seama care-i adevărul, noi o să fim la optzeci de kilometri depărtare. O privi întrebător pe femeie: Ce zici? Ce altă speranţă avem? Să mergem mai departe pe jos şi să ajungem după câteva săptămâni, când ei pot trece pe lângă noi după o oră?

Siferra continua să-l privească de parcă îşi pierduse minţile.

– Să capturăm doi Apostoli... să furăm un camion... să gonim spre Amgando... Theremon, n-o să reuşim niciodată! O ştii şi tu!

– Bine, vorbi el brusc. Rămâi aici. Încerc singur. Altă şansă n-avem.

Ghemuit, înaintă de-a lungul parapetului spre rampa de acces aflată la câteva sute de metri.

– Nu... stai...

Bărbatul întoarse capul şi rânji:

– Vii?

– Da... Zeilor, e o nebunie!

– Exact, încuviinţă el. Ştiu. Dar ce altceva putem face?

Bineînţeles, femeia avea dreptate. Planul era nebunesc. Totuşi, Theremon nu vedea altă soluţie. În mod evident, raportul primit de Beenay fusese greşit; Apostolii nu intenţionaseră să înainteze de-a lungul Autostrăzii Sudice, cucerind provincie după provincie, ci porniseră direct spre Amgando într-un convoi uriaş, folosind drumurile secundare care, deşi ocoleau, puteau fi folosite de vehicule.

Amgando nu avea nici o şansă. Lumea urma să fie cucerită de oamenii lui Mondior.

Doar dacă... doar dacă...

Ziaristul nu se crezuse niciodată un erou. Eroi erau cei despre care scria în articolele sale, indivizi care, în situaţii extreme, dădeau din ei tot ce aveau mai bun, izbutind fapte miraculoase pe care oamenii obişnuiţi nici măcar n-ar fi visat să le realizeze. Acum însă el se afla în lumina aceasta straniu transformată şi vorbea nonşalant despre capturarea cultiştilor folosind pistoalele, despre furtul unui camion militar şi demararea în trombă spre Parcul Amgando, pentru a duce vestea atacului...

Nebunie! Nebunie curată!

Şi totuşi poate că avea să reuşească, *tocmai* pentru că era ceva atât de nebunesc. Nimeni nu s-ar fi aşteptat ca doi oameni să apară din senin în acest peisaj bucolic şi să fure un camion.

Coborâră precauţi pe rampa de ieşire de pe autostradă. Între ei şi tabăra Apostolilor se întindea un câmp de iarbă înaltă.

– Poate dacă ne târâm pe-aici, şopti Theremon, şi ne apropiem de ei, găsim vreo doi mai izolaţi, pe care să-i surprindem.

Începu să se târască.

Siferra îl urmă.

Zece metri. Douăzeci. „Ţine-o drept înainte, capul jos şi târăşte-te peste moviliţa asta, acum aşteaptă... aşteaptă..."

Brusc, înapoia bărbatului se auzi un glas:

– Ce-avem noi aici?! Cam ciudaţi şerpii ăştia, nu?

Theremon se întoarse, privi şi îngheţă.

Zeilor! Şapte-opt Apostoli! De unde apăruseră? Erau la picnic? Iar ei trecuseră fără să-i simtă!

– Fugi! răcni Siferra. Fiecare-n altă parte...

Sprintă în stânga, spre pilonii autostrăzii. Poate că reuşea să scape de urmăritori... dispărând în păduricea din cealaltă parte a drumului...

Nu. Nu... Era puternic şi rapid, dar ceilalţi erau *mai* puternici şi *mai* rapizi. Distanţa dintre ei se reducea.

– Siferra! strigă el. Fugi! Nu... te-opri!

Poate că ea izbutise să scape. N-o mai putea zări. Apostolii îl ajunseră. Căută să-şi scoată pistolul, dar unul îl prinse de braţ şi un altul de gât. Arma îi fu smulsă din mână. Cineva îi puse piedică; se poticni şi căzu. Se întoarse pe spate şi privi în sus. Erau cinci siluete, înveşmântate în mantii, rigizi, încruntaţi. Unul dintre ei îl fixa cu pistolul.

– Scoală, i se adresă. Încetişor. Cu mâinile sus.

Theremon se ridică, cu greutate.

– Cine eşti? Ce cauţi aici? întrebă Apostolul.

– Aici locuiesc. Pornisem cu nevastă-mea pe scurtătură, spre casă...

– Ferma cea mai apropiată e la opt kilometri. O scurtătură foarte lungă. Făcu semn cu capul spre spre tabără: Vii cu noi. Folimun va fi interesat...

Folimun!

Deci şi el supravieţuise nopţii eclipsei. Şi conducea expediţia împotriva lui Amgando!

Theremon privi în jur. Siferra nu se zărea nicăieri. Spera că ajunsese pe autostradă şi alerga spre Amgando. O speranţă slabă, dar ultima.

Apostolii îl escortară până în tabără. Ziaristul încerca o senzaţie stranie să se afle printre atâtea siluete cu glugi. Cu toate acestea, nimeni nu-i dădea vreo atenţie şi-l conduseră în cortul cel mai mare.

Pe o banchetă, Folimun examina un teanc de hârtii. Îşi întoarse ochii albaştri şi reci spre Theremon, şi chipul lui ascuţit şi supt se lumină o clipă, străbătut de un zâmbet surprins.

– Theremon! Tu aici? Ce faci... un reportaj pentru *Cronica*?

– Călătoream spre sud. Mi-am luat o vacanţă, câtă vreme situaţia e tulbure în oraş. Eşti amabil să le spui brutelor tale să-mi dea drumul?

– Daţi-i drumul, porunci Folimun. ...Şi-ncotro mergeai?

– Nu-i treaba ta.

– Lasă-mă pe mine să decid asta. Spre Amgando, nu-i aşa?

Ziaristul îl privi cu răceală.

– Nu văd nici un motiv ca să-ţi spun ceva.

– Deşi eu ţi-am spus atâtea, când mi-ai luat interviul...?

– Cât de spiritual eşti!

– Vreau să ştiu încotro mergeai.

„Trage de timp!", gândi ziaristul. „Trage de timp cât poţi!"

– Refuz să răspund la întrebarea asta, sau la oricare alta, declară el pe un ton hotărât. Discut doar cu Mondior!

O clipă, Folimur rămase tăcut. Apoi surâse scurt. După care, brusc, neaşteptat, izbucni în râs. Theremon se întrebă dacă-l mai văzuse pe cultist râzând vreodată.

– Mondior? repetă Folimun cu ochii sclipind amuzaţi. Nu există nici un Mondior, prietene. Şi nici n-a existat vreodată.

[42]

Siferrpi nu-i venea să creadă că reuşise să scape, dar se părea că era adevărat.

Majoritatea Apostolilor care-i descoperiseră pe câmp alergaseră după Theremon. Întorcând o dată capul, femeia îi zărise înconjurându-l precum copoii prada. Îl doborâseră şi, cu siguranţă, avea să fie capturat.

Numai doi cultişti porniseră în urmărirea ei. Siferra îl lovise pe unul în faţă, puternic, cu podul palmei, şi la viteza pe care o avea, impactul îl trimise la pământ. Al doilea era gras şi lent; în câteva clipe, îl lăsă cu mult în urmă.

Se întoarse după aceea pe rampa de acces a autostrăzii. Nu era însă o idee prea înţeleaptă să stea acolo. Putea fi blocată cu uşurinţă, iar singurele modalităţi de ieşire erau aceste rampe laterale. Urcând pe carosabil, ar fi intrat singură în capcană. Şi chiar dacă în faţă nu exista nici o barieră, Apostolii o puteau urmări din camioane şi s-o prindă după nici doi-trei kilometri.

Nu; ideal ar fi fost să intre în pădurea aflată de cealaltă parte a şoselei. Camioanele nu aveau acces acolo. Se putea pierde cu uşurinţă prin desişuri, ascunzându-se până se gândea ce să facă în continuare.

Chiar aşa: ce să facă?

Trebuia să admită că, deşi nebunească, ideea lui Theremon rămânea unica lor speranţă: să fure cumva un camion, să gonească spre Amgando şi să dea alarma înainte ca Apostolii să-şi reia marşul.

Ştia însă că n-avea nici cea mai măruntă şansă de a realiza un asemenea plan. Apostolii nu erau chiar atât de imbecili. Trebuia să se folosească de armă pentru a lua un camion. Iar asta însemna aceeaşi manevră preconizată înainte: să captureze un Apostol izolat, să-l dezbrace şi, purtând hainele lui, să se strecoare în tabără, unde să ameninţe pe cineva.

O apucă ameţeala. Era de domeniul fantasticului. La fel de bine se putea gândi să-l elibereze pe Theremon; să intre în tabără trăgând cu pistolul, luând ostatici, solicitând imediata lui eliberare... Zeilor, era o nebunie absolută, un vis prostesc şi melodramatic, o acţiune incredibilă, desprinsă dintr-o carte de aventuri pentru copii...

Dar ce să facă? Ce să facă?

Se ghemui printre nişte copăcei deşi, cu frunze lungi, penate, şi aşteptă. Apostolii nu păreau că intenţionează să ridice tabăra; continua să zărească fumul focului cel mare conturându-se pe fundalul amurgului, iar camioanele nu se clintiră de la locul lor.

Se apropia seara. Onos dispăruse de pe cer şi Dovim apăruse deasupra orizontului. Singurii sori aflaţi deasupra capului erau ultimii de pe lista favoriţilor Siferrei: Tano şi Sitha, palizi şi posomorâţi, proiectându-şi razele reci din depărtarea lor, la marginea universului. Sau mai exact ceea ce *crezuseră* oamenii că era marginea universului, în zilele acelea îndepărtate şi inocente, înainte ca Stelele să apară şi să le dezvăluie adevărata imensitate a cosmosului.

Orele treceau cu greutate. Siferra nu găsise nici o soluţie de rezolvare a situaţiei. Amgando era sortit pieirii, doar dacă nu reuşea să-i avertizeze altcineva; era clar că ea nu putea ajunge acolo înaintea Apostolilor. Eliberarea lui Theremon era o idee absurdă, iar şansele de a fura un camion şi a ajunge singură în Amgando erau practic nule.

Şi atunci ce trebuia să facă? Să stea locului, pur şi simplu, şi să vadă cum Apostolii preluau puterea peste tot?

Părea că n-are de ales.

La un moment dat se gândise că singura soluţie la îndemână era să intre în tabără, să se predea şi să ceară să fie închisă cu Theremon. Cel puţin aşa, aveau să fie împreună. Era uluitor cât de mult îi simţea lipsa. Fuseseră nedespărţiţi vreme de câteva săptămâni; ea care nu trăise niciodată cu un bărbat... Şi pe tot parcursul lungului drum din Saro, deşi se mai ciondăniseră, ba chiar se şi certaseră o dată, prezenţa bărbatului n-o plictisise. Nici măcar o singură dată.

Convieţuirea lor păruse lucrul cel mai natural din lume. Iar acum ea redevenise singură.

„Haide", îşi spuse. „Predă-te. Oricum totul e pierdut, nu?"

Se însera. Norii învăluiau razele îngheţate ale lui Sitha şi Tano, iar cerul era atât de întunecat, încât Siferra avea impresia că Stelele pot apărea dintr-o clipă în alta.

„Veniţi", se gândi ea furioasă. „Apăreţi şi străluciţi! Înnebuniţi-i iarăşi pe toţi! Ce rău aţi mai putea face? Lumea poate fi distrusă o singură dată."

Bineînţeles, Stelele nu apărură. Deşi ascunşi de nori, Tano şi Sitha radiau suficientă lumină pentru a acoperi scânteierea acelor puncte îndepărtate ce sclipeau misterios. Odată cu scurgerea timpului, Siferra se pomeni evoluând de la pesimism la un optimism aproape nesăbuit.

„Când totul e pierdut", îşi spuse, „n-a mai rămas nimic de pierdut." La adăpostul semiîntunericului, avea să se strecoare în tabăra Apostolilor şi – cumva, *cumva* – să fure un camion. Dacă putea, urma să-l elibereze şi pe Theremon. Apoi, spre Amgando! Până a doua zi, la răsăritul lui Onos, putea fi acolo, printre prietenii ei de la Universitate, la timp să-i anunţe că trebuiau să fugă înainte de apariţia duşmanilor.

„Bun", se încurajă ea. „Să-i dăm drumul!"

Încetişor... încetişor... Cu mai multă prudenţă decât data trecută, dacă au cumva santinele ascunse prin iarbă...

În clipa când ieşi din pădure, încercă un moment de ezitare; după ce părăsise siguranţa desişului, se simţea teribil de vulnerabilă. Totuşi semiobscuritatea îi venea în ajutor. Traversă locul deschis dintre pădure şi autostradă, trecu pe sub uriaşii piloni metalici ai acesteia şi se strecură în câmpia cu iarbă înaltă, unde fusese capturat Theremon.

Începu să se târască, aşa cum făcuseră şi înainte, dar precaută; privind în toate părţile, căutând plantoanele care vegheau probabil perimetrul taberei.

Ţinea în mână pistolul, reglat la deschiderea minimă, raza cea mai subţire, mai focalizată şi mai ucigătoare pe care o putea produce. Dacă o descoperea cineva, cu atât mai rău pentru el... Miza era prea mare ca să aibă timp de politeţi şi moralitate. Când avusese minţile rătăcite, îl ucisese pe Balik în laboratorul de arheologie; nu dorise s-o facă, dar acum bărbatul era mort şi regretele nu-l mai înviau. Spre uşoara ei surprindere, se descoperi gata să omoare din nou, de data aceasta în mod deliberat, dacă circumstanţele i-o cereau. Important era să urce într-un vehicul, să evadeze şi să ducă ştirea apropierii Apostolilor. Tot restul, inclusiv considerentele morale, erau secundare. Toate. Începuse războiul!

Tot înainte. Cât mai lipită de sol, doar cu ochii ridicaţi. Până la tabără mai rămăseseră câteva zeci de metri.

Liniştea era absolută. Probabil că majoritatea Apostolilor adormiseră. Siferrei i se păru că distinge două siluete de cealaltă parte a focului cel mare, deşi fumul o împiedica să fie foarte sigură. Se gândi să se strecoare la adăpostul unui camion şi de acolo să azvârle o piatră. Paznicii ar fi sărit probabil să investigheze; dacă se despărţeau, l-ar fi putut urmări pe unul şi, ameninţându-l cu pistolul, l-ar fi redus la tăcere, i-ar fi luat mantia...

„Nu", îşi spuse ea. „Nu-l mai ameninţ. Îl împuşc fără nici un avertisment şi-i iau mantia, înainte să poată da alarma. La urma urmei, sunt nişte netrebnici."

Sângele rece cu care-şi făcea planurile o uluia chiar şi pe ea.

Înainte. Încet, mereu înainte. Ajunsese acum lângă cel mai apropiat camion, aflat între ea şi foc. Unde erau nişte pietre? „Aici! Uite una bună." Trecu pistolul în mâna stângă, aşa... „Acum, azvârle piatra în copacul mare de-acolo..." Ridică braţul. În clipa aceea, simţi o mână prinzând-o de încheietură, iar un braţ puternic îi înconjură gâtul.

„M-au prins!"

O cuprinse furia, iar disperarea o făcu să-şi iasă din minţi. Izbi cu toată puterea cu călcâiul şi auzi un icnet de durere. Nu fusese totuşi îndeajuns pentru ca individul să slăbească strânsoarea. Se roti pe jumătate, lovi din nou cu piciorul şi, în acelaşi timp, căută să-şi treacă pistolul în mâna dreaptă.

Atacatorul însă îi răsuci braţul stâng, cu un gest brusc, extrem de dureros, şi arma îi căzu. Strânsoarea din jurul gâtului îşi spori intensitatea. Femeia se înăbuşi şi căută să inspire adânc.

Pe Beznă! Fusese culmea prostiei: să nu simtă pe cineva apropiindu-se de ea, în vreme ce se furişa către Apostoli!

Lacrimile de furie îi ardeau obrajii. Lovi iarăşi şi iarăşi, cu călcâiul.

– Uşurel, şopti un glas. Mă doare şi pe mine, Siferra.

– Theremon? replică uluită femeia.

– Dar cine crezi că e? Mondior?

Braţul bărbatului îi dădu drumul. Îi eliberă şi încheietura mâinii stângi. Siferra se clătină şi gâfâi, căutând să-şi recapete suflul. Apoi, complet derutată, se întoarse.

– Cum ai scăpat? îl întrebă.

– Un miracol, zâmbi el. Pur şi simplu, un miracol... Te-am văzut de când ai ieşit din pădure. Te-ai descurcat foarte bine. Erai însă atât de concentrată să ajungi aici neobservată, încât nu m-ai simţit înapoia ta.

– Slavă zeilor c-ai fost tu! Deşi m-ai speriat de moarte când m-ai prins aşa... Ce mai stăm? Repede, hai să luăm un camion şi s-o ştergem până nu ne vede nimeni.

– Nu, răspunse bărbatul. Planul s-a modificat.

– Nu-nţeleg, îl privi ea uimită.

– Ai să-nţelegi. Spre surprinderea Siferrei, bătu din palme şi strigă: Aici, băieţi! A venit!

– *Theremon*! Ai înne...

Fasciculul unei lanterne o izbi în ochi cu o forță aproape la fel de devastatoare ca a Stelelor. Rămase locului orbită, clătinând din cap năucă. Simțea mişcare în jurul ei, dar abia după câteva clipe văzu cine o înconjura.

Erau cinci-şase Apostoli.

Îl fulgeră acuzatoare pe ziarist. Acesta părea calm şi chiar mulțumit. Mintea ei amețită de-abia putea începe să accepte faptul că fusese trădată.

Când încercă să vorbească, nu se auziră decât nişte silabe incoerente:

– Dar... de ce?... ce?...

– Hai, Siferra, zâmbi Theremon. Vreau să-ți prezint pe cineva.

[43]

– N-are nici un rost să mă priviți ucigător, doamnă, spuse Folimun. Poate că vă vine greu s-o credeți, dar aici vă aflați printre prieteni.

– *Prieteni*?! Mă crezi probabil foarte naivă!

– Deloc. Dimpotrivă...

– Ai intrat în laboratorul meu şi-ai furat materiale rare şi extrem de prețioase. Ai ordonat hoardei tale de nebuni superstițioşi să invadeze observatorul şi să distrugă echipamentele care înregistrează date unice de importanță esențială. Acum l-ai hipnotizat pe Theremon să-ți facă jocul, să mă captureze şi să mă predea ție. Şi-mi mai spui că sunt printre prieteni?

– Nu m-a hipnotizat nimeni, interveni Theremon. Şi să ştii că nu eşti prizonieră.

– Sigur că nu! Nu-i decât un coşmar, aşa-i? Căderea Nopții, incendiile, prăbuşirea civilizației, totul... Peste o oră, o să mă trezesc în patul meu, în Saro, şi totul va fi ca înainte de culcare.

Vizavi de ea, în cortul lui Folimun, ziaristul se gândi că niciodată nu fusese mai frumoasă. Ochii îi scânteiau de mânie. Pielea îi părea că străluceşte. În jurul ei exista o aură fascinantă de energie precis focalizată.

Nu prea era însă momentul unor declarații...

– Pentru furtul tăblițelor, vorbi Folimun, nu vă pot oferi decât scuzele mele, doamnă Siferra. A fost un act absolut ilegal şi vă asigur că nu l-am autorizat decât din vina dumneavoastră.

– Vina *mea*...

– Exact. Ați insistat să le păstrați... să țineți asupra dumneavoastră nişte relicve unice ale ciclului anterior şi astfel să le primejduiți într-un moment când haosul era pe cale să se declanşeze, iar clădirile Universităţii aveau să fie distruse până la temelii. Noi am considerat esenţial să fie în loc sigur, mai exact în mâinile noastre, şi deoarece nu eraţi de acord, am fost nevoiţi să vi le luăm.

– Eu am găsit tăbliţele! Dacă nu le-aş fi dezgropat, nici n-aţi fi avut habar de existenţa lor!

– Asta e cu totul altceva. După descoperirea lor, tăbliţele au devenit vitale pentru nevoile noastre... pentru nevoile omenirii. Am considerat că viitorul Kalgashului era mai important decât interesul dumneavoastră, în calitate de proprietar. După cum veţi vedea, le-am tradus complet, folosindu-ne de textele antice pe care le deţineam, şi ne-au lărgit mult cunoaşterea problemelor ieşite din comun cu care trebuie să se confrunte periodic viaţa civilizată de pe Kalgash. Din păcate, traducerile domnului Mudrin erau foarte superficiale. Însă tăbliţele oferă o versiune amănunţită şi convingătoare, nedeformată de secole de alterări, interpretări şi erori, a cronicilor care ne-au parvenit sub numele de Cartea Revelaţiilor. Trebuie să recunosc, Cartea Revelaţiilor este plină de misticisme şi metafore şi a fost adoptată în scopuri propagandistice. Tăbliţele Thombo conţin relatări istorice despre două apariţii ale Stelelor, cu mii de ani în urmă, şi despre încercările făcute de preoţii acelor timpuri de a preveni populaţia. Acum putem demonstra că, de-a lungul istoriei şi preistoriei Kalgashului, grupuri mici de oameni s-au străduit, în repetate rânduri, să pregătească lumea în faţa cataclismului ce se abate ciclic asupra ei. Evident, metodele pe care le-au utilizat n-au fost suficiente. Acum, în sfârşit, când ştim care au fost erorile trecutului, vom putea salva Kalgashul de alte distrugeri devastatoare, peste două mii de ani, la încheierea actualului An Cucernic.

– Câtă obrăznicie! se răsuci femeia spre Theremon. Îşi justifică furtul tăbliţelor, zicându-mi că ele îi vor permite să stabilească o dictatură teocratică mai eficientă decât sperase! Theremon, ce s-a întâmplat cu tine? De ce m-ai trădat? De ce *ne-ai* trădat? La ora asta puteam fi la jumătatea drumului spre Amgando...

– Doamnă, vă asigur că mâine după-amiază veţi fi acolo, spuse cultistul. Toţi vom fi acolo.

– Şi cum o să faci? şuieră Siferra. O să mă duci în lanţuri? O să mă târâţi înapoia caleştii lui Mondior?

Folimun suspină.

– Theremon, te rog, explică-i tu.

– Nu! Ochii Siferrei scânteiau de furie. Amărâtule, ţi-a golit creierul! Nu vreau s-aud prostiile pe care le-ai înghiţit! Nu mai vreau s-ascult pe nimeni! Lăsaţi-mă-n pace! Închideţi-mă, dacă vreţi. Sau daţi-mi drumul... Ce rău vă pot face? O femeie, singură împotriva unei armate? Nu pot nici măcar să traversez un câmp fără să-mi cadă cineva în spate!

Consternat, ziaristul întinse mâna spre ea.

– Ia mâna! Mă dezguşti! ...Deşi nu-i vina ta, nu? Ţi-au făcut ceva... O să-mi faci şi mie la fel, aşa-i, Folimun? O să mă transformi într-o marionetă? Un singur lucru te rog! Nu mă sili să port mantia Apostolilor. Urăsc ideea să mă îmbrac cu ceva atât de ridicol. Ia-mi sufletul, dacă trebuie, dar lasă-mă să mă-mbrac cum îmi place, da? Da, Folimun?

Apostolul chicoti încetişor.

– Poate că ar fi mai bine să vă las singuri. Îmi dau seama că nu se va reuşi nimic atâta vreme cât sunt şi eu aici.

– Nu, lua-te-ar...! strigă Siferra. Nu vreau să rămân singură cu...

Folimun se ridicase deja şi părăsea cortul.

Theremon se întoarse către femeie, care se trase îndărăt, de parcă ziaristul era ciumat.

– Nu m-a hipnotizat nimeni, vorbi el cu blândeţe. Nu mi-au făcut absolut nimic.

– Evident c-aşa o să zici!

– E adevărat. Ţi-o pot dovedi.

Ea îl privi rece, inexpresivă, aşteptând.

După un moment, bărbatul rosti încet:

– Te iubesc, Siferra.

– Cât a durat până ţi-au programat şi declaraţia *asta*?

– Nu, se crispă el. Nu mai spune aşa! Vorbesc adevărat, Siferra. N-o să-ţi spun că n-am mai zis nimănui cuvintele astea. Însă acum e prima dată când cred în ele.

– E răsuflată! pufni Siferra.

– Probabil c-o merit... „Theremon, afemeiatul." „Theremon, seducătorul." Bine. Uită c-am spus-o... Ba nu! Ba nu! Siferra, vorbesc cât se poate de serios! În ultimele săptămâni de drum – faptul că am fost cu tine zi şi noapte – , n-a existat un moment când să mă uit la tine şi să nu mă gândesc: „Ea e femeia pe care am aşteptat-o atâţia ani. Ea e femeia pe care n-am îndrăznit niciodată să cred c-o s-o găsesc."

– Extrem de emoţionat. Şi singurul mod de a-ţi demonstra dragostea era să mă înhaţi pe la spate, gata-gata să-mi rupi mâna, şi să mă predai lui Mondior. Aşa-i?

– Mondior nu există, Siferra. Nu există nimeni cu numele ăsta.

Pentru o clipă, zări un licăr de surpriză şi curiozitate răzbătând prin ostilitatea femeii.

– Ce?

– Este un personaj imaginar, sintetizat electronic ca să ţină discursuri. A primit vreodată pe cineva în audienţă? N-a apărut niciodată în public. Folimun l-a inventat, ca pe un purtător public de cuvânt. Deoarece Mondior nu apărea în carne şi oase, el putea fi la televizor în cinci ţări odată, în toată lumea... Nimeni nu ştia unde se găsea de fapt şi de aceea putea fi prezentat simultan. Adevăratul conducător al Apostolilor Flăcării este Folimun, care se ascunde înapoia funcţiei de şef al relaţiilor cu publicul. De fapt el ia toate deciziile şi o face de zece ani. Înaintea lui a fost un alt individ, Bazret, care a murit. Bazret l-a creat pe Mondior, dar Folimun l-a adus la statutul actual.

– El ţi-a spus toate astea?

– O parte. Restul le-am ghicit eu, şi Folimun le-a confirmat. O să mi-l arate pe „Mondior" când ne întoarcem în Saro. Apostolii intenţionează să repună televiziunea în funcţiune peste câteva săptămâni.

– Grozav, pufni Siferra. Descoperirea că Mondior nu-i decât o marionetă te-a încântat în aşa măsură prin subtilitatea ei, încât ai decis imediat că trebuie să te pui în slujba lui Folimun. Iar prima ta misiune a fost capturarea mea. M-ai pândit, m-ai luat prin surprindere şi-n felul ăsta ai contribuit direct la căderea celor din Amgando în ghearele lui Folimun. Felicitări!

– E adevărat, încuviinţă ziaristul, Folimun se îndreaptă către Amgando. Nu intenţionează însă să le facă nici un rău celor de acolo. Vrea să le ofere posturi în noul guvern.

– Zei atotputernici! Theremon, tu chiar crezi...

– Da. Da, Siferra! Theremon întinse braţele, cu degetele răşchirate într-o implorare mută: Poate că nu-s decât un ziarist necioplit, dar cel puţin nu sunt un fraier. Douăzeci de ani de jurnalistică m-au învăţat măcar să-i judec pe oameni. De prima dată de când l-am întâlnit, Folimun m-a impresionat într-un chip aparte. Părea exact opusul unui fanatic; era complex, inteligent, abil... Iar acum am discutat cu el aproape opt ore. Nimeni n-a închis un ochi în noaptea asta. Mi-a expus tot planul lui, întreaga concepţie. Măcar ca ipoteză, eşti de acord că într-o discuţie de opt ore cu cineva îi pot descifra destul de exact caracterul?

– Eu ştiu...? mormăi ea.

– Ori e absolut sincer, ori e cel mai bun actor din lume.

– Poate să fie amândouă. Asta nu-l transformă într-o persoană demnă de încredere.

– Poate că nu. Însă eu cred în el. *Acum*.

– Zi mai departe.

– Folimun este un individ nemilos, aproape monstruos de raţional, care consideră că singurul lucru cu adevărat important este supravieţuirea civilizaţiei. Deoarece, graţie vechimii cultului, a avut acces la documente istorice din ciclurile anterioare, el ştia de mulţi ani ceea ce noi am aflat în modul cel mai neplăcut: că, la fiecare două mii de ani, pe cerul Kalgashului se văd Stelele şi că spectacolul lor e atât de zguduitor încât distruge minţile mai slabe, iar pe cele puternice le afectează timp de zile sau săptămâni. ...Apropo, când ne întoarcem în Saro, e de acord să-ţi arate vechile documente.

– Saro a fost distrus.

– Nu şi partea controlată de Apostoli. S-au asigurat ca pe o rază de aproape doi kilometri în jurul turnului lor să nu se provoace nici un fel de incendii.

– Foarte eficienţi..., remarcă Siferra.

– Sunt indivizi pe care-i caracterizează eficienţa. Bun, mai departe: Folimun ştie că într-o perioadă de haos şi demenţă generală, şansa cea mai mare de a controla situaţia o are un totalitarism religios. Chiar dacă noi considerăm că zeii nu sunt decât mituri antice, există milioane de oameni – poate nu-ţi vine să crezi – care văd lucrurile în mod diferit. Oameni care dintotdeauna s-au ferit să facă anumite lucruri pe care ei le consideră păcătoase, temându-se de pedeapsa zeilor. Iar acum, sunt de-a dreptul *îngroziţi* de zei. Ei cred că Stelele pot reveni mâine-poimâine, ca să ne omoare pe toţi. ...Perfect, acum apar Apostolii, care pretind că sunt în legătură directă cu zeii şi-şi susţin afirmaţiile cu tot soiul de texte religioase. Ei au mai multe şanse de a impune o conducere mondială decât are Altinol, sau micii despoţi locali, sau foştii membri ai guvernului care au supravieţuit, sau oricare alţii. Ei reprezintă marea noastră şansă.

– Tu chiar vorbeşti serios, observă femeia uimită. Nu te-a hipnotizat Folimun, ci ai făcut-o singur!

– N-am terminat, insistă ziaristul. Folimun şi-a dedicat toată viaţa pregătirii acestui moment, ştiind că generaţia lui de Apostoli va fi cea pe umerii căreia va cădea responsabilitatea de a asigura continuitatea şi supravieţuirea. Are tot soiul de planuri. A început deja să-şi extindă controlul asupra unor teritorii întinse la nord şi vest de Saro şi apoi se va ocupa de regiunile de-a lungul Autostrăzii Sudice.

– Şi va stabili o dictatură teocratică ce va începe prin a-i executa pe toţi oamenii de ştiinţă atei, cinici şi materialişti ca Beenay, Sheerin şi cu mine.

– Sheerin e mort. Folimun mi-a spus că oamenii lui i-au găsit cadavrul într-o clădire distrusă. Se pare că a fost omorât cu câteva săptămâni în urmă de un grup de anti-intelectuali.

Femeia întoarse capul, incapabilă pentru o clipă să vadă ochii lui Theremon. Apoi se întoarse şi-l fixă cu o privire şi mai furioasă.

– Asta-i! Mai întâi, Folimun îşi trimite demenţii să distrugă observatorul – Athor a fost ucis şi el, nu-i aşa? – şi după aceea îl omoară pe bietul şi nevinovatul Sheerin. Dup-aia, unul câte unul, pe noi toţi...

– El a încercat să-i *protejeze* pe cei din observator, Siferra.

– Mi se pare mie, sau n-a prea reuşit?

– Lucrurile au scăpat de sub control. Intenţiona să-i salveze pe toţi de acolo înainte să înceapă tulburările din oraş... Dar pentru că adoptase rolul unui cultist fanatic, n-a izbutit să-i convingă să-l asculte; se oferea să-i conducă în siguranţă în Sanctuarul Apostolilor.

– După ce se distrugea observatorul...

– Nici pe asta n-a dorit-o, dar în noaptea aceea toată lumea înnebunise. Lucrurile nu s-au petrecut mereu aşa cum plănuise.

– Eşti foarte priceput să-i găseşti scuze...

– Poate... Oricum, ascultă-mă: Folimun vrea să coopereze cu savanţii care au scăpat şi cu alţi oameni inteligenţi şi cu mintea întreagă care s-au adunat în Amgando, pentru a reface tezaurul de cunoştinţe al omenirii. El – de fapt, aşa-zisul Mondior – va fi şeful guvernului. Vreme de o generaţie sau două, Apostolii vor putea controla populaţia instabilă şi superstiţioasă, folosind o autoritate religioasă. Între timp, oamenii de ştiinţă îi vor ajuta să adune şi să unifice cunoştinţele salvate şi laolaltă vor conduce lumea spre raţiune şi normalitate... aşa cum au făcut-o de atâtea ori până acum. Însă poate că de data asta vor reuşi să înceapă pregătirile pentru următoarea eclipsă cu vreo sută de ani mai devreme şi să preîntâmpine lucrurile cele mai teribile: nebunia în masă, incendiile, devastarea universală...

– Tu chiar crezi tot ce-mi spui? întrebă Siferra cu o ironie amară. Că-i normal să stăm şi să aplaudăm, în timp ce Apostolii îşi răspândesc în toată lumea credinţa lor iraţională, totalitaristă şi otrăvitoare? Sau şi mai rău, să ne alăturăm lor?

– Urăsc ideea asta, spuse Theremon pe neaşteptate.

Ochii femeii se lărgiră.

– Atunci de ce...?

– Hai afară, spuse el. E aproape dimineaţă. Îmi dai mâna?

– Păi...

– Să ştii că am vorbit serios când ţi-am spus că te iubesc.

– Una n-are nici o legătură cu cealaltă, înălţă ea din umeri. Theremon... tu te foloseşti de relaţia personală ca să influenţezi o părere politică.

– Hai, repetă el.

[44]

Ieşiră din cort. Primele raze ale lui Onos se zăreau ca o lumină trandafirie spre est. Aflaţi la zenit, Tano şi Sitha apăruseră dinapoia norilor şi aveau o strălucire stranie şi minunată.

Nu erau însă singurii. Departe spre nord, discul micuţ şi roşu al lui Dovim sclipea precum un rubin minuscul, încrustat în boltă.

– Patru sori, rosti Theremon. Un semn bun.

În jurul lor, tabăra Apostolilor era un furnicar de activitate. Corturile se demontau şi se încărcau în camioane. Ziaristul îl văzu pe Folimun conducând o echipă de lucrători. Şeful Apostolilor îl salută cu mâna, iar Theremon încuviinţă din cap, în semn de răspuns.

– Nu-ţi place ideea că Apostolii vor conduce lumea, spuse Siferra, totuşi eşti de acord să-i declari loialitate lui Folimun. De ce? N-are nici un sens!

– Pentru că este singura speranţă, răspunse încet bărbatul.

– Aşa crezi?

El aprobă din cap.

– Am început s-o cred după vreo două ore de discuţii cu el. Instinctul meu îmi spune să nu mă încred în fanaticii ăştia. Nu ştiu ce altceva mai poate să fie Folimun, dar nu încape nici o îndoială că e un individ lacom de putere, nemilos şi foarte periculos. Totuşi, ce altă şansă există? Altinol? Micii despoţi îngâmfaţi de-a lungul autostrăzii? Ar dura un milion de ani până ce toate noile provincii s-ar contopi într-o economie globală. Folimun deţine autoritatea de a face ca toată lumea să îngenuncheze în faţa lui... de fapt, în faţa lui Mondior. ...Siferra, cea mai mare parte a omenirii este cu minţile rătăcite. Există milioane de nebuni care umblă în libertate. De revenit, şi-au revenit fie cei cu capul pe umeri – tu, eu, Beenay –, fie cei săraci cu duhul, însă ceilalţi, majoritatea omenirii, vor avea nevoie de luni de zile sau chiar de ani până să poată gândi raţional, dacă o vor mai face vreodată. Deşi detest ideea, un profet venerat ca Mondior poate fi unica soluţie.

– Deci nu există alternativă?

– Pentru noi, nu.

– De ce?

– Uite ce-i, Siferra: eu cred că importantă este restabilirea. Orice altceva trece pe planul doi. Omenirea a trecut printr-un supliciu teribil şi...

– Pe care şi l-a provocat singură!

– Mie nu mi se pare chiar aşa. Incendiile au reprezentat un răspuns la modificarea de proporţii a circumstanţelor. Nu s-ar fi petrecut niciodată dacă eclipsa n-ar fi tras brusc perdeaua, arătându-ne Stelele. ...Dar problemele continuă. Fiecare naşte o alta. Altinol este o problemă. Noile provincii independente constituie probleme. Asasinatele din pădure... sau hăituirea foştilor savanţi... toate sunt probleme.

– Şi Folimun? El reprezintă problema cea mai mare!

– Da... şi nu. De acord, exploatează fanatismul şi misticismul. Dar impune o disciplină. Oamenii *cred* în ceea ce oferă el; până şi nebunii, cei cu minţile pierdute. El este o problemă atât de mare, încât le poate anula pe toate celelalte. El poate vindeca lumea, Siferra. Apoi – dinăuntru – noi putem încerca să corectăm ce-a făcut *el*. Dar numai din interior. Dacă ne alăturăm lui, avem o şansă. Dacă ne situăm în opoziţie, vom fi măturaţi ca nişte gâze.

– Şi ce propui atunci?

– Avem de ales între a ne alătura lui, şi a face parte din elita conducătoare ce va repune societatea pe picioare, şi a deveni pribegi şi proscrişi. Ce alegi?

– Mai vreau o posibilitate.

– Există doar două. Cei din Amgando n-au nici puterea, nici ambiţia de a alcătui un guvern care să reziste. Cei precum Altinol n-au scrupule. Folimun controlează deja aproape jumătate din ceea ce a fost Republica Federală. El e convins că se va extinde şi asupra restului. Siferra, indiferent de ce o să facem noi doi, vor trece câteva secole până va reveni epoca raţiunii.

– Deci tu consideri că ar fi mai bine să trecem de partea lui Folimun şi să încercăm să influenţăm direcţia de evoluţie a noii societăţi? Să nu ne opunem lui, doar pentru că nu ne convine genul de fanatism pe care-l reprezintă?

– Exact. Exact!

– Şi totuşi, să dăm chiar noi lumea pe mâna fanaticilor religioşi...

– Lumea a evoluat şi în trecut din stadiul de fanatism religios, nu? Important acum mi se pare să găsim o ieşire din haos. Folimun şi gruparea lui oferă singura speranţă palpabilă. Gândeşte-te la credinţa lor ca la un motor ce va împinge civilizaţia într-un moment când toate celelalte motoare s-au stricat. Un singur lucru este important acum: să restabilim civilizaţia. După aceea, putem spera că urmaşii noştri se vor plictisi de misticii în mantii cu glugi. Înţelegi ce spun, Siferra? Înţelegi?

Ea aprobă vag, neatentă, parcă somnambulă. Theremon o privi îndepărtându-se de el, spre locul unde fuseseră surprinşi de Apostoli. I se părea că trecuseră ani de zile de atunci.

Siferra rămase mult timp acolo, singură, sub razele celor patru sori.

„Cât de frumoasă este", îşi spuse bărbatul.

„Cât de mult o iubesc!"

„Şi cât de neaşteptat s-au schimbat toate."

Aşteptă. În jurul lui, ridicarea taberei era în plină desfăşurare; siluetele înveşmântate în mantii alergau înainte şi înapoi.

– Ei bine? rosti Folimun apărând lângă el.

– Ne mai gândim, răspunse ziaristul.

– „*Ne*"? Am avut impresia că eşti cu noi, indiferent ce va fi.

Theremon îl privi deschis.

– Sunt cu voi, dacă e şi Siferra. Altfel, nu.

– Cum doreşti. Deşi ne-ar părea rău să pierdem un om cu talentul tău în privinţa comunicării cu masele. Ca să nu mai pomenesc de cunoştinţele doamnei Siferra în domeniul arheologiei...

Theremon surâse.

– Să vedem cât de talentat am fost şi acum în privinţa „comunicării".

Apostolul încuviinţă şi reveni lângă camioane. Ziaristul privi spre Siferra. Femeia era întoarsă cu chipul către est, de unde răsărea Onos, în timp ce razele lui Sitha şi Tano se revărsau asupra ei într-un şuvoi sclipitor, iar dinspre nord coborau lăncile roşii ale lui Dovim.

Patru sori... De cel mai bun augur...

Siferra se întoarse şi porni în fugă peste câmpie. Ochii îi scânteiau şi părea că râde. Se apropie de bărbat.

– Ei? întrebă Theremon. Ce zici?

Ea îi apucă mâna.

– Bine, Theremon. Să fie... Preaputernicul Folimun îmi iaşte păstorul şi voi purcede fie unde va soroci. Cu o condiţie!

– Care?

– Aceeaşi pe care am pus-o şi în cort. N-o să port mantie. Sub nici o formă. Dacă insistă, s-a terminat!

Theremon încuviinţă fericit. Totul avea să fie în regulă. După Căderea Nopţii, vin zorile şi renaşterea. Un nou Kalgash avea să se ridice din dezastru, iar ei doi urmau să aibă un cuvânt important de spus în crearea lui.

– Cred că asta se poate aranja, replică el. Hai să vorbim cu Folimun şi să vedem ce zice.